

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΛΥΝΤΣ

Το τραγικό τέλος ενός νέγρου κουρέως

Οι παλαιότεροι θα θυμούνται από τον ήμερήσιο τύπο της εποχής των διαφορε περιπτώσεις λυντσαρίσματος, που μετέδιδε ο τηλεγραφός από την Αμερική. Ο νόμος του Λύντς — το λυντσαρίσμα — στηριζόταν στον εβραϊκό νόμο, που προστάζει το «όφθαλμόν αντι οφθαλμού και οδόντα αντι οδόντος». Όποιος σκοτώνει, πρέπει να σκοτωθή.

Ο πρώτος που έφηρσε τον νόμο αυτό στην Αμερική, ήταν ένας Ιρλανδός άποικος της Νοτίου Καρολίνας, ονόματι Τζων Λύντς, που έζησε κατά τα μέσα του 17ου αιώνα, σ' εποχή δηλαδή που η Βόρειος Αμερική βρισκόταν ακόμη πολύ πίσω από άποικους πολιτισμού. Η νέα ήπειρος ήταν τότε καταφύγιο παντοειδών τυχοδιωκτών και φυγοδίκων, που συνέρρεαν από τα τέσσαρα περάτα της Γης, το μόνο δε δικαίο που είχε πέρασι ήταν το δικαίο του ισχυρότερου.

Στην Ιρλανδία, όπου πρωτοείδε το φως της ημέρας ο Τζων Λύντς εξασκούσε το επάγγελμα του πλανόδιου μπαλωματή. Στη Νοτίου Καρολίνα, όμως, όπου κατέφυγε για να δημιουργήσει μια νέα ζωή, επέδληθε τόσο πολύ στους άλλους άποικους, ώστε πολύ σύντομα να τιμηθή με το επίσημο αξίωμα του αρχιδικαστού. Άλλα τί δικαστής! Έδικασε και συγχρόνως νομοθετούσε! Έτσι, μια μέρα εξέδωσε ένα νόμο, που επέτρεπε σ' όλους τους συμπολίτες του να σκοτώνουν επί τόπου τους δραπέτες σκλάβους καθώς και όσους συλλαμβάνοντο επί αυτοφώρου την ώρα που εγκληματούνταν. Έτσι, προήλθε το λυντσαρίσμα.

Αναρίθμητες είνε οι περιπτώσεις που πολλοί άθωοι έπεσαν θύματα του νόμου του Λύντς και βρήκανε τραγικό θάνατο. Τρεις από τις περιπτώσεις αυτές, που αποτελούν αληθινά στίγματα για τον πολιτισμό, είναι αυτές που σημειώθηκαν τον Αύγουστο του 1877, στο διαστήμα δηλαδή ενός μοναχά μηνός. Γιατί, πρέπει να προστεθή ότι τελικά, ο νόμος του Λύντς επέδληθε σ' όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες και είχε σχεδόν καθημερινή εφαρμογή.

Η πρώτη περίπτωση σημειώθηκε στο Πόντ-Όλνιερ του Κεντούκι, όπου, ένα πρωί, ανασυρθή από το ποτάμι το πτώμα της μίς Μπάρτον, μίας κοπέλλας, που φημιζότανε σ' όλη την περιοχή, για την όμορφιά της και για τα άγνα της ήθη. Κανένας δεν ήξερε την αιτία του πνιγμού της. Ωστόσο, μία γεροντοκόρη, γειτόνισσα της διέδωσε ότι η μίς Μπάρτον ήταν έρωμένη του έπ' αδελφού γαμβρού της, ενός νεαρού ανθρώπου, ονόματι Τζωρτζ Στάρκ. Αυτό ήταν αρκετό, για να εξαγριωθούν οι πορτίτανοι κάτοικοι του Πόντ-Όλνιερ. Την ίδια μέρα, ο όχλος πολιορκήσε το ανθρωπάκι του Τζωρτζ Στάρκ, τον συνέλαβε και τον κρέμασε σ' ένα ξυλινό στύλο που βρισκότανε μπροστά στο κατάστημά του. Μία εβδομάδα αργότερα, ο κόσμος έπληροφόρητο με καταπληξή ότι η μίς Μπάρτον δεν είχε σκοτωθή, αλλά άπλωσταντα είχε αυτοκτονήσει. Το εβεδαίνε η ίδια μ' ένα γράμμα της, που το είχε στείλει, λίγο πριν πέση στο ποτάμι, σε μίαν εξαδέλφη της στη Νέα Ορλεάνη. Ο άτυχος άνθρωπώλης, όμως, είχε στο μεταξύ λυντσαρισθή...

Το δεύτερο κρούσμα λυντσαρίσματος, που αναφέρουν τα χρονικά του Αύγουστου του 1877, σημειώθηκε στο Ρόνκο του Μισσοούρι. Ένας ράφτης, ο Άλλ Γκρήν, που ήτανε μαρτυρικός στο σπώρ της σκοποβολής, καθάρισε μία μέρα το πιστόλι του. Κάποια στιγμή, η γυναίκα του πήγε να του το πάρη από το χέρι. Το όπλο εκπυροκροτήσε και μία σφαίρα την πέτυχε κατάκαρδα και την άφησε στον τοπο. Δυστυχώς έντελως τυχαία. Η γειτονιά, όμως, που υποπτευόταν ότι ο Άλλ Γκρήν διατηρούσε αθέμιτες σχέσεις με μία μοδίστρα, σχημάτισε άμέσως τη γνώμη ότι ο θάνατος της κυρίας Γκρήν είχε προμελετηθή, για ν' απαλλαγεί ο άνθρωπος της από την παρουσία της και να παντρευτεί τη μοδίστρα. Το ίδιο βράδυ, ο άτυχος Άλλ Γκρήν πληρώσε με τη ζωή του το έγκλημα που δεν έκανε. Ο όχλος τον κατακοιμάτισε με τους μπαλντάδες. Τρεις μέρες αργότερα, η υπηρέτρια του Γκρήν εξομολογήθηκε στον πνευματικό της ότι ήτανε μπροστά κατά την ώρα του δυστυχήματος, που κάθε άλλο ήτανε παρά προσχεδιασμένο.

—Και γιατί δεν το είπες; ρώτησε ο πνευματικός. —Φοβόμουν μήπως ο κόσμος σκοτώση κι' εμένα. Είχαν τόσο εξαγριωθή όλοι στη γειτονιά! άπάντησε η υπηρέτρια κλαίγοντας άπαρηγόρητα.

Η τρίτη περίπτωση λυντσαρίσματος που συνετάραξε κυριολεκτικά την παγκόσμια κοινή γνώμη της εποχής εκείνης, σημειώθηκε στην κομόπολη Όσεόλα του Αρκάσας. Το θύμα ήταν ένας νέγρος κουρέας, ονόματι Κόβιγκτον, που κατηγορήθηκε για το φόνό ενός παιδιού. Η όργη του πλήθους κατά του άτυχου νέγρου υπήρξε τόσο μεγάλη, ώστε η τιμωρία που του επέδληθη θυμίζει τα σκοτεινά χρόνια του μεσαίωνα.

Τον έδεσαν σ' ένα δάλοκα και τα έμαστιγώσαν για να τρέσουν προς αντίθετες διευθύνσεις. Ο δυστυχισμένος εξαβρώθηκε κατά τον οκτώτορο τρόπο, κάτω από τους αλαλαγμούς του άφηνισμένου όχλου.

Ένα μήνα αργότερα, έγνωσθη η αλήθεια για το φόνό του παιδιού. Δολοφόνος δεν ήταν ο νέγρος Κόβιγκτον, αλλά κάποιος χαράπης θείος του που το σκότωσε για να σφετερισθή τη μεγάλη περιουσία του. Το όμολόγησε ο ίδιος πάνω σε μία κρίσι τύψεον συνειδήσεως και άποκάλυψε όλη τη σκηνοθεσία του εγκλήματος, που φόρτωσε στον Κόβιγκτον.

ΟΥΪΜΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Το παλιό ρολόϊ του τοίχου του γραφείου σήμανε 6½. Οι δεσποινίδες Πούες σηκώθηκαν κι' οι δυο μαζί, φόρεσαν τα τριμένα γάντια και το καπέλλο τους, χαιρέτησαν τους συναδέλφους τους και βγήκαν απ' το υπουργείο. Το ίδιο έκαναν, 15 χρόνια τώρα...

«Εμοίζαν τόσο πολύ μεταξύ τους, ώστε πολλοί γελόντουσαν και νόμιζαν τη μία για την άλλη. Είχαν κι' οι δυο ένα πρόσωπο μυτερό, άχρωμο, πλασιωμένο με γκριζα μαλλιά..

Μιλούσαν όσο το δυνατόν λιγότερο. Και κανείς δεν είχε μπορέσει ποτέ να μπη στο μικρό και φτωχικό σπιτάκι, όπου περνούσαν τη μονότονη ζωή τους, μακριά απ' τον άλλο κόσμο, έξω από κάθε χαρά...

Δεν ντύνονταν ποτέ με χτυπητά χρώματα. Αντιπαρούσαν το μπλέ, το πράσινο, το κόκκινο...

Στην αρχή, τις παρακολουθούσαν από μακριά διάφοροι που ήθελαν να γελήσουν μαζί τους, μα ύστερα βαρέθηκαν κι' αναζήτησαν άλλο τρόπο διασκεδάσεως... Κι' οι δεσποινίδες Πούες εξακολούθησαν να βγαίνουν μαζί απ' το σπίτι τους, να γυρίζουν μαζί, να μη χωρίζουν ποτέ, να πενθούν μαζί για τη ζωή τους, που είχε περάσει δίχως χαρά, δίχως έρωτα...

«Όπως τις άλλες μέρες, μπήκαν και σήμερα στο γραφείο τους, με το στερεότυπο ύφος τους. Ένας κύριος τις χαιρέτησε φιλοφρονητικά. Ήταν νέος ακόμη, κομπωνιμένος. Τα μαύρα μαλλιά του γυάλιζαν από μπριγιαντίνη. Νόμιζε τον εαυτό του πολύ ώραιο, γόττα...

Ήταν ο Έρνέστος Πιεντελέ, καινούργιος υπάλληλος, που είχε τοποθετηθή στο γραφείο τους. Οι δεσποινίδες άφοσιώθηκαν στη δουλειά τους, όπως πάντα. Μα τα μάγουλά τους είχαν βαφή κατακόκκινα...

Για πρώτη φορά μάλωσαν μεταξύ τους, γυρίζοντας στο σπίτι τους, για άσημαντους λόγους. Ο δρόμος τους φάνηκε άτελειωτος. Όταν κάθισαν να φάνε, ήταν κι' οι δυο θλιμμένες, στενοχωρημένες...

Τη νύχτα, στο μοναδικό κρεβάτι τους, η έπαθ' των σωμάτων τους, ντυμένων με τ' άρχαία νυχτικά, τους φάνηκε τόσο άφορητη... ώστε κατάλαβαν επιτέλους τη δυστυχία τους! Ήταν έρωτες-μηνες, με τον ίδιον άντρα κι' οι δυο!

«Όλα τα συναισθήματα κι' οι έλπίδες που περιγράφονται στα έρωτικά μυθιστορήματα, γέμισαν τις καρδιές τους... Δεν κοιμήθηκαν καθόλου, όλη τη νύχτα. Μα το ψυχικό μαρτύριό τους τις ευχαριστούσε...

Το πρωί, ήταν κίτρινες απ' την άπνία, με τα μάτια κομμένα...

Η μία, η Άλίζ, έσπασε ένα φυλλάκι χωρίς να κλάψη. Τότε η άλλη, η Μπερανζέρ, έπαψε να χινη την παραμικρή άμφιβολία για την ψυχική κατάστασή τους...

Πήγαν στο γραφείο τους, προσέχοντας κάθε κίνηση και κάθε λέξη τους, φυλάγοντας ζηλότυπα το μυστικό τους. Κι' ο Έρνέστος τους φέρθηκε μ' ένα τρόπο που δυνάμωσε το αίσθημά τους!...

Τώρα που είχαν γνωρίσει τον έρωτα, έβλεπαν πώς ήταν τρομερός, πολύ διαφορετικός απ' το άθωο παιδάκι με το τόξο και τη φαρέτρα... Άρχισαν ξαφνικά να μισούν θανάσιμα η μία την άλλη...

Ο Έρνέστος δεν καταλάβαινε τη σοβαρότητα της καταστάσεως. Χαιρολόγισε συνεχώς, για να δείξη τα ώραία δόντια του, κυτταζόταν στους καθρέφτες με φιλαρέσκεια... Και δο-

κίμαζε πάνω στις δυο άδελφές τις μεθόδους της γοητείας, που σκόπευε να εφαρμόση άλλοι.

Πίστευε άλλωστε πως τις ευεργετούσε έτσι, χαρίζοντας στη θλιβερή ζωή τους την άδύνατη λάμψη της αυταπάτης...

Γεμάτες από ρωμαντικές όνειροπολήσεις, οι δεσποινίδες Πούες άρχισαν ένα σιωπηλό και σκληρό άγώνα μεταξύ τους. Φαινομενικά, δεν άλλαξε τίποτε. Έξακολούθησαν να εργάζονται κι' οι δυο σαν πρώτα. Έρχονταν κι' έφευγαν την ίδια ώρα. Κανείς τρίτος δεν άντελήφθη το παραμικρό...

Ξαφνικά, η Άλίζ έπεσε άρρωστη, γιατί η άδελφή της είχε ρίξει κρυφά κάποια σκόνη στο φαί της. Η Μπερανζέρ εξακολούθησε να πηγαίνει κανονικά στο υπουργείο. Τα μάτια της μόνο είχαν μίαν έκφραση κάπως πιο άπληνη απ' τη συνηθισμένη. Μα ποιος το πρόσεχε;...

Έτσι, χάθηκε για λίγο καιρό μονάχη τις περιποιητικές φράσεις του Έρνέστου και τις ώραιες χειρονομίες του...

Επιτέλους, η Άλίζ γλύτωσε, έγινε καλά και ξαναπήγε στο γραφείο, χλωμή σαν φάντασμα. Την άλλη μέρα, κι' έτι μιά ολόκληρη βδομάδα, έλειψε η Μπερανζέρ. Είχε πέσει από μιά σκάλα, γιατί η Άλίζ είχε πριονίσει κρυφά τα σκαλοπάτια...

Κι' η κατάσταση αυτή συνεχίστηκε δυο-τρεις μήνες. Πότε η μία άδελφή και πότε η άλλη πάθαιναν παρόμοια άτυχήματα...

Ένα βράδυ, που συνέπεσε να βγαίνουν και πάλι μαζί απ' το υπουργείο, συνάντησαν στην έξοδο τον Έρνέστο που κρατούσε απ' το μπράτσο μιά γυναίκα.

Κύτταξαν ένθροικα την άγνωστη. Ήταν νέα, ξανθή, κομψή, γλαστή, φανταχτερά ντυμένη.

Ο Έρνέστος τις χαιρέτησε διακριτικά, μα έκείνες προσπέρασαν δίχως να του άπαντήσουν.

Στο σπίτι τους, δεν φυλάχτηκαν πια η μία απ' την άλλη. Η Άλίζ ήπιε, σαν άλλοτε, το τίλλιο που της έφτιασε η Μπερανζέρ. Η Μπερανζέρ τολμήσε πάλι ν' άνοιξη το παρθέρο και να σκύψη προς τα έξω, μελαγχολική. Η άδελφή της πήγε κοντά της και κύτταξε λίγη ώρα, άμλητη, το νυχτερινό σκοτάδι...

—Κλείσε πιά... Έλα να κοιμηθούμε... έειπε ύστερα.

...Και δεν ξαναμίλησαν ποτέ πια για την τραγική εκείνη περίοδο της ζωής τους.

Μ. ΜΩΡΕΤ

Το πρώτο άμξι.. χωρίς άλογα

Το πρώτο άμξι χωρίς άλογα έκαμε την εμφάνισή του το 1649 στη Νυρεμβέργη. Κάποιος «έφευρτης» παρουσίασε την εποχή εκείνη ένα τέτοιο άμξι, που μετεκινείτο με ταχύτητα 5 χιλιομέτρων την ώρα.

Επρόκειτο, όστόσο, για μιά χονδρά δ' άπάτη. Στο πίσω μέρος του άμαξιού, που προοριζόταν για τις άποικευές, ο «έφευρτης» είχε εγκαταστήσει δυο νέους, που γυρίζαν δυο τροχαλίες. Αυτές οι τροχαλίες συνδέονταν με τους πεισιγύρους και τους έκαναν να περιστρέφονται. Έτσι, το άμξι προχωρούσε κανονικά, χωρίς να μπορεί να ύποπτεψη κανείς την άπάτη. Το όνομα αυτού του περιέργου «έφευρέτου» δεν διασώθηκε, δυστυχώς, ως τις ημέρες μας.

Θεατρικός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΟΦΘΗΡΙΣ

Ιδιοκτησις.—Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ: 27-135-29-967 ΠΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί της εβδομάδος

Η Κ' ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

—Αυτή! έειπε ο ένας.
—Αυτή!, βεβαίωσε ο άλλος.
—Και την είχα για άγια!
—Ποιος δεν την είχε; Να όφεται όμως η έξοχη!

Αυτή τα φταίει όλα. Η κυρία που δεν είχε χάσει τον εαυτό της στην πόλη, τον έχασε στην έξοχη. Από το περιστατικό αυτό παίρνω άφορμή για τη σημερινή μας φλυαρία.

Η γυναίκα που παραθερίζει το θέμα μας. Νομίζατε πως την έζωστα; Φίλος του σπιτιού. Μια και δυο φορές την έδωκα την έπισκέπτεσθε όσο είναι στην πόλη, συζητείτε μαζί της, προσέχετε τις αντιδράσεις της στις διαφορές εκδηλώσεις της ζωής και σχηματίζατε τη σταθερή γνώμη σας για τον χαρακτήρα της.

Δεν σας άμφισβητεί κανένας ότι η κρίσι σας είναι ορθή. Ορθή για την πόλη. Στην έξοχη το πράγμα διαφέρει.

Μέσα σε κάθε γυναίκα άναπτύσσονται δυο πρόσωπα: η γυναίκα της πόλεως κι' η γυναίκα που παραθερίζει.

Πόρες διαφορές άνάμεσα στις δυο κυρίες!... Σοβαρός και προσγειωμένος τύπος η κυρία της πόλεως, που ζέρετε. Περιβάλλει με έκτίμησι και άγάπη τον άντρα της. Αφωσιωμένη στα παιδιά της. Μοντέλλο της άρετής. Καμμία σκιά στη ζωή της. Οι άταξίες δεν λείπουν από το παθητικό του άντρα της. Του δικού της όμως ήμερολογίου οι σελίδες είναι λευκές.

Αν άκούσατε κακολογία εις βάρος της, θα χαρακτηρίσετε τον κακόλογο συκοφάντη. Με όλο σας το δίκιο, άλλως τε. Είστ' έτοιμοι να βάλετε το χέρι σας στη φωτιά, αν σας καλέσουν να όρκισθετε για την έντιμότητά της.

Απόλυτο, φυσικά, και του συζύγου η έμπιστοσύνη. Σά να έχη καταθέσει την ύποληψί του στα χρηματοκιβώτια της Τραπεζής της Έλλάδος. Έκατο τοίς εκατό η άσφάλεια.

Άλλά, προσέχετε, είνε η γυναίκα της πόλεως αυτή που ζέρατε. Η κυρία όμως αυτή βρέθηκε φέτος στην άναγκη να παραθερίση. Άδύνατο στον άντρα της να τη συνοδεύσει. Ο πρώτος χωρισμός ύστερ' από μακρόν ήτανε συζυγική ζωή.

Κάπου στο Αιγαίο τώρα η κυρία. Σ' ένα κοσμικό ξενοδοχείο των νησιών μας. Νέα είναι ακόμα. Στις άρχες του φθινοπώρου της. Η ηλικία της γοητείας και της άνησυχίας. Γοητευτική για τους άλλους, άνησυχη αυτή η ίδια. Η δεύτερη πράξι που παίζει στο έργο «Η ζωή μιάς γυναίκας». Στην τρίτη θα εμφανισθή με την περούκα της γρηάς. Αυτή εδώ η δεύτερη πράξι είναι η πιο δυνατή κι' η πιο ένδιαφέρουσα.

Και να βρεθή λοιπόν μόνη, χωρίς τον άντρα της, μ' ένα σωρό ζέν πρεμιέ που την τριγυρίζουν, τη φλερτάζουν, την πολιορκούν, την καλούν

σε έρωτικές έξορμήσεις...

Άγαπητέ κύριε, έίπατε ότι ζέρετε την κυρία και δεν σας τ' άμφισβήτησε κανείς. Δεχθήτε τώρα κι' έσεις με τη σειρά σας ότι η κυρία που ζέρετε στην πόλη δεν παρουσιάζει τις ίδιες έγχυσεις μ' αυτήν που βρέθηκε στην έξοχη και κάνει μετά το γεύμα τον περιπάτο της στη βεράντα του ξενοδοχείου. Το βραδυόμα της νυχτελίας, η πίπα άνάμεσα στα δάχτυλα, στους ώμους μιά διαφανής εσάρπα, που άφηνει στον κοινό θαυμασμό τις γυμνές πλάτες, ροδισμένες στους καλοκαιρινούς ήλιους...

Έντελως μόνη είναι αυτή τη στιγμή. Έτσι όμως άφηρημένη καθώς πλανάται, της πέφτει το μαντηλάκι από τα χέρια. Δεν πρόφτασε να σκύψη να το περισυλλέξη, κι' ένας κύριος — δρίσκεται πάντα κάποιος μοιραίος κύριος όταν πέφτη το μαντηλάκι μιάς ώραιας κυρίας — λυγίζει κιόλας το γόνατο, παίρνει το μαντηλάκι με τα νταντελένια περιθώρια, το πλησιάζει διακριτικά στη μύτη και εισπνέει το άρωμα του. Σά να θυθίζεται σε έκστασι. Της το δίνει ύστερα με έλαφρό χαμόγελο. Του άνταποδίδει εκείνη ευχαριστώντας το μειδιάμα του. Κάτι της λέει. Για τον καιρό, φυσικά.

—Γλυκειά νύχτα που είν' άπέψε!

—Νύχτα Αύγουστου. Και με φεγγάρι...

Αυτόματα το χέρι του κυρίου άνασείρει το πακέτο με τα τσιγάρα.

—Καπνίζετε;

Είναι τσιγάρα άμερικάνα. Θα του πάρη ένα, γιατί τα δικά της έτελείωσαν κι' έχει στο νησί δεν είν' εύκολο να προμηθευτή άλλα. Σήμερα άκρίβως έγραψε στον άντρα της. Έπ'ωφελεται ο κύριος από την ευκαιρία. Της προσφέρει ολόκληρο το πακέτο. «Ας βέληση να το δεχθή ως που ναρθούν οι προμήθειες που έχει παραγγείλει από συζυγό της.

—Με τον όρο να σας το έπιστρέψω, έπιμένει η κυρία.

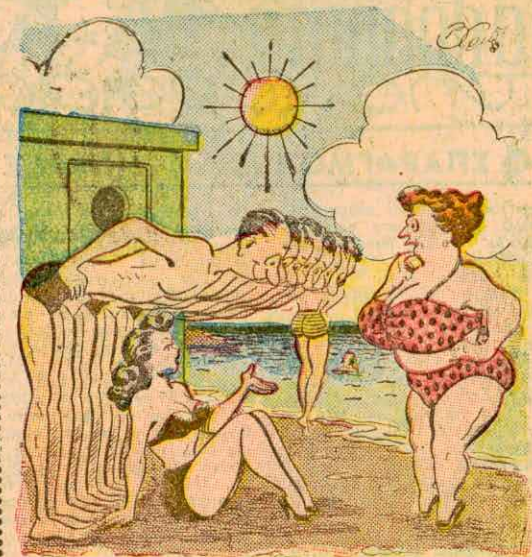
—Καλά, μου το έπιστρέψετε, δέχεται ο κύριος.

Γελούν και οι δυο τους θερμαίνεται η ατμόσφαιρα. Συντονίζονται τα όημάτα τους. Και είναι φεγγάρι και φωσφορίζει στα πόδια τους η θάλασσα, και τους καίει αλμυρό και χλιαρό το αέρακι...

Δεν προσέφυλλο το κακό. Δεν έίπε κανείς ότι, καλά και σώναι, πρόκειται να συντελεσθή το κακό. Το μόνο που σημειώνουμε είναι ότι άναστατωμένη αισθάνεται η κυρία της έξοχης. Τίποτα δεν άπακλείει — είναι μάλιστα πολύ ένδοχομένο — να προφασισθή την κατάκοψη και άφίλοντας το συνοδό της, ν' άποσυρθή και να κλειδωθή στο δωμάτιό της.

Άλλά κι' αν τύχη να σας πουν ότι ο περίπατος συνεχίστηκε ως τις μεσονυχτίες άρες σ' έρημικά άκρογιάλια του νησιού, μην έκπλαγχετε. Γιατί αυτή η κυρία δεν είναι εκείνη που ζέρετε, η κυρία της πόλεως. Είναι η κυρία της έξοχης. Και το πράγμα διαφέρει.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Δεν έρχεσαι, μαμά, να κάτσης κι' εσύ λίγο εδώ στη σκιά;...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

"Αγουρα και ώριμα

Τ' άγουρο ή τ' ώριμο; Τί να προτιμήσω; Το κιτρινοκέρασο ή το νινωμένο; Ποιό χειλάκι θάθελα να γλυκοφιλήσω, τ' άγουρο κι' άφίλητο ή το μαθημένο; Και τα δυο τη χάρι τους έχουν την τραλή και το έρωτα, ο μικρός σατραπής ότι περιμένουμε μιά στιγμή καλή.

μια στιγμή άνάπης.

*

Τ' άγουρο ή τ' ώριμο; Δίλημμα μεγάλο και τα δυο με τραβήξαν πάντα στη ζωή, άλλη χαρι βέβαια έχει τόνα απ' τ' άλλο. όσο η νύχτα αλλοιωτική είνε απ' το πρωί. Το χειλάκι άμώρητο, είνε άγουρίδα σαν πρασινοτάγαλο που το λαχταράς. το χειλάκι τ' ώριμο, ζωντανή έλπίδα το γλυκειάς χαράς.

*

Ένα τέτοιο πρόβλημα πρσους έχει υπέλεξε και καθείς τη λύσι του πάντα κυνηγά κι' όσοι έτσι τ' άγουρο έγουμε διαλέξει, μάλλον το μετάνοισαν, γρήγορα ή άργά. Μάλλον το μετάνοισαν... Όμως, όλοι οι άλλοι που εύρηκαν ώριμα χείλη και μεθούν, δείχνουν τη μετάνοια τους, ίσως πιο μεγάλη, κι' άγουρο ποθούν.

*

Τ' άγουρο ή τ' ώριμο; Είνε τέτοια η σκέψη που καθέναν άθελα τόσο βασανίζει... Δυο χειλάκια άγνίωτα όποιος τα γυρέψη μίαν έλπίδα άνέλιπστη δείχνει πως έλπίζει. Και δυο χείλη ώριμα, κραγιοναρισμένα όσοι τα ζήτησαν, ζέρονται τί κάνουν, είνε πάντα πρόθυμα, πάντα φλογισμένα και στιγμές δεν γάνουν.

*

Έτσι, τί τα θέλετε; Άδικος ο κόπος και οι σκέψεις άδικες όλες οι μοιραίες, ως περ' αν ή ζωή μας όπως νάνε κι' όπως θέλει η Μοίρα ως έρχονται οι στιγμές οι ώραιές. Κι' όταν είνε ολόγλυκο δροσερό το δέλι και δίψα για έρωτα κάθε άγκαλιά κι' άγουρα και ώριμα, όλα είνε χείλη που έζητούν φιλιά!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Ο ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

—Πόσων χρόνων είσαι, μικρούλα μου; σάπωσε γλυκά ο Πρόεδρος του δικαστηρίου την Πωλίνα.
—Έννεα.
—Ξέρεις πώς πρέπει να υψωθεί την αλήθεια;
—Μάλιστα, κύριε, απάντησε η μικρή.
—Λοιπόν Πωλίνα, για πένε μου, η υπήρξες σου σε δένει συχνά; Σου δάγκωσε μάλιστα μια μέρα το γέρι;
—Μάλιστα, κύριε, μ' έδεσε πολύ και μια φορά μου δάγκωσε το γέρι.
—Πωλίνα, για πένε μου, κάτι; δεν τάν άναπαρ τη μαμά σου;
—Όχι, κύριε.

Σ' αυτό το σημείο η δίκη διακόπηκε. Η υπήρξες, η Γκαμπριέλ Ντυρόσέ, βγήκε στο διάδρομο, δίχως να οίσει ούτε ένα βλέμμα πίσω της. Ήταν πολύ νέα, κάπου 27 χρονών, μαυροκίτρινη, με λεπτά χαρακτηριστικά, με μια πικάντικη ομορφιά. Ο δικηγόρος της την πλησίασε ανήσυχος.

—Επομένει να με ειδοποιήσετε κυρία της έπτε λίγο στενοχωρημένης. Πώς να σας υπερασπιστώ, αφού δεν είναι ιδέα ότι επρόκειτο να σας κατηγορήσει το ίδιο το παιδί σας;
—Τον άκουσε σά να μνη καταλάβαινε τί της έλεγε. Γιατί τα υπέθεσαν, τόσο πολύ τα πράγματα; Έφτανε να βλέπετε η ίδια τον Πρόεδρο, λίγα λεπτά, και τότε να τί θα τούλεγε;

—Κύριε Πρόεδρε, η Πωλίνα...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μαχητικότητα

Είς του Ζαπτείου ζηματών τας γραφικάς αλές κι' έρωτος ασθανόμενος δρέξεις διωλέας κατέπλεον νανιωδώς είς τόπον ερημώδη να αρχίσω έρωτα τετρομερώς φλογώδη.
'Εφ' ω ίδων νεάνια ρευδώνη είς παγκάκιον έπευον εκ του συνέργου γοργώς να προσπελάσω κι' αφού πενθόνικς συναπτός έστρωον το μουστάκιον έλαβον την απόφασην μαχητικώς να δράσω.
Υπολογίζων τοιγαρούν είς την ζήην σαγήνην εί' έχων προαίτι σύμμαχον την άγρυπνάν σελήνην έσκέφθην με λαμπρότητα πλησίον να σπένσω κι'—ω παίδες!—την λεγόμενην σφοδρώς να κατακτεύσω.

Κι' 'ιν' αποθή επιτυχής του 'Ερωτος ή φτιάξεις εκάθησον παγκακηδόν, με πλείστας προφυλάξεις και ούτω μετά κάπως και δράσας σοφής εύθης αποκατέστηρον την λήπην επαφής.

Και παρ'αυτα μετά σφοδρού και άφορητου θράσους: —Ω Μούσα! άνεφώνησον. "Ω Νηρηίς του δάσους! άφες το ύψος το ψυχρον και τας λοιπας κορδέλλας κι' έλθε να κάμωμεν θυμό Καζανοβέως τρέλλας".

Κι' έχων βεβαίως σχέδιον σαφές (προετοιμάσει ήνοιξον τας άγκάλας μου εύρως κι' (έν εκτάσει ίνα παράσχω πρός αυτήν φλογώδη ά- (σπασμόν, (ταιγισμόν, (και ταχέως, καθ' ό τά πάντα έλαβον ύπ' όπιν μου (βεβαίως κι' έκαμνον την επίθεσιν, ως λέγουν, (μετ' άδάντας, πλην φρεΐ! δεν υπελόγιζον την άμν- (γαν της... τσάντας!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Πωλίνα για τις αταξίες της, ή γιαγιά της και ή Νορίνα της λέγανε να ή στενοχωριέται και τη νένιζαν νάδια και γλυκά. Ήταν, λοιπόν, φυσικό το παιδί να ξεγελαστή και να τις πιστευή και μάλιστα να τις άναψήν πιο πολύ από μένα.

Έκείνη την έποχή υπήρκε στη ζωή μου ο Μπερνάρ. Άκουσα, κύριε Πρόεδρε, να λένε πως ήταν ένας έρωτας περαστικός, ένα καποίτσιο. Όχι, όχι, λένε ψέματα. Ο Μπερνάρ μ' άγαπα και θα με παντρευτή. Είνε άραδωνιστικός μου και τόν λατρεύω.

Όσα σας είπαν, κύριε Πρόεδρε, είν' αλήθεια. Έδειρα την Πωλίνα. Ένα πρωί έτρωγε νηστική σοκολάτα, ενώ το στομάχι της πονούσε. Παρασέβηκα λίγα μ' για το καλό της. Δάγκωσα και τα δαγύλα του παιδιού, όπως σας είπαν, κύριε Πρόεδρε. Μα το έκανα γιατί δάγκωνε το ποδι της γιατίσας μας και την έκανε να πονά. Ήθελα να της δώσω να καταλάβη ότι δεν έπρεπε να είνε σκληρή.

Η μικρή πόνεσε λίγο. Έδωσε τα κλάματα κι' έτοξε στη Νορίνα.

Τό άλλο πρωί μου είπε: —Είσαι κακιά υπήρξες και θα με παρουν από σένα.

Έτσι, σιγά-σιγά, έβασα την κόρη μου. Ένα βράδυ γύρισα και βρήκα το σπίτι άδειο. Ή γιαγιά είνε πάρε το παιδί.

Αυτή είνε όλη ή ιστορία, κύριε Πρόεδρε. πολύ απλή όποτε βλέπετε. Αυτή είν' ή αλήθεια...».

Έκείνη τη στιγμή γτύπησε το κουδούνι. Ή δίκη ξανάοιξε. Η Γκαμπριέλ σηκώθηκε σαν υπνωτισμένη. Ζούσε σά σε έφιάλη. Γιατί δεν είνε μιλήρει; Δεν υπορούσε να τό πη. Ο Πρόεδρος διάβασε την απόφαση:

—Το παιδί θα το παίρνουνε απ' το Σάββατο το μεσημέρι ως τη Δευτέρα. Τις άλλες μέρες θα είνε υπό την επίβλεψιν της πεθεράς σας προς το συμφέρον του.

Απ' το Σάββατο ως τη Δευτέρα συλλογίστηκε η Γκαμπριέλ. Δέχουαι τον άγώνα. Όθω το παιδί μου μιάμιση μέρα δικό μου κι' οι άλλοι θα τόνουν πέντε όλοκληρες μέρες. Όμως θ' άγωνιστώ και θα το κερδίσω. Θα δείξω σ' όλους τι υπορεί να κάνη ή άγάπη μίας μάνας.

Θα προσπαθώ να μάθω στο παιδί μου ό,τι αξίζει να μάθω στη ζωή και μιά μέρα θα καταλάβη και θα νιώσει κοντά μου. Δεν θα παντρευτώ το Μπερνάρ. Αυτός κι' έγω έξορουμε ν' άγωνιστούμε και να περιμένουμε τη νίκη. Το παιδί μου θα μ' άναψήν πάλι.

Η Γκαμπριέλ γύρισε και κύτταξε την Πωλίνα, που έφευγε με τη Νορίνα. Η μικρή αυτή σιλουέττα με τό σκωταέσκι φορεματάκι νένιζε άγάπη την καρδιά της. Χωρίς μιλία βγήκε απ' την αίθουσα. Δεν θα πενούσε πολλές καίρες και ή Πωλίνα θα της έλεγε:

—Τώρα σ' άγαπώ πολύ, μαμά μου.

Η Γκαμπριέλ ήταν σίγουρη γι' αυτό. Έξω την περίμενε ο Μπερνάρ. Την άγκάλιασε και της ακούισε τό δάκρυα, που κυλούσαν απ' τα μάτια της.

—Σ' άγαπώ. Γκαμπριέλ, της έπε συγκινυμένος, και θαμναι πάντα στο πλευρό σου. Μη φοβάσαι. Μιά μέρα θα νικήσει.

Ένα ναμόνελο φώτισε τό προσωπό της Γκαμπριέλ. Ένωθε τον έαυτό της εύτυνιμένο στο πλευρό του άντρός που άγαπούσε και ήταν σίγουρη για τη μελλοντική νίκη της.

ΜΑΡΣΕΛ ΤΙΝΑΙΡ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

ΓΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Σημαντική ανακούφιση θα είνε για τα θέατρα η να φουρλογία, που δεν θα υπεραινή τα 2ν2 για τα της προας και τα 30% για τα μουσικά βυατρα, και που θα εφαρμοσθή απο τον έρχομενο μήνα. Έτσι ελπίζεται ότι θα κρατήσουν ως το τέλος της σεζόν, πολλά βυατρα που ήσαν έτοιμα να κλείσουν με την σημερινή κρίση.

Εν τω μεταξύ, ή έφτενιη καλοκαιρινή σεζόν, παρουσιάζει τις πιο περιεργες εκπλήξεις. Απο τα θέατρα της προας τα περισσότερα εισιτηρια πραγματοποιεί κάθε βραδυ το συνοικιακό βυατράκι της Καλλιμας «Διονυσιας», με τον θιασο Άννας Λωρη — Γ. Ύλμπιου. Ισολες φορές μάλιστα περνά και αυτά ακομη τα κεντρικά.

Απο τα μουσικά θέατρα, αν και του «Σαμαρτζή» περιλαμβάνει τα πιο δυναμικά στελεχη της επιθεωρήσεως, προηγείται σ' εισπραξεις το θεατρο «Βέμπο», που συνεχίζει την περσινή του κρέντα.

Τέλος απ' τα βαριετέ, τις μεγαλύτερες εισπράξεις πραγματοποιεί το «Βερντέ» της Κούλας Νικολαίου — την περσινή εβδομάδα έφτασε τα 27 εκατομμύρια!

Φαιίνεται πως ο συναγωνισμός στο μουσικό θέατρο θα συνεχισθή και κατά τον χειμώνα. Έκτος απο του «Παπαιανου», φαίνεται ότι θα έχουμε το χειμώνα δυο ακομη μουσικά βυατρα: Το θεατρο «Κυβέλης», που διεκδικεί το συγκροτημα «Βέμπο» και το «Κεντρικό» που διαπραγματεύεται ο έπιχειρηματίας κ. Θ. Κρίτας.

Στο «Ακροπόλ» θα κάμη την έρχομένη εβδομάδα την εμφάνισή του, για πρώτη φορά, ένα «γυμνο» Γαλλικό μπαλέτο που έλκεισε ο έπιχειρηματίας κ. Β. Μπουρνέλης, κατά το τελευταίο του ταξίδι στο Παρίσι.

Στο «Σαμαρτζή», μετά την Ρένα Δημητρίου, θα εμφανισθή ή Λουίζα Ποζέλλι, που ήλθε ήδη σε συμφωνία με τον έπιχειρηματία κ. Θ. Κρίτα.

Ο τενορος Δελνός, είνε ο μόνος ήθοποιος της Λυρικής Σκηνής που άμειβεται αποκλειστικά, όπως και ο Λάμπας, για κάθε παράστασι, στην οποία θα λαβη μέρος. Ο Δελνός θα εμφανισθή στα μελοδραματικά έργα «Πρωτομστορας» και «Σαμψών και Δαλιλας» που θα παρουσιάση ή Λυρική Σκηνή στο θέατρο του Ηρώδου του Αττικού.

Ο Άλέκος Αλεξανδράκος, που θα κάμη τον χειμώνα την επανεμφάνισή του στο θέατρο «Κοτοπούλη», ληγούσης της τιμωρίας του, πρωταγωνιστεί τώρα συγχρονως σε δυο νέες έλληνικές ταινίες, τον θρυλικό «Βαρσιστικό» του Σακελλαρίδη και το «Κορίτσι του λιμανιού».

Η Ίνδη πριγκήπισσα Άμπου Σανί, που εμφανίζεται αυτές τις ήμερες στas Αθήνας, το έσκασε απο τό σπίτι της στην Βομβάη, γιατί οι γονείς της, δεν ήθελαν να τραγουδά ούτε και ερασιτεχνικά. Στο Λονδίνο που έκαμε την πρώτη της εμφάνισι, άφίχθη με μακρές κοτιδες που της έφταναν έως τον αστραγάλο! Όταν όμως επρόκειτο να ντεμπούταρη στο κέντρο «Εμβασού», άναγκάστηκε να κόψη τα μαλλιά της άλα γκαρσον! Η ίδια, όταν λίγο άργότερα τραγουδούσε στο Παρίσι, συνεδβή στενά με μία ωραιότητα Αμερικανίδα, που την ακολουθεί απο τότε ως μαντζερ!

Η Νινθ Ζαχά, ύστερα απο τριών έτών θρίαμβο στις μεγαλύτερες πόλεις της Ευρώπης, θα έλθη τον έρχομενο μήνα στas Αθήνας για μιά σειρά εμφανίσεων και θα παρουσιάση, για πρώτη φορά, στο Αθηναϊκό κοινό, και το όργανο Τσέντερ, που παίζει τώρα τέλεια, μαζί με 7 άλλες.

Δυο γνωστοί καλλιτέχναι του μουσικού θεάτρου, ο Μιχ. Δημητρίου και ή Μαρ. Καψάνη, εγκατέλειψαν την σκηνή. Έφυγαν για το Ρίο Τανέιρο, όπου πρόκειται να ιδρύσουν οικο μόδας, ακολουθώντας το παράδειγμα του Τάσου Βάμπερη, που εγκαταστάθηκε με τον ίδιο σκοπό στο Σύνδνι της Αυστραλίας πέρσι και κάνει τώρα εκεί χρυσές δουλειές.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ύφ!...Παράσφιξε ή ζέστη, δεν υπάρχει άμφιβολία. Λιώνεις, βράξεις και κοχλάξεις και ζητάς λίγη δροσιά που τη βρίσκεις μ' εύκολία στο Μαρούσι, στην Έκάλη, στο Κασοί, στην Κηφισιά και σ' εκείνες τις όραιες γραφικές άκρογιαλίες —Βούλα, Βάρκιζα, Καδούρι, Βουλιαγμένη και Γλυφάδα— που φαντάζουνε στα μάτια σαν έρωτικές φωλιές απ' την τόση γοητεία κι' απ' την τόση διορφάδα. Ή ζωή με πέρα μιάζει μ' ένα όνειρο γλυκύ μα ό πιο πολύς ό κόσμος πάει κάθε Κυριακή, γιατί δεν μπορούν βεβαίως τις δουλειές να παρατήσουν και να πάνε για τρεις ήμερες κάπου να παραθερίσουν. Κι' έτσι κάθε θέρετρό μας, κάθε μας άκρογιαλιά —Βούλα, Βάρκιζα, Μαρούσι, Κηφισιά, Κασοί, Καδούρι— τα χορταίνουν οι γυναίκες που δεν έχουνε δουλειά και τό οίχουνε στην ξάπλα, στο φαί και στο γουζούρι!

Μ' α στην ιδιοτροπία τη γυναίκα ποιος την πιάνει; Και τότε παραθερισμό της με τον τρόπο το δικό της κάθε μιά γυναίκα κάνει.

Άλλη πάει περιπάτους διαρκώς ρομαντικούς. Παιώνει πάντα κάτι δρόμους έρημους, μοναχικούς και πηγαίνει, και πηγαίνει μ' ένα ύφος σκυθρωπό και κατεθνησι δεν έχει φυσικά συγκεκριμένη, αλλά ούτε και σκοπό.

Άσφαλώς είν' ή καυμένη τρομερά έρωτευμένη, γιατί που και που με πόνο μουρμουρίζει: «Σ' άγαπώ!»

Μα σε ποιόν τό λέει τάχα; Σε ποιόν άλλον, βοέ παιδιά; Στο καλό το παλληκάρι που κατάφερε μιά νύχτα μαγεμένη να της πάρη τη μική της την καρδιά.

Κι' είνε τώρα μακρυνά της!... Άχ! τί δρόμος τούς χα- (οίζει!)

Είν' εκείνη στην Έκάλη και αυτός—άχ! τί στοπατάσα!— είν' υπάλληλος ό δόλιος και γι' αυτό παραθερίζει μοναχός του ό καυμένος στο... σπατιού του την ταράτσα!

Άλλη πάλι, μ' άλλο τρόπο γαίρεται την έξοχή. Κάνει απορ πρωί και βράδυ, δίχως τέλος και άρχη. Με τό μπάσκετ, με τό τένις, τρέλλα έχει αληθινή και για την ποδηλασία την πιάνει νουνηρία.

Όμως δεν περριφρονεί και τη γραφική εκείνη... γαίδουροκαβαλλάρια! Κι' έτσι λέν όσοι τη βλέπουν καθισμένη στο σαμάρι.

—Τυχέροι ποιν' οι γαϊδάροι!... Φυσικά είνε και άλλες πουχουν παντοτε άπαιτήσεις απεριόρητα μεγάλες και για τύχη των καυμένων των αυτών τους κακή θέλουνε να συνεχίσουν τη ζωή την κοσμική.

Κι' άντε όδου τουαλέτες, που να βλέπης δεν χορταίνεις, και «άπειρία» και πάρτι με λαμπρότητα σπανία μεταβάλλουν τό... τσαντήρι, φέρ' είπειν, της Βουλια- (γμένης)

σε Μεγάλη Βρεταννία!

Κ' άπως έτσι, τέλος πάντων, φίλοι μου, λόγω τιμής σε άκρογιαλίες και δάση τα περριον πάντα εκείνες τη στιγμή που όλοι έμεις, κολληπάμε στον ιδρώτα σαν κορούδα εν Αθήνας!...

Ευμορφιστής

Αν. Τάδης

Ευμορφιστής

Ευμορφιστής

Ευμορφιστής

Ευμορφιστής

Ευμορφιστής

Ευμορφιστής

Ευμορφιστής

Η όμορφη της ήταν πιά μεγάλη, αν και γά μαλλιά της, θαμμένα μαύρα, της ανηλάσαν τη φυσιογνωμία. Είχε κάτι που σε συγκινούσε.

Αντίθετα η Θέκλα ήταν γεμάτη αυτοπεποίθηση.

Το υψος της έδειχνε πως ήταν σίγουρη ότι μπορούσε να κατακτήσει το Θάνο, φτάνει να το ήθελε.

Η Βαλία, ασυναίσθητα σχεδόν, προσπάθησε να δώσει την ευκαιρία στη Λένα να δείξει τις χάρες της. Κι' όταν τελείωσαν το φαγητό τους, είπε, όσο μπορούσε πιο φυσικά:

— Κύριε Πεζώ, σάς αρέσει η μουσική; — Τη λατρεύω! αποκρίθηκε αυτός θερμά.

— 'Ελένη, είπε η Βαλία γελαστή, δεν μας παίζει τιποτε στο πιάνο; — Τα ματιά του Θάνου έδειξαν έκπληξη.

— Πως; — 'Ερεϊς πιάνο, 'Ελένη; — Γέλασε αυτή.

— Κάτι ξέρω...

— Μά πως; — 'Ε, πριν γίνω αγριοκάτσικο στα δουνά, έζησα κι' εγώ σε πολιτεία, απάντησε γελώντας η κοπέλλα.

Πήγαν στο σαλόνι. Κάθισε η 'Ελένη στο πιάνο.

— Έχω τόσον καιρό ν' ακουμπήσω τα χέρια μου στα πληκτρα! είπε. Δεν θα σας ευχαριστήσω ίσως. Τι θέλετε να σας παίξω;

— Ό,τι μπορείτε, είπε ο Θάνος, με επιείκεια. Ξέρετε καμμία σονάτα Μότσαρτ; — Αρχισε η 'Ελένη να παίζει. Μία απλή σονάτα, από αυτές που παίζουν συχνά οι μαθητούλες. Μόλις προχώρησε όμως λίγο, το πιάνο, κάτω από τα δάχτυλά της, λές και ζωντανεύει. Γάργαρο νερό, κρυσταλλένιες βρυσηδες ξεπετάχτηκαν. Οι θεικές μελωδίες του Μότσαρτ πλημμύρισαν το σαλόνι.

Ο Θάνος άκουγε σαν μαγεμένος. Τα ματιά του δεν ξεκολλούσαν από την ευγενικά φυσιογνωμία της κοπέλλας, από τα κρινόλευκα χέρια της, που οι ταιλαπρωριές δεν είχαν καταφέρει να τα χαλάσουν. Κι' όταν τελείωσε έμεινε για κάμποση ώρα ο Θάνος έκστατικός και την κούταζε.

— Χμ... έκανε ο Λουκάς. Δεν είναι μουσική για σαλόνι αυτή. Παίξε καμμία όπερεττα, κορίτσι μου.

— Ήταν η μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής μου! είπε ο Θάνος έκστατικός.

— Σ' αρέσει ο Μότσαρτ; ρώτησε η κοπέλλα και τα ματιά της πήραν τη γλυκειά τσαχπινική έκφραση της γυναίκας, που αγαπάει.

— Τον λατρεύω, αποκρίθηκε αυτός. Μότσαρτ και Σοπέν. Μήπως παίζεις και Σοπέν;

— Θέλετε μία βάλς; ρώτησε η Λένα.

— Σύμφωνα.

— Η νέα άρχισε να παίζει. Τι μαγεία!... Ο Θάνος κούταζε με μάτια έκθαμβα την κοπέλλα. Την κούταζε και όλο νόμιζε πως την έδλεπε για πρώτη φορά.

Σε μία στιγμή, ενώ η Λένα εξακολουθούσε ακόμα να παίζει, η Θέκλα πετάχτηκε κι' άπλωσε τα χέρια της στο Θάνο:

— Έλα, του είπε, μ' ένα σαγηνευτικό χαμόγελο, να χορέψουμε. Δεν μπορώ να κάθωμαι στη θέση μου, όταν άκουω τέτοιες μελωδίες.

Δίστασε ο νέος μία στιγμή.

— Βάλς του Σοπέν, δεν χορεύονται, ψιθύρισε.

— Τον άρπαξε αυτή από το χέρι.

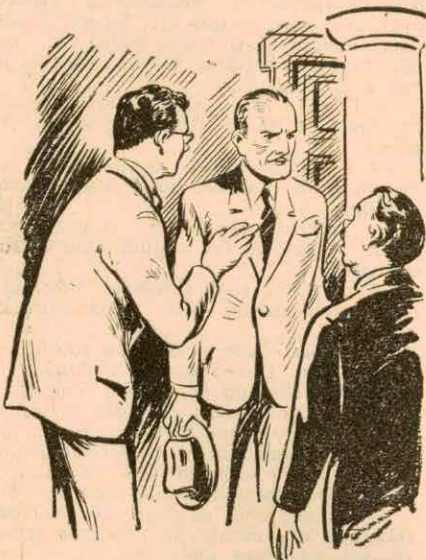
— Τα πόδια μου πετάνε στίβες! Θέλω να χορέψω.

Δεν μπόρεσε να της αντίσταθ. Το χέρι του αγκάλιασε τη μέση της, χαλαρό στην αρχή, έπειτα πιο θερμό. Η Θέκλα χόρευε θαυμασία.

Ξαφιάστηκε η Λένα. Σήκωσε τα ματιά της για μία στιγμή, κι' είδε το ζευγάρι, που χόρευε. Η Βαλία πρόσεξε το σύνεφο, που πέρασε στα γαλανά παθητικά ματιά της.

— Όσο δεν σταμάτησε να παίζει. Κι' έφτασε στο τέλος του κομματιού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια...

Ο ράφτης έδεβαίσε με κατηγορηματικότητα ότι θα του δώση 70 ψήφους μονοκούκι...

ΜΕΓΑΛΕΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ και αέρας φρέσκος

Δημοσιογραφικές άναμνησεις του συνεργάτου μας κ. Κ. ΚΟΛΙΓΗ

Το γεγονός ότι θριασκώμαστε ουσιαστικά σε προεκλογική περίοδο, κρατεί σε κατάστασι αγωνίας και συγκινήσεως χιλιάδες άμεσως ενδιαφερομένων. Πλήθη ανθρώπων, των οποίων ούτε καν υποψιάζομαστε τις φιλοδοξίες, ζούν με το γλυκύτατο όνειρο του τίτλου του «πατρός του έθνους».

Βουλευτής! Μεγάλη υπόθεσις... Δεν μου πέρασε ποτέ η ιδέα να αναμειχθώ στην πολιτική και δεν με συνεκίνησε ο τίτλος του βουλευτού με τα συμπαρομαρτούντα... μεγαλεία του. Δεν θέλω να πω μ' αυτό πως εν είχα αποφασιίσει ποτέ να πολιτευθώ, θα με περίμενε η επιτυχία στη γωνία να με στεφανώσει... Κας αλλο.

Η έντυπώσις μου είναι ότι θα συνέβαινε το έντελώς αντίθετο. Πάντως είναι γεγονός ότι δεν κατώρθωσα να εξηγήσω τη μαγία αυτών που πολιτεύονται και των οποίων κυρία απασχόλησις πρό και μετά τη θριαμβευτική επιτυχία είναι να διεκπεραιώνουν τις δουλιτσές των ψηφοφόρων τους, τρέχοντας από το πρωί ως το βράδυ στα διάφορα υπουργεία και υπηρεσίες.

Είνε όμως πάντα βέβαιαι και άσφαλεις φίλοι όλοι αυτοί, που υπόσχονται την υποστήριξί τους και των οποίων οι πολιτευταί διεκπεριώνουν τις δουλιτσές; Αυτό δεν είναι καθόλου σίγουρο. Κανείς βουλευτής δεν μπορεί να πάρη όρκο για την πίστι των «φίλων» του. Έχω προσωπική αντίληψη ενός περιστατικού, που αφορά μόν τας άρχαιρεσίας ενός σωματείου, αλλά δίνει ανάγλυφη την έντυπώσι του τι συμβαίνει και τι μπορεί να συμβή στις βουλευτικές εκλογές.

Ένας φίλος μου έβαλε πρό 4 ετών υποψηφιότητα μέλους του διοικητικού συμβουλίου του σωματείου του. Παρεκάλεσε τους γνωστούς του να μη τον λησμονήσουν, παρεκάλεσε ιδιαίτερα κι' έναν παλαίμαχο, με τον οποίο δεν είχε μεγάλες γνωριμίες.

— Μά πως είναι δυνατόν να σας ξεχάσω, κύριε Δημητριάδη, λέγει εγκάρδια ο παλαίμαχος.

— Γεωργιάδης... διορθώνει ο φίλος μου.

— 'Α, ναι, με συγχωρείτε κ. Γεωργιάδη. Αφηρημένος...

Ήλθε η μέρα των εκλογών. Ο φίλος μου, εγκατεστημένος στην είσοδο των γραφείων του σωματείου του, υποδέχεται με μειδιήματα και χαρές τους ψηφοφόρους.

— Καλώς τον Δημήτρη... Καλώς τον Γιώργο... Τσιγάρο;

Σε λίγο καταπνέει σεινάμενος, κουνάμενος κι' ο παλαίμαχος. Ο φίλος μου, μη έχοντας ακόμα έντελως στερεωμένη την πεποίθησι του, όσον αφορά τις απέναντί του διαθέσεις του νεοελθόντος, σπεύδει να τον υποδεχθ, εξαντλώντας όλα τα αποθέματα της ευπροσγορίας του.

— Καλώς τον... Καλώς τον... Λοιπόν; Μπορώ να υπολογίζω στην ψήφο σας;

— Μά τί λέτε κύριε... 'Αντινάδη! 'Εγώ ήλθα μόνο και μόνο για σας.

— Γεωργιάδης, διορθώνει ο φίλος μου.

— 'Α, ναι, με συγχωρείτε. Αυτά είναι τα διασκεδαστικά της αφηρημάδας. Θα νόμιζε κανείς πως δεν ήξερα το όνομά σας.

Ο παλαίμαχος, αφού σκόρπισε μειδιήματα σε διαφόρους άλλους υποψηφίους, εξαφανίστηκε μέσα στο διαμέρισμα της ψηφοφορίας, όπου εξέτελεσε το ιερόν του καθήκον.

Βγαίνοντας μετά δέκα λεπτά, έπεσε επάνω στον φίλο μου, που τον ρώτησε:

— Λοιπόν; Με ψηφίσατε; Βάλατε σταυρό δίπλα στ' όνομά μου;

— Μά βέβαιε και ρωτήμα, κύριε... Οικονομίδη; Δεν σας είπα πως ήλθα ειδικώς για σας;

— Ίστε βάλατε σταυρό δίπλα στο όνομα Οικονομίδης;

— 'Ακριβώς. 'Ετσι δεν λέγει ο εκλογικός κανονισμός;

— 'Ετσι!... έδρυχθη ο φίλος μου, ο κ. Γεωργιάδης.

Στις βουλευτικές εκλογές αυτές οι συμπαθείς άπατες παίρνουν και δίνουν. Δεν θα λησμονήσω την περίπτωση ενός φίλου μου πολιτευομένου, ήδη βουλευτού και πολλές φορές υπουργού.

Στις εκλογές του 1932 δεν είχε μεγάλη σιγουριά για τον εαυτό του. Έκανε την εξαντλητικώτερη προεκλογική προπαγάνδα και τη δαπανηροτερη. Δεν είχε στη διάθεσί του κανένα τσουβάλι λίρες ο άνθρωπος, αλλά με κάτι οικονομίες του και με κάτι θαλασσοδανεια κατώρθωσε να τα δγάλη πέρα. Μεταξύ εκείνων που του ώρκιζόταν πιστι, υποταγή και ψηφους ήταν κι' ένας ράφτης φίλος μου, που τότε είχα παρουσιάσει εγώ στον φίλο μου πολιτευόμενο και που έδεδίαινα ότι θα του δώση 10 ψηφους στη γειτονία του.

— Αυτό, άλλως τε, έτόνιζε με έμφασι ο ράφτης, θα το ήθετε στη διαλογή. Όλοι αυτοί ψηφίζουν στο ίδιο τμήμα με μένα. Στον Άγιο Νικόλαο Πευκακίων, 70 ψηφοί. Ούτε 69...

Ομολογώ πως ήμουν ευχαριστημένος, που μπόρεσα να προσφέρω μία θετική υπηρεσία στο φίλο μου, 70 ψηφοί. Δεν είναι μικρό πράγμα. Ο ράφτης πηγαίνονταν κάθε μέρα στο σπίτι του υποψηφίου, στο τέλος του ταίμησε και μερικά ψιλά «για τα μικρά έξοδα».

Την ημέρα των εκλογών ο φίλος μου υποψήφιος έκανε από το πρωί τις δολτες του στα εκλογικά τμήματα. Όταν έφθασε στον Άη Νικόλαο ήταν βέβαιος πως η ούρα των ψηφοφόρων θα του έκανε υποδοχή. Κατά σύμπτωσι δεν γύρισε κανείς να τον κυττάξη. «Ελεπε κι' ο ράφτης. Αυτό δεν είχε βέβαια καμμία σημασία. Οι 70 σταυροί ήταν σίγουροι. 'Εστα οι 65.

Στα γραφεία της «Πατρίδος» παίρναμε τη νύχτα τηλεφωνικά τα αποτελέσματα. Ο φίλος μου έρχόταν παντού πάτος. Η αποτυχία του ήταν βέβαιη κατά τις πρώινες ώρες. Έκείνο, που τον ένδιεφερε πλέον ήταν να σώση την τιμή... τις ψηφους.

— 'Ας είναι καλά εκείνος ο καύμενος ο ράφτης σου — μου έλεγε — που θα με βγάλη άσπροπρόσωπο στον Άη Νικόλαο.

Κάποτε μās τηλεφώνησαν και τα αποτελέσματα του τμήματος 'Αγίου Νικολάου. Ο φίλος μου δεν πήρε ούτε ένα σταυρό. Ούτε ένα! Ούτε του ίδιου του ράφτη.

Συμπέρασμα: 'Αποφεύγετε τους υποσχόμενους λαγούς με πετραχήλια.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΡΩΤΟΛΟΓΙΑ

ΜΕ ΤΟ ΦΑΚΟ ΤΟΥ ΜΑΤΙΟΥ

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ λαμπρό σχέδιο της δημοτικής αρχής για τον ψεκασμό των... καταστροφικών εργαζομένων καταστημάτων της πρωτεύουσας, υπάρχει κίνδυνος να μην αποδώση αποτελέσματα αν δεν συνοδευθ και από ψεκασμό των σπιτιών. 'Ας μελετηθ λοιπόν το ζήτημα υπό την γενική του μορφή, ώστε να υπάρξη μία θετική νίκη στον... πόλεμο κατά των εντόμων και να μην πάνε χαμένες και οι εκατοντάδες εκατομμυρίων που θα δαπανηθούν για τον ψεκασμό των καταστημάτων.

Η ΠΡΕΒΕΖΑ έχει υποστή εκατό περίπου βομβαρδισμούς την εποχή του ελληνοϊταλικού πολέμου και επί πλέον τον σεισμό του 1948. 'Εν τούτοις δεν βοηθήθηκε όσον έπρεπε στο ζήτημα της στεγασσεως. Το υπουργείον 'Ανοικοδομήσεως χορηγεί με το σταγονόμετρο τα κονδύλια και με τούτους περιορισμούς ώστε αποκλείονται πολλοί από τους δικαιουμένους στεγαστές. Θα έπρεπε, νομίζω, να αντιμετωπισθουν με μεγαλύτερη στοργή οι ανάγκες μιας πολυδασιμένης πόλεως με τόσο δραματικές περιπέτειες...

Β ΑΡΥΤΑΤΕΣ πρέπει να είναι οι κυρώσεις εναντίον εκείνων που αποθηκεύουν χωρίς άδεια εύφλεκτες ύλες σε πυκνοκατοικημένες περιοχές. Πρό ήμερών ανεκαλύφθησαν πέντε βαρέλια πετρελαίου σε μία αποθήκη στην διασταύρωσι των δόδων Μενάνδρου και Πειραιώς. Οι ιδιοκτήτης της αποθήκης εμνηύθησαν, όπως ορίζει ο νόμος. Μα αυτό δεν είναι αρκετό. Πρέπει να κατ'αρχάς οι απηγορευμένες ύλες και να αφαιρηται η άδεια εξασκήσεως επαγγέλματος από τους παραβάτας. Δεν είναι μικρό πράγμα το να κινδυνεύουν οι περιουσίες — πολλές φορές και η ζωή — τούτων πολιτών...

Π ΑΡΕΤΑΘΗ πάλι για λίγες εβδομάδες η προθεσμία για την ανταλλαγή των παλιών κουρελιασμένων χαρτονομισμάτων. 'Ηταν, δηλαδή, απαραίτητο να συνεχισθ μία άσχημια, η οποία αποτελεί και κίνδυνος για την δημοσία υγεία; Και για ποιο λόγο; Φοβάται η Τραπεζή της 'Ελλάδος μήπως αδικηση κανένας που έχει κρυμμένα πέντε-έξη εκατοντάδραχμα και δεν φρόντισε να τα ανταλλάξη;

'Ας τελειώσω όριστικώς η ιστορία αυτή. Κανένας δεν πρόκειται να διαμαρτυρηθ. Η υγεία των πολιτών έχει μεγαλύτερη αξία από μερικά κουρέλια που ούτε καταδεχονται να τα χρησιμοποιήσουν στις συναλλαγές των οι πολίται.

Π ΡΟΦΑΝΩΣ οι αρμόδιοι κυβερνητικοί παράγοντες άγνωστον έντελως την άφορητως οικτρή οικονομική κατάστασι στην οποίαν έχουν περιέλθει οι άστυνομικοί υπάλληλοι. 'Αλλως δεν εξηγείται η απόλυτη αδιαφορία που δείχνουν όσον αφορά την οικονομική κατάστασι εκείνων στους οποίους έχει ανατεθ η διεξαγωγή του σκληρού αγώνος για την τάξι και την ασφάλειά μας. Οι άποδοχές των άστυνομικών — αυτό είναι άπίστευτο — βρίσκονται σε επίπεδο κατώτερο όλων των άλλων κρατικών υπαλλήλων! 'Ας σκεφθουν οι άσού-

διοι αν επιτρέπεται να συνεχισθ αυτή η άθλιότης...

Σ ΧΕΤΙΚΑ με προηγούμενο δημοσίευμα της στήλης αυτής, ο Δήμαρχος κ. ΚΟΤΣΙΑΣ μās έστειλε την ακόλουθο επίσημη με το έγγραφό που τη συνοδεύει:

Κύριε διευθυντά, 'Εχω την τιμήν ν' άποστείλω υμίν συνυμνησέσθ σημείωμα της υπηρεσίας Κήπων και Δенδορροστοιγιών, εις απάντησιν των γραφέντων πασά του υμντέρου περιόδου την 17ην τούεοντος, Ο Δήμαρχος Κ. ΚΟΤΣΙΑΣ

Ίδου και το σημείωμα: Είς έκτέλεσιν σημειώματός του κ. Δημάρχου, αναφορικάς με τα άναγραφέντα εις το περιόδικον «Θησαυρό» της 17ης τούεοντος έχουμε την τιμήν να γνωρίζωμε υμίν, ότι, εκ των εν τώ ως άνω δημοσιευμάτων, άναφερόμενων Δенδορροστοιγιών, υμούν η της λεωφόρου 'Ελευθ. Βενιζέλου, άνήκει εις τον Δήμον, και τα δένδρα της προτίθονται δις τού υμνός. 'Ηδη εις το δημοτικόν φυτώριον άναπτύσσονται δένδρα άτινα κατά την έλευσόμενην φυτευτικην περίοδον θέλωσι φυτεθί πάρε συμπληρωσιν των κενών της άνω Δенδορροστοιγίας. Αί έτεροι αναφερόμεναι Δенδορροστοιγίαι, άνήκουν εις την 'Επιτροπήν Δημάρχων Κήπων και Δенδορροστοιγιών του 'Υπουργείου Γεωργίας, Μετά τιμής

Ο Δ'ντης Κήπων και Δенδορροστοιγιών ('Υπογραφή δυσανάγνωστης)

Υ ΠΟΤΙΘΕΤΑΙ ότι το κράτος εξασφαλίζει τη δικαιοσύνη στους πολίτες του. Όταν όμως οι πολίται έχουν δυσοληψίες μαζί του, τότε το κράτος φθάνει σε άπίστευτα όρια αδικίας. Παράδειγμα οι παλαιοί αικιστάι του 'Ελληνικού, των οποίων τα σπίτια, που εκτίσθησαν με κόπους και ιδρώτα πολλών ετών, απολλοτριώθηκαν για να έπεκταθ το αεροδρόμιο. Δώδεκα χρόνια έχουν περάσει από τότε που άρχισαν οι πρώτες καταστροφές και οι πρώην ιδιοκτήται των ίσπεδωθέντων σπιτιών, βασανίζονται για να εισπράξουν την αποζημίωσι που δικαιούνται, κατά τους νόμους. 'Η αποζημίωσις διαρκώς αναβάλλεται, από χρόνο σε χρόνο και τώρα άπληθύνει κι' ένα κονδύλι 100 δισεκατομμυρίων που είχε άναγραφη στον νέον προϋπολογισμό για το σκοπό αυτό. Στην ίδια περίπτωσι βρίσκονται και άλλα θύματα παρομοίων επέκτασεων, σε διάφορα σημεία της χώρας. Οι άνθρωποι μένουν χωρίς σπίτι και χωρίς απασχόλησι, πώς θέλουν των ελλήνων κυβερνησέων.

Κατά τη γνώμη μας, μία άποφασιστική λύσις υπάρχει: οι στερεωθέντες τα σπίτια τους, να καταλάβουν δημόσια κτίρια και να εγκατασταθουν.

Ε ΙΝΑΙ ευχάριστη το φαινόμενο της πειθαρχίας των παρανοήσεων οι 'Αθηναίοι περ. 'Εκτός από μερικές εξαιρέσεις, όλοι πλέον συνήθισαν και περνούν από τας διαβάσεις. Στην άποκατάστασι αυτής της κυκλοφορίας πειθαρχίας, κατά μέγα μέρος, βέβαια, συντελούν και οι συλλήψεις των παρανοήτων και η αυστηρά τιμωρία τους από το Πταιματοδίκηριο. 'Ενα καλό πρόστιμο και τα πόδια συμφορώνται άποε, δια παντός.

'Αλλη ευχάριστη διαπίστωσις είναι και η έξησι, ότι η καταγραφή των «κλασών» δεν ηύξησε καθόλου τα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα, όπως πρεσβλεπαν οι άπαισιόδοχοι. Πεζοί και σωφεί έγιναν προσεκτικώτεροι, με κέρδος την τάξι της κυκλοφορίας και τη σχετική ήσυχία της πόλεως. 'Ετσι διαλύεται και ο μύθος ότι η άπειθαυρία, εις μέγα στή φύσι του 'Ελληνος, ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Το συλλαλητήριο!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΠΑΝΤΑ Η ΙΔΙΑ!

— Γυναίκα! Κέρδισα τον πρώτο αριθμό του λαχείου!

— Όλα καλά, Αιμιλία, αλλά πές μου, πού έρθες τα λεφτά και άγέρασες το λαχείο;

— Τελείωνε γρήγορα, 'Ανδρέα!... Αυτόν θα τον γοητεύσουμε, χωρίς άλλο, και θα μās πάρη.

«Ανν Μπλάιθ, η μονιώς φιλη των ιπποδρομιών»

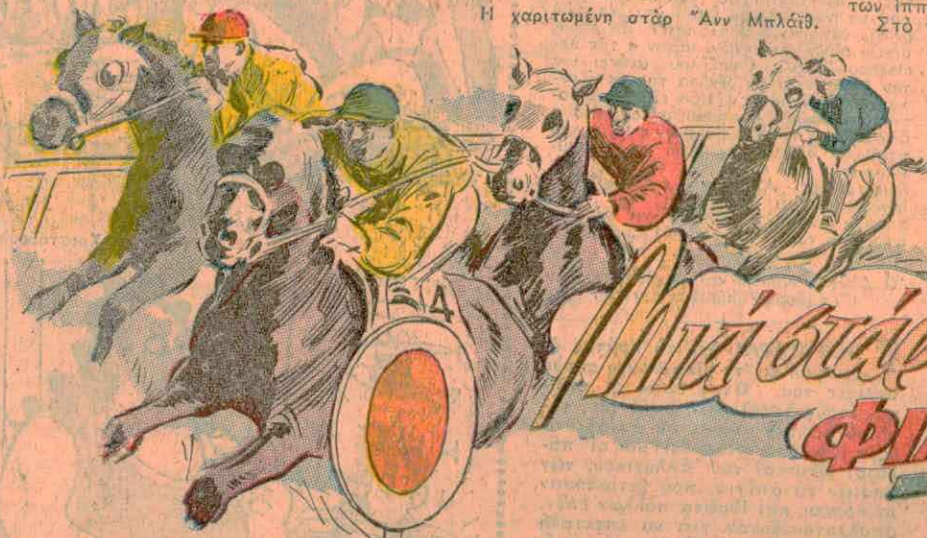
ΕΔΩ και λίγο καιρό έτυχε να βρει κώμα-
στε στο κομμάτι γραφείο της Βίλλας της
νεαρίας και άμορφος στή «Ανν Μπλάιθ».
Πριν ακόμη ν' αρχίσουμε τη συζήτηση με
την μικρόσωμη καλλιτέχνη, γυμνήσε εα-
φικά το τηλέφωνο και η συμπαθέστατη η
βοήθεια σπύρωσε το ακουστικό. «Αλλά σε με-
ταφέρουμε εδώ τη μικρή και χαρακτηριστι-
κή συνδιάλεξη».

—Μις Μπλάιθ, έλεγε μια βαρεία ανδρι-
κή φωνή από την άλλη άκρη, εδώ ο Γκάρι
Ρότσερ των στούντιο Ούνιβέρσαλ. Σας πε-
ριμένουμε αύριο το απόγευμα να υπογρά-
ψουμε το νέο σας συμβόλαιο...

—Λυτούμαι πολύ, αλλά δεν μπορώ να

Η χαριτωμένη στή «Ανν Μπλάιθ».

Μιά βιά ΦΙΛΙΠΠΟΣ

Ελθω, απάντησε η «Ανν με θάρρος. Αύριο το απόγευμα θα
είμαι στη Σάντα Μπαρμπάρα, στις ιπποδρομίες, απ' τις ό-
ποιες δεν μπορώ να λείπω. Έκτος του ότι παίρνει μέρος κι
ένα καλό αλγό μου, πρέπει και να παίξω. Όλες οι κούρ-
σες έχουν μεγάλο ενδιαφέρον...

Μόλις τελείωσε η συνομιλία, η «Ανν γύρισε προς το μέ-
ρος μας και μās έκανε δυο ερωτήσεις:

—Σας αρέσουν οι κούρσες; Στοιχηματίζετε σ' αυτές;

—Μανιώς φιλίπποι δεν είμαστε, αλλά πηγαίνουμε κά-
που-κάπου, της είπαμε. Δεν παίζουμε όμως ποτέ! Οι κούρ-
σες μās αρέσουν μόνο σαν ένα ευγενικό σπόρ.

—Χάνετε που δεν παίζετε;...

—Χάνουμε η κερδίζουμε;

—Χάνετε που δεν παίζετε, ξανάπε η

«Ανν σόφρα. Τα στοιχήματα στις κούρ-
σες είναι το πιο ενδιαφέρον απ' όλα τα
τυχερά παιχνίδια. Στις κούρσες χάνετε...

...ευχάριστα τα λεπτά σας. Επί πλέον
παρακολουθείτε ένα πραγματικά συναρ-
παστικό σπόρ. Εγώ είμαι μονιώς
φίλη των ιπποδρομιών. Είμαι
ίκανη ν' αφήσω κάθε άλλη δουλειά
και να πετώω και στη Ν. Υόρκη
ακόμη για να παρακολουθήσω
κούρσες.

—Η «Ανν Μπλάιθ είναι μονιώς
φίλη των ιπποδρομιών! Το πράγμα μās έκανε
τόση εντύπωση, ώστε άμέσως κί-
σας κάναμε μια μικρή έρευν, και
μάθαμε ενδιαφέροντα πράγματα.

—Η «Ανν είναι σήμερα ακριβώς
24 χρόνων και άνηπαιτη. Χάρis
σε μερικές καλές ταινίες που έχει
γυρίσει έχει αποκτήσει πολλούς
θαυμαστές και φίλους. Τώρα τε-
λευταία μάλιστα πρωταγωνίστησε
στα έγχρωμα φίλμ «Ο Μεγάλος
Καρουός», με τον Μάριο Λάντσα,
και το «Τζένκις-Χαν» με τον
«Άγγλο στή Ντέιβιντ Φάρραρ,
που της έδωσαν πολλούς επαι-
νούς και μεγαλύτερη δημοτικότη-
τα. Κι όμως η «Ανν μάλλον αδι-
σφοδρεί για την κινηματογραφική
καριέρα της! Ο γούς της είναι
διαρκώς στο μικρό σταύλο της ά-
πό μερικά καθαρόαιμα αλγοα.

Η «Ανν Μπλάιθ με τον Άλφ, το αγαπημένο της αλγοα.

στις προπονήσεις τους και στις κούρσες που
θα πάρουν μέρος.

—Ο «Άλφς» μου τρέχει την άλλη Κυ-
ριακή στις κούρσες της Σάντα Άννιτα και
το έπαθλο είναι 5000 δολάρια. Έλεγε πριν
λίγο καιρό.

Είπε γνωστόν ότι τον τίτλο των μεγαλύ-
τερων φιλιππων του Χόλλυγουντ τον έχουν
από χρόνια η Μπέττυ Γκρέιπλ και ο Άν-
δρας της Χάρου Τζέις. Αλλά και η «Ανν
Μπλάιθ δεν υστερεί. Διατηρεί ένα σταύλο
από 4 άγγλικά καθαρόαιμα που τα στέλνει
να πάρουν μέρος σε κούρσες σ' όλες σχε-
δόν τις πόλεις της Αμερικής. Τα αλγοα
έξαιτλούν το μισό ενδιαφέρον της για τις
κούρσες. Το άλλο μισό το εξαιτλούν τα
στοιχήματα, τα προγνωστικά, τα γκαλλόπ,
οι αναβάτες και όλα τα γνωστά μυστικά
των ιπποδρομιών.

Στο περυσινό «γκράν-πρι» του Λος Άν-
τζελες ο σταύλος της «Ανν συμ-
μετείχε με δυο αλγοα. Και
κέρδισε το έπαθλο, 8000 δολ-
άρια, ο «Άλφς» που ήθε πρώτος με
βραχεία κεφαλή. Το πήρε δη-
λαδή η «Ανν, αλλά το μισό σχε-
δόν ποσόν το έχασε πάλι η ί-
δια στοιχηματίζοντας τρελλά
πάνω σ' όλα τα α-
λγοα, πλην των δυο
δικών της, τα ό-
ποια θεωρούσε ότι
δεν ήσαν σε φόρμα

την ημέρα εκείνη! Ο απολογισμός κατόπιν σε κέρδη και
ζημιές ήταν: Κέρδη από το έπαθλο 8000 δολάρια. Ζημία
από το παιχνίδι 3500 δολάρια, δεδομένου ότι η νεαρά
σπάρ δεν παίζει ποτέ, όπως λένε, λιγώτερα από 100 δολ-
άρια στο κάθε αλγοα. Η θά κερδίσει δηλαδή η θά γάση
αλλά καθώς φαίνεται μάλλον χάνει και μάλιστα ασυμμετρικά!

Στην Καλιφόρνια σήμερα δεν γίνεται κομική ιπποδρο-
μιακή συγκέντρωση χωρίς να είναι παρούσα και η νεαρά
σπάρ. Παίζει ασυλλόγηστα, όπως λένε, και πληρώνει παντο-
τε τοίς μετρητοίς. Σημειώστε ότι δεν παίζει από ανάγκη
για να κερδίσει. Η «Ανν θεωρείται
από τις πλούσιες καλλιτέχνιδες.

Για κάθε άλλον Αμερικανό τα
ποσά που χάνει η κερδίζει η «Ανν
στις κούρσες θα έθεωρούντο τερά-
στια. Λένε ότι ήθε ημέρα που σε
μια μόνο ιπποδρομία κέρδισε 4.
500 δολάρια, παίζοντας «γκανι-
άν» 500 δολάρια ένα αλγοα «ά-
ουτσάιντεν», που παίζονται μόνο
μιά φορά στις δέκα!

«Η αγωνία του παιχνιδιού με
μεθάει, έδήλωσε πρό καιρού σε
φίλικό της κύκλο η «Ανν.

Όπως και πολλοί άλλοι σπάρ
του Χόλλυγουντ, η «Ανν είναι από
χρόνια μέλος της «Φιλίππου Ένώ-
σεως» του Λος Άντζελες. Κι ό-
πως είπαμε είναι ιδιοκτήτρια 4 α-
λγών αξίας, που, καθώς λένε,
σύντομα θα γίνουν 6. Από καιρό
διαπραγματεύεται απ' την Αγγλία
την αγορά δυο ακόμη καθαροαί-
μων. Από έναν πρόχειρο υπολο-
γισμό που κάναμε η διατήρηση
του σταύλου, η συντήρηση των α-
λγών, οι προπονήται, οι φόροι
και όλα τα σχετικά κοστίζουν στην
«Ανν περί τα 1000 δολάρια το
μήνα!

Αυτό θα πη πάθος για τα α-
λγοα και τις ιπποδρομίες! «Ας
ευχθούμε στην συμπαθέστατη
«Ανν Μπλάιθ να μη θυσιάση την
κινηματογραφική καριέρα της για
την αγάπη των αλγών και των
ιπποδρομιών. Θα ήταν κρίμα!

Τ. ΚΛΑΡΚ

Η ρουτίνα της αγάπης

Στη μικρή υπόγειο καμαρούλα της φτωχογειτονιάς, η γρήα άσπρορουχού συνεχίζει με παθητική υποταγή τη δουλειά της. Η δελόνα δούλευε στο χέρι της μηχανικά, τα κουρασμένα μάτια της θαμπωναν, και το γέρικο κορμί της μούδιαζε από το άδικο σκοπό της κινήσεως...

γιά, με τη σουρντίνα της κοινωνικής ευπρέπειας... Φλογερός, ολοκληρωτικός, ο Γιώργος Βαλέρης, είχε δεχτεί στην αρχή το μαρτύριο της αναγκαστικής σιωπής με άσυγκρατη αγανάκτηση. Όταν όμως εκείνη τον ένοιωσε έτοιμο να ξεχειλίσει...

«...Ζούμε δίπλα ο ένας στον άλλον, κι όμως μάς χωρίζουν μίλια... Τότε, μία μέρα, ο Γιώργος Βαλέρης έρχισε μέσ' στο χέρι της ένα χαρτάκι με στίχους... Εκείνη δεν είχε τον ήρωισμό να τους σκίσει, αλλά τη δειλία να τους ρουφήξει, να τους αποστηθίσει...

Οι στίχοι αυτοί τα λέγαν όλα! Η ρουτίνα της αγάπης τους ένωσε μέσα στην ίδια απεισιτημένη ζωή, που κήλησε με τον πόνο αποτελεσματικό πλάι τους... Σιγά-σιγά, σ' όλων τα μαλλιά ήρθε να πέση μαλακό και άδυσώπητο το χιόνι...

Τι τα θυμόσαν όλ' αυτά άπόψε;... Είχε πιά σκοτεινιάσει. Σηκώθηκε βαρεστημένη ν' ανάψει το φώς. Άπάνω στο τραπέζακι της μία νταντέλα ήτανε τυλιγμένη μ' ένα κομμάτι περιοδικού. Με καρδιοχτύπι η Μαργαρίτα διάβαζε τους στίχους του παλιού καιρού που τελειώνανε τόσο προφητικά: «Και της ηλικίας τότε το άλύγιστο το πρέπει»...

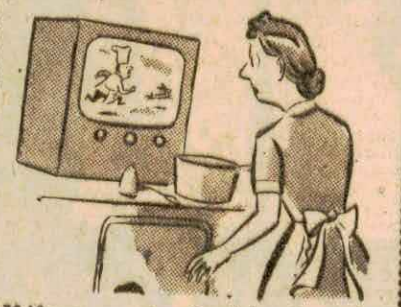
Μου φαίνεται, φίλε μου, πως είναι έρωτευμένος με την ακροβάτιδα!

Για εξέτασέ τον, γιατρέ... Είναι ο μόνος που λέει ότι το συστάσιο του λόγου είναι περίφημο!

Κάνε πιο γρήγορα. Θα μάς πάνε ειδήσει!

Μάθημα μαγειρικής δια της τηλεόρασης!

Ο Κλίφτον Γουέμπ στο φίλμ «Φοιτητής νύκλον».

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ Ο Ρίτσαρντ Μπέιζεναρτ και η Βαλεντίνα Κορτέζε απέκλυσαν ότι παντρεύτηκαν στο Λονδίνο, κατά την συνάντηση παραμονή τους στην αγγλική πρωτεύουσα τον περασμένο Μάοιο. Χώρισαν ακόλουθως για να γυρίσουν από ένα φίλμ ο καθένας και τώρα που ξαναβρέθηκαν στο Χόλλυγουντ, ανήγγειλαν στους φίλους τους την ευάισιτη είδηση.

★ Ο Κλίφτον Γουέμπ άναγκάστηκε να παύσει να δουλεύει στο Χόλλυγουντ, αφού έλαβε από τον Ντ. Ρ. Μ. Μπρόντγουεϊ την υπογραφή να παύσει να δουλεύει στο Χόλλυγουντ, αφού έλαβε από τον Ντ. Ρ. Μ. Μπρόντγουεϊ την υπογραφή να παύσει να δουλεύει στο Χόλλυγουντ...

★ Η Μισέλιν Πρέλ και ο Μπίλ Μάσαλ έλαβαν από τον Ντ. Ρ. Μ. Μπρόντγουεϊ την υπογραφή να παύσει να δουλεύει στο Χόλλυγουντ, αφού έλαβε από τον Ντ. Ρ. Μ. Μπρόντγουεϊ την υπογραφή να παύσει να δουλεύει στο Χόλλυγουντ...

★ Η Τζίν Τζιν Πάτερσον, πρωταγωνίστρια στο έργο «Η Άννα των νιλών ημερών» μαζί με τον Λουί Ζουράν, ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

★ Ο Ρόμπερτ Βάνκνελ ο νύιος ενός Αμερικανού βασίληο πετρελαίου ντεμπουτάρεσε πάλιν από μερικούς μήνες στον κινηματογράφο με το φίλμ «Οκινάρα» στο πλευρό του Ρίτσαρντ Γουίντμπερ. Ακόλουθος ο Ρόμπερτ γύρισε το φίλμ «Οι Βατραχάνθρωποι» και παίζει τώρα ένα σημαντικό ρόλο στο νέο έρ-

★ Η Τζίν Τζιν Πάτερσον, πρωταγωνίστρια στο έργο «Η Άννα των νιλών ημερών» μαζί με τον Λουί Ζουράν, ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

★ Η Τζίν Τζιν Πάτερσον, πρωταγωνίστρια στο έργο «Η Άννα των νιλών ημερών» μαζί με τον Λουί Ζουράν, ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

★ Η Τζίν Τζιν Πάτερσον, πρωταγωνίστρια στο έργο «Η Άννα των νιλών ημερών» μαζί με τον Λουί Ζουράν, ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

νο «Διπλωματικό ταχυδρομείο». Και στα τρία αυτά φίλμ όμως, δεν υπάκουε ούτε ίνους νυνάικας. Έτσι ο δυστυχής Ρόμπερτ, που είχε μόλις 20 χρόνων, βούσκε κάρως άπογορευτικό το γεγονός ότι ούτε το τρίτο του φίλμ δεν θα του έπιτρέψει να σείει στην άγκαλιά του κανένα από τα τρία άστέια του Χόλλυγουντ. Για να τον παρηγορήσει ο Ρίτσαρντ Γουίντμπερ του είπε τα εξής: «Είπε πολύ καλύτερα να παίζεις έναν καλό ρόλο σ' ένα καλό φίλμ χωρίς νυνάικες παρά έναν κακό ρόλο σ' ένα κακό φίλμ στο οποίο ευφάνισονται και νυνάικες». Ο Ρόμπερτ όμως έσακούλευε να πιστεύει πως είχε άτυχος και έλπιζε πως στο τέταρτο φίλμ θα σταθι πιο τυχερός.

★ Ο Μωσαβενός δικηγόρος του Άλν Χάν κ. Τορέμ έλασε στο Χόλλυγουντ και έπεσε κέθετη την Ρίτα Χάινγουορθ στη Βίλλα της στο Μπέου Χίλς. Της διαδίδισε διάφορα υπνώατα του πόνγκπος, τα οποία παρσένουν απόλυτα μυστικά. Παρά την μυστικότητα όμως μαθεύτηκε πως ο παίκτης έλπιζε από την πρώην σύζυγό του να περιμένη έξη μήνες προτού πάση οποιαδήποτε απόφαση. Ο πληρεξούσιος δικηγόρος της Ρίτας έδωσε πως θα μελετήσει τα «υπνώατα» και θα άπαντήσει σε μία βδομάδα αφού πρόσρονολεως συνεννοηθι και με την πελάτισσά του.

★ Σύμφωνα με μία άλλη είδηση η Ρίτα Χάινγουορθ άνέθεσε σε 9 από τους καλύτερους μυστικούς αστυνομικούς των Ην. Πολιτείες την άποστολή της κόρης της Γισμίν, από φόβο μήπως άπαρθι από ανθρώπους του Άλν Χάν.

★ Στην «Ινγκριντ Μπέρογκ» άν έποστειναν να ευφάνισι από της σκηνής ένος παρισινού θεάτρου. Ο Ροσσελίν όμως την υπονέωσε ν' άπαντήσει άρνητικά.

★ Η Μισέλιν Πρέλ και ο Μπίλ Μάσαλ έλαβαν από τον Ντ. Ρ. Μ. Μπρόντγουεϊ την υπογραφή να παύσει να δουλεύει στο Χόλλυγουντ, αφού έλαβε από τον Ντ. Ρ. Μ. Μπρόντγουεϊ την υπογραφή να παύσει να δουλεύει στο Χόλλυγουντ...

★ Στο Παρίσι η Σιμόν Σινιόρ έπαντορεύσε τον Παρισινό ταχυοδιστή Γ. Μονταν.

★ Πρό ήμερών επίσης ά γνωστή μας από την «Χουστ σαλ μάνδρα» νεαρά νταλιδούλα στο Χόλλυγουντ, η Τζίν Τζιν Πάτερσον, ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

★ Η Τζίν Τζιν Πάτερσον, πρωταγωνίστρια στο έργο «Η Άννα των νιλών ημερών» μαζί με τον Λουί Ζουράν, ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

★ Η Τζίν Τζιν Πάτερσον, πρωταγωνίστρια στο έργο «Η Άννα των νιλών ημερών» μαζί με τον Λουί Ζουράν, ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

★ Η Τζίν Τζιν Πάτερσον, πρωταγωνίστρια στο έργο «Η Άννα των νιλών ημερών» μαζί με τον Λουί Ζουράν, ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

★ Η Τζίν Τζιν Πάτερσον, πρωταγωνίστρια στο έργο «Η Άννα των νιλών ημερών» μαζί με τον Λουί Ζουράν, ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

★ Η Τζίν Τζιν Πάτερσον, πρωταγωνίστρια στο έργο «Η Άννα των νιλών ημερών» μαζί με τον Λουί Ζουράν, ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ 46 Ιστορίες της ζωής

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΚΟΛΟΒΟΛΟΥ

Την ξέρετε την εταιρία «Αλφα - Βήτα και Κόμπανυ»; Πιστεύω πως ναι, γιατί ή φίρμα της, οι στάμπες της και τα προϊόντα της κυκλοφορούν παντού κι έχουν κερδίσει την εμπιστοσύνη του αξιοτίμου καταναλωτικού κοινού. Λοιπόν, σ' αυτή την εταιρία είμαι υπάλληλος, όχι ανώτερος ακόμα, αλλά ούτε και κατώτερος. Είμαι ακριβώς στη μέση. Ένα σκαλοπάτι ακόμα και κατατάσσομαι στο ανώτερο προσωπικό κι από κει πούς με πιάνει πιά. Κι' έλπιζω πως γρήγορα θα το δρασκέλισω αυτό το σκαλοπάτι, γιατί, εκτός που είμαι καλός υπάλληλος, έχω κερδίσει και τη συμπάθεια του γενικού διευθυντού, που είναι και πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου και ο μεγαλύτερος μετόχος και εγκαρδίας άνθρωπος. Όλο το προσωπικό το συμπαθεί κι' είνε, μπορώ να πώ, περισσότερο φίλος, παρά άρνητικό. Είνε ο κ. Στέλιος Καλόβολος.

Στο τμήμα όπου προϊστάμαι, τμήμα έπισφαλών έσοδων, ένω από καιρό ένα ζήτημα, που είναι άρμιο πια να λυθι, για το καλό της εταιρίας. Ο ίδιος ο γενικός διευθυντής, ένα βράδυ που έτυχε ν' ανταμώσουμε σε κάποιο κέντρο, με κάλεσε στο τραπέζι του, με πότισε σαμπάνια και μου είπε, ενώ ή όρχηστρα κοπάνεγε άπάνθρωπα σουϊγκ:

— Ανάμνη, το τμήμα έπισφαλών έσοδων πρέπει ν' αναδιοργανωθι. Νομίζω πως έχει σκουρβάσει. Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο ν' άπλοποιηθι το σύστημα έπισφάσεων, με τη μέθοδο του όρθολογισμού. Την ξέρεις;

— Την έχω μελετήσει, κατά βάθος και, κατά πλάτος, κύριε Καλόβολε.

— Μπράβο! Αυτό το ζήτημα το θεωρώ εξαιρετικής έπείγον. Λοιπόν, φτιάξε μου μία μελέτη, όσο μπορείς πιο γρήγορα κι' έλα άπο το γραφείο μου να τα πούμε! Σε παρακαλώ, μην το άμελησης!

Ασπέρωσα τρεις νύχτες, για να βρω το άπλοποιημένο σύστημα. Έβαλα κάτω τις πλουσιές όρθολογιστικές μου γνώσεις και σκάρωνα ένα περίφημο σχέδιο. Σ' αυτό το τμήμα «έπισφαλών έσοδων» που είχα περισσότερα άσφαλώς έσοδα, παρά έσοδα, θα

Ο Κριστιάν πρόσλαβε για το φίλμ και την Ναντίν Άλφονσίν και η Φανουσία είνε έρωσένων γιατί έτσι ένοταί... δεύτερη.

Ο Ρενέ Κλαίο έπέστρεψε με το «Ιλ ντε Φαν» στη Γαλλία για να νυφισι το νέο του φίλμ «Η νύκτα και ή μέρα». Ο Ρενέ ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

Η Τζίν Τζιν Πάτερσον, πρωταγωνίστρια στο έργο «Η Άννα των νιλών ημερών» μαζί με τον Λουί Ζουράν, ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

Η Τζίν Τζιν Πάτερσον, πρωταγωνίστρια στο έργο «Η Άννα των νιλών ημερών» μαζί με τον Λουί Ζουράν, ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

Η Τζίν Τζιν Πάτερσον, πρωταγωνίστρια στο έργο «Η Άννα των νιλών ημερών» μαζί με τον Λουί Ζουράν, ανήγγειλε στους δημοφιλείς ονόματους και μία πολύ εύνοιστη είδηση: Φυγαδόντας από τις Ην. Πολιτείες όπου τόσο πρόσρονολεϊται τελευταίως, ο Τζάο-αλ Τσάπλιν θα γυρίσει ένα φίλμ στο Λονδίνο και ακολούθα στα μέρα εκείνα όπου έλασε τα πρώτα του δυστυχήματα ντρίνα.

γινόνταν τέτοια μεταρρύθμισι, ώστε, μέσα σε τρεις μήνες, να εισπράτταμε τα διπλά και να ε-ξοδεύαμε τα μισά. Γεμάτος χαρά, γιατί μου δινόταν ή εύκαιρία ν' άποδείξω τις διοργανωτικές μου ικανότητες, έλαβα το φάκελλο υπό μάλης και τράβηξα για το γραφείο του γενικού διευθυντού.

— Περιμένετε λίγο! μου είπε ο κλητήρας. Έχει μέσα τον τμηματάρχη Άσφαλιν Έσοδων. — Είνε πολύ ώρα που συνεδριάζει;

— Μισήμιση! — Λές ν' άργήσουν; — Κατά τα γέλοια που άκούω, μισή ώρα ακόμα τη θέλουμε! Πραγματικά. Η βαρεία δρινη πόρτα του γραφείου, δεν έμπδιζε το χοντρό γέλοιο του γενικού και το φιλό, σαν ξεφωτιστό μαιμού, του τμηματάρχη Άσφαλιν Έσοδων να φτανουν ως τον προθάλαμο. Κάθε δυο λεπτά της ώρας:

— Χό, χό, χό χό! και «κι· κι· κι· κι· κι!».

Ο κλητήρας χαμογέλασε με νόημα και κούνησε το κεφάλι του. Κι' έγω κατάλαβα άμέσως. Ο κ. Καλόβολος είχε μία παράξενη ιδιοτροπία: Όταν σε κάλούσε να μιλήσετε για ένα άρισμένο ύπηρεσιακό ζήτημα, σου άνοιγε την κουβέντα για ένα σωρό άλλα έ-ξωυπηρεσιακά θέματα, εκτός άπο εκείνα που ενδιέφερε την επιχείρησι. Έτσι περνούσαν μία, δυο και τρεις ώρες, χωρίς να θιγί, ούτε άποδω-άποδω, που λένε, το φλέγον ζήτημα. Και τώρα, καθώς περίμενα να τελειώση ή συνομιλία του γενικού με τον τμηματάρχη, θυμήθηκα μία συνεδρίασι του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας, για την έγκρισι του ίσολογισμού. Έπειτα από τετράωρη συνεργασία, δόθηκαν όλοι άπο την αίσθησα των συνεδρίσεων, κρατώντας την κοιλιά τους άπο το γέλιο.

Όλη ή συνεδρίασι είχε καταναλωθεί στην άφήγησι τσουχηρών άνεκδότων. Έλεγε ένα ο γενικός, θυμόταν κάποιο άλλο ο ένας σύμβουλος, πρόσθετε το δικό του ο άλλος, λάβαινε πάλι το λόγο ο γενικός κι' έτσι φαγώθηκαν τέσσερες ολοκληρές ώρες και τους

Μά, κύριε αστυφύλαξ!... Δεν μπορείς να πές μέσα όλον τον... έμπορικό κόσμο!.. (Του Άρχέλαου)

πήραν οι δύο μισυ μετά με-
σημέριαν. Στο τέλος ο κ. Κα-
λοβόλος έβλεπε τη συνειδήσι:
—Είπε ώρα να πάμε για φαί,
είπε. Ας αφήσουμε τον ισολογι-
σμο για αύριο!
Το αποτέλεσμα ήταν να μη
συζητηθεί ο ισολογισμός ούτε
στην τεταρτή συνεύρσι και να
υπογραφη χέρι με χέρι.
Συχνά, ο κλητήρας είδοποιού-
σε καποιον υπάλληλο, να παρη
τον υπερεστιάκο του φακέλλο και
να παρουσιάσει «κατεπειγόντως»
στον κ. Γενικό. Ο προσκαλου-
μενος, κατεβαίνε έπειτα από δυο
ώρες, μαφισμένος.
—Τι είπατε; τον ρώτησαμε.
—Μίλησαμε για τα ήθη και
τα έθιμα των ανθρώπων.
—Και για την υπερεστιά;
—Τ' άφησαμε για άλλη φορά!
Και τώρα εγώ περιμένα. Αλ-
λά εγώ, δεν θα τούδινα την ευ-
καιρία ν' αλλάξει πορεία στη συ-
ζητήσι. Θα τον έφερα στην ημε-
ρησία διάταξι από την πρώτη
στιγμή, για να τελειώνουμε, να
έφορμωσω το σχέδιο μου και ν'
ανέβω το κρίσιμο σκαλοπάτι της
σταδιοδρομίας μου.
—Ωρα μία και τέταρτο, άνοι-
ξε η πόρτα και βγήκε ο τμημα-
τάρχης «Ασφαλών Εσόδων», με
το φακέλλο υπό μάλης. Ο κ.
Καλοβόλος τον χτύπησε φιλικά
στον ώμο:
—Για το σχέδιο σου θα μι-
λήσουμε αύριο, του είπε. Έλα
κατά τις δέκα!... Ω! Καλώς
τον Άντωνάκη. Έλα μέσα. Κά-
θισε. Περιμένεις πολύ;
—Για την ακρίβεια, μία ώρα
και είκοσι λεπτά.
—Μούφαγε την ώρα αυτός ο
Γιαλοχαρτίδης! Άποθήκη άνε-
κδοτων, ο άτιμος! Λοιπόν, ξέ-
ρεις τι μαίμου πού είνε;
—Έρω, κύριε Καλοβόλε. Έξ
άλλου και το γέλιο του είνε μαι-
μούδιος!
—Ωραία παρατήρησι! Μπρά-
βο! Έχεις προσέξει, αλήθεια,
πώς γελάνε οι μαίμους;
—Μάλιστα!
—Πού;
—Στην Άφρική!
—Έχεις πάει στην Άφρική;
—Όχι. Άλλα την έχω ιδή
στον κινηματογράφο.
—Εγώ, λοιπόν, έχω πάει.
Ήμουνα πολύ νέος τότε — πά-
ρε τοιγάρο — και μ' άρεσαν οι
περιπέτειες. Βρέθηκαν στη Νότιο
Άφρική, ως περιουσιών αντιπρό-
σωπος. Γνωρίσθηκα με μία παρία
Έγγλεζων, που σκάρναν έκδρο-
μη στη ζουγκλα. «Ωραίο σχέδιο»
είπα.
—Για το σχέδιο ήρθα κι' εγώ,
κύριε Καλοβόλε. Τώρα έτοιμοι.
—Στάσου ντέ! Μη διάεσαι.
Θάρθη κι' αυτόν του ώρα! Λοι-
πόν, ήλωσα συμμετοχή. Τέτοιες
ευκαιρίες δεν πρέπει να τις ά-
φήνη κανείς να πηγαίνουν χαμέ-
νες. Σκενιάμε, λοιπόν, ένα πρωί,
με τα πόδια, παρακαλώ, και τρα-
βάμε για τη ζουγκλα! Με πα-
ρακολουθείς;
Τον παρακολούθησα χαμένο
στη ζουγκλα. Την ώρα όμως που
επρόκειτο να γίνει η επιστροφή,
ο κ. Καλοβόλος είχε την καλή
έμπνευσι να κυτάξει το ρολόι
του:
—Μωρέ τι λές! Δύο και εί-
κοσι! Θα δάλη πάλι τις φωνές
η γυναίκα μου! Λοιπόν, Άντωνά-
κη, άς τα για αύριο!
—Να σάς αφήσω το σχέδιο να
το μελετήσετε;
—Όχι, όχι! Προτιμώ να μου
το αναπτύξετε προφορικά. Άειν-
τε, καλή όρεξι! Αύριο σε περι-
μένα.
*
Έπειδη θυμήθηκα πως είχε κα-
λέσει και το Γιαλοχαρτίδη για
τις δέκα, εγώ παρουσιάστηκα
παρα είκοσι.
—Καλώς τον!
—Καλημέρα, κύριε Καλοβόλε.
—Έφερα το σχέδιο!...
—Το σχέδιο! είπε ο γενικός
διευθυντής. Τι συμπτώσις! Ά-
κριβώς αυτή τη στιγμή διάβασα

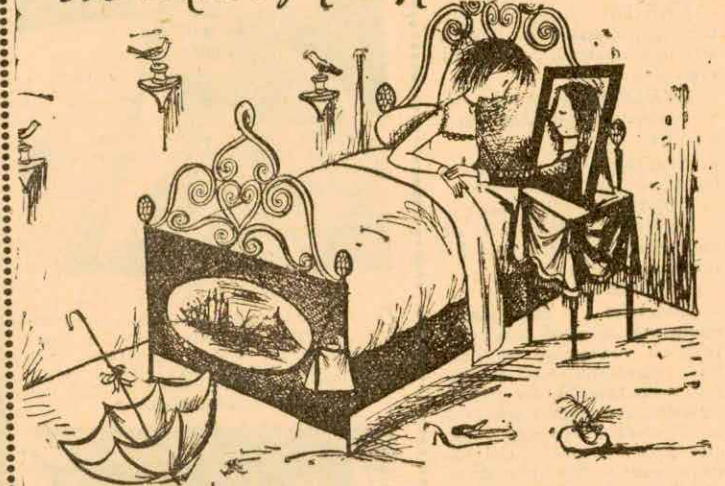
μια έκθεσι για τ' αποτελέσματα
του Σχεδίου Μάρσαλ!
—Άλλο αυτό το σχέδιο, κύ-
ριε Καλοβόλε! Έδώ πρόκειται
για το δικό μας.
—Λοιπόν, σφάλλει, αγαπητέ
μου Άντων. Δεν είνε καθόλου
άλλο. Και το δικό σου σχέδιο
και το οποιοδήποτε άλλο, ακόμα
και το σχέδιο για να στραφή έ-
νας δρόμος, ως δάσι του έχει
το Σχέδιο Μάρσαλ. Αυτό είνε
η γενική πηγή όλων των άλλων
σχεδίων. Πάει καλά το Σχέδιο
Μάρσαλ; Όλα πάνε καλά!
—Πιθανόν!
—Όχι πιθανόν! Έτσι είνε!
Έσύ τι γνώμη έχεις για το Σχέ-
διο Μάρσαλ; Μία στιγμή!
(χτύπησε το κουδούνι — παρου-
σιάστηκε ο κλητήρας). Πές να
μας φέρουν δυο καφέδες. (Έφυγε
ο κλητήρας). Λοιπόν; Τι φρονεί
για το Σχέδιο Μάρσαλ;
—Να σάς πώ την αλήθεια,
δεν έχω εγκύψει!
—Εγώ όμως έχω εγκύψει!
Τόχω μελετήσει κατά βάθος και
κατά πλάτος. Κι' έχω σχηματί-
σει σαφή αντίληψη. Λοιπόν, η
γνώμη μου είνε ότι το Σχέδιο
Μάρσαλ έχει έσφαλμένους βά-
σεις! Και άκου να ιδής πως έ-
πρεπε να είνε ώργανωμένο!
—Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η
πόρτα για να μπουν οι καφέδες.
Στο άνοιγμά τους φάνηκε η ξε-
ρακιανή σιλουέττα του Γιαλοχαρ-
τίδη. Ο κ. Καλοβόλος τον είδε
και τον φώναξε άμέσως:
—Έλα μέσα, κύριε Γιαλοχαρ-
τίδη!
—Εμπήκε πρόθυμος, με το φα-
κέλλο υπό μάλης.
—Έρχεσαι άπάνω στην ώρα!
—Αναπτύσσω το θέμα πως έπρεπε
να είνε ώργανωμένο το Σχέδιο
Μάρσαλ. Λοιπόν, άς άρχίσουμε
από την καταστροφή της Εύ-
ρώπης... Όταν τελείωσε ο πό-
λεμος, η ευρωπαϊκή διωμηχανία...
Ήταν η ώρα δέκα και πέντε.
Στις έντεκα παρά δέκα είχε φτά-
σει στις δυνατότητες της αμε-
ρικανικής διομηχανίας. Τότε
χτύπησε το τηλεφώνο.
—Εμπρός!... Α! Γεια σου,
Άλεξάνδρε! Τι έγινες τοες με-
ρες; Στην Αϊδόψο; Αί, λοιπόν,
είσαι πολύ πίσω, αγαπητέ μου!
—Άκου να σου πώ εγώ μία καινού-
ργια θεραπεία των ρευματι-
σμων, να μην έχεις ανάγκη ούτε
από λουτρό, ούτε από τιποτα! Ή
τελευταία λέξις της επιστή-
μης! Λοιπόν...
—Η «τελευταία λέξις» κράτησε
από τις έντεκα παρα δέκα, ως
τις δώδεκα παρά είκοσι. Έπει-
τα κουδεντιάσαν για άλλα θέ-
ματα και, στις δώδεκα και τέ-
ταρτο, το τηλεφώνο έκλεισε. Τό-
κλεισε ο άλλος, δηλαδή. Στο με-
ταξύ, έμεις άκούγαμε και περιμέ-
ναμε με αξιοθαύμαστη ύπομονη.
Ο κ. Καλοβόλος σκούπισε τον
ιδρώτα του και είπε:
—Λοιπόν; Τι λέγαμε;
—Για το Σχέδιο Μάρσαλ!
—Μάλιστα. Άλλα μας έκοψε
ο Φυσικόπουλος. Άμα πάρη αυ-
τός ο άνθρωπος το τηλεφώνο
στο χέρι του, δεν τ' αφήνει! Τέ-
τοιο φύλαρο τύπο, δεν έχω ξανα-
συναντήσει στη ζωή μου! Έχει
ρευματισμούς ο καυμένος! Τι τα
θέλετε! Όταν ο άνθρωπος πα-
τήση τα πηνήτα, η μηχανή δεν
δουλεύει καλά πιά. Εγώ, δόξα
σοι ο Θεός, κοντεύω τα έξήντα
—μεταξύ μας — αλλά είμαι σί-
δερο. Μόνο μία φορά είχα πά-
θει παράτυφο, κι' άκούστε πως
θεραπεύθηκα...
Το Σχέδιο Μάρσαλ είχε πά-
ει περίπατο. Τώρα πέσαμε στην
ιατρική. Έγιναν δυο — τρεις τη-
λεφωνικές διακοπές, άκομα, που
κράτησαν από ένα τέταρτο η κά-
θε μία. Μετά την τρίτη διακοπή,
είχαμε φτάσει στους Ολυμπια-
κούς άγώνες του Λονδίνου, που
ο κ. Καλοβόλος τους είχε παρα-
κολουθήσει αυτόπροσώπως. Στη
μία και δέκα, άκούστηκαν χτυ-
πήματα στην πόρτα:
—Ο κ. Στραδοάτης!

Ήταν ένας φίλος του δουλε-
τής, που είχε κάνει και ύπου-
ργος καποιο γεγγάρι.
—Να περάση!... Λοιπόν, κύ-
ριοι, θα διακοφουμε τη συνεύρα-
σιά μας, γιατί έχω μία πολύ
σοβαρή ύποθεσι να συζητήσω με
τον κ. Στραδοάτη. Άς αναδά-
λουμε για αύριο!... Καλώς το
Γιόγκο!
—Υποκλιθήκαμε κι' αφήσαμε τον
κ. Στραδοάτη για τη συνεύ-
ρεια.
—Τι θα γίνει μ' αυτή την κα-
τάστασι, κύριε Γιαλοχαρτίδη; ρώ-
τησα τον άνωτερο συνάδελφό
μου. Είνε η δεύτερη επίσκεψη
που κάνω σήμερα και για το ζή-
τημα που μου έχει αναβάσει, δεν
μιλήσαμε άκομα!
—Στη δεύτερη επίσκεψη είσαι;
μου είπε ο Γιαλοχαρτίδης, με έ-
να ειρωνικό χαμόγελο. Εγώ εί-
μαι στην έδδωμη! Αί, κάποτε θα
δρούμε την ευκαιρία.
*
Πρωί — πρωί, την άλλη μέρα,
την είχα στήσει στον προθάλα-
μο, για να τον γραπώσω πρώτος
και να μη μου ξεφυγη. Ήμουνα
αποφασισμένος να μη του δώσω
καρπό ν' αλλάξη δρόμο στη συ-
ζητήσι. Ήρθε, γεμάτος κέφι.
—Έφερα το σχέδιο, κύριε Κα-
λοβόλε!
—Μία στιγμή, χρυσέ μου. Μην
είσαι τόσο διαστικός. Να ρί-
ξω μία ματιά στην αλληλογραφία
μου! Κάτσε!
—Κάθισε κι' εκείνος στο γρα-
φείο του κι' άρχισε να ξεφυλλίζει
την αλληλογραφία. Σταθηκε σ'
ένα φυλλάδιο με χρωματιστό έ-
ξώφυλλο.
—Τουριστική διαφήμισις! εί-
πε. Κολοκυθία! Άν μπορεί αυτό
το πράμα να λεχθή διαφήμισις.
Πώς σου φαίνεται εσένα;
—Νομίζω πως δεν είνε ά-
σχημη!
—Από καλλιτεχνικής άπόψεως
όχι. Άλλα η ουσία; Μπορεί να
τραβήξη το ενδιαφέρον του κό-
σμου αυτή η χαλκομανία; Άλλα
γιατί ν' αρχίζουμε από το τέλος;
—Δεν αρχίζουμε από το σχέ-
διο, κύριε Καλοβόλε;
—Ακριβώς αυτό θέλω να πώ!
—Από το σχέδιο πρέπει ν' άρχί-
σουμε. Ένα σχέδιο τουριστικής
ώργανώσεως του τόπου! Ή Έλ-
λας είνε τουριστικός θησαυρός,
αγαπητέ μου. Άλλα δεν ξέρουμε
να τον εκτιμήσουμε!
—Μάλιστα! Θα μου επιτρέψε-
τε όμως πρώτα να σάς έκθέσω
το σχέδιο...
—Να σου πώ το δικό μου
πρώτα. Λοιπόν, άκουσε να ιδής
πως είνε ώργανωμένος ο τουρι-
σμός στην Ίταλία...
—Αναστένωδα και τέντωσα τ'
αυτιά μου. Κι' έλεγε ο κ. Κα-
λοβόλος, έλεγε, έλεγε... Μετά την
Ίταλία, περάσαμε στη Γαλλία.
Και την ώρα που περνούσαμε τη
Μάγχη, για ν' αποδιδάσθουμε
στην Άγγλία, τηλεφώνο.
—Α! Γεια σου Δημήτρη!
Δεν σε είδα χτές. Σε ποιο θέα-
τρο; Α! ναι! το είδα κι' εγώ
το έργο! Όχι, έμένα δεν μ' ά-
ρεσε! Νομίζω πως ο συγγραφέας
έχει πέσει έξω στην ψυχολογία
της συζύγου.
Είκοσι λεπτά της ώρας — το
τηλεφώνο έκλεισε. (Τόκλεισε ο άλ-
λος, φυσικά).
—Πού είχαμε μείνει;
—Στην μέση της Μάγχης!
—Και τι κάναμε εκεί;
—Πηγαίναμε για τουρισμό
στην Άγγλία!
—Α! Μάλιστα... Έχεις πάει
ποτέ στην Άγγλία;
—Όχι. Πότε να πάω, κύριε
Καλοβόλε;
—Λοιπόν, θαυμάσιος τόπος
—Αντώνη μου! Και άλλος κόσμος!
Ή Άγγλία είνε ένα έθνος που
θα κυριαρχή πάντα στον κόσμο.
Και ξέρεις πού όφείλεται αυτό
το θαύμα; Στο χιούμορ του Έγ-
γλέζου!
—Έτσι, άφήσαμε τον τουρισμό
και περάσαμε στο άγγλικό χιού-

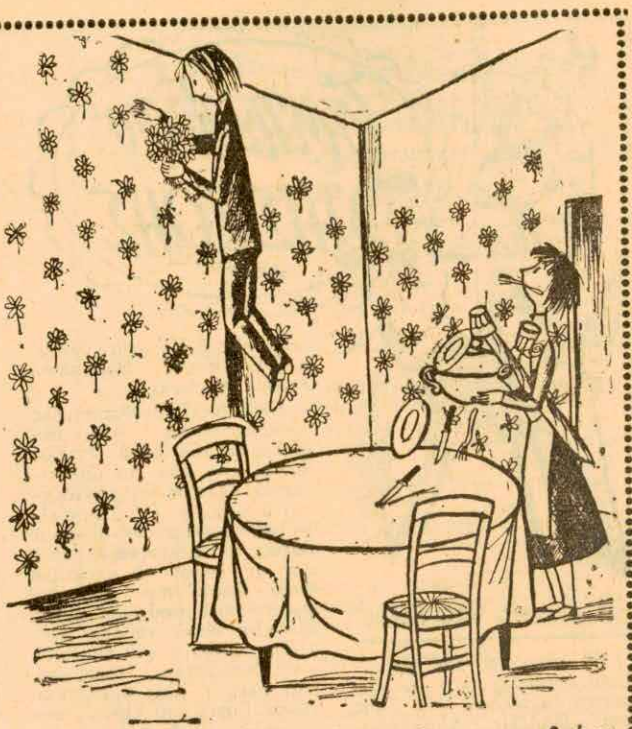
μορ. Ένα καινούργιο τηλεφώνημα
μας έφερε στην ανακάλυψη της
Αμερικής από τον Κολόμβο. Ά-
πανα στην ανακάλυψη της Άμε-
ρικής, μήτηρ ο ξερακιανός Για-
λοχαρτίδης, που ο κ. Καλοβόλος
τον ήρθε άχρω και του σύστησε
μία θεραπεία. Κατόπιν ήρθε έ-
νας άλλος τμηματάρχης και η
κουδεντα άλλάξε σειρά. Το γυρί-
σαμε στην ελαειψι του χάρτου.
Κατι τηλεφωνήματα άκομα, κατι
διακοπές, φτάσαμε στο πως πρέ-
πει να κανονίζεται ο τιμαριθμός
και στις δυο και τέταρτο.
Πάει κι' αυτή η ημέρα.
Εγώ έπεμεινα, μία δδομάδα
άκομα. Και στις συνεύρασιες
μας αυτές, μίλησαμε — σας λέω
όσα θυμάμαι — για τα έξης
θέματα: Ταξίδι στα φιόρδ της
Νορβηγίας. Πώς έγινε η οικονο-
μική ανόρθωσις της Γαλλίας. Τι
αποτελέσματα μπορεί νάχη η ά-
τομική δόμδα. Έάν ο Σταλιν
είνε ύγιής, ή όχι. Πώς πρέπει
να γίνεται η έκπαίδευσις στα
δημοτικά σχολεία. Άν το τοιγά-
ρο ωφέλει η δάπτη. Ποιό είνε
το καλύτερο παραμυθι της Χαλι-
μάς. Για ποιους λόγους χωρίς
η Ρίτα Χαίηγουορθ και ο Άλβ
Χάν κ' άν η κόρη τους ή Για-
σμιν πρέπει ν' ανατραφεί κατά
τα χριστιανικά δόγματα, ή κα-
τά τη διδασκαλία του Μωαμεθ.
Πώς πρέπει να ρυθμισθ ή τρο-
χαία κινήσις έκτος Αθήνα. Και
για πολλά άλλα, έκτος από το
σχέδιο για την αναδιοργάνωσι
του τμήματος έπισφαλών εσόδων.
Ο φακέλλος μου έμεινε πάντα
κλειστός. Είχα άπελπισθ πιά
πως θα καταφερα να συζητήσω
το σχέδιο μου, κι' έπαυα ν' ά-
νεδαίνω στο γραφείο της διευ-
θύνσεως. Όταν, ένα μεσημέρι,
έρχεται ο κλητήρας διαστικός,
με ύφος εξαιρετικώς έπειγόν:
—Σας θέλει ο κ. Γενικός! μου
είπε. Γρηγορά, πάρτε το σχέδιο
και να πάτε να τον συναντήσετε.
—Άρπαξα άμέσως το φακέλλο.
—Έρετε που θα τον ήρθε;
ρώτησε ο κλητήρας.
—Στο γραφείο του!
—Όχι! Στο χαμάμ.
—Στο χαμάμ;
—Μάλιστα! Στην πλατεία Ό.
και κάνει ένα χαμάμ για να του
πέσω το πάχος. Κάθεται κάπου
μία ώρα εκεί. Να πάτε γρήγορα,
λέει!
Αί, αυτό ούτε το ήξερα, ούτε
το φανταζόμουνα. Διαταγή όμως
κι' ευκαιρία μοναδική. Σε λίγο
ήμουνα στα λουτρά και είπα πως
έχω ραντεβού με τον κ. Καλο-
βόλο.
—Μάλιστα! Άλλα πρέπει να
γυθίτε πρώτα!
Τι να κάνω; Γδύθηκα και μπή-
κα στο χαμάμ, όπου ο κ. Καλο-
βόλος, τυλιγμένος σε μία μεγα-
λη πετσέτα, αναπαυσταν μέσα
στούς ζεστούς ατμούς!
—Καλώς τον! Για πές μου,
λοιπόν, το σχέδιο σου!
Κι' έτσι, μέσα στην πνιγνή
άτμόσφαιρα του χαμάμ, άνοιξα
το φακέλλο μου και του άναπτύ-
ξα τις προτάσεις μου.
—Έν τάξει, είπε σοβαρά.
Φέρτο αύριο στο γραφείο να το
υπογράψω!
—Όχι αύριο, κύριε Καλοβό-
λε! Για το Θεό. Τώρα!...
Βγήκα με την πετσέτα και πή-
ρα το στυλό μου. Ο κ. Καλο-
βόλος ύπόγραψε! Έφυγα άνα-
κουφισμένος κι' έκανα το σταυρό
μου με τις ιδιοτροπίες του γε-
νικού μας διευθυντού.
*
Το τμήμα «Επισφαλών Εσό-
δων», πήρε καινούργια ζωή. Στο
μεταξύ, ανεδαίνω ποτε — ποτε στο
γραφείο του κ. Καλοβόλου και
κουδεντιάσαμε για διάφορα ζη-
τήματα, άρχαιολογικά, φιλολογι-
κά, τουριστικά, και άλλα τέτοια.
Λέμε και ανέκδοτα. Και το πρω-
τότυπο σύστημα εργασίας, οι
δουλείς του κ. Καλοβόλου πη-
γαίνουν ρολόι...
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ερωτευμένοι...

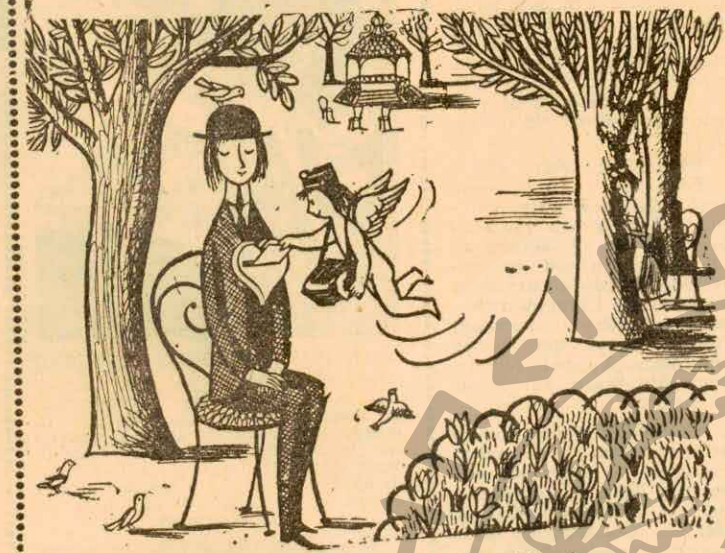
του Γαίλου γελοιογράφου Peynet

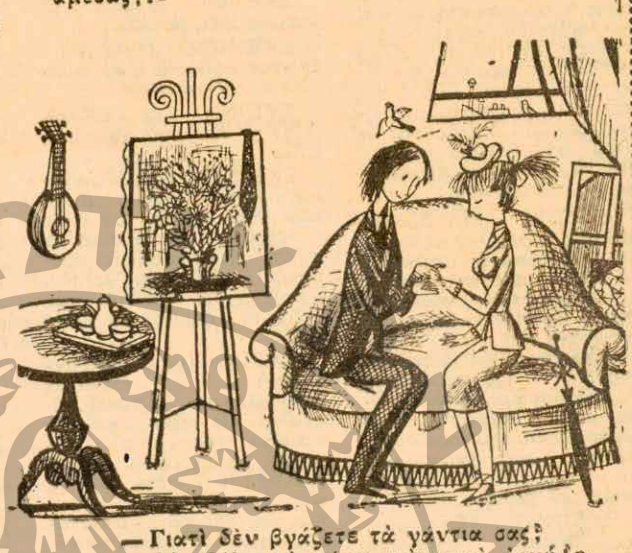
— Φρόνιμος, χρυσέ μου!..

— Έτοιμάσε το τραπέζι, χρυσή μου, κατεβαίνω άμέσως!..

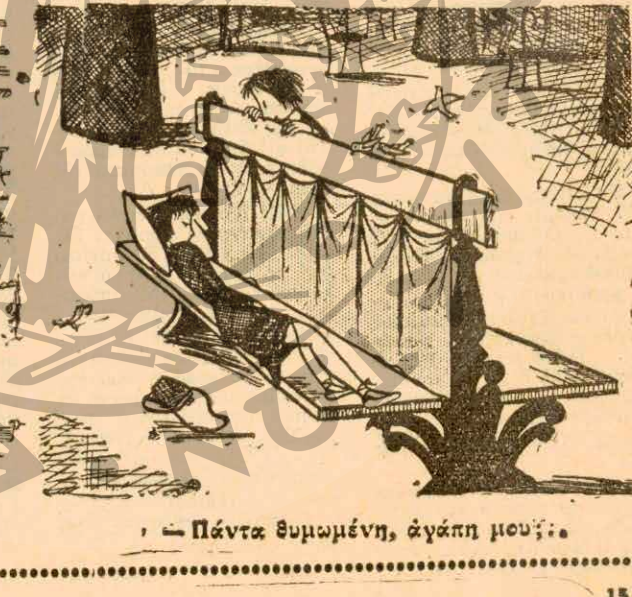
Το έρωτικό γραμματοκιβώτιο...

— Γιατί δεν βγάξετε τα γάντια σας;
— Δεν θέλω να κάνω μια κακή αρχή!

— Μ' αγαπά... Δεν μ' αγαπά...

— Πάντα θυμωμένη, αγάπη μου!..

Η άπιστία της Λίνας

Η σκηνή σ' ένα χαρούμενο μοντέρνο και καλαίσθητο «ντεκόρ» της ζωής που θυμίζει Ανεμογιάνη. Ένα σαλόνι. Ο φθινόπωρινός αέρας, γλυκός, θωπευτικός, άρωματισμένος απ' τα λουλούδια, κάνει τις αισθήσεις βελούδινες και τ' αίσθημα φρεσκοζυγνιμένο. «Φθινόπωρο! Είνε η πιο πολιτισμένη εποχή!»... «Ετσι αρχίζει ο διάλογος ύστερ' από μεγάλη παύση... Μά να γνωρίσετε προηγούμενως τα πρόσωπα :

ΕΚΕΙΝΗ : Μια όμορφη γυναίκα. Είνε αληθινά όμορφη. Ανεπίληπτα σμιλεμένο το κορμί, με θείες γραμμές κι' αγαλιάτινες γλυπτικές, σφιχτό, γερό, γεμάτο νεότητα και υγεία. Μελαψό χρώμα που οφείλεται και στον ήλιο του πρόσφατου παραθερισμού. Μάτια μαύρα, βαθιά μαύρα, με γυαλάδες ηλεκτρικού έρωτισμού, Μαλλιά, νυχια, περιποιημένα μ' εύστοχη φιλαρέσκεια. 27 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ : 48, χρονών, Συμπαθητικό, άρρενωπο πρόσωπο με κάποια ρυτίδατα ίχνη πίκρας που μοιάζουν σαν ύπογραφο στο «ντεκόρ» της ζωής. Απαλή φωνή. Κινησεις ήρεμες. Αύτοπεποιθσι.

Κατινίζουν σ' ένα αντι-κρυστή πολυθρόνα.

ΕΚΕΙΝΗ : Φθινόπωρο! Είνε η πιο πολιτισμένη εποχή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Πραγματικά! Μοιάζει σαν κομψή κυρία!... «Ο χειμώνας... είνε «γέρος»! Η άνοιξη... «κοριτσόπουλο»!...

ΕΚΕΙΝΗ : Και τ' ο καλοκαίρι μοιάζει σαν ιδρωμένος αγρότης απάνω στο χωράφι!... (χαμόγελο). Δεν έχουμε άλλο θέμα να κουβεντιάσουμε οι δυο μας και τ' ορίνουμε στη φιλολογία.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπλά): Πλήττεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Μπάρ!... Ούτε καν αυτό! Έχω την έντονη πώς ζούμε σ' αζώ! Δεν έχουμε ανησυχίες... αγνώστους... ενδιαφέρον!

αυτό είνε η Εύτυχία, δεν μ' άρσσει διόλου! Νοσταλγώ λιγάκι δυστυχία!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Φραστικώς τ' είπες καλά. Άλλά δεν ήθελες να πής αυτό. Η Εύτυχία, είνε κάτι τ' υποκειμενικό. Όπως τ' ο φαντάζεται ο καθένας. Γι' άλλον είνε μια γυναίκα... γι' άλλον η δόξα... γι' άλλον τ' αλεπτά... και γι' άλλον τ' κλείσιμο στον εαυτό του. (Κάπνισμα). Αυτό τ' ούχουμ' έμεις δεν είνε παρά γαλήνη. Δηλαδή εύτυχία για ώριμους ανθρώπους... Ίσως και για μένα... «Οχι όμως γι' αςένα. Γιατί έσθ ζητάς τρικυμία!... (μικρή παύση). «Ετσι!...

ΕΚΕΙΝΗ (σχεδόν με θαυμασμό): Νομίζω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (έμπειρα): Πάντως άπόψε μου φαίνεσαι κάπως άλλοιωτική.

ΕΚΕΙΝΗ (με ειλικρίνεια): Δεν σου φαίνομαι. Είμαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (διαισθάνεται καταιγίδα): Α... (Διορθώνει τον εαυτό του στην πολυθρόνα σ' α να θέλη να πάρη στάσι κοσμικής προσοχής). Πές μου, λοιπόν, Γιατί!... Μου φαίνεται πως έχεις τ' ο διάθεσι να μιλήσας.

ΕΚΕΙΝΗ (με δειλή συγκίνηση): Ναί!... Θέλω να σου μιλήσω... (Βρίσκει δυσκολία τις λέξεις και τ' ο προσφέρει ταραγμένα)... Είμαστε παντρεμένοι όχτώ χρόνια... και ποτέ δεν με είδες έτσι ανήσυχη... «Ετσι... πώς να σου πώ!... άναστατωμένη και ύπερρωματική. (Σταματάει και προσπαθεί να καταπιή με στεγνό στόμα). Έχω δίκιο;

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τέλειωσε πρώτα και θ' σου πώ. Μη διακόπτεις τον εαυτό σου μ' έρωτήσεις. (Ξέρει πως αν αρχίση να κάνει «διάλογο», θ' α τ' ο δίνει καιρό να σκεφτ' ο κι' έτσι θ' α την προφυλάξει απ' τον καθήσορο τ' ος έσομολογήσεως). Λέγε.

ΕΚΕΙΝΗ (πιο δειλή και πιο ταραγμένη τώρα): Ξέρεις... να... θ' α... Θ' αρχίσω απ' τ' ο τέλος! Είνε η καλύτερη αρχή!... (Μ' άπόφασι). Σούκαν' άπιστία!... (Χαμηλώνει τ' ο μάτια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' όλο τ' ο αίμα στο κεφάλι, που τ' ο φαίνεται εαφνικά μέσα σ' ο πέντε δευτερόλεπτα πως ζυγίζει δώδεκα τόνους). «Ε... (Έχει κάποια γραφικότητα τ' ο απλό αυτό «Ε»;) (Παύσι).

ΕΚΕΙΝΗ: Ο Νίκος... Ο Νίκος τ' ο άνηψός σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδόν έχ-

θρικά): Δεν υπάρχει άλλος Νίκος στ' ο περιβάλλον μας κι' είνε περιττόν α μου θυμίζει τ' ο συγγένεια. (Σηκώνεται). Δεν χρειάζεται καμιά έξηγησι. Τ' ο είπες όλα. Θ' α σκεφτώ και θ' σου πώ αύριο τ' ο άπόφασι θ' α πάρω. (Σαρκαστικά). Δεν πρόκειται να κάνω φόνο βέβαια! Μη φοβάσαι.

ΕΚΕΙΝΗ (παγωμένη και στ' ο σώμα και στην καρδιά και στην έκφρασι): Δεν τ' α είπα όλα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψυχρά): Λέγε γρήγορα. Τί άλλο έχεις να πής;

ΕΚΕΙΝΗ: Τ' ο πιο σπουδαίο. τ' ο πιο σημαντικό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί έννοεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Θέλω να σε βεβαιώσω ότι δεν έχεις δικαίωμα να τ' ο πικραίνεσαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΗ : Δεν έχουμε κουβεντιάσει ποτέ μαζί. Με σέβεται και μόλις με βλέπει χαμηλώνει τ' ο μάτια. Μά... δεν ξέρω αν θ' α τ' ο καταλάβω... σούκανα άπιστία με τ' ο σκέψι! Τον έχω διαρκώς στ' ο νου μου. Όλο τον εκέπτομαι... Δεν τον αγαπώ. Τον σκέπτομαι σαν κάτι τ' ο ένοχλητικό, που μήκε μ' άναίδεια στη ζωή μου... (Κλαίει)... «Ηθελα να στ' ο πώ (ξερά)... Πάρε δ' α άπόφασι θέλεις... (Σ' α να μετανοιώνη για τ' ο «φινάλε» τ' ος). Έγώ θέλω να με γλυτώσης απ' αυτό! Να με σώσης!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό είνε; **ΕΚΕΙΝΗ:** Τ' ο βρίσκεις λίγο; Δεν σου κάνει έντύπωσι; Σου άναίξα τ' ο καρδιά μου και σ' ο ικετεύω να με προσφάλεις απ' τ' ον καταστροφή, έσθ ο μεγάλος, ο δυνατός. Είμαι μια γυναίκα αδύνατη, άνίσχυος έμπρός στους πειρασμούς τ' ος ζωής. (Σιωπή). Δεν μιλάς; Δεν θέλεις λοιπόν να με σώσης;

ΕΚΕΙΝΟΣ (έχει έσπνήσει μέσα του τ' ο δάσκαλος τ' ος ζωής, τ' ο άνώτερος άνθρωπος; θέλει, τουλάχιστον, «να είνε ειλικρινής». Και τ' ο λέει): Δεν ξέρω αν αυτό πρέπει να κάνω. Μαζί του, ίσως θάσουν... πιο εύχισμένη. (Πικρά και με καθδρο τ' ο μέτωπο). Μά δεν είμαι Θεός, Λίνα! Είμ' άνθρωπος! Και θ' α προσπαθώ να σε κρατήσω... «Ετσι κι' αναβάλλοντας τ' ον ώρα που θ' α σε χάσω. (Σ' α να μονολογή). Άπιστία με τ' ο σκέψι!... Μπορεί να είνε χειρότερη! Μά μου δίνει τ' ο δικαίωμα να τ' ο συγχωρήσω!... (Κάβεται. Άνάδει τσιγάρο μ' άργησι κινήσεις). Θ' α πάμε ταξίδι... Και θ' α στείλω τ' ο Νίκο να γνωρίσι λίγο τ' ον Αμερική!...

ΕΚΕΙΝΗ (με γέλιο που μοιάζει σαν προσποίηση και σαν «διέξοδο»): Ναί! Ό-ραία!... Βρήκες τ' ο καλύτερη λύσι!... (Προχωρεί και πάει να τον άγκαλιάση)...

ΕΚΕΙΝΗ (με λυπημένη τρυφερότητα): «Οχι, άπόψε... Κάνε μου τ' ο χάρη... (Τ' ο φιλεί στ' ο μέτωπο). Καληνύχτα... (Αύλαια)

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδόν έχ-

ΕΚΕΙΝΗ: Ο Νίκος... Ο Νίκος τ' ο άνηψός σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδόν έχ-

ΕΚΕΙΝΗ: Ο Νίκος... Ο Νίκος τ' ο άνηψός σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδόν έχ-

ΕΚΕΙΝΗ: Ο Νίκος... Ο Νίκος τ' ο άνηψός σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδόν έχ-

ΕΚΕΙΝΗ: Ο Νίκος... Ο Νίκος τ' ο άνηψός σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδόν έχ-

ΕΚΕΙΝΗ: Ο Νίκος... Ο Νίκος τ' ο άνηψός σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδόν έχ-

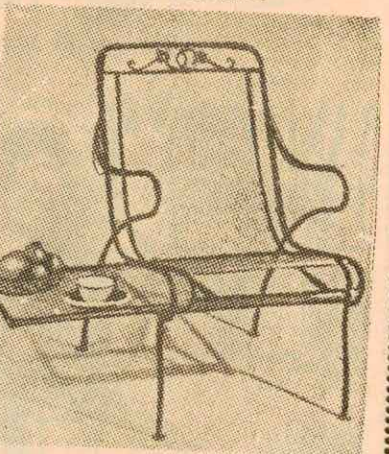
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Γνωστός από τ' ος ραδιοφωνικούς σταθμούς και τ' ος δίσκους ο διαλεχτός μας ντιζέρ Νίκος Τσάμης σπουδάζει έξαιρετική έπιτυχία στ' ο Θεατρικό όπου συνεργάζεται με τ' ον θίασο Μπέμπας Δοξα - Σοφίας Βεσώνη.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ

Όταν σπώσας κανείς τ' ο ακουστικό τ' ος νέας αυτής τηλεφωνικής συσκευής ανάβει άμέσως ένα φως που φωτίζει τ' ο «καντράν» και τ' ος άοιθούς τηλεφώνων τ' ος άστυνομίας τ' ος πυροσβεστικής ύποπείας και τ' ος τηλεφωνικού κέντρος. Οι άοιθού αυτοί είνε νηαιμένοι σ' ο μιά πλάκισα, που είνε στερεωμένη διπλά στ' ο «καντράν».

ΔΙΣΚΟΣ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΑΡΕΚΛΑ

Η ψάθινη αυτή πολυθρόνα για τ' ον έξοχη έχει κάτω άκρίως από τ' ον ήφρος, που κάβεται καν' ες ένα ήισκο, που άναλύνως τ' ον άνάγκη, σύρεται προς τ' ο δεξιά για να τοποθετηθώ πάνω του διάφορα φορτά ή ποτά κι' επανέμενεται κατόπιν στη θέση του, σαν συστάς χωρίς να διακρίνεται καθόλου.

Ο ΚΩΛΕΤΗΣ ώ ρήτορας

Από τ' ον κοινοβουλευτική ζωή των χρόνων του Όσωνος

Οι κοινοβουλευτικοί λόγοι του Ι. Κωλέτη — όταν ήταν πρωθυπουργός, στ' α 1844 - 1847 — ήταν λόγοι χωρίς δύναμι ρητορική. Δηλαδή, δεν τους διέκρινε ούτε καλλιπεια, ούτε έξαρσι. Ήταν, σχεδόν, πάντα άμελημένοι και πλαδαροί κι' έρχόντουσαν σ' ένα είδος αντινομίας με τ' ον πνευματική του δύναμι και τ' ον ψυχικό χαρακτήρα του, που ήταν μεγάλη.

Οι αντιπολιτευτικές έφημερίδες πάντα πειράζανε τ' ον παλιό πρωθυπουργό γι' αυτή του τ' ον αδυναμία στη ρητορική τέχνη. Και συχνά δημοσιεύανε λόγους του, που τ' ος είχε εκφωνήσει από τ' ο θήμα τ' ος Βουλής και που ήταν ολότελα άκομμοι.

Αυτό ίδιος τ' ο έκανε συχνά - πυκνά ή αντιπολιτευόμενη τ' ον κυβερνησι Κωλέτη έφημερίδα «Καρτερία».

Όταν στη Βουλή του 1845 άρχισε ή συζήτησι πάνω στ' ον κυβερνητικό σχέδιο νόμου για τ' ον άναγκη τ' ος δημοσιεύας έδρας χημείας στ' ον ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου, οι περισσότεροι βουλευτά ήσαν αντίθετοι στ' ον ψήφισι του νομοσχεδίου. Λοιπόν θ' α τ' ο καταγγέλλανε. Βλέποντας αυτό τ' ον κίνδυνο ο Κωλέτης άναγκάστηκε να σηκωθεί και να μιλήσει για τ' ος λόγους ή πρότασι του δεν έπρεπε ν' άπορριφθ' α από τ' ον Σώμα.

Και να πώς παρουσιάζει να μιλή η πρός τ' ο Βουλή τ' ον Έλληνα πρωθυπουργό, ο πρακτικόγράφος τ' ος άντικαλετικής «Καρτερίας»:

«Κωλέτης (Πρωθυπουργός). — Επιδυμούσα να έχω ένα ακροατήριον δια να είπω ποία είνε αι φυσικαί γνώσεις, και να ίδω αν α κρίσεις μου είνεαι όρθαί. Κατά δυστυχίαν όμως οι ακροαταί δεν έσπουδάσατε μαθήματα (ιατρική) και δια τούτο δεν έννοείτε τί λέγω...».

Στ' ο σημείο αυτό, όπως λέγει ή «Καρτερία», όλη ή Βουλή ξεσπάει σ' ο γέλια. Άλλά ο Κωλέτης σδασρόρ και άνεπηρέαστος συνεχίζει τ' ο λόγο του:

«Η χημεία είνε ένα δύ, τ' ο οποίον κάνει να παρουσιάζονται ένούτα τ' ο σώματα όπου θέλουμε είς εκείνα τ' ο παραμικρά όπου δεν βλέπομεν. Μας λέγει πως γίνεται ή σύνθεσις, ήτοι ή ένωσις και ή διάλυσις, ήτοι ή διαίρεσις των σωμάτων. «Ε! και έτσι όπου σ' ας όμιλώ δεν έννοείτε;... (γέλια δυνατά). «Ο ιατρός πρέπει να γνωρίζη τ' ον χημείαν, διότι αν δεν έχη αυτές τ' ος γνώσεις, δεν ήμπορεί να έμδ' είς τ' ον σπουδή των φαρμάκων, δια τ' ον οποίον δίδεται ή υγεία είς τ' ος ασθενείς. Δεν είνε άναγκαίον να ήξούρωμεν να κατασκευάζωμεν τ' ο έλαιά μας, τ' ο κρασί μας; Η χημεία είνε ιδιαιτέρα έπιστήμη και έξ αυτής έξέρχονται διάφοροι κλάδοι. Άπό αυτήν μανθάνομεν τ' ον φαρμακοποιάν, τ' ον οινόποιον, τ' ον έλαιοποιάν, τ' ον ταμδακοποιάν. Άπό αυτήν μανθάνομεν πως γίνεται ή κίνησις των σωμάτων, τ' ον οποίον εφεύρε ένας άρχαίος, καθήμενος κάτω από τ' ον άπιδιά, όταν είδε να πίπτη άπό τ' ον κλώνος τ' ος ένα άπιδιά, και έγνωρίσε εκείνην τ' ον δύναμιν (δείχνει τ' ο χέρι του), όπου τ' ον λένε βαρύτητα. Δια τ' ος χημείας βλέπομεν πως γίνεται ή βροχή, όταν π.χ. ανταμώνονται δυο αέρες; δια τ' ος χημείας χωρίζομεν τ' ος αέρες και όταν είς

ένα πράγμα άγκαλιασμένο με τ' ο άλλο, τ' ο χωρίζει ή χημεία...».

Τ' α λόγια αυτά του Πρωθυπουργού, δεν είνε παραμορφωμένα ίσως; Είνε όπως δηήκαν από τ' ο στόμα του; Έτσι φαίνεται. Γιατί κι' άλλες έφημερίδες τ' ο δημοσιεύουν, όπως περίπου και ή πολύ αντιπολιτευόμενη «Καρτερία». Όσο για τ' ος χημικάς γνώσεις του Πρωθυπουργού, είνε γνωστό ότι τ' ο 1846 ο Κωλέτης είχε εκδώσει μ' έξοδά του στ' ο Λιθόρνο, όπου σπουδάζε ιατρική, ένα διδλίο με τ' ον τίτλο: «Ίδέα γενική περί τ' ον ιδιοτήτων των σωμάτων και περί τ' ος φύσεως και τ' ον ιδιοτήτων του θερμαντικού».

Και όμως πολλοί άλλοι, όχι, μάλιστα, άσχημαντο άνθρωποι εκείνων των καιρών, όπως ο Γεώργ. Τερτσέτης, κρίνοντας τ' ον Κωλέτη ως ρήτορα, τ' ον εκθειάζουν. Στ' ο διδλίο αράκι του «Μελέται βουλευτικής εύγλωττίας», ο Τερτσέτης γράφει:

«Αναπολώ είς τ' ον μνήμη μου τ' ον τ' οσον ένδοξον δια τ' ον μακαρίτην (Κωλέτην) ήμέραν εκείνην, όταν είς τ' ο άμφιθέατρον τ' ος Συνελεύσεως (1843), με εύγλωττία άνδρός άρχαίου Έλληνος ή Ρωμαίου όμιλούσε περί πατρίδος, περί έθνικής τιμής και δόξης. Ήμην ένας εκ των ακροατών του... Άνθις είνε τ' ο χειλή του λέξεις και ιδέες. Δεν έπαίρναμεν τ' ον άναπνοήν μας δια να τ' ον ακούσωμεν. Και έξεμυστήρεψε είς τ' ο ακροατήριό του τ' ο άραιότερο προνόμιο τ' ος ψυχής του ανθρώπου: Τ' ον ένθεον έμπνευσιν».

Μιά άλλη έφημερίδα πάλι, ο «Φίλος του Λαού», έγραφε για τ' ον ίδια αυτή άγόρευσι του Κωλέτη:

«Ανεβαίνει είς τ' ο θήμα ο Πρωθυπουργός. Άκρα σιωπή καθ' όλην τ' ο ακροατήριον. Όλοι, και πρώτοι ήμεις περιμένομεν ν' ακούσωμεν τ' ος ιδέας του κ. Κωλέτου, πρώτην φοράν ανεβαίνοντος είς τ' ο θήμα δια να όμιλήση πεερί ζήτηματος έθνικού... Η έντύπωσις, τ' ον όποιαν έκαμεν ήτο δαθεία, διότι ή άγόρευσις του περιείχε αληθείας παρουσιαζόμενας υπό τ' ο ένδυμα τ' ος άφελους εκείνης, ειλικρινείας, ένωπιον τ' ος όποιος ή ραδιουργία καταπίπτει κατ' ουσίαν».

Τώρα ποίους να πιστέψη κανείς περισσότερο, άναφορικά με τ' ος ρητορικές ικανότητες του Κωλέτη; Τους πρώτους — δηλαδή τ' ος αντιπάλους του — ή τ' ος δεύτερους — τ' ος φίλους και συμπαιθόντας; Πάντως ο Κωλέτης είχε έχθρους θανάσιμους, που φτάνανε στ' ο σημείο να γράφουνε για τ' ον πρωθυπουργό (έφημ. «Πρωίνος Κήρυξ» 1846), τ' ο παρακάτω λόγια:

«Ο Κωλέτης κατάγεται από τ' ο Σεράκο, ένα Κουτσόδραχοχώρι του Άσπροπόταμου, κατοικούμενον από δαχροποιόμεις νομάδας και γελαδάραιους, και από όλίγους κουτσοτεχνίτας των θαναυστέρων τεχνών... Η οίκογένειά του είνε άγνωστος άλως διάλογος είς τ' ον Ήπειρον, ως και τ' ο κουτσόχαρι Σεράκο (πρόκειται για τ' ο κεφαλοχώρι Συράκο)».

Μ' άλλα λόγια, όπως και τ' ο τώρα είται και προ αίνος, έτσι και πάντοτε, τ' ο πολιτικά μιση μεταξύ των Έλλήνων ήσαν φλογερά, τυφλά, άσίγαστα.

Ανεξάρτητα όλων αυτών, μιά είνε ή αλήθεια: Ότι ο Κωλέτης είχε άρκετή μόρφωσι. Τ' ο δείχνει αυτό τ' ο διδλίο αράκι του, που άναφέρωμε πιο πάνω. Έξησε ες άλλου στ' ον Εύρωπη άρκετον καιρό και ή παραοινή του άναμέσας σ' ο πολιτικόν κόσμο είνε αδύνατον να μ' ον επέδρασε πάνω του πνευματικά και ψυχικά.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αθηναϊκά Έδικαιρα

Πολιτικές Έξελιξεις

Στ' ον πολιτική κουζίνα, τί άπρόσπτες έκπλήξεις! Παραίτησεις, προσχωρήσεις, διαλύσεις κι' έξελιξεις! Διασπάται ή ΕΠΕΚ! Διαλύεται ή ΛΕΚ!

Παίρνει ο Τσουδερός δεκάξη—τόσοι είν' οι δικοί (του όλοι πούχουν πρόγραμμα δικό τους και στ' ο μση ο (Μανώλη!—

Δύο-τρεις τ' ος ΛΕΚ έπίσης—συγκινητική σκηνή, προθυμότητα έπιστρέφουν είς τ' ο πρώτο τους παχνί.

Και ίσως πάν στ' ο τέλος-τέλος, στ' ον Τσαλδάρη τ' ον άγκάλη, Στεφανόπουλος—Κα- (νέλλος!—

Τσουδερός, φαίνεται μάλλον προσχωρεί στ' ο Σοφο- (κλή.

Παπανδρέου συμπεθεριάζει με Πλαστήρα μερακλή. Φεύγει ο ένας, μπαίνει ο άλλος κι' έτσι κάπως δη- (λαδη.

Χάνει τ' ο παιδί τ' ο μάνα και ή μάνα τ' ο παιδί! Τ' ον λαού ή ψήφος είνε τ' ον λογαριασμόν ο στόχος, μ' α τ' ος έκλογες να δούμε τί θ' α π' ο κι' ο ξενοδόχος!

Πρόγραμμα διανομών

Είδαμε και τ' ο σύμβασι—με τ' ος έπισημών— δια τ' ος πάντα «προσχεΐς» διανομάς τροφίμων. Κανονισμός περίφημος, που τ' ον καταλαβαίνεις, και τ' ον διαβάσεις, δηλαδή, μονάχα και... χορταίνεις!

Όλα σαφώς προβλέπονται, χωρίς άοριστία. Τί σχήματα και χρώματα θ' α έχουν τ' ος δελτά. Πώς θ' α γενή ή «συγκέντρωσις» και ή «διανομή». Και ποία θ' α είνε τ' ος ειδών, ή ακρίβης τιμή.

Όλα έκανονίσθησαν με κάθε λεπτομέρεια. Τ' α γεύματα τ' ος όρεκτικά, τ' ο πρώτον ίας ρόφημ. Πρόγραμμα και όργάνωσις, κανονισμοί, τεφτέρια. Όλα εν τάξει τάχουμε και λείπονται τ' ος τροφίμα!

Ο Άγιος Θωμάς

Συγχαρητήρια θερμά, είς τ' ον προστάτην Αθηνών, τ' ον Άγιον Θωμά! Εύρηκαν μπόλικο νερό σ' ος όλες του τ' ος πηγάδες, κι' έτσι πανηγυρίζουνε οι βρύσες κι' οι κουβάδες! Λοιπόν, τ' ον Άγιον Θωμάν, δοξάσωμεν κι' όμνη- (σωμεν. Κι' άφού κερί του άνάψωμεν, θ' α τ' ον μεταρρυθμι- (σωμεν τ' ον έορτήν του βέβαια μετ' ο ευλαβείας ευλόγου. Και θ' α τ' ον λέμε στ' ος εξής: «Θωμά του... ύδρολό- (γου!»

Διπραγματεύσεις στ' ον Κορέο

Έκεί μακριά στ' ον Καεζόγκ, γύρω σ' ένα τραπέζι. Αμερικάνοι εκπρόσωποι και Κορεοκινέζοι, συνομιλίες άρχισαν—βόθθα τους, Θεέ μου!— να φτιάξουνε άνακωνή στ' ον βράσι του πόλεμου.

Συζήτησις μ' έμπόδια και με διακοπές. Σήμερα συνεδρίασις, μιά-δυό έπιτροπές. Αύριο παρελήγησις κι' άμέσως τ' ο χαλάμε. Ύστερα μιά έξηγησις και τ' ο ξαναρχιναίμε!

Και έτσι ή συζήτησις, θ' α πάη ως... έλπίζεται! Στ' ο μεταξύ ο πόλεμος πάντο θ' α συνεχίζεται. Βόμβες, όβιδες και φωτιά θ' α πέφτουνε βροχή. Κι' αυτοί θ' α κουβεντιάσουνε για τ' ον «ανάκωνή»!

Συντοξούχοι διανομείς

Η άπεργία, φυσικά, κάνει παντού ζήμια, και φέρνει καθυστέρησις είς τ' ο ταχυδρομεία. Γι' αυτό και ή κυβερνησις, μ' αυτό τ' ο πείσμα (πούχει έσκέφθηκε όρθότατα και με πολλή σοφία, να πάνε ως «διανομείς» γέροι συνταξιούχοι, για να μοιράζωμεν παντού τ' ον άλληλογραφία. Γιατί όσοι παίρνουν συντάξι, γερά τ' ο πόδια έχουν και στ' α έδωδηντα τους μπορούν, σαν τ' ο παιδιά (να τρέχουν.

Κι' έτσι, λοιπόν, τ' ο ζήτημα αυτό τακτοποιείται. Συνταξιούχοι διανομείς, ταχύς όσο κι' αν π' ο. Θ' α ξεκινάη Τρίτη πρωί γράμματα να μοιράση, και π' ος τ' ο Σαββατόβραδο τ' ο πρώτο θάχη φτάσει!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΑΠΟ τις πρώτες μέρες σχεδόν της κατοχής, πολλοί Έλληνες αξιωματικοί, όλων των όπλων, είχαν αρχίσει σε μυστικές συσκέψεις — που γίνονταν σε απομακρυσμένες συνοικίες των Αθηνών — να συζητούν με ποιόν τρόπο θα μπορούσαν ναθούν σ' επαφή με τις συμμαχικές δυνάμεις της Αίγυπτου, ώστε να δημιουργήσουν τους πρώτους πυλώνες της εθνικής μας αντίστασης. Εύτυχως ο τόπος αυτός δεν άργησε να βρεθεί. 'Η Αμερική δεν είχε βγεί ακόμη από το πόλεμο, αλλά βρισκόταν στο στάδιο των προετοιμασιών της. 'Υπήρχε, λοιπόν, έδαφος άσφαλτος συνεννοήσεως και την υπόθεσι την ανέλαβε ο πλοίαρχος του Π. Ναυτικού κ. Θεόδωρος Κουντουριώτης. 'Επισκέφθηκε ένα βράδυ τον τότε αεροπορικό ακόλουθο της αμερικανικής προεξέλας στην 'Αθήνα κ. Τάλμπυ και του ζήτησε — αν ήταν δυνατόν — να επικοινωνήσει με τον Άγγλο ναύαρχο Κέλλυ που βρισκόταν στην Κωνσταντινούπολη. Τον παρακάλεσε να του συστήση εκ μέρους των 'Ελλήνων αξιωματικών την ανάγκη της αποστολής στη Σύρο ενός άγγλικού υποβρυχίου, για να εξασφαλίσουν έτσι τη μυστική επαφή ανάμεσα στην 'Αθήνα και την Αίγυπτο.

Ο Αμερικανός ακόλουθος δέχτηκε ευχαρίστως να μεσολαβήσει για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα. Δεν μπορούσε μόνο να ξέρη ποιά θα ήταν η απόφασις του ναυάρχου. Τους είπε, λοιπόν, ότι σε περίπτωση που θα δεχόταν την υπόδειξή τους, θα τον παρακαλούσε να τους ειδοποιήσει για τη μυστική αποστολή του άγγλικού υποβρυχίου στη Σύρο, με μία συνθηματική έκπομπη του Ραδ. Σταθμού του Καΐρου, που θα έλεγε: «Αύριον θα δοθί εις Καΐρον, έκτακτος καλλιτεχνική παράστασις. Αί εισιτήρια θα διατεθούν υπέρ της περιθαλψείας των 'Ελλήνων τραυματιών του πολέμου».

Από τη μετάδοσι αυτή, οι ενδιαφερόμενοι αξιωματικοί στην 'Αθήνα, θα μάθαιναν την απόφασι του στρατηγείου Μ. 'Ανατολής αν θα έστελνε υποβρύχιο στον Κάβο Μαύρο της Σύρου, ώστε να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα για να εξασφαλίσουν την πραγματοποίησι της επαφής. Σε περίπτωση όμως που το στρατηγείο θα είχε αντίθετη γνώμη, τότε η έκπομπη του Καΐρου θα ήταν η εξής: «'Η αναγγελθείσα έκτακτος καλλιτεχνική παράστασις εις Κάϊρον, υπέρ της περιθαλψείας των 'Ελλήνων τραυματιών πολέμου, ανέβληθη λόγω άσθενείας του καλλιτεχνικού διευθυντού».

Όστόσο γι' αυτή τη δουλειά, έπρεπε να στείλουν από πρην κάποιον άνθρωπό τους στη Σύρο, για να περιμένει το συμμαχικό υποβρύχιο. Ο κληρικός έπεσε στον πλοίαρχο του Π. Ναυτικού κ. Νεόφυτον, ο οποίος χωρίς κανένα διαταγμό, έφυγε άμέσως για το νησί. 'Εκεί κατώρθωσε να γίνει... στενός φίλος με τον 'Ιταλό διοικητή της περιοχής, υπομολογάρω Γιαννάτι, πράγμα που του διευκόλυνε κάπως τις μετακινήσεις. 'Αλλά ο καιρός περνούσε χωρίς να φαίνεται ούτε υποβρύχιο, ούτε και ο Ραδ. Σταθμός του Καΐρου — που τον παρακολουθούσαν με μεγάλη προσοχή στην 'Αθήνα οι ενδιαφερόμενοι — να μεταδίδη τη συνθηματική έκπομπη. Κανείς δεν μπορούσε να εξηγήση την άδιαφορία αυτή του συμμαχικού στρατηγείου της 'Ανατολής. Κι' αν ακόμη δεν είχε λάβει ως τότε την απόφασι να πραγματοποιήσει συστηματική επαφή με την κατεχόμενη 'Ελλάδα, η άδιαφορία του ήταν άσυγχωρητή.

Οι μήνες περνούσαν ο ένας μετά τον άλλον. Τό καλοκαίρι, το πρώτο καλοκαίρι της δουλειάς τέλειωσε, έπειτα ήρθε το φθινόπωρο κι' έμπαινε ο χειμώνας, άπειλητικός, τρομερός, άπαισιος για τον πεπαισμένο και βασανισμένο λαό. Οι 'Ελληνες είχαν γνωρίσει πιά για καλά τους Γερμανούς και τους 'Ιταλούς, τη βαναυσότητά και την αγριότητα τους που δεν σταματούσε μπρος σε τίποτε. 'Αλλά κι' από τ' άλλο μέρος, οι κατακτηταί, καταλάβαιναν πως είχαν να κάνουν μ' έναν άτιμωτο λαό και είχαν παραιτηθεί πιά από κάθε έλπίδα, ότι θα μπορούσαν να τον γελώσουν ή να τον υποτάξουν.

Εσφινικά όμως, το πυκνό αυτό σκοτάδι της σκλαβιάς το φώτισε παρήγορη η πρώτη άχτίδα έλπίδας. Τα χαράματα της 5 Νοεμβρίου 1941, ένα συμμαχικό υποβρύχιο αναδύθηκε μέσα από το σκοτεινό πέλαγος, πλησίασε όσο μπορούσε πιδ κοντά στη στεριά και με μία λαστιχένια βάρκα αποβίβασε σε μίαν έρημη ακτή της 'Αττικής δύο τολμηρούς άνδρες: τον έθεδρο υποπλοίαρχο του Π. Ναυτικού Γιάννη 'Αμπατζή κι' έναν Άγγλο συνάδελφό του. Ο 'Αμπατζής ήταν ο πρώτος έπίσημος 'Ελληνας μυστικός «άπεσταλμένος» του στρατηγείου Μ. 'Ανατολής στην 'Ελλάδα κι' έφερε μαζί του άσυρματο πομπό και διάφορες έντολές, οι κυριώτερες των οποίων ήσαν: 1) 'Η άποκατάστασις της έμπιστοσύνης προς τη Μ. Βρετανία και η δημιουργία πίστης για τη νίκη, 2) η όργανωσις του έπιστημονικού σαμπωτάζ κατά των βιομηχανικών εργοστασίων και όλων των μέσων συγκοινωνίας του έγχθρου, 3) η δημιουργία άδών έπικοινωνίας με την κατεχόμενη 'Ελλάδα, 4) η ένθάρρυνσις των ολιγοψυχούτων και η έμφύωσις των άνυπομόνων, 5) ο μυστικός έξοπλισμός πατριωτών στην κατεχόμενη 'Ελλάδα με βρετανικά όπλα και η παροχή οδηγίων σχετικώς με την χρησιμοποίησι των και 6) η δημιουργία και έκπαίδευσις μίας ισχυρής δυνάμεως μαχητών, που θα περίμεναν ύπουσενικά σχετική διαταγή από την άνωτάτη συμμαχική Διοίκησι, για

Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο πρώτος «άπεσταλμένος» του Σ.Μ.Α.

ήταν ένα από τα άπειρα σφάλματα του στρατηγείου Μ. 'Ανατολής, που γνώριζε, ώστόσο, άσφαλώς ότι στην 'Αθήνα υπήρχαν εκατοντάδες άνωτεροι αξιωματικοί, που διωύσαν, στην κυριολεξία, να συνεργασθούν με τις μυστικές του υπηρεσίες. Μόνον η καλή τύχη βοήθησε τον τολμηρό υποπλοίαρχο να γνωρίσει, έντελώς τυχαία, τον κ. 'Αριστείδη Πάλλη, τον όποιο και παρακάλεσε να τον συνδράμη για την έπιτυχία της σοβαρωτάτης αποστολής που του ανέθεσε το συμμαχικό στρατηγείο του Καΐρου. Ο 'Αμπατζής, κάνοντας την έξομολόγησι αυτή στον άγνωστό του ως τότε κ. Πάλλη, τα έπαιξε όλα για όλα. Εύτυχως όμως, ο Πάλλη, άποφασισμένος να λάβει μέρος στον άγώνα, του υποσχέθηκε να κάνει ό,τι μπορούσε για να τον βοηθήση στο δύσκολο έργο του. Όστόσο, για κάθε ένδεχομενο ο 'Αμπατζής έκρυβε το αληθινό όνομα του και συστήθηκε στοί κ. Πάλλη με το όνομα του υποπλοίαρχου 'Αλεξάνδρου

— Είπε ανάγκη, του είπε στο τέλος, να γνωρίσω έναν άνωτερο αξιωματικό του ναυτικού μας. Ξέρεις κανένα; — Ξέρω καλά το Θεόδωρο Κουντουριώτη, απάντησε ο Πάλλη. Είπε εύκολο να σε φέρω σ' επαφή μαζί του. Πότε θέλεις να συναντηθίτε και πού; — Αν είναι δυνατόν απόψε, εδώ στο σπίτι σου, αν συμφωνή. — Γιατί όχι; Θα του τηλεφωνήσω άμέσως.

Πραγματικά, ο 'Αριστείδης Πάλης πήρε στο τηλέφωνο τον πλοίαρχο Κουντουριώτη και του είπε πως ήταν ανάγκη να πάη στο σπίτι του. Είχε καλεσμένο, όπως του είπε, και τον υποπλοίαρχο 'Αλεξάνδρου, που έπιθυμούσε πολύ να τον δει και να του μιλήση. Ο Κουντουριώτης, που κατάλαβε άμέσως ότι κάτι πολύ έκτακτο συνέβαινε, του υποσχέθηκε ότι θα πήγαινε. Στις έννέα ακριβώς ήταν εκεί. 'Εκπληκτος όμως, είδε τον Πάλλη να του παρουσιάζει έναν άγνωστο άντι για τον υποπλοίαρχο 'Αλεξάνδρου, με τον όποιο συνδεόταν από παλιά. 'Ετσι, βλέποντας έναν άγνωστο άντι του φίλου του, αίσθανθηκε δικαιολογημένη άνησυχία. 'Η πρώτη σκέψις που ήταν, μήπως είχαν πέσει πάνω σε κανένα πράκτορα του έγχθρου. Την εποχή εκείνη οι άντικατασκοπείες των κατακτητών, είχαν σκορπίσει στην 'Αθήνα ειδικά εκπαιδευμένους ανθρώπους των, για να παρακολουθούν και να εισχωρούν, αν ήταν δυνατό, στις διάφορες μυστικές όργανώσεις, που μόλις τότε είχαν άρτίσει να δημιουργούνται σποραδικά. 'Εκατοντάδες 'Ελληνες πατριώτες είχαν συλληφθή ως τότε, προδομένοι άπ' αυτούς, κι' οι περισσότεροι σάπτιζαν στα κάτεργα και στα στρατόπεδα. Άλλοι

πάλιν είχαν πληρώσει τον πατριωτισμό τους με τη ζωή τους. Δικαιολογημένα λοιπόν ο Κουντουριώτης, υποψιάσθηκε τον υποπλοίαρχο 'Αμπατζή, που πήρε τ' όνομα ενός άλλου. 'Ηταν πιά βέβαιος ότι είχαν να κάνουν με πράκτορα της Γκεστάπο ή της Τσ'Εσσε, που προσπαθούσε να τους πασάσουν σε παγίδα. Άλλά ο μυστικός «άπεσταλμένος» των συμμαχών που διαισθάνθηκε τους δικαιολογημένους φόβους του Κουντουριώτη, δεν άργησε να του δώσει εξηγήσεις. Του είπε δηλαδή δοθα κοφτά, ότι μόλις είχε φτάσει από την Αίγυπτο με ειδική αποστολή και του άνεκόνισε τις έντολές που είχε λάβει από το συμμαχικό στρατηγείο του Καΐρου. Άλλά και πάλι ο Κουντουριώτης εξακολούθησε να μένη έπιφυλακτικός.

Όστόσο, για να δοκιμάση τον 'Αμπατζή, τον ρώτησε για διάφορα πρόσωπα που ήξερε ότι βρισκόνταν την εποχή εκείνη στη Μ. 'Ανατολή. Όπως ήταν φυσικό, εκείνος του έδωσε όρθες απαντήσεις, πράγμα που έκανε τον Κουντουριώτη να ήσυχαση κάπως, χωρίς όμως και να ξανονήτη περισσότερο. 'Ηθελε να πισθί έντελώς και περίμενε την εξέλιξι της συζήτησεως. Ο 'Αμπατζής του είπε τότε ότι ήταν άπολύτη ανάγκη να συναντησθ το στρατηγό Βεντήρη. Τόν ήθελαν γι' άρχηγό του στρατού κι' είχε διαταγή από τον πλοίαρχο Κώνστα — άρχηγό του Β' Γραφείου του Ναυτικού 'Επιτελείου — να του πη ότι τον ζητούσαν στην Αίγυπτο. Οι τόσο ένδιαφέρουσες αυτές πληροφορίες, άρχι-

του, του υποσχέθηκε — χωρίς καμιά υποχρέωσι — ότι θα προσπαθούσε να τον φέρη σ' επαφή με τον στρατηγό. Πράγματι, ο Κουντουριώτης επισκέφθηκε το ίδιο βράδυ το Βεντήρη, του είπε τι ακριβώς συνέβαινε και την επομένη, την ίδια ώρα, πήγαν μαζί στο σπίτι του Πάλλη όπου τους περίμενε ο 'Αμπατζής. Όπως ήταν έπομενον, ο Βεντήρης ζήτησε άμέσως τα διαπιστευτήρια του υποπλοίαρχου, άλλα ο μυστικός «άπεσταλμένος» του στρατηγείου δεν είχε μαζί του κανένα χαρτί για λόγους άσφαλείας. Του έδειξε ώστόσο μία σκέτη ύπογραφή του πλοίαρχου Κώνστα, πάνω σ' ένα λευκό κατά τα άλλα έπισκεπτήριο.

Αυτό όμως δεν ήταν άρκετό για να πεισθούν οι 'Ελληνες αξιωματικοί, πως είχαν να κάνουν με άνθρωπο του στρατηγείου. Όσο όμως προχωρούσε η συζήτησις, τόσο και διεπιστώναν την αλήθεια. Μά είχαν ακόμα τις έπιφυλάξεις τους. Και ζήτησαν τέλος να μάθουν άπ' τον άγνωστο — Ιδιαίτερως ο στρατηγός Βεντήρης — την πραγματική ταυτότητά του. Ο 'Αμπατζής άρνήθηκε έπίμονα στην άρχη, άλλ' όταν είδε πως η δουλειά πήγαινε να χαλάση, είπε το αληθινό όνομα του. Πρόσθεσε

άκόμη ότι ήταν παλιός έφεδρος υποπλοίαρχος μηχανικός κι' ότι υπηρέτησε υπό τας διαταγάς του πλοίαρχου Νεόφυτου, πράγμα που μπορούσε να τους το βεβαιώσει ο ίδιος. Αυτό ήταν άρκετό. Ο Κουντουριώτης έπικοινωνήσε άμέσως με το Νεόφυτο — που είχε έπιστρέψει από τη Σύρο στην 'Αθήνα — του διηγήθηκε τα καθέκαστα και του είπε με το συνθησμένο 'Υδραϊκό χιούμορ του:

— Άκου να σου πώ, Νεόφυτε. Πάρε και μία πιστόλα μαζί σου κι' αν δεν είναι ο 'Αμπατζής, μη τον άφήσης να σου κάνει τα γλυκά μάτια. Βάρα του!

Εύτυχως η «πιστόλα» δεν χρειάσθηκε καθόλου. Γιατί μόλις οι δύο άνδρες συναντήθηκαν, άναγνώρισε ο ένας τον άλλον. 'Ετσι τα πράγματα μπήκαν στον κανονικό τους δρόμο κι' η δουλειά άρχισε ρολοί. Ο 'Αμπατζής άποδείχθηκε πως ήταν ένας έκπληκτικά δραστήριος πράκτορας. 'Ηρθε σ' επαφή και με συμμαχικούς με διάφορα πολιτικά και στρατιωτικά πρόσωπα της χώρας, εκτέλεσε το μεγαλύτερο μέρος των έντολών που είχε λάβει από το συμμαχικό στρατηγείο και γύρισε στην Αίγυπτο για να κατατοπισή τους εκεί άρχηγούς του για την καταστάσι που επικρατούσε στην 'Ελλάδα. Τότε ακριβώς άποφασίσθηκε ο σχηματισμός της «Επιτροπής του Άγώνα» με τους Σεμπάστιαν, Μπώμαν, Σπυρομήλιο και πρίγκιπα Πέτρο. 'Η 'Επιτροπή, είχε σκοπό να βοηθήση τους 'Ελληνες όχι μόνο με τρόφιμα και άλλα είδη πρώτης ανάγκης, άλλα και να τους έφοδιάζε με όπλα και με ό,τι άλλο της ήταν δυνατό, ώστε ν' άρχισι ο «ύπόγειος» πόλεμος έναντίον του κοινού έγχθρου. Όπως γράφωμε σ' ένα από τα προηγούμενα τεύχη μας, η 'Επιτροπή, έν συνεννοήσε με την 8η Άγγλική Στρατιά, έστειλε τότε τον Τζών 'Ατκινσον στην 'Ελλάδα για να ένωσυχί το συνωμοτικό της άγώνα. 'Η έκλογή της όμως αυτή άπεδείχθη πολύ κακή. Κι' έτσι την υπόθεσι την ανέλαβαν άλλοι. περισσότεροι δοκιμασμένοι σε μυστικούς πολέμους που εύτυχως συνεχίσαν τις άποστολές τους, χωρίς διακοπή, ως το τέλος του πολέμου.

Στο μεταξύ το Γενάρη του 1942, ο Θεόδωρος Κουντουριώτης είδοποθήκε από τον κ. Παναγιώτη Κανελλόπουλο — που δεν είχε φύγει ακόμη για την Αίγυπτο — ότι η 'Ιταλική Τσ'Εσσε έπρόκειτο να τον συλλάβη. Ο ήρωϊκός πλοίαρχος χωρίς να τρομοκρατηθή καθόλου, έκαμε στο σπίτι του όλα τα έπιπτευτικά χαρτιά που φύλαγε, άφησε έπίτηδες μερικά νρωματά που θα μπορούσαν να παραπλανήσουν προς στιγμήν τους 'Ιταλούς όταν θα τα διάβαζαν και ζήτησε καταφύγιο σε κάποιο φιλικό του σπίτι, ώστε να μπορή από κει να συνεχίση τις συνεννοήσεις του με τους συνεργάτες του. Πραγματικά την επομένη κιάλας, η Τσ'Εσσε έκανε την εμφάνισι της στο σπίτι του. Φυσικά δεν βόηκαν, παρά μόνο την κ. Κουντουριώτου, που μ' έκπληκτική ψυχραιμία τους περίμενε. Όταν τη ρώτησαν πού ήταν ο άντρας της, έκείνη απάντησε:

— Έφυγε το πρωί και δεν γύρισε ακόμη. Άνισυχω κι' εγώ γιατί ποτέ δεν άργεί!

Τότε άρχισαν τις έρευνες. 'Εκαναν άνω κάτω το σπίτι, έψαξαν παντού, αναποδούρισαν έπιπλα, μά δεν βόηκαν τίποτε το ένοχοποιητικό. Στο τέλος έφυγαν, αφού άψαν παρταγελία στην κ. Κουντουριώτου να πη στον άνδρα της ότι την ζητούσε η Διοίκησις της 'Ιταλικής άντικατασκοπείας. Ρηνίλλης 4. Πέρασαν έτσι άρκετες μέρες. Ο πλοίαρχος έχασε την ύπουνοή του. 'Ετσι κουμμένος καθώς ήταν, δεν μπορούσε ούτε να εργασθ, ούτε και να συνεννοήσ με τους συνεργάτες του, αφού δεν έδραπε κανένα. Στο διάστημα αυτό, οι 'Ιταλοί έανωπήσαν σπίτι του. Ξανάψαξαν, δεν βόηκαν τίποτε κι' έφυγαν πάλι άπρακτοί όπως και την πρώτη φορά. Ο Θεόδωρος Κουντουριώτης σκέφτηκε τότε, να ζητήσει τη βοήθεια του 'Αναστασίου Ταβουλάρη, με την πεποίθησι ότι θα την είχε, χωρίς κανένα κίνδυνο. Ο Ταβουλάρης, δεν είχε γίνει ακόμη ύπουργός της κατοχής. 'Επειδή όμως ήταν παλιός 'Ιταλομαθής αξιωματικός, της 'Ιταλικής σχολής Μοδένες, έρρησιμοποιέτο ως σύνδεσμος της κυβερνήσεως Τσολακoglou και των 'Ιταλικών άρχων της κατοχής. Μέσω λοιπόν του Ταβουλάρη, ζήτησε να μάθι ο Κουντουριώτης τους λόγους που έψαχνε να τον βοή η Τσ'Εσσε. 'Εκείνος του υποσχέθηκε να τον έζηποστηθή. Διοικήτης της 'Ιταλικής άντικατασκοπείας ήταν τότε, ο δυνάμεις αντισυνταγματάρχης Σκατίνι, που τον γνώριζε ο Ταβουλάρης και πήγε να μάθι τι συμβαίνει. Ο 'Ιταλός όμως, πονηρός καθώς ήταν, του απέκρυψε την αλήθεια.

— Τον ζητούμε πραγματι, του είπε, άλλα δεν είναι τίποτε το σοβαρό. Θέλω να του ζητήσω μερικές πληροφορίες για κάποιο πρόσωπο. Δεν πρόκειται να τον συλλάβω! Άς έρθη εδώ όποτε θέλει η μάλλον έλάτε αύριο μαζί να μάθις και σύ περί τίνος πρόκειται...

Πραγματικά, ο Ταβουλάρης έπεισε τον Κουντουριώτη να έπισκεφθούν την επομένη το Σκατίνι. Ο τελευταίος με ύποκριτική ευγένεια, τους δέχθηκε σαν παλιούς του φίλους. Τους είπε να καθήσουν, πίασαν συζητήσι για διάφορα πράγματα κι' έπειτα άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του, τράβηξε μί φωτογραφία άπ' ένα φάκελλο και του την έδειξε. Ο Κουντουριώτης την κύταξε προσεκτικά. 'Ηταν ένα φωτογραφικό αντίτυπο μίας διαταγής του στρατηγείου Μ. 'Ανατολής προς το λοχαγό Τζών 'Ατκινσον, που είχε βρεθ στη Βαλίτσα του, όταν τον συνέλαβαν στη μυστική Βάσι της 'Αντιπάσου. 'Η διαταγή αυτή έδινε έντολή στο Βρετανό να έρθη στην 'Αθήνα, να συναντησθ τον Κουντουριώτη και άλλα πρόσωπα για να όργανώσουν δίκτυο πληροφοριών και σαμπωτάζ κατά του έγχθρου. Ο πλοίαρχος ανατρίχισε σύκορμα, μά κατάφερε να

('Η συνέχεια όπισθεν)

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

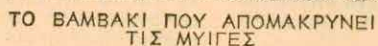
— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε, κύριε ἀντισταγματάρχα. Ἄν αὐτὴ ἡ διαταγὴ πρὸς φωτογραφεῖσθαι εἶνε γνησίᾳ, τότε ἀσφαλὲς καποῖος τρελλάθηκε στὴν Αἴγυπτο καὶ ἀνακαταίνει τ' ὄνωμά μου σὲ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔχω ἰδέα. Ποιά λοιπὸν εἶνε ἡ εὐθύνη μου γιὰ κάτι πού γίνεται ἐν ἀγνοίᾳ μου;

Ὁ Ταβουλάρης σάτισσε. Ἀναγκάσθηκε
ὡστόσο να φύγει ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ
Σκίτση, χωρὶς να προφέρει λέξι. Ὁ Κουν-
τουριώτης ὠδήγηθηκε ἀμέσως στὶς φυλα-
κές Ἀδερῶφ. Ἐκεῖ ἔζηειν ἀρκετὸ διάστη-
μα ὥς τὴν ἡμέρα τῆς δίκης του — ἡ δί-
κη τῶν 36 ποὺ γράψαμε σὲ προηγούμενα
τεύχη μας — ποὺ καταδικάσθηκε σὲ τρι-
άντα χρόνια φυλακῆς. Ἐπειτα μετεφέρθη
στὴν Ἱταλία, ὅπου ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τοὺς
Συμμαχικοὺς ὅταν κατέρρευσε τὸ ζοφερὸ
κράτος τοῦ Μουσσολίνι. Ὁ πόλεμος ὧστε
δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη. Ἔτσι ὁ πλοί-
αρχος Θεόδωρος Κουντουριώτης, ἡσμο-
νώντας τὰ δεινοπαθήματά του, τράβηξε
γὰρ τὴν Αἴγυπτον γιὰ νὰ καταταχθῇ στὸν
πρωϊκὸ ναυ στόλο. Πήγαινε νὰ συνεχίσῃ
τὸ ἡρωικὸ ἔπος τοῦ μεγάλου πατέρα του:
τοῦ Παύλου Κουντουριώτη.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

[illegible]

ὁπάγει στὴν Ἀθήνα, θὰ μὲ ὑπονοεώσετε. Τὸ Βιβλίο τὰν «Κατακρίσεις» θὰ εἶναι τὸ στείλῃ εὐχαρίστας μολὶς τυπωθῇ. Εὐχαριστῶ καὶ περὶ αὐτοῦ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ ν.η. Θεσσαλονίκη: Σὰς εὐχαριστῶ νίχτες φορές. Ὁ ἀθέλα πάρα πολὺ νὰ μὲ βοηθήσει στὴ συγκέντρωσι στοιχείων γιὰ τὴ Χαλκιδική. Σὰς εἶνε δυνατόν: Νομίζω ὅτι ξέρετε πολλὰ πονήματα. Ἀλλ' ὥστε τὸ ἐπεισόδι, ποὺ μοὺ περιγράφετε στὸ γράμμα σας μὲ τὸν «Ἀγγλον», δίνειν πὺς κατέχετε ἀρετὰ στοιχεῖα. Πότε θὰ μοὺ τὰ στείλετε; Ἀ ν α ν γ γ ὁ σ τ η ν Ε. Γ. Κ., Ἠσάκλειον-Κοῖτης: «Εἰς μετὰ εἰκό και θὰ προσπαθῶ». Ὁ κ. Μουρέζος εἶνε τὴν καλωσύνη νὰ μοὺ στείλῃ τὰ διβλία του, τοὺ ἔνωσα ἐπίσης γιὰ κάποια ὑπόθεσι του, ἀλλὰ δὲν μοὺ ἀπάντησεν. Ἄν τὸν δὴτε νὰ ποὺ μεταβιβάσεις τοὺς γαρετισμούς μου καὶ τίς εὐχαριστίας μου, Ε. Π ο ρ ο κ κ α λ η ν. Κων/νουπολιν: Εἴσατε θαυμάσιος Ἕλληνας καὶ δὲν μετανιώω διόλου γιὰ ταχυδρομικὰς. Τὰ ταχυδρομικὰ σας ἀρετὰ καλὰ καὶ ἴσως κατὶ νὰ νίχη. Θέλετε ἢ ἀνταλλάξουμε γραμματόσημα: Ἐγὼ ἀρετὰ, γιωρὶς νὰ εἶμαι φιλοτελιστής. Ἐνδιαφερομαι διως γιὰ κατοικίον φίλο μου. Φωτογραφία «μου» θὰ σας στείλω. Περιμένω κ' εὐχαριστῶ. Ἀ λ έ ε ν δ ρ ο ν Α λ μ π ρ ι α ν ἰ δ η ν. Παρίσι: Βεβαίως καὶ θὰ κάνω ὅ, τι ὑπορῶ γιὰ τὸ Σ. Π., αὐτό, ὅλας, ποὺ θὰ θέλατε νὰ κάμετε σέις. Τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδελφοῦ σας, ἀν δὲν παρῶ γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, θὰ τὰ στείλῃ ταχυδρομικῶς στὴν ὑπέρα σας. Μην ἀνυμνῶντε. Δ. Π α ν τ α λ έ ο ν. Χαβάνη: Πῶρα τὸ γράμμα σας καὶ σας εὐχαριστῶ. Γιὰ τὸν Π. Καθ. θὰ κάνω ὅ, τι εἶνε ἀνθρώπινα δυνατόν καὶ νὰ εἰσαίτε ἀπολύτως βέβαιος ὅτι θὰ πετύχω. Τὴν ὑπέρα του θὰ τὴν ἐπισκεφθῶ πολὺ σύντομα, ἀν καὶ δὲν νοεῖται, γιὰτὶ ὁ ἐνεογενεὶς ἐνῆαν ἤδη. Γνωρίζω ὅλην τὴν ὑπόθεσι καὶ κατέχω καλὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ νεορὸ πρῶα. Ποὺ ἔπεσε γιὰ τὴν πατιδοῖα. Ε ἰ α ν «Ἀνθ' Ἰάταρος: Τὸ γράμμα σας σὲ συγκίνησε βαθύτατα καὶ θέλω νὰ μοὺ γράψετε πῶς σὺνῃ. Θὰ μὲ βοήτε στὰ γράμματα σας, ὅταν θὰ κατέβητε καμνὴ φορὰ στὴν Ἀθήνα. Φωτογραφία τῆς ἑλέας Καραγιάννι σας στέλνω. Εὐχαριστῶ μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ἐ λ ε υ θ έ ρ ο ρ ο ν. Χαβὰ τῆς συμπληρωματικῆς πληροφορίας γιὰ τὸν πῶα ἀδελφὸ σας καὶ σας εὐχαριστῶ γιὰ τὸν κόπο. Ἡ ὑπόθεσι βαδίζει πολὺ καλὰ καὶ πολὺ σύντομα θὰ ἔχετε νέα μου. Πρέπει νὰ εἰσαίτε περήφανος. Ν α ν έ τ Πα τ ρ ι ο κ κ ι ο υ. Καλλιθέα: Εὐχαριστῶ μικρὸν μου φίλῳ, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου. Τὸ γραμματικὸν ποὺ θαυμάσιον καὶ καθόλου ἀνυπολόγιστον. Φωτογραφία τῆς ἑλέας Καραγιάννι σου στέλνω εὐχαρίστας, ἀλλὰ ὄχι καὶ δική μου. Δὲν

Ἦσαν Ἀμερικανοί, πού ἐνόηλετο πολύ ἀπὸ τίς γυναῖκες, ἀνάκληση ἔλα ἀποτέλεσματικό τρόπο γιὰ ν' ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτές. Κόλλησε στὴν ἐξωτερικὴ πλευρὰ τῆς πόρτας τοῦ σπιτιοῦ του μερικὰ κομμάτια ἀπὸ κοινὸ βαμβάκι. Ὅπως ἰσχυρίζεται, λοιπόν, ὁ Ἀμερικανὸς αὐτός, οἱ γυναῖκες παύσαν νὰ βαμβακιά γιὰ ἱστοὺς ἀράνης καὶ δὲν τοῖσιν νὰ πλησιάζουν!...

[illegible]

ΟΙ ἀνταλλαγές—τὸ «κλήριγκ»—εἶνε σύστημα σπου-
δαίου (δαίον)
καὶ τονίζω κατὰ πούχῳ κ' ἄλλοτε συχνὰ τονίσαι
πρὸς συμμόρφωσιν καὶ γνώσιν τῶν χαζῶν καὶ ἀνι-
δεῶν, (δεῶν)
πὼς τὸ σύστημα ἐτοῦτο πρέπει νὰ ἐπικρατήσῃ
καὶ νὰ γίνανται στὴ γῆ
ὅλα ἐπ' ἀνταλλαγῇ.

η Φυλή ή η ανδρεία
 τα Ιστορικά της «όχι» ν' ανταλλάξει μ' ένα «γίεζε»
 αλλά «γίεζε» σαφές και ντόμπρο που έντυπωσε θε
 (κάν)
 όταν θα μας τὸ φωνάξουν ντόμπρα οί 'Αμερικάνοι
 καί με τὸ ἀπλό τὸ «γίεζε» τους θὰ ἐγκρίνουν τελικό
 πὶο πολλὰ νά... πέσουν ντόλλαρς μὰ καί πυρο
 (μαχικά)

Μόνον ἡ ἀνταλλαγή,
δίχως μάλιστα ν' ἀργῇ
θὰ τὰ πραγματοποιήσῃς τὰ κρυφὰ τὰ θνεϊρὰ σου
καὶ μετὰ χαρᾶς μεγάλης
θὰ μὲν ἔσῃ ἀνταλλάξῃς τὴν γλυκειὰ τὴν πεθε-
ρὰ σου
μὲ δυὸ... τίγρεις, πέντε φώκιες κι' ἕξ καμπλοπάρ-
(δαίσεις!)

Θ' ανταλλάσσης μία πάστα με... κινήνης δυο δι-
(σκία.

"Ένα νοίκι διетίας με μιὰ... πολυκατοικία.
 Μιά νεάροστα κυρία με... λαπά ή με κουρκούτι.
 Ένα εκλεκτό ταϊγάρο ή εκλεκτότερο... πιταρούτι.
 Ο ανταλλάσσης καποιο όδριο της Άθνας κεντοκόι.
 με κανένα καλντερίμι άβολό κι' έρημικο.
 Ένα γεύμα σε ταβέρνα ή ένα... μεροκατακόι.
 και ή λίμνη Μαραθώνος ή ένα... έροθηλαδάκι!

Να τὸ νέο σύνθημά μας: Γενική ἀνταλλαγή!
Ν' ἀνταλλάσσης δέκα βέτο μὲ μία μόνο... προσφυγή
στον γνωστὸ τὸν ΟΗΕ
πὺρ ἀνάθεμα, Λαέ,
ἂν κ' ὁ ἴδιος καλοῦσε γιὰ ποιοὺ λόγου λειτουργεῖ!

Μ' έντευκτηρίο άργουσάτων ν' άνταλλάξης τή...
 Μία νεροκολούθα με τόν... μπράβο τόν Άλη
 πού—άλλοι καί τριαλλοί! —
 χώρισε από τη Ρίτα, που κι αύτή μπορείς κρυφά
 ν' άνταλλάξεις — μπράβο διάνια! — μέ... καλοκί...
 (θορόφα)

"Ό,τι νάνε κι' ὅπως λάχει θ' ἀνταλλάσση τὸ κοινόν
 Ἐνα ἐγγλέζικο κοστούμι μέ... μισθοῦς ὀκτὼ μηνῶν
 Μία κρεβατομουρούρα μέ... διασάλευσι φρενῶν
 Κι' ὁποῖος θέλει νάν' ἐν τάξει
 στὶς συναλλαγές του ὅλες
 πρέπει ἕνα ν' ἀνταλλάξη
 στρατιωτικὸ «ἀμάξι»
 μὲ πέντ-ἑξή... καρμανιόλες!

Τί χαζεύεις; Πάρε φόρα, μιὰ καὶ ἄδεια σοῦ δίνα
καὶ ἀντάλλαξε ἀμέσως τ' ἀπαυτὸ μὲ τ' ἀποκείμενο.
Μὴ πτιγῆξ με... ἀσπιρίνες. "Ἐνα πάρτυ μὲ... σεισμό

'Ανταλλάξατε, ἂν κάπως ἡ ψυχὴ σας τὸ τραβάει
μὲ τὴν κιβωτὸ τοῦ Νῶε κάθε... πράσινο τραμβάι.
Τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπ' τὴ γκρίνια μ' ἐνα-δυο... κομπι-
(ναϊζόν
Μὲ «καλάθους τῶν ἀχρήστων» τίς... διαβάφισε τῶν
πεζάν!

Τὰ μεγάλα τὰ κεσάτια μὲ γενναῖο... ψεκασμό.
Μ' όλες τις ἀνοαπίριες τὸν... προύπολογισμό.
Τὴν ταπατσουλιά τὸν αὐτρά με τὴ γυναικέια χάρ
κι' όλους τοὺς ἀεροπόρους μὲ τὸν... Ντίτο το
(Σαλδάρη)

Τις μίζεριες και τις φτώχειες με ξεφάντωμα και (γλύντι)
Τους ασκόπως φωνασκούντας με τούς... όπαδούς του (Ρέντι)
Τις δραχμές σας με... στερλίνες. Τη μαρίδα με λι (θρίνι)
Τό γυνάδι κατεπών- Ένα με τό... Σπύρο Μαρκεζίνι
Μία γυορρά μ' ένα μέτρο. Τό κιλό με τό καντάρι
και τή Βέμπο με τής «Μέτρο» τό πασίγνωστο λι (οντάρι)

Πρέπει, μιὰ καὶ πῆρες φόρα, ν' ἀνταλλάξης κάθε τ
Ένα μάτσο ἀπὸ τρίχες με... μοντέρνο ποιητῆ.
Μιὰ ξεκούνητιστη γκράν-κάσσα μ' ἓνα ὠραῖο βια
(λοντσέλλο)

Κι' όσο για τὸν Βενιζέλο
στὴ στιγμὴ ἀντάλλαξέ τον, σβέλτα, δίχως χασομέρ
μ' ὅ,τιδήποτε θυμίζει τὸν μπαμπά του τὸν Λευτέρη

Τὴν ἐκ γενετῆς ἀσχήμια μὲ μιὰ τεχνητὴ «μπωτέ»
Τὸ παντὸς ρυθμοῦ καὶ εἶδους βουητὸ μὲ τὸν...ΟΤΕ
Τὴν κακία καὶ τὸ μίσος μὲ τὴν ἀδολὴ ἀγάπη
καὶ τὴν Πάουερ μὲ κάθε ἀνελέητο σατραπία!

Πρέπει να επικρατήσει σύντομα σ' όλη τη γη
το έμπνευσμένο σύνθημα μας: Γενική ανταλλαγή
που μία προκλητική θα φέρει στον κοσμική βαρυσφαίρα
Ν' ανταλλάσσεται η Κορέα δηλαδή με την... Περίο-
δο τωχό το Ναγκασάκι με το δολίο το Μπικί-
και η φρικτή του πολέμου με την «ένοπλο ειρήνη»
Το καινούργιο βάσανο μας δηλαδή με τα παλιά
και του Στάλιν τα μονοτάκια με του Τρούμαν τα
(γυαλι

Συνεπώς αμφιβολία να μη μένη σε κανένα:
Οί ανταλλαγές θα φτιάξουν τούς καινούργιους τοίχους (αϊώνες)

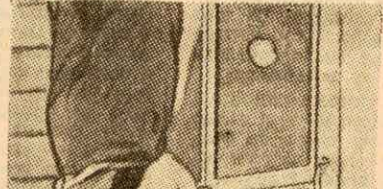
Κι' ὅσο δά, παιδιά, γιὰ μένα,
ἀνταλλάξτε με ἀμέσως μ' ἓνα-δυὸ... παγοκολῶνε

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδας)

[illegible]

LIANNHΣ B. IΩANNIDHΣ

[illegible][illegible]

Mr. Taylor

[illegible]

Με τὸ σῶμα τοῦ νεοῦ
τῶν ἐπαρχιωτῶν τὰ πᾶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀθηναίων
φίνα θὰ τὰ καταφρονέουν
οἱ ἀνταλλαγεῖς σέ ἄλλο καὶ θὰ δίνουν καὶ θὰ
παίρνουν.

★

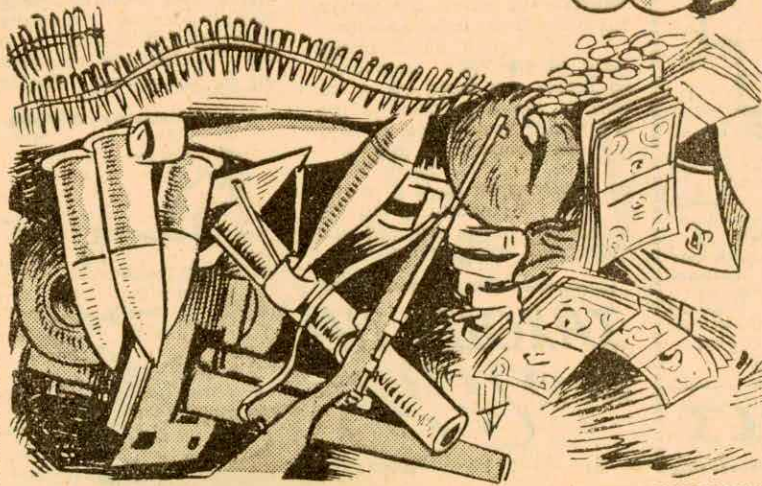
Μὲν ἡ ἀντάλλαγή,
δὶχα μάλιστα τὴν ἀγνή
θὰ τὰ παραστήσει τὰ κρυφὰ τὰ εὐεργετὰ σου
καὶ μετὰ χάριος μετάνης
θὰ ὑποβῇ τὴν ἀντάλλαξιν τὴν γλυκεῖα τὴν πρὸς
τὴν σου... τίρεις, πέντε φώκιες καὶ ἓξ κρηναίους.
(δοαίρις)

★

Τὴς ἀντάλλαγες αὐτῶς ἀς δοξάσουν ὅλες καὶ ὅλοι.
Εἶνε σῶμα σῶμα καὶ ἀς φαίνεται σῶμα
καὶ ἐμπίπτει τὴν ἀντάλλαξιν εἰς πᾶν πορτοφάκι
καὶ ἔναν... ἔφατα σῶμα
καὶ ἄλλο τῶνον τὶς,

[illegible]

Μία νεροκανομβά με τόν... μπρούδα τόν Άλη.
 —άλλοι και τρισαλλοί!
 χάρσις από τή Πίτα, που κι αυτήν μερσις κρυφά
 ν' άνταλλάξης — μπρούδα δίωτα! — με... κοδόκυ-
 (Βουλή.)

«Ένα φάρμακο που έβγαλε ένας
Γερμανός (Γερμανία)
Και τις φάρμακες κάθε είδους με τον...»

Ἄλλα ὡς καὶ ἑλάνη μία ἔβρον διταλάνη·
 ἄνταλάζεστε ἀνέως—ὅς ποτε μὲν λόγῳ μέλλας—
 κάθε ἀνθρώπῳ κρύψην
 πρὸ τῶ... γαλῆκ᾽ ἐπὶ Νικηδᾶος Πάσστηας·

Τὸν ἐκ γενετῆς ἀσχημὰ καὶ πικρὰ τεχνιτὴν «πρωτὴν»
τὸ πικρὸν πρῶτον καὶ εἰς τὸν βουτὸν καὶ τὸν... ΟΤΕ.
Τὴν κακὰ καὶ τὸν μισὸν καὶ τὴν ἀσχημὰν ἀσχημὰν

★

Κι' ὅσο γὰρ τὸν Βενιζέλο
στὴν ἀριστην ἀνταλλάττει τὸν, σέβεται, εὐχὰς ἡχοῦμαι!
μ' ὁ τιμιώτερος βυθίζεται τὸν πικρὰν τοῦτον Βενιζέλο!

Ποτέμ, πικρὰ καὶ μήτερος φόρα, ν' ἀνταλλάξῃς καὶ τί.
Ἐνα ματὸς ἀπὸ τοίχεις καὶ... ποτιζέτω ποτιζή.
Μία ἐξοκρυπνιστὴν γκράφ-κάσσα καὶ ἕνα ὁδοιόδιο-
(Νοτιζέτω.)

★

καὶ τὴν Βεῖνο καὶ τὴν «Μέτρο» τὸ πασιγνωστὸν ἀ-
μια γυὰρος καὶ ἕνα μέτρο. Τὸ καὶ καὶ τὸ κεντρίο
Τὸ γνωστὸ καμπελὰ-Ἐνα καὶ τὸ... Σπύρο Μαρκελίν.
(Θβρί.)
Τίς βραχύνει σὰς καὶ... στεφάνειες. Τὴν μαρδα καὶ ἀ-
(Πβρί.)
Τὸν ἀσχημὰν φωνασκοῦντας καὶ τοὺς... σπαταροῦ τοῦ

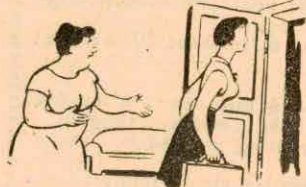
καὶ τὴν Πάυλον με κατὰ ἀνεκτὸν σαρρᾶν;
 *
 Πρῆτοι καὶ ἐπικρατήσαν ὄντομα σ' ὅλην τὴν
 τοῦ ἐπνεύματος οὐρανῆα καὶ: Ἐνικήν ἀνταγῶν,
 καὶ πάλιν προκομὴν βαφρὴν ὅσον κοσμηκὴν βαυρακία.
 Ἡ ἀνταγῶν ἀσπασεῖται ἡ Κορεὴ θάνατον με τὴν... ἑλπίδα.
 τοῦ φάτοιο τοῦ Νεγκυρασάκι με τὸ ὁλοῖο τοῦ Μπικιλι
 καὶ ἡ φρίκη τοῦ ποδῆσαν με τὴν «ἐκπνοὴν εἰρήνης»
 τὰ καὶνοβύρια βαρσῶα με θανάτῳ με τὰ παλὰ
 καὶ τοῦ Στάβιν τὰ μουστακία με τοῦ Τρουφὺν τὰ
 (γυαλὰ).

Επίκαιρα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εύθυμο ένστανανέ

Λογιών - λογιών είναι τα έμπορεύματα και λογιών - λογιών οι τρόποι του διεξάγειν το εμπόριο. 'Ιδιαίτερος το υπαίθριο εμπόριο τους τελευταίους καιρούς έπληρε διαστάσεις και διεξάγεται από καπάτσους και καπάτρες, που έχοντας κύριο προσόν την ευγλωττία, περιφέρονται σε γραφεία και σε στίτια προς άγγραν πελατείας. Στιβάζουν τα έμπορεύματά τους σ' ένα καρο-

τοφύλακα και καταφθάνουν ασθμαίνοντες.

— Μόλις άφίχθησαν... λαθρεμπορικάς!...

Είνε και πολλές γυναίκες, που φορτώνονται ένα βαλιτάκι και παίρνουν σάβρα τις γειτονίες. Μία τέτοια, λοιπόν, επίμονη, εύφραδιστάτη, πειστινότητα και αποφασιστική χτυπά την πόρτα μίας κυρίας στο Παγκράτι.

— Καλημέρα σας.

— Καλημέρα σας. 'Η κυρία, 'Η «κυρία» προχώρει κρατώντας το βαλιτάκι της.

— Είμαι αντιπρόσωπος ένος μεγάλου οίκου καλλυντικών, κυρία μου, και ήρθα να σας φτιάξω λίγο το προσωπάκι σας και τα μαλλιάκια σας και το δερματάκι σας. Πώ, πώ, πώ, τί χάλια έχετε! 'Επιτρέπεται σεις, μία συμπαθεστάτη και νεαρωτάτη κυρία (έπ'αυτο από 50) να έμφανίζεστε με τέτοιο πρόσωπο; Για όνομα του Θεού! Για όνομα της Παναγίας!

Και χωρίς καν να περιμένη την συγκατάθεση της κυρίας ανοίγει στά γρήγορα το βαλιτάκι, μιλώντας πάντα, θγάζει μπουκαλάκια, μιλώντας πάντα, πούδρες, κραιγιόνια, πομπόν, κολώνιες, αρώματα, μιλώντας πάντα έτσι, που να μη υποση ή πελάτισσα να διαμαρτυρηθή.

— Λοιπόν εγώ θα σας κάνω κούκλα, κυρία μου.

— Μά, σας παρακαλώ.

— Φερές! Θα σας κάνω...

— Δεν θέλω!...

— Φερές! Θα ήθελε ένα προσωπάκι. που θ' αποκτήσετε κυρία...

— 'Αφίστε, σας παρακαλώ.

— Φερές! Κυτάτε, κυτάτε, κυτάτε...

— Όπου η κυρία στο τέλος έξαγριώνεται

— Σταματήστε πιά! 'Αφίστε με! Δεν θέλω! Θα φωνάξω την αστυνομία!...

Και η άλλη μαζεύοντας τα σκευονά της.

— 'Αμ! καλά κάνετε και μου λέτε να σας αφήσω. 'Εσάς ό,τι και να σας κάνω δεν πρόκειται ν' αλλάξετε μία τέτοια αλογομυρία, που έχετε. 'Ωρε-δουά, κυρία μου!...

Δεν εγνώσθη αν η κυρία της πέταξε από πίσω την σκούπα.

Παράδειγμα πελάτης — προφινώς λίαν ιδιότροπος — κάθεται σ' ένα καφενείο και παραγγέλλει:

— Ένα καφέ πολλά και ό-χι, με όλιγη, έλαφρά δραστών και με καμιακι!

Δεκαεφτά λογιών καφέδες λέγεται ότι υπάρχουν, και το γκαρσόνι προσπαθώντας να κατέχει όλους. 'Αλλά το είδος αυτό του καφέ το είναι άγνωστο και σκύβει στον πελάτη.

— Πώς τον πίνετε, είπατε;

— Σει είπα!

— 'Επαναλαμβάνετε, παρακαλώ, καθότι δεν το συγκράτησα...

— Είπα: Πολλά και ό-χι, με όλιγη, έλαφρά δραστών και με καμιακι. Κατάλαβες τώρα;

— Μάλιστα.

Το γκαρσόνι φεύγει και σε λίγο επιστρέφει με τον καφέ.

Ο πελάτης τραβά δυο ρουφηξίες και φωνάζει το γκαρσόνι.

— Αίσιος!

— Γιατί κύριος;

— Δεν είναι ο καφές, που ζήτησα.

Το γκαρσόνι παίρνει πίσω τον καφέ και σε λιγάκι του φέρνει άλλο. Ο πελάτης τραβά τοεξ ουρηξίες κι' ύστερα έξαλλος πάλι φωνάζει πίσω το γκαρσόνι να τον πάρη. Αυτό γίνεται τέσσερες φορές και στον πέμπτο ο ιδιότροπος, αφού τον δοκίμασε με άλλες

ζήτησα.

Το γκαρσόνι παίρνει πίσω τον καφέ και σε λιγάκι του φέρνει άλλο. Ο πελάτης τραβά τοεξ ουρηξίες κι' ύστερα έξαλλος πάλι φωνάζει πίσω το γκαρσόνι να τον πάρη. Αυτό γίνεται τέσσερες φορές και στον πέμπτο ο ιδιότροπος, αφού τον δοκίμασε με άλλες

ζήτησα.

Το γκαρσόνι παίρνει πίσω τον καφέ και σε λιγάκι του φέρνει άλλο. Ο πελάτης τραβά τοεξ ουρηξίες κι' ύστερα έξαλλος πάλι φωνάζει πίσω το γκαρσόνι να τον πάρη. Αυτό γίνεται τέσσερες φορές και στον πέμπτο ο ιδιότροπος, αφού τον δοκίμασε με άλλες

ζήτησα.

Το γκαρσόνι παίρνει πίσω τον καφέ και σε λιγάκι του φέρνει άλλο. Ο πελάτης τραβά τοεξ ουρηξίες κι' ύστερα έξαλλος πάλι φωνάζει πίσω το γκαρσόνι να τον πάρη. Αυτό γίνεται τέσσερες φορές και στον πέμπτο ο ιδιότροπος, αφού τον δοκίμασε με άλλες

ζήτησα.

Το γκαρσόνι παίρνει πίσω τον καφέ και σε λιγάκι του φέρνει άλλο. Ο πελάτης τραβά τοεξ ουρηξίες κι' ύστερα έξαλλος πάλι φωνάζει πίσω το γκαρσόνι να τον πάρη. Αυτό γίνεται τέσσερες φορές και στον πέμπτο ο ιδιότροπος, αφού τον δοκίμασε με άλλες

ζήτησα.

Το γκαρσόνι παίρνει πίσω τον καφέ και σε λιγάκι του φέρνει άλλο. Ο πελάτης τραβά τοεξ ουρηξίες κι' ύστερα έξαλλος πάλι φωνάζει πίσω το γκαρσόνι να τον πάρη. Αυτό γίνεται τέσσερες φορές και στον πέμπτο ο ιδιότροπος, αφού τον δοκίμασε με άλλες

ζήτησα.

Το γκαρσόνι παίρνει πίσω τον καφέ και σε λιγάκι του φέρνει άλλο. Ο πελάτης τραβά τοεξ ουρηξίες κι' ύστερα έξαλλος πάλι φωνάζει πίσω το γκαρσόνι να τον πάρη. Αυτό γίνεται τέσσερες φορές και στον πέμπτο ο ιδιότροπος, αφού τον δοκίμασε με άλλες

ζήτησα.

Το γκαρσόνι παίρνει πίσω τον καφέ και σε λιγάκι του φέρνει άλλο. Ο πελάτης τραβά τοεξ ουρηξίες κι' ύστερα έξαλλος πάλι φωνάζει πίσω το γκαρσόνι να τον πάρη. Αυτό γίνεται τέσσερες φορές και στον πέμπτο ο ιδιότροπος, αφού τον δοκίμασε με άλλες

ζήτησα.

Το γκαρσόνι παίρνει πίσω τον καφέ και σε λιγάκι του φέρνει άλλο. Ο πελάτης τραβά τοεξ ουρηξίες κι' ύστερα έξαλλος πάλι φωνάζει πίσω το γκαρσόνι να τον πάρη. Αυτό γίνεται τέσσερες φορές και στον πέμπτο ο ιδιότροπος, αφού τον δοκίμασε με άλλες

ζήτησα.

Το γκαρσόνι παίρνει πίσω τον καφέ και σε λιγάκι του φέρνει άλλο. Ο πελάτης τραβά τοεξ ουρηξίες κι' ύστερα έξαλλος πάλι φωνάζει πίσω το γκαρσόνι να τον πάρη. Αυτό γίνεται τέσσερες φορές και στον πέμπτο ο ιδιότροπος, αφού τον δοκίμασε με άλλες

ζήτησα.

Το γκαρσόνι παίρνει πίσω τον καφέ και σε λιγάκι του φέρνει άλλο. Ο πελάτης τραβά τοεξ ουρηξίες κι' ύστερα έξαλλος πάλι φωνάζει πίσω το γκαρσόνι να τον πάρη. Αυτό γίνεται τέσσερες φορές και στον πέμπτο ο ιδιότροπος, αφού τον δοκίμασε με άλλες

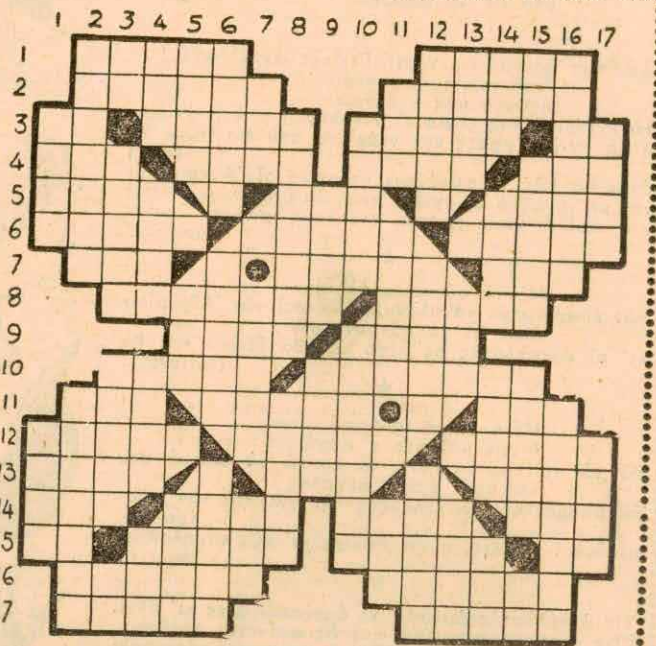
ζήτησα.

Το γκαρσόνι παίρνει πίσω τον καφέ και σε λιγάκι του φέρνει άλλο. Ο πελάτης τραβά τοεξ ουρηξίες κι' ύστερα έξαλλος πάλι φωνάζει πίσω το γκαρσόνι να τον πάρη. Αυτό γίνεται τέσσερες φορές και στον πέμπτο ο ιδιότροπος, αφού τον δοκίμασε με άλλες

ζήτησα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 338

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
- 1) Τον δολοφόνησε ο γιός του. — Και τί δεν ένει αυτή την έποχή.
 - 2) 'Αναπήθηκε από την 'Αφροδίτη. — Οι πατάτες περιέχουν άσθονον.
 - 3) 'Επιφώνημα. — 'Αδικήμενος από την φύσι. — Ξυλουογικό ένοαλείο. — Νότα άνεστραμμένη.
 - 4) Θεός των Αιγυπτίων. αλλά και πόλις της Γαλλίας. — 'Ε-μιά άλλη άπέραντη. — Μία πολύ γλυκεία λέξις.
 - 5) Μία τών τριών Μοιρών. — Πέσους βασίλεις της άνοαιότητος.
 - 6) Μισός «'Αδης». — Βιβλίο. — Προϊόν των λαναοπλαστείων. — Συνδεσμός αντιθετικός.
 - 7) Γενάρης ελληνικής φυλής. — 'Απαοίτητη στο υπόδην. — Το νοσημοποιούσε ο Αίολος για

γουν συνήθως μαύρο γούνα. — Κατοικεί στην πόλι. — Ποόθε-σις

5) Εύθης. — 'Ηως του Σαίε-ππο. — 'Απαοίτητο στην κου-ζίνα.

6) 'Οροσειρά της Εύρώπης. — Κάτι που κάνουμε συννά. άσχετα αν δεν το παραδεχόμαστε. — 'Είσαστε αυτή τη στιγμή.

7) Νότα. — Ποατεύουσα. — 'Οοναο αίσθήσεως.

8) Θεός των Βαβυλωνίων. — 'Οοσειρά της Β. 'Αφρικής.

9) Θεά που επισκέπεται καμια φορά και τα πιο άναπνευ-είτο στις κοούσε των άνοαίων.

10) Συμπεριλαμβάνει όλα τα ζώα της γούσε μας. — 'Αείζει στους έπιμελεις μαθητάς.

11) Κάνει την εμφάνισή της στην άογή των 'Ολυμπιακών 'Α-γώνων. — 'Οοατά μόνο τη νύ-γτα. — Ποαωπική άνωυυία (πληθ.)

12) Μπαίνει στο πρόσωπο. — 'Η άσπισ του Διός. — 'Ιταλι-κή βάσις.

13) Χρονικό έπίσοημα. — 'Αοθρο (θελ.). — Χωοιό της Μα-κεδονίας που έδωσε το όνομά του σε ίστορική μάχη

14) 'Υλη νιά έσπευρίδα. — Μουσικός όος. — Τα νόματα της πατιδός μας. — Ποταμός της Γαλλίας. που αν 'άνατοαπή' νίναται... κοπέλλα.

15) 'Αοθρο. — 'Ανεπιθύμητος αλλά άναποδέκτος έπισκέπτης. — Χωοιό αυτό... φούνος δεν κα-πνίζει. — Κητική άνωυυία.

16) Λείος. — Τραγουδί της 'Α-νατολής.

17) Έύλο που διαβαζόμενο ά-νάποδα γίνεται... έθνικός ευεργέ-της. — 'Αναπνοή.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) 'Υπάρνει μιά... μικρή και

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΠΑΝΟΣ
'Η λύσις του 337ου
στη σελ. 62

ΜΙΑ από τις σοβαρότερες μονομαχίες που έγιναν στα περίχωρα των 'Αθηνών, στα τελευταία χρόνια της πρίν από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο εποχής, είναι και η μονομαχία μεταξύ του Γεωργίου Μελά και του Πέτρου Μάνου. 'Υστερα από ένα έπεισόδιο που συνέβη μεταξύ τους σ' ένα «κυνήγι της άλεπούς» κοντά στο Παλιό Φάληρο.

Το «κυνήγι της άλεπούς» ήταν πολύ γνωστό και άγαπη-μένο παιχνίδι στους φίλους του σπόρ και ιδιαίτερος της ιπ-πασίας. Κυρίως άπασχολούσε την άθηναική άριστοκρατία στα τελευταία είκοσι χρόνια της βασιλείας του Γεωργίου Α'.

Το ρόλο της «άλεπούς» άναλάμβανε ένας κύριος ή μία κυρία (πάνω στ' άλογο πάν-τοτε) από την φιλική συντρο-φία που την αποτελούσαν πολ-λά πρόσωπα. 'Υστερα από την άναχώρησι της «άλεπούς» όλη ή παρέα έξερμούσε, με τ' άλογά της για την άναζήτησι και τη σύλληψή της, σ' ώρι-σμένη περιφέρεια των άθηναικών περιχώ-ρων. Μετά απ' αυτό έπακολούθησε κοι-νό τραπέζι, με διάφορα φαγώσιμα και ποτά, ή άλλες άναψυχτικά, κατά τις πε-ριστάσεις.

Την έποχή της μονομαχίας που πρό-κειται ν' άσπνηθούμε (1910), είχε άρ-γανώθη μία παρτίδα «άλεπούς» από πο-λυπρόσωπη συντροφία κυριών και κυρι-ών της καλύτερης άθηναικής κοινωνίας. Μεταξύ των παικτών συγκαταλέγονταν γνωστότατοι στην κοινωνία της έποχής

έκείνης 'Αθηναίοι, ο Γεώργιος Μελάς (γιός του παλιού Δή-μαρχου 'Αθηναίων) και ο Πέ-τρος Θρασύβουλου Μάνος, της γνωστής άρχοντικής από την Κρήτη, οικογένειας.

Αφού το παιχνίδι τελείωσε, οι ίππείς κυνηγοί, σύμφωνα με την προσυνενόησι που είχαν κάνει, συγκεντρώθηκαν σ' ένα κέντρο του Παλιού Φαλήρου, ό-που και συνέβη το έπεισόδιο που προκάλεσε τη μονομαχία.

Τη στιγμή που κατέβαινε ά-πό τ' άλογο της μία κυρία της συντροφίας, ο Γεώργιος Μελάς, που κρατούσε φωτογραφική μη-χανή, τη φωτογράφησε «ένσταν-τανέ» τυχαία μάλλον. Το άν-τελήφθη όμως αυτό ο Πέτρος Μάνος, που ένδιαισερόταν, ό-πως φαίνεται, για τη κυρία και θυμώσε. Κατά τη γνώμη του ή στιγμή δεν ήταν κατάλληλη για τη φωτογράφιση της κυρί-ας. Πλησίασε, λοιπόν, το Με-λά και του είπε:

— 'Η μηχανή κατάσχεταί!

Ο Μελάς, στην άρχή, δεν άντελήφθη την άογή του Μά-νου. Καί νομίζοντας ότι πρό-κειται για φιλικό άστείο, είπε:

— Μόνον αυτό δεν γίνεται!

Ο Μάνος όμως έπέμεινε και με σοβαρό ύφος

τόνισε:

— Έλα τώρα, δώσε μου αν θέλεις το «ένσταν-τανέ» που τραβήξες, για να μη γίνουμε από δυο χωριά!

— Δε σε καταλαβαίνω, φίλε μου, είπε ο Μελάς.

— Θα καταλάβεις όταν κάνω τη μηχανή κομμά-τια. Λοιπόν, για ν' άποφύγουμε τα δυσάρεστα, άνοίξε τη μηχανή και χάλασε την πλάκα!

Τότε πλέον ο Μελάς έπείσθη ότι δεν έπρόκειτο για φιλικό άστείο κι' ότι ο Μάνος είχε πάρει στα σοβαρά τη φωτογρά-φισι της κυρίας. Καί έσπευσε να δηλώσει:

— Λυπούμαι πολύ, αλλά δεν θα χαλάσω την πλάκα, γιατί έχω πάρει κι' άλλες φωτογραφίες!

— Τότε, θα μου δώσης λόγο!

— Είμαι στη διάθεσί σου!

Το έπεισόδιο περιωρίσθηκε εις το σημείο αυτό, χωρίς να λάση μεγαλύτερη έκταση, ως που διαλύθηκε ή συναναστροφή.

Αλλά την άλλη μέρα το πρωί, είχε συνέχεια. Γιατί ο Πέτρος Μάνος έστειλε στο Γεώργιο Μελά τους μαρτυρές του, που ζήτησαν για λογαριασμό του ίκανοποίησι.

Ο Μελάς δέχτηκε άμέσως την πρόσκλησι. Καί ώρισε την ίδια μέρα τους μαρτυρές του, που συναντήθηκαν με τους μαρτυρές του Μάνου και συζήτησαν την υπόθεσι.

Οι τέσσερες μαρτυρές με την έλπίδα να «υμυθίσουν» τους δυο φίλους, ζήτησαν να έξετάσουν τη φωτι «σφα» που είχε πάρει ο Μελάς. 'Αλλ' ή φωτογραφία δεν υπή-ρχε, γιατί όπως ίσχυριζόταν ο Μελάς την είχε καταστρέψει με δική του πρωτοβουλία. 'Ελπίδα, ωστόσο, συμβιβασμού δεν υπήρ-χε και ή υπόθεσις, μοιραία, έπρόκειτο να λυθή στο πεδίο της τιμής με τα όπλα.

Συζήτηθηκαν, λοιπόν, οι όροι της μονομαχίας και άπο-φασίστηκε να γίνει την άλλη μέ-ρα, στην Κηφισία, κοντά στο Κεφαλάρι με τους παρσκάτω όρους:

α) 'Οπλα: είδικά πιστόλια.

β) 'Αόστασι: 20 Βημά-των.

γ) Διάρκεια άγώνος: άνταλ-λαγή τριών βολών, με δικαί-ωμα σκοπεύσεως ένος λεπτού της ώρας, χωρίς το δικαίωμα μετακινήσεως των αντίπαλων.

Την άλλη μέρα το πρωί, ή μονομαχία έγινε στο όρισθέν γήπεδο, κοντά στο Κεφαλάρι.

Αφού καταμετρήθηκε από το Γεώργιο Βάσσο (μαρτυρά του Μάνου) ή από-στασι των 20 βημάτων και τοποθετή-θηκαν στις θέσεις τους οι δυο αντίπαλοι, ό τότε άντισυνταγματάρχης του ίππικού, Περικλής Πιεραόκος Μαυρομυλάης (που είχε όοισθη άρχηγός της ένοπλης συναν-τήσεως) έδωσε, διαδοχικά τα κανονισμέ-να προστάγματα.

Στην πρώτη βολή, ο Μάνος πυροβόλησε πρώτος κι' ή σφαίρα του πιστολίου του τραυμάτισε βαρεία στην ό-σφυακή χώρα, το Γεώργιο Με-λά. 'Ετρεξαν, τότε όλοι, προς το μέρος του, ούτε του Μάνου έξαιρουμένου.

Ο Μελάς είχε γονατίσει κά-τω και είχε φέρε το χέρι του στο μέρος που τον χτύπησε ή σφαίρα.

Αφθονο αίμα άρχισε να τρέ-χι απ' την πληγή.

Ο γιατρός που παρίστατο στη μονομαχία έσπευσε να έ-πιδέση το τραύμα, για να στα-ματήσει την αίμορραγία.

Ο Μελάς πονούσε. 'Ωστόσο ούτε ένας μορφασμός δεν άλ-λοίωσε την όωι του.

Ο Μάνος του έσφιξε το χέ-ρι, με συγκίνησι.

— Φίλε μου, του είπε, λυ-πούμαι πολύ για ό,τι συνέβη. Λυπούμαι είλικρινώς.

— Αυτά έχουν οι μονομαχί-ες, απάντησε ο Μελάς. Δεν εί-νε πάντα λευκές. 'Επειτα το ί-διο μπορούσατε να πάθετε και

εγώ.

— 'Ελπίζω ότι αυτό πούνει δεν θα τεμαχισή τη φίλιά μας, είπε ο Μάνος.

— Καί βέβαια ό-χι. Είμαστε πάντα καλοί φίλοι και θα μένουμε φίλοι έγ-καρόοι.

Τα λόγια του Μελά συγκίνησαν το Μάνο βαθύτατα.

Ο γιατρός είχε τελειώσει τη δουλειά του. Πρέπει να μεταφέρουμε τον τραυματία στην 'Αθήνα, είπαν οι μαρτυρές.

— Στην 'Αθήνα; φώναξε ο Μάνος. Ό-χι, ό-χι. Θα ταλαιπωρηθή. Θα τον μεταφέρουμε στην έπαυλή μου.

Πραγματικά βοήθησαν τον Μελά ν' ανέβη στο άμάκι και κατηφόρησαν στην Κηφισία, όπου ο Μάνος είχε δική του έ-παυλι.

Εκλήθη άμέσως και άλλος γιατρός κι' έδωσαν τη σφαί-ρα από το τραύμα.

Οι δυο αντίπαλοι ήσαν και πάλι οι καλύτεροι φίλοι.

Κατά τη διάρκεια μάλιστα της θεραπείας του Γεωργίου Μελά ο Μάνος τον έπισκεπτόταν τακτικά, δυο φορές την ή-μέρα, μαζί με τη γυναίκα του, και του κρατούσαν συντροφία.

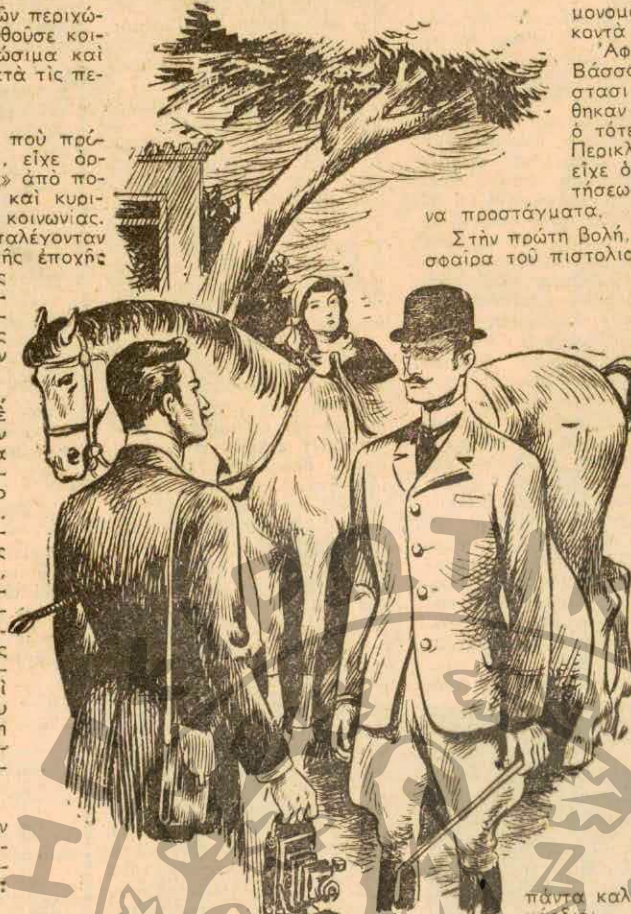
Μιλούσαν τότε για το έπεισόδιο που έγινε άφορη της μονομαχίας και γελοούσαν γιατί καταλάβαιναν κι' οι δυο ότι είχαν χτυπηθή από μία έντελως μοιραία, μία άνόπη παρε-δότησι...

Κι' όταν ο Μελάς σηκώθηκε, έντελως καλά πλέον, οι 'Α-θηναίοι τον έβλεπαν συχνά παρὰ με το Μάνο. σάν να μην είχε συμβη τίποτα μεταξύ τους.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οι διασημότεροι Έλληνες ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Η μονομαχία Μάνου-Μελά

Όταν συνήλθα είδα, σκυμμένον από πάνω μου το φίλο μου...

ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΠΝΙΓΗΤΕ ΜΑΖΙ ΜΟΥ!

Η τρομερή περιπέτεια ενός κολυμβητού

Προσέξτε μὴν πνιγίτε, ἐφέτος τὸ καλοκαίρι, ἐκεῖ ποὺ θὰ παίρνετε τὸ μπάνιο σας! Γιατί εἶναι ἕνας θάνατος φοβερός... Σὰρ τὸ λέγω ἐκ πείρας ἐγὼ ποὺ τὸν δοκίμασα! Ναι, πνίγηκα σχεδὸν σὲ μιά λίμνη, καί, ὑπομένοντας νὰ σὰς περιγυρῶν αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ θανάτου, μὲ ὅλες τὶς ἀναισθητικές του λεπτομέρειες. Ὁ σκοπὸς μου εἶναι νὰ σὰς δώσω νὰ καταλάβετε ὅτι, ὅσο καλὸς κολυμβητὴς κι' ἂν εἰσάστε, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀψηφάτε τοὺς κινδύνους τοῦ νεροῦ.

Ἐγὼ παρατήρηθ' ὡς ἐπὶ ὅτι τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ αὐτῶν ποὺ πνίγονται κάθε καλοκαίρι, εἶναι κακοὶ κολυμβηταὶ ποὺ βασίζονται ὑπερβολικὰ στὴν ἱκανότητά τους καὶ κάνουν ἀνοήσιες ἢ τρελλὰ τοιμήματα. Ἀντίθετα, ὅσοι δὲν ξέρουν κολυμπῆ, φυλάγονται, δὲν οὐρλιάζουν.

Ἐγὼ εἶμαι ἄριστος κολυμβητὴς, νικητὴς σὲ πολλοὺς ἀγῶνες, στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὸ ἐξωτερικόν. Κι' ὅμως λίγο ἔλειψε νὰ γάσω τὴ ζωὴ μου σὲ μιά ὁρενὴ λίμνη τῆς Πενσυλβανίας, κάποιον ἔστω πρῶτὸ καλοκαίρι...

Εἶχα μὲ πᾶν νὰ κολυμπήσω μὲ κάποιον φίλο μου, μὰζὶ μὲ τὸν ὁποῖο παραθεοῦσαμε ἐκεῖ ψηλά. Στὸ δρόμο ὅμως ἐκείνος γύρισε πίσω, γιατί, θυμήθηκε πὺς εἶχε ξεχάσει νὰ κλειδώσῃ τὴν πόρτάν τοῦ σπιτιοῦ μας. Μπήκα μόνος μέσα στὸ νερό— ὄχι μὲ βουτιά, γιατί δὲν ἤξερα ὡς ὅπως ὑπῆρ- γαν βράχοι κολλημένοι κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνειάν— κι' ἄνοιξα νὰ κολυμπῶ πρὸς τὴν ἀντικρινὴν ὄχθην. Δὲν ἀπείχα πολὺ ἀπ' αὐτήν, ὅταν ἔξαφνικὰ ἐνοίωσα ἕνα φοβερό πόνον στὴν κοιλιά, ὅσῳ νὰ μου σπινγεῖ τὰ σωθικά ἐνὰ σιδερένιο χέρι!

Ἡ «κράμπα» αὐτὴ, στὴν κοιλιά, εἶναι ὁ φοβερότερος κίνδυνος τοῦ κολυμβητοῦ. Ἀν' σκυμνῇ στὸ πόδι ἢ στὸ χέρι, ὑποφέρει καὶ νὰ πέσῃ πρὸς ὅπου, φουσκώνοντας καλὰ τοὺς πνευμονίους τοῦ νὰ πιάσῃ σφιγτὰ μὲ τὸ ἕνα ἢ μὲ τὸ ἄλλο τοῦ χέρι τὸ μένος ποὺ ποιεῖ, καὶ νὰ τὸ πιάσῃ δυνατὰ καὶ συνεχῶς ὡς ὅπου πρὸς τὸ πόνον. Ὅποιος ὅμως πιάσῃ «κράμπα» στὴν κοιλιά ἢ στὸ στομάχι, εἶναι χαμένος, ἐκ-

τός ἂν βοηθῇ κάποιος ἄλλος νὰ τὸν βοηθήσῃ. Μὲ τὴ σύστασι τῶν μυῶν τοῦ κορ- μού, ἀδειάζουν ἀπὸ τοῦ αἵματος, δὲν μπορεῖ πιά νὰ ἐπιπλέυσῃ καὶ βουλιάζει.

Αὐτὸ ὑποφέρει νὰ συμβῇ, ἂν κολυμπῇ κανεὶς ἀνέ- σως μετὰ τὸ φαγητό, ἢ ἂν τὸ νερό εἶναι πολὺ κρύο, ἢ ἂν παρατείνῃ πολὺ τὸ κολυμπῆ- του; ἐνῶ εἶναι ἀμύητος. Στὴ δίκῃ μου ὅμως περιπτώσει δὲν συνέβαινε τίποτε ἀπ' ὅ- λα αὐτά. Ἐπομένως, ὑπο- ρύμω νὰ πούμε ὅτι ἡ «κράμ- πα» τῆς κοιλίας ἐξοχεῖται πολλές φορές ἑξαιρτικὰ καὶ χωρὶς γινώστη αἰτία.

Καὶ τώρα πρέπει νὰ δια- ψεύσω μερικὰ πράγματα τοῦ πιστεύει ὁ πολὺς κό- σμος σχετικὰ μὲ τὸ πνίξιμο. Πρῶτον λένε ὅτι τὸ θῆμα βουλιάζει δύο φορές, κι' ὕ- στερα μιά τρίτη καὶ τελευ- ταία. Στὴν πραγματικότη- τὰ ὅμως, ὑποφέρει ὁ ἀνέβο- κατεβὴ πολλές φορές ἢ καὶ καμιά— ἀναλόγως τοῦ ἀέρος ποὺ ἔχει μέσα στοὺς πνευμονίους τοῦ.

Δεύτερον, δὲν εἶναι ἀλλή-

Ἡ «κράμπα» στὴν κοιλιά εἶναι ὁ φοβερότερος κίνδυνος τοῦ κολυμβητοῦ...

θεῖα πὺς φωνάζει, ζητώντας βοήθεια. Δοκιμάστε νὰ φωνάξετε, ἐνῶ πίνετε ἕνα πο- τῆρι νερό, καὶ θὰ δῆτε ὅτι δὲν θ' ἀκουστοῦν παρὰ με- ρικὲς ἀδύνατες «γουργούρες».

Τρίτο, πιστεύουν πολλοὶ ὅτι περνᾷ ἀστοργία ὑποστὰς ἀπ' τὰ μάτια τοῦ θύματος ὁλόκληρη ἡ ζωὴ του, σ' ὁλοκάθαρτες εἰκόνες. Ἰσως αὐτὸ νὰ συμβαίη κάποτε. Στὶς περισσότερες ὅμως περιπτώσεις ὁ πνι- γνὴς κι' ἡ ἀγωνία διώχνουν κάθε ἄλλη σκέψι.

Τέτατον, κάνουν τραγι- κὸ λάθος ὅσοι νομίζουν ὅτι τὸ πνίξιμο εἶναι ἕνας θάνατος εὐχάριστος κι' ἀνώδυνος. Δοκιμάστε νὰ κρατήστε τὴν ἀναπνοή σας λίγο περισσό- τερο ἀπ' ὅσο ἀντέχετε, καὶ θὰ δῆτε πόσο θὰ υποφέρε- τε. Θὰ σπληνιάζεστε, τότε, μὲ κάποιον ἰδέα τοῦ μαρ- τυρίου ποὺ δοκίμασα...

Ἐνοίωσα ἕνα σουβλερό πόνον στὰ μάτια καὶ στ' αὐ- τιά, ἀπ' τὴν πίεσι τοῦ νε- ροῦ. Τὸ πρόσωπό μου γώ- θηκε στὴ λάσπη τοῦ πυθ- νού καὶ τὰ δάχτυλά μου μπλέ- χτηκαν στὰ γόδα. Θέλησα ν' ἀνέβω στὴν ἐπιφάνεια, μὲ μιά κλωτσιά, ἀλλὰ οἱ μὺς μου δὲν μὲ ὑπάκουαν. Κι' οἱ σπασμωδικοὶ πόνοι τῆς κοιλίας μου μεγάλωναν...

Κι' ἂν ἀκόμη ὑπῆρχε κά- ποιος τρόπος γιὰ νὰ σω- θῶ θάταν ἀδύνατον νὰ δια- τηρῶ τὴν ψυχραιμίαν μου καὶ νὰ τὸν ἐφαρμόσω. Στὶς τραγικὲς ἐκείνους στιγμές... ὅταν ὁλόκληρὸ τὸ κορμὶ μου ἦταν ἕνας πόνος, κι' ἐ- νοίωθα πὺς ἔστανεν ὁ θά- νατος! Ἐκανα μερικὲς σπασ- μωδικὲς καὶ ἀσκοπὲς ποσ- πάθειες, ποὺ μεγάλωσαν ὁ- κνημ περισσότερο τὴν ἀγω- νία μου. Κι' ἄνοιξα πιά νὰ γάσω τὶς αἰσθήσεις μου...

...Ὅταν συνήλθα, εἶδα σκυμμένον ἀπὸ πάνω μου, τὸ φίλο μου. Εἶχε φτάσει ἐν- τὺς ἐγκαίρως μ' εἶχε δὴ ν' ἀνεβαίνω γιὰ μιά στιγμὴ στὴν ἐπιφάνειάν κι' εἶχε σπινγεῖ νὰ μὲ γλυτώσῃ.

Ἀν' θέλετε νὰ μὴ συμβῇ καὶ σὲ σας μιά τέτοια φοβε- ρὴ περιπέτεια, διαβάστε προσεκτικὰ τοὺς παρακάτω κανόνες καὶ τηρεῖτε τοὺς πιστά. Ἐγὼ ἔκανα τὸ λά-θος νὰ παραβῶ τὸν πρῶτον ἀπ' αὐτοὺς καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸ πληρώσω μὲ τὴ ζωὴ μου:

- 1) Μὴ κολυμπᾶτε ποτε μόνος, χωρὶς ἕνα σύντροφο, ποὺ θὰ μπορῇ νὰ σὰς βο- θήσῃ, ἂν τυχόν κινδυνέω- τε.
- 2) Μὴ κάνετε κολυμβη- τικὲς ἐπιδείξεις ἀνώτερες τῶν δυνάμεών σας, ἢ νὰ ἀ- πομακρύνεσθε πολὺ ἀπ' τὴν ἑρσὶ γιὰ νὰ κάμψετε ἐντύπω- σι.
- 3) Περιμένετε νὰ περά- σῃ μιά ὥρα τὸ λιγώτερο ἀπ' τὸ φαγητό σας, πρὶν νὰ πέσετε στὸ νερό.
- 4) Μὴν παραφορτώνετε ποτὲ μιά βάρκα.
- 5) Ἀποφεύγετε τὶς «καβάλες» καὶ τὰ παρόμοια παιχνίδια μέσα στὸ νερό.
- 6) Μὴν κάνετε βουτιά, ἂν δὲν εἴσθε βέβαιοι ὅτι τὸ νερό ἔχει βάθος 2½ μέτρων τὸ λιγώτερο.
- 7) Ἀν' ἀνα- ποδυριστῇ ἡ βάρκα σας, γαντζωθῇτε πάνω της καὶ περιμένετε βοήθειαν.

ΤΖΩΡΤΖ ΣΟΥΥ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ αἷμα τοῦ τσιγκούνη

Ο Σπαγγορραμμένος δίνει τὸ αἷμα του σ' ἕναν ἀσθενή, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνταμείβει μὲ 100.000 δραχμές. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι εὐχάριστα. Ἐπει- τα ὅμως ἀπὸ λίγες μέρες ὁ γιατρός συγιστᾷ στὸν ἀσθενή νὰ κἀν καὶ δεύτερη μετάγγισι.

Ο Σπαγγορραμμένος εὐχαρίστας προσφέρεται. Ἀλλὰ τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ ἀσθενὴς τοῦ δίνει μόνον 50.000 δραχμές.

— Γιατί, τὴν πρώτη φορὰ μου δώσατε ἑκατὸ καὶ τώρα πενήντα χι- λιάδες; ρωτᾷ ὁ Σπαγγορραμμένος μὲ ἀπορία.

— Γιατί, ἀπαντᾷ ὁ ἀσθενὴς, ὁρ- χισα, νὰ αἰσθάνωμαι τὰ πρῶτα ἀπο- τελέσματα τοῦ αἵματός σας καὶ λυ- ποῦμαι ποὺ σὰς ἔδωσα πολλὰ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: — Πόσο εἶμαι εὐτυ- χισμένος, ἀγαπῇ μου! Σὲ παρακαλῶ ὅμως, γιὰ ὠριμένους λόγους, νὰ κρατήσῃς μυστικὸ γιὰ λίγο καιρὸ τὸ ὅτι ἀρραβωνιστήκαμε.

ΕΚΕΙΝΗ: — Ἐννοια σου, γου- σέ μου! Μονάχα στὴ Αἰλὴ θὰ μὲ ἐ- πιτρέψῃς νὰ τὸ πῶ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: — Γιατί στὴ Αἰλὴ; ΕΚΕΙΝΗ: — Γιατί υποστηρίζει πάντα ὅτι δὲν θὰ καταφέρῃ νὰ βρῶ κανέναν... ἡλίθιο, πὺς νὰ θελήσῃ νὰ μὲ παντρευτῇ!...

Εἶναι ἀγαθὸς γωρικὸς, ἔρχεται ἀπ' τὸ χωριὸν τοῦ στήν Ἀθήνα κι' ἐ- πισκεπτεῖται ἕναν φοιτητὴ ἀνεμῖο του, πὺς τὸν πηγαίνει σ' ἕνα ποδοσφαι- ρικὸ μάτς.

Ὁ θεὸς παρακολουθεῖ τὸ ἀγῶ- στο γι' αὐτὸν παίρνει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Τί λές, σὺν Κίτσον, ρωτᾷ, θὰ τὰ καταφέρουν;

— Τί νὰ καταφέρουν, θείε;

— Νὰ σκάσουν αὐτοῦν τὸ τόπι ποὺ κλωτσᾷνε!...

Ἡ σύζυγός ἐνός ὁδοντοίατροῦ λέει στὸν ἀντρα τῆς:

— Ἀῖνι, Νίκα, εἶναι ἡ μορφή τῆς μαμάς. Τί δῶρο θὰ τῆς κάμῃς;

Ὁ ὁδοντοίατρος ἀκρίβεται λίγο καὶ ἐπειτα ἀπαντᾷ:

— Τὸ ἔρῃκα!... Ἀς ἐρῇ σὸ ἰν- τρέϊο μου νὰ τῆς ἐγλῶν κανένα δῶντι δωρεάν!

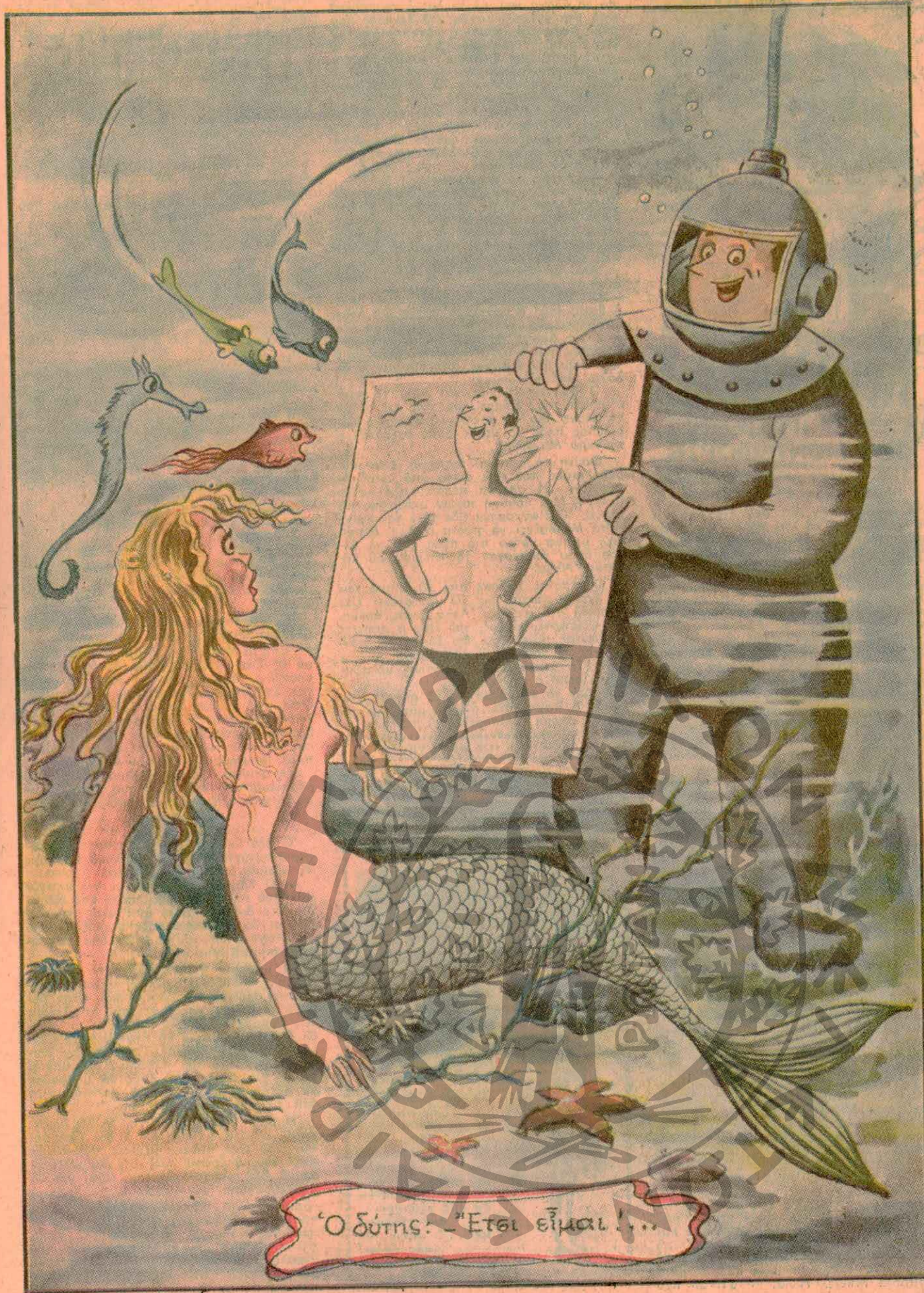
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: — Σοῦ ἐπαναλα- βάνω, Πηνελόπη, ὅτι πρέπει ἀπαραι- τητῶς νὰ κάνωμε αἱματηρὲς οἰκονο- μίες, γιατί ὁ μισθός δὲν φτάνει!...

Ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ: — Ἐχεις δίκιο, Νῶντα μου... Ἀπὸ σήμερα θ' ἀρχί- σω νὰ πηγαίνω στὸν κινηματογράφω χωρὶς... ἑσένα!

Ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς στὸν κατάδικον:

— Πάλι σὲ φέρανε ἐδῶ;... Κι' ἐγὼ νόμιζα ὅτι ἡ τελευταία φυλακί- αί σου θὰ σὲ εἶχε κάμει καλύτερον...

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά, ἀπαν- τᾷ ὁ κατάδικος, ἀλλὰ ἤθελα, ἐλέηστε, νὰ καλύτερω ἀκόμη περισσότερο!

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ
ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η άγνωστη νέα λέει στη Βεατρίκη ότι είναι χωρική, πως τη λένε Μιανόνα και πως έρχεται εκ μέρους του Ιππότη Ραγκαστέν που βρίσκεται σπύτι της τραυματισμένης. Η Βεατρίκη την πιστεύει και την ακολουθεί. Μα η Μιανόνα δεν είναι παρά η Λουκρητία Βοργία μεταμφιεσμένη. Έτσι αχμολιζτεί την αντίληψη της και την μεταφέρει με πλοίο στον πύργο της στην Καπρέρα. Στο μεταξύ ο Ραγκαστέν κι' ο Σπαντακάπα συζητούν στη στενωπό της Κολάσεως με μια «βουλεύα» που πρόκειται να σώσει το Μοντεφόρτε.

31^{ον} Αυτή η έργασία των άπασχόλησε ένα μεγάλο μέρος της νύχτας. Ξαναγύρισε, τέλος, στο πανδοχείο. Δεν είχε πια μαζί του την κουλούρα με το σχοινό. Τό είχε χρησιμοποιήσει ολόκληρο.

Η μάχη

Η αυγή βρήκε και τους δύο αντίπαλους στρατούς μακριά από τα στρατόπεδά των. Είχαν παραταχθεί σε τάξι μάχης. Ο στρατός του Καίσαρος είχε αναπτυχθεί σε βάθος, με τὸν προφανή σκοπό ν' άρξισαν μια θυσιαστική επίθεση, πού θα διεξάγονταν κατά κύματα, σε τρόπος ώστε οι αντίπαλοι να μην μπορούν να βρουν ούτε στιγμή αναπαύσεως. Οι υπερασπιστάι του Μοντεφόρτε, από τ' άλλο μέρος, είχαν παραταχθεί σε σχήμα μιας μεγάλης δεινότητας, πού ξεκινούσε από τη στενωπό της Κολάσεως και άπλωνόταν δεξιά κι' αριστερά. Η παράταξι αυτή επέτρεπε στους υπερασπιστάς του φρουρίου να πλευροκόπουν τὸν δρυμὶ των ἐπιθεσέων τους.

Η επίθεση άνοιξε λίγο έπειτα από τὰ εφημερώματα. Ο Καίσαρ Βοργίας έστρεψε όλη την προσοχή του στο κέντρον της έχθρικής παρατάξεως, κάνοντας τη σκέψη ότι, αν κατόρθωνε να τὸ διασπάσῃ, τὰ δύο κέρατα θα διαλύονταν αυτόματα. Επὶ δύο περίπου ώρες, οι σύμμαχοι κρατήσαν καλά τις θέσεις τους. Ο Ραγκαστέν, μαζί με μια δράκα ιππέων, έκανε διαδοκίαις ἐπιθέσεις ἐναντίον του έχθρου, ζητώντας τὸ θάνατο. Άλλ' ίσως επειδή τὸν ζήτουσε με τόσο ἐπιμονή δεν κατώρθωνε να τὸν βρῇ. Γύριζε πάντοτε σώος και άθικτος.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή του από μια τέτοιον ἐπίθεσι είδε έναν δούλο ιππέων πού είχαν περικυκλώσει τὸν κόμητα Άλμα και τὸν πρίγκηπα Μανφρέντι.

Ο Ραγκαστέν έτρεξε άμέσως πρὸς τὸ μέρος τους, ακολουθούμενος από καμιά είκοσάρια ιππείς. Άλλά, «Α σ στιγμή πού

πλησίαζαν, ο κόμης Άλμα κυλίστηκε από τὸ αλόγο του, με τὸ λαιμὸ τρυπημένο από μια έχθρική λόγχη. Ο θάνατός του ήταν άκαριαίος, γιατί η λόγχη αὐτῆς του είχε τρυπήσει τὴν καρωτίδα.

Η θυσιαστική επίθεση του Ραγκαστέν και τὸν συντόφρων του έκαμε τὸς Έλβετους να υποχωρήσουν. Ο πρίγκηπ Μανφρέντι δεν κινδύνευε πιά.

—Νά η κατάλληλη στιγμή γιά νά πεθάνω! σκέφτηκε ο Ραγκαστέν. Καί, χωρίς νά χάσει καιρό, ανυψώθηκε στους αναβατήρες τὸ αλόγου του και φώναξε στὸν πρίγκηπα:

—Κρατάω τὸ λόγο μου!

Επειτα ώρμησε μόνος τὸν ἐναντίον τὼν Έλβετῶν, πού είχαν αποτραπηνχτή σ' ένα μικρὸ ὄψωμα. Όταν έφτασε εκεί, ρίχτηκε πάνω τους σαν τυφλός, με τὴ βεβαιότητα πως θα βρούσε ἐπὶ τέλους τὸ θάνατο πού ζήτουσε.

Άλλ' ο θάνατος δεν τὸν θέλησε ούτε αὐτὴ τὴ φορά.

Οι Έλβετοι, είτε γιατί εύρισκαν πὸς ἡ θέσι τους σ' αὐτὸ τὸ μέρος δεν ήταν ασφαλείς, είτε γιατί είχαν τρομοκρατηθῇ από τις άγριες ἐπιθέσεις αὐτοῦ τοῦ ανδρώπου, πού φαινόταν σαν ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ίδιου τοῦ Σατανά, σπινρούσαν τ' αλόγά τους κι' έφυγαν.

Ο Ραγκαστέν είδε και πάλι τὸ κενὸ ὄλουργά του. Σπινρούσαν τότε κι' αὐτὸς τὸ αλόγο του κι' άρχισε νά καλπάζει περιλύτως πρὸς τὸ μέρος όπου στεκόταν ο πρίγκηπ Μανφρέντι.

Εκείνη τὴ στιγμή, αντίηχε ένας πυροβολισμός πού είχε ριχτῇ από μικρὴ απόσταση. Η σφαίρα πέρασε πλάι στὸν Ιππότη. Μία κραυγὴ πόνου άκούστηκε άμέσως. Ο Ραγκαστέν είδε τότε τὸν πρίγκηπα Μανφρέντι νά πέφτει από τ' αλόγο του, μερικά μέτρα πῖο πέρα από τὸ μέρος όπου βρισκόταν τὸ πτώμα τοῦ κόμητος Άλμα.

Ο Ιππότης πήδησε από τὸ αλόγο του κι' έτρεξε κοντά του. Ο Μανφρέντι είχε χτυπηθῇ στὸ στήθος. Άλλά ζούσε ακόμη.

—Είσατε μάρτυς, τὸ είπε ο Ιππότης σκύβοντας πάνω του, ότι έκαμα τὰ πάντα γιά νά τηρήσω τὸ λόγο μου.

—Τὸ αναγνωρίζω! ἀπάντησε με σβυσμένη φωνῇ ο πρίγκηπ.

—Δεν τὸ κατάφερα ὡς τὴ στιγμή, συνέχισε ο Ραγκαστέν, ἀλλ' ἡ μάχη δεν τελείωσε ακόμη... Μπορείτε νά πεθάνετε ἡ-
ΙΟ ΛΑΚΡΙΝΙΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Παρομῶδι

Σκάρτα ξηγιάσαι, βρε Φροσί, γιὰ' εἶσαι φαίνεται κι' εὐὲν ἐξώλη και προώλη.

Θαρεῖς πὸς ὁθιὸς κοιμά— και κάνει τὰ γλυκά τὰ μά— σὲ κάποιο παγοπώλη!

Βεβαίως ἐπενεκες εὐθὺς νά μου δικαιολογήθῃς στήν τριχα και στήν πέννα κι' είπες, παμμόνηρο Φροσί, πὸς δῆθεν ήταν μιά θυσία— πὸς έκανε γιά... μένα!

Θέλεις νά πῃς με ἄλλα λό— πὸς τὸ δικό μου τὸ καλὸ μόνο σ' ἐνδιαφέρει και πὸς φροντῖ—, σουρουκλεμέ, νάχω νεράκι παγωμέ—

τώρα τὸ καλοκαίρι!

Γι' αὐτὸ, Φροσί, ἂν ἐπιμεί— τέτοιο γελοῖο πα— γαμῷ—

νά μου πουλάς μεγάλο, κι' εἶνα και τὸν παγοπώ—

θὰ σὰς χτυπήσω σάν χταπό— και... πάγο θὰ σὰς δάλω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Οι μαχηταί πλησίαζαν ὁλοένα. Καί, προτού περάσουν δυὸ ὥρες, είδε τὴ στενωπό τῆς Κολάσεως νά γεμίξῃ από στρατιώτες. Ήταν τὰ πρῶτα τμήματα τοῦ στρατοῦ τὼν συμμάχων, πού υποχωρούσαν μπροστά στίς ὁρμητικὲς ἐπιθέσεις τὸν ἀντιπάλων τους... Πολλά ἄλλα τὰ ε-

συχος... Θὰ σὰς ἀνταμώσω σὲ λίγο...

—Οχι! είπε με κόπο ο γέρος. Δεν τὸ θέλω...

—Δεν τὸ θέλετε; φώναξε ο Ραγκαστέν. Άλλά σὰς τὸ υποσχεθήκα...

—Σὰς λῶω από τὴν υποσχέσι σας, ἀ— Καί πρόσθεσε άμέσως με φωνῇ πού μόλις άκούονταν:

—Ζήστε γιά τὴν Πριμαδέρα!... Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία ἐπιθυμία μου.

Επειτα ξεψύχησε.

Ο Ραγκαστέν τὸν έκλεισε τὰ μάτια κι' έκαμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Επειτα έσκυψε και φίλησε στὸ μέτωπο τὸν σεβασμιο γέροντα.

Όταν άνασκήθηκε, τὸ πρόσωπό του είχε πλημμυρίξει από δάκρυα.

Πῆδησε στ' αλόγο του κι', έτρεξε νά συναντήσῃ τὸν άλλους άρχηγούς. Η κατάστασις ήταν τραγική. Ο συμμαχικός στρατός είχε κατατροπωθῇ και είχε χάσει τις σπουδαιότερες θέσεις του.

—Εἴμαστε χαμένοι! είπε ο Ιούλιος Όρσινι. Οι προφυλάκες τοῦ Καίσαρος προχωροῦν κιάλας μέσα στή στενωπό... Ο κύριος ὄγκος τοῦ στρατοῦ τις ακολουθεῖ...

—Άς τὸς αφήσωμε νά προχωρήσουν, ἀπάντησε ο Ραγκαστέν.

Επειτα έσκυψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Όρσινι και πρόσθεσε σιγά:

—Άγαπήτε μου φίλε, προσπαθήστε νά συγκεντρώσετε γύρω σας ὅσους περισσό-τερος μπορεῖτε και υποχωρήστε κανονικά στὸ ἐσωτερικὸ τῆς στενωπού... Ο' α-φήσετε τὸν Καίσαρα νά σας καταδιώξῃ ὡς τὰ τείχη τοῦ Μοντεφόρτε.

—Δεν καταλαβαίνω...

—Έχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα;

—Απολύτη.

—Κάμετε τότε αὐτὸ πού σὰς λέω...

Στὸ διαστήμα αὐτὸ ἡ ἐτοιμασία μιά μικρῇ ἐκπλήξῃ στὸν Καίσαρα Βοργία...

—Ο Θεός μαζί σας! τοῦ είπε ο Όρσινι.

Ο Ραγκαστέν ἀπομακρύνθηκε άμέσως με καλπασμό.

Επειτα από μισή περίπου ὥρα έφτασε σ' ένα μονοπάτι, πού ὡδηγούσε στὸ ὄροπέδιο, πού άπλωνόταν πρὸς τὰ δεξιά τῆς στενωπού τοῦ Διαβόλου. Τὸ ακολουθῇσε γιά μερικά λεπτά. κρατώντας τὸν «Καπιτάν» από τὰ χαλινάρια, κι' όταν βρεθηκε ἐπάνω, ξαναβῆκε στ' αλόγο του και ξεκίνησε μ' έναν τρελλὸ καλπασμό πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βράχου τοῦ Κεφαλιού.

Τὴ στιγμή εκείνη ο κύριος ὄγκος τὼν στρατευμάτων τοῦ Καίσαρος Βοργία έμπαινε στή στενωπό τοῦ Διαβόλου.

Πανωλεθρία

Ο δὸν Γκαρσόνιο είχε περάσει μιά εὐχάριστη νύχτα πάνω στὸ μαλακὸ χορτάρι. Η πρωινὴ δροσιά τὸν ζύπνησε.

Ο Καίσαρ, ψιθύρισε, με τις ἐνισχύσεις πού τὸν ἔβαν, έχει πάνω από είκοσι χιλιάδες άνδρες και οι αντίπαλοί του εἶνε ζήτημα ἂν διαθέτουν τὸς μισούς. Κύριε ντὲ Ραγκαστέν, νομίζω πὸς ὅλα τελειώνουν σήμερα γιά σένα!

Ο μοναχὸς διάλεξε κατόπιν μιά κατάλληλη τοποθεσία, γιά νά παρακολουθῇ τὴν εξέλιξι τῆς μάχης, πού ήταν βέβαιος πὸς θα κατέληγε σὲ πανωλεθρία τὼν συμμάχων. Ήθελε επίσης νά βεβαιωθῇ ἂν ο Ραγκαστέν θα ήταν μεταξύ εκείνων, πού θα ἐπιζούσαν. Προσπέρασε, λοιπόν, τὸ Βράχο τοῦ Κεφαλιού και βῆκε, τέλος, ένα μέρος, ἀπ' όπου θα μπορούσε νά βλέπῃ κάθε τι πού θα γινόταν μέσα στή στενωπό τῆς Κολάσεως.

Η μάχη άρχισε σὲ λίγο. Άλλά διεξάγονταν αρκετὰ μακριά κι' ο δὸν Γκαρσόνιο, πού είχε πάρει μερικὲς προμυθίες μαζί του, σκέφθηκε πὸς δεν θα μπορούσε νά βρῇ καταλληλότερη ὥρα γιά νά προγευματίσῃ.

Οι μαχηταί πλησίαζαν ὁλοένα. Καί, προτού περάσουν δυὸ ὥρες, είδε τὴ στενωπό τῆς Κολάσεως νά γεμίξῃ από στρατιώτες. Ήταν τὰ πρῶτα τμήματα τοῦ στρατοῦ τὼν συμμάχων, πού υποχωρούσαν μπροστά στίς ὁρμητικὲς ἐπιθέσεις τὸν ἀντιπάλων τους... Πολλά ἄλλα τὰ ε-

κολοιούθησαν σὲ λίγο... Καί, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ στενωπό τῆς Κολάσεως γεμίσε από φυγάδες πού υποχωρούσαν με μεγάλη ἀταξία. Άνάμεσα σ' αὐτοὺς βρισκονταν πολλοὶ τραυματίες, πού σέρνονταν με κόπο, βγάζοντας σπαρακτικές κραυγές. Άλλά κανεὶς δεν ἐνδιαφερόταν γι' αὐτούς.

Ο δὸν Γκαρσόνιο παραληρούσε από χαρά. «Καλὰ τὰ εἶχα προβλέψει, έλεγε μιλώντας στὸν αὐτό του. Δεν θα σωθῇ κανεὶς τους! Όσοι δεν στρώσουν με τὰ κορμιά τους τὸ πεδίο τῆς μάχης, θα συλληφθοῦν αὐμαλῶτοι».

Ο στρατός τοῦ Καίσαρος ξεσκούλευθησε νά προχωρή. Βρισκόταν ὅλος σχεδὸν μέσα στή στενωπό.

Άλλά ξαφνικά άκούστηκε μιά τρομακτικὴ ἐκρηξις πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μοντεφόρτε.

Πριμαδέρα

Ο μοναχὸς είδε μιά πελώρια στήλη καπνοῦ, πού υψώθηκε από τὸ ἐσχατος. Μεγάλα κομμάτια βράχων εκσφενδονίστηκαν ταυτόχρονα πρὸς τὸ μέρος τῆς στενωπού τῆς Κολάσεως, σκορπίζοντας τὸν θάνατο στίς πρώτες γραμμές τοῦ στρατοῦ τοῦ Καίσαρος. Τὰ κομμάτια αὐτὰ και τὰ χώματα είχαν θάψει κάτω από τὸν ὄγκο τους ὁλόκληρες διμοιρίες, ἐκτὸς από τὴ φάρα πού είχαν προκαλέσει ἄλλα μικρότερα.

Η φάλαγγς τὼν ἐπιτιθεμένων κλονίστηκε άμέσως κι' ένας ἀπερίγραφτος πανικός ἀπλώθηκε στίς τάξεις τους.

—Τί σημαίνει αὐτὸ; ἀναρωτήθηκε ο μοναχός.

Άλλά, προτού μπορέσῃ νά δώσῃ ἀπάντησι σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, άκούστηκε μιά δεύτερη ἐκρηξις. Τὸ ἀποτέλεσμα ήταν πῖο τρομακτικὸ. Όλος ο στρατὸς άρχισε νά υποχωρῇ. Η σύγχυσις και ἡ ἀταξία μεγάλωναν από τὴ μιά στιγμή στήν άλλη.

Ο δὸν Γκαρσόνιο κατάλαβε πὸς κινδύνευε κι' ο ίδιος κι' άρχισε νά τρέχῃ πᾶνω στὸ ὄροπέδιο, με τὸ σκοπό νά ζητήσῃ καταφύγιο στὸ πανδοχείο.

Άλλά, καθώς προχωρούσε, διέκρινε έναν άνθρωπο, πού άναβε μιά θρυαλίδα. Επακολούθησε και τρίτη ἐκρηξις, πού σκόρπισε καινούργια κομμάτια βράχων μέσα στή στενωπό τῆς Κολάσεως.

Ο άνθρωπος, πού είχε άνάψει τὴ θρυαλίδα, ξεολόθρευε μόνος τὸν ὁλόκληρο στρατό!...

Ο δὸν Γκαρσόνιο άφησε, ξαφνικά, μιά κατάρρα. Είχε αναγνωρίσει τὸν Ραγκαστέν. Ο Ιππότης πηδούσε από βράχο σὲ βράχο και μ' έναν άναμμένο πυρὸς, πού κρατούσε στὰ χέρια του, άναβε τις θρυαλίδες, πού είχε τοποθετήσῃ από πρὶν ο Σπαντακάπα. Οι θρυαλίδες αὐτὲς συγκοινωνούσαν με σάκκους μαρουτιῶν, πού ο Ραγκαστέν κι' ο ὑπὲρτης του είχαν χύσει μέσα σὲ ὅτες, πού είχαν άνοίξει στους βράχους κατὰ τις νυχτερινὲς ἐπισκέψεις τους.

Τετάρτη, πέμπτη, ἔκτη ἐκρηξις ακολουθσαν τις τρεῖς πρώτες.

Ο Ραγκαστέν κονιορτοποιούσε ένα βουνό, γιά νά θάψῃ κάτω από τὰ συντρίμια του τὸ στρατὸ τοῦ Καίσαρος Βοργία.

Πλησίαζε ὁλοένα στὸ πανδοχείο κι' ο μοναχὸς τὸν είδε νά μπαίνῃ μέσα σ' αὐτό.

Ο δὸν Γκαρσόνιο δεν διατάσσε ούτε στιγμή. Έτρεξε κι' αὐτὸς ἐκεῖ και προχώρησε στὸ ἐσωτερικὸ. Επειτα άρχισε νά κατεβαίνῃ τὴ σκάλα...

Εἶδε τότε τὸν Ραγκαστέν, πού έβαζε φωτιά σὲ μιά μεγάλη θρυαλίδα... Επειτα άνοισε τὴν καγκελλωτὴ πόρτα τοῦ δευτέρου θαλάμου, προχώρησε δυὸ βήματα στὸ ἐσωτερικὸ κι' έβαλε φωτιά σὲ μιά δεύτερη θρυαλίδα, πού βρισκόταν ἐκεῖ.

Άλλά, ξαφνικά, άκουσε ένα στριγγὸ γέλιο πίσω του. Κάποιος είχε κλείσει ὁρμητικὰ τὴν πόρτα κι' είχε γυρίσει τὸ κλειδί στήν κλειδαριά.

Ο Ραγκαστέν αναγνώρισε άμέσως τὸν δὸν Γκαρσόνιο.

Ο μοναχὸς γελοῦσε με τὸ κατόρθωμά του.

—Πιάστηκες στήν ἰδια τὴν παγίδα σου! φώναξε στὸν Ιππότη.

Κι' αὐτὸ ήταν ἀλήθεια. Μπορούσε, βέβαια, νά σβύσῃ τὴ θρυαλίδα τοῦ δευτέρου θαλάμου, όπου ήταν φυλακισμένος,

ἀλλ' ὄχι και τοῦ πρώτου. Κι' ἡ ἐκρηξις δεν θα άργούσε.

Ο δὸν Γκαρσόνιο γελοῦσε πάντα. —Θὰ πεθάνῃς! φώναξε. Καί κανεὶς δεν θα μπορέσῃ νά σὲ βοηθήσῃ!

Άποχαίρετρε κατόπιν χλευαστικά τὸν Ιππότη κι' άρχισε ν' ἀνεβαίνῃ τρέχοντας τὴ σκάλα.

Ο Ραγκαστέν είχε ἀπομείνει σαν ἀπολιθωμένος. Κι' ούτε στιγμή δεν πέρασε από τὸ μυαλό του ἡ σκέψις νά σβύσῃ τὴ δεύτερη θρυαλίδα. Γιά ποῖο λόγο νά τὸ καυῇ, αφού τοῦ ήταν αδύνατο νά σβύσῃ τὴν πρώτη;

Οι δυὸ θρυαλίδες καίγονταν άργά. Ξαφνικά, άκούστηκε θορύβος στή σκάλα. Κι' άμέσως ἐμφανίστηκε ένας άνθρωπος, πού κρατούσε ένα σφυρί στὸ χέρι του.

—Σπαντακάπα! φώναξε ο Ιππότης ξαναβρίσκοντας άμέσως τὸ θάρρος του.

Ο ὑπὲρτης δεν ἀπάντησε. Είχε άρχίσει νά καταφέρνῃ τρομακτικὰ χτυπήματα πάνω στήν κλειδαριά τῆς πόρτας.

Στὸ τρίτο χτύπημα, ἡ κλειδαριά έφυγε από τὴ θέσι της. Ο Ραγκαστέν ὥρμησε άμέσως ἐξω από τὸ θάλαμο.

Διέκρινε τότε ένα μαυροδερδὸ ὄγκο λίγο πῖο πέρα. Ήταν ο δὸν Γκαρσόνιο, πού ο Σπαντακάπα είχε δέσει χειροπόδαρα.

—Μὴν χάνωμε ούτε στιγμή, κύριε Ιππότη! φώναξε ο Σπαντακάπα.

Όρμησαν άμέσως στή σκάλα και σὲ λίγο δρέθηκαν ἐξω. Άρχισαν τότε νά τρέχουν γιά ν' ἀπομακρυνθοῦν.

Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα άκούστηκε μιά καινούργια ἐκρηξις, πού ήταν πῖο τρομακτικὴ από τις προηγούμενες. Ολόκληρος ο Βράχος τοῦ Κεφαλιού έγινε συντρίμια, πού έπεσαν με ὁρμή μέσα στή στενωπό τῆς Κολάσεως.

Η τελευταία αὐτὴ ἐκρηξις διέλυσε στήν κυριολεξία τὸ στρατὸ τοῦ Καίσαρος Βοργία. Οι στρατιώτες έτρεχαν ἀλλόφρονες, γιά νά σωθοῦν. Κι' οί ἐπιπτοί, στήν ὁρμή τους νά φύγουν, δημιουργούσαν καινούργια θύματα, ἐκτὸς από κείνα πού είχαν προκαλέσει τὰ συντρίμια τὼν βράχων.

Όταν ο καπνὸς και ἡ σκόνη διαλύθηκαν, τὸ τοπίο προβάλε τελεῖως διαφορετικὸ από πρὶν. Ο Βράχος τοῦ Κεφαλιού είχε εξαφανισθῇ και στή θέσι του έβλεπες ένα πελώριο χάσμα, ἀπ' όπου έφευγαν τρομαγμένα αἰετάρια έρπετά.

Ο Ραγκαστέν είχαν άνεβῇ στή κορυφή ενός βράχου, πού είχε ἀπομείνει στή θέσι του και από κεῖ είδε τὸν Καίσαρα Βοργία και τὰ υπολείμματα τοῦ στρατοῦ του, πού έφευγαν πανικόβλητα από τὴ στενωπό.

Κατεβαίνοντας από τὸν βράχο, βρέθηκε μπροστά στὸν Σπαντακάπα. Ο Ιππότης πού έστρεψε με συγκίνηση τὸ χέρι.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

—Σ' εὐχαριστῶ! τοῦ είπε. Μοῦ έσωσε τὴ ζωή!

—Αὐτὸς ο διαβολοκαλόγερος, ἀπάντησε ο Σπαντακάπα, βρέθηκε και πάλι μπροστά μας. Άλλ' ήταν ἡ τελευταία φορά... Ούτε κοκκαλάκι δεν άπόμεινε ἀπ' αὐτόν!

—Ναί, ἀλλά χωρίς έσένα, είπε ο Ραγκαστέν, θα τινάζομουν ἐγὼ στὸν αέρα, ἀντί γι' αὐτόν... Άλλά, πὸς μυρίστηκες τὴν παρούσια του;

—Η τύχη με βοήθησε, ἀπάντησε ο Σπαντακάπα. Όταν κατεβήκατε στὸ πανδοχείο, ἀποτραβήχτηκα λίγο πῖο πέρα, γιά ν' ἀπολαύσω τὸ θέαμα αὐτῆς τῆς ἐκρηξεως, πού ἦξερα, πὸς θα ήταν τρομερύτερη από ὅλες τις άλλες. Σε μιά στιγμή είδα ένα ρασοφόρο νά τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ πανδοχείου... Τὸν αναγνώρισα άμέσως... Χωρίς νά χάσω καιρό, έτρεξα τότε κι' ἐγὼ ἐκεῖ και κατέβηκα τρέχοντας τις σκάλες... Περνώντας από τὴν κουζίνα, είχα τὴν πρόνοιαν νά πάρω ένα σφυρί, πού βρισκόταν ἐκεῖ... Τὰ ὑπόλοιπα τὰ έζερετε.

—Εκείνο πού ζέρω, είπε ο Ραγκαστέν, εἶνε πὸς μου έσωσε τὴ ζωή.

—Εγὼ, ὅμως, σὰς χρωστῶ κάτι περισσότερο, ἀπάντησε ο Σπαντακάπα. Χάρη σὲ σὰς ἔγιναν τίμιος άνθρωπος...

—Ποῦ εἶνε ο «Καπιτάν»; ρώτησε ο Ιππότης.

—Τὸν έδεσα ἐκεῖ κάτω, στὸ μικρὸ δάσος με τὰ σφενδάμνια, ἀπάντησε ο ὑπὲρτης.

—Θὰ τὸν ξαναπᾶς στὸ Μοντεφόρτε και θα τὸν περιποιηθῇς, γιατί κουράστηκε πολὺ σήμερα, είπε ο Ραγκαστέν.

—Καί σεις, κύριε;

—Θὰ γυρίσω πρὸς από τὴ στενωπό. Θέλω νά ἰδῶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκρηξεως από κοντά.

Χωρίστηκαν άμέσως και ο Ραγκαστέν, περνώντας ανάμεσα από τὰ συντρίμια τὼν βράχων, κατέβηκε στή στενωπό. Επειτα, άρχισε νά προχωρῇ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Μοντεφόρτε.

«Θά ξυθατε, χωρίς αμφιβολία, το θάνατο του πατέρα της και του πρίγκηπα Μανφρέντι, και θα είνε βυθισμένη στη λύπη της», σκέφθηκε ο Ιππότης.

Είχε ξεπεράσει στο μεταξύ. Οι άλλοι αρχηγοί έτρεξαν κοντά του.

— Σέ σάς άνηκε η τιμή, του είπε ο 'Ορόνι, να άφηγηθήτε τα διατρέξαντα στην πριγκήπισσα Βεατρίκη, που είνε τώρα ή μοναδική κυρίαρχος της κομητείας.

Ανέβηκαν τότε όλοι μαζί τη μεγάλη σκάλα και ήταν έτοιμοι να προχωρήσουν στο έσωτερικό του ανάκτορου. 'Αλλά μία ηλικιωμένη γυναίκα τους σταμάτησε. 'Ηταν ή πρώτη θαλαμηπόλος της Πριμαδέρας.

— Άρχοντες, τους είπε, έχω να σάς αναγγείλω ένα δυσάρεστο νέο: ή πριγκήπισσα Βεατρίκη εξαφανίστηκε από τη χθεσινή νύχτα... Κανείς μέσα στο ανάκτορο δεν ξέρει τίποτε γι' αυτήν.

Ο Ραγκαστέν έγινε λευκός σαν το πανί. Ούτε όλος ο κόσμος άν σωριαζόταν σ' έρείπια μπροστά του, δε θάνοιθε τόσο συγκινησι.

Ο γυιός του Πάπα

Είχαν περάσει μερικές ημέρες από τα γεγονότα από άφηγηθήκαμε. Ο Κάισαρ, άφου έστειλε στο Τίβολι έναν άγγελιαφόρο, γιά ν' άφηγηθή στον πατέρα του την καταστροφή της Στενωπού της Κολάσεως, έδωσε το γενικό σύνθημα της ύποχωρήσεως και δεν σταμάτησε, παρά μόνον άφου έφθασε σέ απόστασι δύο ημερών πορείας από το Μοντεφόρτε.

Ο άριθμός των νεκρών ξεπερνούσε τους χιλίους. Κι' ήταν τετραπλάσιοι οι τραυματίαι. 'Αλλά εκείνο που έκανε την καταστροφή ανεπανόρθωτη, ήταν ο πανικός, που είχε άπλωθή μεταξύ των στρατιωτών. 'Ολόκληρα ανάγλυφα είχαν λιποτακτήσει. 'Ετσι, από τη δύναμι των έίκοσι χιλιάδων ανδρών, μόλις είχαν άπομείνει γύρω στον Κάισαρα τρείς χιλιάδες. 'Αλλά και σ' αυτούς δεν μπορούσε πιά να έχη έμπιστοσύνη.

Έπρόκειτο, με άλλα λόγια, γιά άληθινή πανωλερία, που τερματίζε με άξιοθρήνητο τρόπο τη θρυλική σταδιοδρομία του. 'Ολα του τα όνειρα σωριαζόνταν τώρα σ' έρείπια.

Μιά είδησις, που έφτασε σέ λίγο από τη Ρώμη, βύθισε τον Κάισαρα Βοργία σέ πολύ μεγαλύτερη άνισυχία. 'Ο Πάπας είχε φοβηθή γιά την ασφάλειά του κι' είχε έγκαταλείψει το Τίβολι, γιά να τρέξη στη νησο της Καπρέρα, κοντά στη Λουκρητία. Δυό μέρες πρωύτερα, ο Κάισαρ είχε λάβει το σημείωμα της άδελφής του, που περιείχε τα έξης:

«Μόλις καταλάβης το Μοντεφόρτε, τρέξε να με βρης στην Καπρέρα. Σου έτοιμάζω μία πολύ εύχρηστη έκκληση».

Ο Κάισαρ άφησε μία βιαστήμα έπειτα από το διάβασμα αυτής της έπιστολής. —Μόλις καταλάβω το Μοντεφόρτε! είπε ώργισμένος. Αυτή ή τρελλή δεν ύποπτεύεται τίποτε από ό,τι συνέβη. Κι' ύποπτεύεται πολύ λιγώτερο τις δυστυχίες που μάς περιμένουν όλους μας!

Ο Κάισαρ δεν υπερέβαλλε τα πράγματα. Η είδησις της ήττας του είχε ένθαρρύνει εκείνους που έχθρευόνταν τους Βοργίες και που άποτελούσαν τη μεγάλη πλειοψηφία του ρωμαϊκού λαού. 'Ο λαός είχε άρχισει να έξεγειρείται. Και κανείς δεν μπορούσε να προβλέψη τις συνέπειες της έξεγέρσεως αυτής.

Ένα βράδυ, τέλος, ο άξιωματικός, που άγρυπνούσε έξω από τη σκηνή του Καίσαρος, του άνηγγείλε την άφιξη του μαρκισίου ντε Ροζακάντα, που ήταν ο διευθυντής της άστυνομίας της Ρώμης.

Κανείς δεν ήξερε, όσον αυτός, να έπωφελήται από τις περιστάσεις. Και είχε μισθή τότε την άναπόφευκτη κατάρευση της δυναμείας των Βοργίων. Εύφνης και άσυνείδητος συγχρόνως, ο Ροζακάντα είχε σκεφθή άμέσως ένα τρόπο, που θα έπείρεπε να προληφθή αυτή ή καταστροφή, γι' αυτόν τουλάχιστον. 'Ο σκοπός του ήταν να έπισπευσαν την έξέλιξι των γεγονότων, γιά να μπόρεση να διατηρήση τη θέση, τη δύναμι και τα πλούτη του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέλξει

Ο ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ο κακοποιός με τη διπλή ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ

Σπάνια ένας λωποδύτης γίνεται εγκληματίας. 'Ο σεσημασμένος κακοποιός αυτής της κατηγορίας, από την άρχή που θα άπασχολήση την 'Αστυνομία μέχρι που να πεθάνη θα εξακολουθή να δουλεύει με το σύστημά του και σύμφωνα με την ειδικότητά του. Γι' αυτό κάθε έξαιρεσι από αυτόν τον γενικό κανόνα κινεί το ενδιαφέρον όλων των άστυνομικών και πρό πάντων των ανθρώπων που κάνουν εγκληματολογικές μελέτες. 'Ο Κυριάκος Κυριακού είνε ένα τέτοιο φαινόμενο. Ένώ ήτο ένας άκακος λωποδύτης που είχε ειδικευθή στην κλοπή ηλεκτρικών ειδών, βρέθηκε μία ημέρα εγκληματίας και τον κάθισαν στο έδωλιό του Κακουροδικείου. Η ιστορία του είνε έξαιρετικά ενδιαφέρουσα, γιατί τον παρουσιάζει κι' ως άνθρωπο που θα μπορούσε κανείς να ειπή πως είχε διπλή προσωπικότητα: λωποδύτου κι' εγκληματία από το ένα μέρος, τουφερού και άφοσιωμένου συζύγου από το άλλο. Και να πως άκριβώς ήρθαν σέ φως όλες οι λεπτομέρειες της σκοτεινής ζωής του :

Από τις άρχές του 1936 άπασχολούσαν τα διάφορα άστυνομικά τμήματα των 'Αθηνών κλοπές ηλεκτρικών λαμπτήρων διαφόρων δημοσίων κτιρίων. Κάποιος καλός «έπιχειρηματίας» έμπαινε άόρουθα στα κτίρια την ώρα που δεν ύπήρχαν εκεί ύπάλληλοι, μάζεψε όλους τους ηλεκτρικούς λαμπτήρες κι' έφευγε άνευόχλητος.

Άλλοτε πάλι διάφορες νοικοκυρές είχαν καταγγείλει στην 'Αστυνομία πως ένας κύριος με μία τσάντα είχε μπη στο σπίτι τους, δηλώνοντας ότι είνε ηλεκτρολόγος κι' έρχόταν να έπιθεωρήση την ηλεκτρική έγκατάστασι. Κι' ενώ αυτές ήταν άπασχολημένες στην κουζίνα, αυτός άρπαζε ό,τι εύρισκε πρόχειρο και έξεφαινότο. Μά το πράγμα έγινε ακόμη πιο ενδιαφέρον, όταν ένα πρωί, και συγκεκριμένα στις 13 Αυγούστου 1936 κατηγορήθη ότι ένας τέτοιος πάλι «ηλεκτρολόγος» είχε σκοτώσει τον έπιστάτη ενός κτιρίου, τον Δημ. Μαζαράκη, κι' άφου μάταια έψαξε να βρη τίποτε λεπτά, πήρε ό,τι ηλεκτρικά είδη μπόρεσε κι' έξεφαινότο.

Ο Μαζαράκης, όμως, πριν ύποκψη στα θανατηφόρα τραυμάτά του μπόρεσε ν' άφηγηθή τι του συνέβη και να δώση με κάθε δυνατή λεπτομέρεια τα χαρακτηριστικά του δολοφόνου του. Στην αυτοψία που έκαναν έπίσης οι άστυνομικοί, βρήκαν ώρισμένα δακτυλικά άποτυπώματα του κακοποιού που τα είχε ά-

φήσει πάνω στην ζαλάδα του, πιάνοντας ξεχασμένους, διάφορα αντικείμενα.

Από το 'Αρχείο της Σημανσεως έξακριβώθηκε κατοπιν πολύ εύκολα ότι αυτά τα δακτυλικά άποτυπώματα ήταν ενός μικρολωποδύτη, του Κυριακού Κυριακού, που από καιρό δεν φαινόταν πιά στην 'Αθήνα. Άρχισαν άναζητήσεις π' άπολυτη μυστικότητα, μα που δεν κατέληξαν σέ κανένα θετικό άποτέλεσμα. Το πιο πιθανό, σκέφθηκαν οι άστυνομικοί, ήταν πως ο Κυριακού είχε διαβάσει στις έφημερίδες πως είχε πεθάνει ο Μαζαράκης κι' είχε κρυφτή, περιμένοντας την ευκαιρία να τ' σκάση και να άπομακρυνθή από την 'Αθήνα. Έξακριβώθηκε ακόμη ότι ο δολοφόνος δεν έμενε στο σπίτι του.

Οι άστυνομικοί άναγκάστηκαν να μελετήσουν προσεκτικά την περίπτωση του και να έξετάσουν, ένα προς ένα, τα στοιχεία που άνεφέροντο στον φακέλλό του. Είδαν τότε με έκπληξι ότι ο κακοποιός αυτός δεν ήταν ένας συνηθισμένος τύπος λωποδύτου. Δεν ήταν ούτε μέθυσος, ούτε χαρτοπαίχτης, ούτε γυναίκας, ούτε τοξικομανής. Οι πληροφορίες άνεφεραν ότι άγαπούσε με πάθος τη γυναίκα του. Του ήταν άδύνατο να ζήση μακριά της. 'Η άσημαντη γυναίκουλα του ήταν όλοκληρη ή ζωή του, το πάθος του. Της είχε κάνει ένα σωρό δώρα κι' όταν αυτή είχε την γιορτή της, έστηνε τρικούβερτο γλέντι στο σπίτι του. Αυτό έκανε τους άστυνομικούς να σκεφθούν ότι κι' εκείνη τη χρονιά στη γιορτή της γυναίκας του, δεν ήταν δυνατό παρά να πάη ο Κυριακού στο σπίτι του. Και στην περίπτωση αυτή ένήργησαν πολύ έξυπνα. Στο σπίτι του Κυριακού δεν παρουσιάσθηκε κανείς άστυνομικός να τον ζητήσει. Μά την ημέρα του Σταυρού, γιατί την γυναίκα του Κυριακού την έλεγαν Σταυρούλα, μία όμαδα λαγωνικών, με πολιτικά, έτισσαν τα «πόστα» στην όδο Λένορμαν κοντά στο σπίτι του καταζητούμενου. 'Ο ένας έκανε το μικροπωλητή, ο άλλος πούλαγε φρούτα, ένας τρίτος καθόταν άμέριμνος στο εκεί κοντά καφενείο και διάβαζε την έφημερίδα του. 'Ετσι κανείς δεν είχε κινήση την περιέργεια της γειτονίας. Μά πέρασε όλο το πρωί, ήρθε το μεσημέρι, έφθασε το απόγευμα, νύχτωσε κι' ο Κυριακού δεν φαινόταν πουθενά. Ξαφνικά στον σκοτεινό δρόμο που είχε άρχισει να έρημώνη, φάνηκε ένας άνθρωπος. Είχε κατεβασμένο το καπέλλο ως στα μάτια του, περπατούσε με προφυλάκι και στα χέρια του κρατούσε ένα μεγάλο φάρι κι' ένα μπουκέτο λουλουδία. Όταν έφτασε στο καφενείο στάθηκε. Κάθισε σέ μία γωνία, έγραψε ένα σημείωμα κι' έπειτα φώναξε το παιδί του μαγαζιού, του έδωσε τα πακέττα και του είπε :

— Πήγαινε τα στο σπίτι, στον άριθμό 11 της όδου Λένορμαν. Ζήτησε την κ. Κυριακού και δώσε της κι' αυτό το σημείωμα. Πές της να έρθη γρήγορα, γιατί δεν μπορώ να περιμένω.

Ο μικρός έφυγε. Και σέ λίγο ήρθε λαχανιασμένη ή γυναίκα του Κυριακού. Βγήκαν κι' οι δυο έξω στο σκοτάδι κι' άγκαλιάστηκαν με πάθος. Η γυναίκα έκλαιγε. 'Ο άνδρας της προσπαθούσε να την παρηγορήση.

Έξαφνα τους πλησίασαν οι τρείς άστυνομικοί που είχαν άναγνωρίσει τον Κυριακού.

— Άιντε, του είπαν, φίλησε άλλη μία φορά τη γυναίκα σου κι' έλα μαζί μας. 'Ο κακοποιός τα έχασε. Προσπάθησε να κινή πως δεν καταλαβαίνει τι του λένε, μα γρήγορα άντελήθη πως κάθε προσπάησι ήταν μάταιη. 'Ετσι χαιρέτησε την γυναίκα του και τους άκολουθήσε.

Στην άστυνομία έξηγησε πως κατά λάθος είχε σκοτώσει τον Μαζαράκη, γιατί φοβήθηκε όταν τον άκουσε να φωνάζει και να ζητή βοήθεια. Είπε ακόμη πως όλο αυτό τον καιρό που τον καταζητούσαν, κρυβόταν στην 'Ελευσίνα, και δήλωσε ότι μετανοεί γιά ό,τι έκανε.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Παροιμιώδεις είχαν μείνει οι γκάφες του φίλτατού μου 'Αγσιλάου σέ γάμους κηδείας και βαφτίσια. Γι' αυτό και οι φίλοι του δεν τον καλούσαν ποτέ σέ τέτοιες ευτυχίες ή άτυχίες περιστάσεις. Με την άγία του άφέλεια και την άνεκδιήγητη άφρημάδα του δεν τώχεν σέ τίποτα να σφίξη τα χέρια των νεονύμφων και να τους πη:

—Με τίς ύγιεις σας. Και του χρόνου!...

Το έκανε κάποτε σέ έναν γάμο και ενώ ο γαμπρός έχαιμογέλασε, ή νύφη έγινε μαρουτι και του ψιθύρισε:

—Νά φας την γλώσσα σου, γρουσουζή!...

Κοκκίνισε τότε ο φίλτατός μου 'Αγσιλάος, μάκρυνε ή μούρη του και τ' άγαθα μάτια του γεμίσαν άπορία:

—Διατί μου λέτε, δεσποίνις ή μάλλον κυρία ή μάλλον προσεχέστατα κυρία, να φάω την γλώσσα μου; Έγώ σας πύχθηνα με πάσαν ειλικρίνεια.

Κι' έπειδή ή νύφη ήταν νευρική έβαλε τις φωνές κι' έγινε σιαμαίος μεγάλος:

— Πάρτε τον από δω! Πάρτε τον από δω, τον κακοήθη!

Κι' ο φίλτατός μου 'Αγσιλάος, που ήταν άδύνατο να καταλάβη, γούρλωσε τις ματάρες του, άνοιξε την στοματάρτα του κι' έλεγε:

—Δεν ήμπορώ να καταλάβω τί συμβαίνει. Αυτή ή κοπέλλα είνε πολύ νευρική και άσφαλώς θα γίνη πολύ χειρότερα από την 'Ιουλίαν μου. Θεωμά συλλυπητήρια, γαμβρέ!...

Ένοείται ότι στο τέλος τον έβγαλαν σηκωτόν από την έκκλησία και σταμάτησε ή φασαρία. Άλλά και σέ κηδεία κάποτε φέρονθε πολύ χειρότερα γιατί ενώ άλλοι έκλαιγαν και άλλοι έκαναν πως κλαίνε κι' όλοι μαζί, τέλος πάντων, είχαν πάρει το συντηρημένο ύφος των βαρυντευμένων, ο άγαθος μου 'Αγσιλάος έπλησίασε τον τεθλιμένο σύζυγο, του σφίξε το χέρι και του είπε δυνατά:

—Θεωμά συγχαρητήρια!

Σήκωσε τα μάτια του ο τεθλιμένος, τον κύτταξε άνάμεσα από τα δυο δάκρυα που δίσταζαν να βγούν στις άκρες των ματιών του και του είπε:

—Αυτό βρήκες να μου πής. 'Αγσιλάος: Έχασα την γυναίκα μου! Έχασα το παν! Και μου λες θεωμά συγχαρητήρια!

Κι' ο 'Αγσιλάος με το άγγελικό-τερο ύφος του κόσμου:

—Ω, Νικολάκη! Σου ζητώ συγγνώμη. Έπειδή πολλές φορές σέ ήκουσα να λες ότι θα είσαι εύτυχης μόνον όταν άπαλλαγής από την μεγάλη γυναίκα σου, δι' αυτό ένόμισα καήκον μου να σε συγχαρώ!

Φυσικά και στην περίπτωση αυτή έπενεβησαν οι τεθλιμένοι συγγενείς κι' ενώ ο χορός των ψαλτών έψαλλε τα πένθιμα τροπάρια, άρπαξαν στα χέρια τον άγαθόν άνθρωπο και τον βγάλαν πάλι σηκωτόν από την έκκλησία. Τέτοια πάμπολλα είχε κάνει ο φίλτατός μου 'Αγσιλάος και γι' αυτό είχε άποκλεισθή τελείως από κάτι τέτοιες κοινωνικές συγκεντώσεις — της εύτυχίας ή της δυστυχίας. Όμως να που παντρεύταν ένας ανεψιός της γυναίκας του και το ζευγάρι πήρε πρόσκλησι γιά το γάμο. Με κανένα τρόπο, όμως, ή 'Ιουλία δεν ήθελε να τον πάρη μαζί της.

—Διατί, 'Ιουλία μου;

—Ρωτάς γιατί;

—Εξήγησέ μου. Διατί δεν πρέπει να παραστώ εγώ στον γάμο; Τον άγαπώ τον καυμένο τον Μιχαλάκη και είμαι πολύ περιέργος να δω την νύμφη.

Άγρίεψε ή 'Ιουλία:

—'Οχι είπα.

—Μά διατί; 'Οφείλεις έξηγηθείς.

—Μωρέ, τί έξηγήσεις να σου δώσω, γοιστιανέ μου; Από πού ν' άρχισω; και πού να τελειώσω; Σαλάτα τάκανες ό-που σέ πήρα, είσαι μοναδικός γιά γκά-

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Λαχτάρα στο γάμο!

φες. Τα ξεχνάς; Νά σέ πάρω στον γάμο του Μιχαλάκη και να μάς φτιάξης πάλι καμιά άναπάντεχη λαχτάρα;

Έπί πόνου το πήρε ο φίλτατός μου 'Αγσιλάος. Άγαπούσε πολύ τον Μιχαλάκη και είχε μεγάλη περιέργεια να γνωρίση τη νύφη. Άναστένανε κατά διαστήματα:

—Τί περιφρόνησις!

Κι' ύστερα:

—Τί παρονόησις!

Κι' ύστερα:

—Νά με άποκλείουν από ένα γάμον!

Γιατί; Τί είμαι εγώ; Άνεπαρκής πνευματικός ή άνισόρροπος ή φρενοβλαδής ή επικίνδυνος διά την δημοσίαν ασφάλειαν;

Πρώτη φορά τον είδε ή γυναίκα του τόσο στενωχωμένο και τον λυπήθηκε:

—Άκουσε, 'Αγσιλάε, του είπε. Θά σε πάσω στο γάμο του Μιχαλάκη. Άλλά θά θάω δώσης τον λόγο σου ότι δεν θ' άνοίξεις το στόμα σου. Ούτε εύχες δεν θά τους πής. Μόνο θά σφίξης το χέρι του γαμπρού. Θά σφίξης το χέρι της νύφης και θά φύγης.

Αυτό βρήκες να μου πής. 'Αγσιλάος: Έχασα την γυναίκα μου! Έχασα το παν! Και μου λες θεωμά συγχαρητήρια!

Κι' ο 'Αγσιλάος με το άγγελικό-τερο ύφος του κόσμου:

—Ω, Νικολάκη! Σου ζητώ συγγνώμη. Έπειδή πολλές φορές σέ ήκουσα να λες ότι θα είσαι εύτυχης μόνον όταν άπαλλαγής από την μεγάλη γυναίκα σου, δι' αυτό ένόμισα καήκον μου να σε συγχαρώ!

Φυσικά και στην περίπτωση αυτή έπενεβησαν οι τεθλιμένοι συγγενείς κι' ενώ ο χορός των ψαλτών έψαλλε τα πένθιμα τροπάρια, άρπαξαν στα χέρια τον άγαθόν άνθρωπο και τον βγάλαν πάλι σηκωτόν από την έκκλησία. Τέτοια πάμπολλα είχε κάνει ο φίλτατός μου 'Αγσιλάος και γι' αυτό είχε άποκλεισθή τελείως από κάτι τέτοιες κοινωνικές συγκεντώσεις — της εύτυχίας ή της δυστυχίας. Όμως να που παντρεύταν ένας ανεψιός της γυναίκας του και το ζευγάρι πήρε πρόσκλησι γιά το γάμο. Με κανένα τρόπο, όμως, ή 'Ιουλία δεν ήθελε να τον πάρη μαζί της.

—Διατί, 'Ιουλία μου;

—Ρωτάς γιατί;

—Εξήγησέ μου. Διατί δεν πρέπει να παραστώ εγώ στον γάμο; Τον άγαπώ τον καυμένο τον Μιχαλάκη και είμαι πολύ περιέργος να δω την νύμφη.

Άγρίεψε ή 'Ιουλία:

—'Οχι είπα.

—Μά διατί; 'Οφείλεις έξηγηθείς.

—Μωρέ, τί έξηγήσεις να σου δώσω, γοιστιανέ μου; Από πού ν' άρχισω; και πού να τελειώσω; Σαλάτα τάκανες ό-που σέ πήρα, είσαι μοναδικός γιά γκά-

φες. Τα ξεχνάς; Νά σέ πάρω στον γάμο του Μιχαλάκη και να μάς φτιάξης πάλι καμιά άναπάντεχη λαχτάρα;

Έπί πόνου το πήρε ο φίλτατός μου 'Αγσιλάος. Άγαπούσε πολύ τον Μιχαλάκη και είχε μεγάλη περιέργεια να γνωρίση τη νύφη. Άναστένανε κατά διαστήματα:

—Τί περιφρόνησις!

Κι' ύστερα:

—Τί παρονόησις!

Κι' ύστερα:

—Νά με άποκλείουν από ένα γάμον!

Γιατί; Τί είμαι εγώ; Άνεπαρκής πνευματικός ή άνισόρροπος ή φρενοβλαδής ή επικίνδυνος διά την δημοσίαν ασφάλειαν;

Πρώτη φορά τον είδε ή γυναίκα του τόσο στενωχωμένο και τον λυπήθηκε:

—Άκουσε, 'Αγσιλάε, του είπε. Θά σε πάσω στο γάμο του Μιχαλάκη. Άλλά θά θάω δώσης τον λόγο σου ότι δεν θ' άνοίξεις το στόμα σου. Ούτε εύχες δεν θά τους πής. Μόνο θά σφίξης το χέρι του γαμπρού. Θά σφίξης το χέρι της νύφης και θά φύγης.

του άγαπητού μου ανεψιού σου Μιχαλάκη.

Και νάτην έφτασε ή μέρα του γάμου. Άσπρο κοστούμι έβαλε ο φίλτατός μου 'Αγσιλάος, σκληρό κολλάρο κάτασπρα παπούτσια, κι' ώραιο παπιγιονάκι—μία χαρούλα. Ντύθηκε ώραιο—ώραια και ή 'Ιουλία και τραβήξαν στην έκκλησία. Μάτσα λουλουδία κρατούσε ο 'Αγσιλάος που τα παρέδωσε όπου έδει ενώ χαιρετούσε δεξιά κι' άριστερά με μειδιάματα γεμάτα καλωσύνη. Το πλήθος των φίλων και των γνωστών.

Νάτο και το ζευγάρι. Καμαρωτός-καμαρωτός στο μάσο του κοστούμι κινούνε να βγάλη την ήλαρά ο γαμπρός. Ενώ ή νύφη έπλεε μέσα στα πέπλα της, εύτυχισμένη, σεμνή και σοβαρή 'Γύρω-τριγύρω ήταν οι καλεσμένοι κι' άχοις το μυστήριο του γάμου.

Άπέναντι άκριβώς από το ζευγάρι είχε άγκυροβόλησει κατασυγκινημένος ο φίλτατός μου 'Αγσιλάος και τ' άφέλη αλλά διαπεραστικά του μάτια είχαν καρφωθή επίμονα πάνω στη νύφη. Από την πρώτη στιγμή που την άντίκρυσε μουμούρισε :

—Κάπου την γνωρίζω. Γνωστή φυσιογνωμία!

—Ποιά; τον ρώτησε ή γυναίκα του.

—Την νύμφη. Άλλά πως την γνωρίζω; Κάπου την έχω συναντήσει. Άλλά πού την έχω συναντήσει; Ίωση ή φυσιογνωμία. Άλλά πόθεν γνωστή; Αυτά προσπαθώ να θυμηθώ και δεν το καταφέρνω.

Μ' ένα άγριο δλέμμα ή 'Ιουλία του ύπενθύμισε τι του είχε πη και του γύρισε τις πλάτες. Έφτασε ο χορός του 'Ησαία, που το ζευγάρι όμολογούντως τον «χόρεψε» με πολλή χαρά. Σέ λίγο τελείωσε το μυστήριο κι' άρχισαν τα συγχαρητήρια και οι εύχες. Ντούρος, άλύγιστος, σαν νάχε καταπιή μαστούνη ο φίλτατός μου 'Αγσιλάος προχωρούσε κι' αυτός με την σειρά του προς τους νεονύμφους, πιέζοντας πάντα το μυαλό του να θυμηθή, πού και πως και ύπό ποιές συνθήκες γνώρισε την νύφη. Φτάνει μπροστά στο ζευγάρι, σφίγγει το χέρι του γαμπρού δίχως μιλά, ύστερα κυττά την νύφη κι' άξαφνα φωτίζεται το μυαλό του:

—'Ω! 'Ω! Το βρήκα! Θεωμά συγχαρητήρια διά τον γάμον σας! Σείς δεν είσαστε ή έρωμένη του τέως προϊσταμένου μου κ. Πασθάνογλου; Κι' έλεγα τόσον ώρον, ποιά είναι! Ποιά είναι!

Μπόμπη αν έπεστε μέσα στην έκκλησία δεν θα δημιουργούσε αυτή την συμφωρία. Πρώτος άνατινάχτηκε ο γαμπρός:

—Τελείωθηκε, θείε 'Αγσιλάε: 'Υστερα άνατινάχτηκε ή νύφη:

—Τον κακό και τον ψυχρό σου τον καιρό, παλαιοέρε!

—Υστερα έκραγήκαν τα πεθερικά και ούρλιασαν:

—Τί λες μωρέ κρονόληρε! Σου έστριψε;

Και ενώ το σούσουρο — γέλια, σχόλια, άγανάκτησι — διέτρεχε τους καλεσμένους, ο φίλτατός μου 'Αγσιλάος γούρλωσε τα αγαθά του μάτια και άνοιξε τη στοματάρτα από κατάπληξι:

—'Υψιστε! Τι συμβαίνει; Έκανα πάλιν καμιάν γκάφα; Άπλούστατα προσπαθούσα να ένθυμηθώ πού γνώριζω την νύμφη. Και το ένεθυμήθη. Πρό τριετίας άκριβώς ήτο έρωμένη του τότε προϊσταμένου μου και ήρχετο τακτικά εις το γραφείο!

Περισσότερα δεν πρόφτασε να πη. Γιατί ή νύφη λιποθύμησε, ο γαμπρός χυμώσε να τον δειρή, τα πεθερικά άπειλούσαν να τον σφάξουν κι' ο κόσμος τον πήρε σηκωτόν έξω από την έκκλησία. Κι' ο φίλτατός μου 'Αγσιλάος έλεγε:

—Μά τι συμβαίνει; Έκανα καμιάν γκάφον; Δεν ήμπορώ να καταλάβω!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΚΑΤΙ ΤΟ ΕΦΗΜΕΡΟ

Διδημητικό διήγημα

⊙ Α ΦΟΡΑΣ ένα φόρεμα λευκό, μάλλινο, εφαρμοστό πάνω σου. "Επειτα ένα λεπτό δέλο που θα πέφτει πλούσια πάνω στους ώμους σου. Και στο κεφάλι ένα μικρούτσικο δέλο. "Οχι όμως άνθη λεμονιάς, μονάχα μια λευκή, άγνη καμелиά.

"Εκείνη τον άκουγε γοητευμένη καθώς περπατούσαν άγκαλιασμένοι, άναμεσα απ' τη δεντροστοιχία. Τα φθινοπωρινά φύλλα έπεφταν άργα. — Κι' ο κόσμος που θα σε βλέπει — συνέχισε εκείνος — θα λέν: «Κύτταξε τί όμορφη κοπέλλα! "Ισως πάει για την πρώτη Θεία Μετάληψη. "Ισως όμως πάει για να παντρευτεί... "Ισως έξοι!».

Εγώ θα μοιάζω για μεγαλύτερος άδελφός σου, ή για θείο σου... "Εκείνη γέλασε χαρούμενα κι' άκούμπησε τό ώραιο της κεφάλι πάνω στον ώμο του.

— Τί τύπος είσαι, μα την αλήθεια!.. Έκανε γελώντας.

— Άκουσε: "Οόουμε τρείς καμαρούλες για μας. Θα εξακολουθήσεις να πηγαίνεις σχολείο για να τελειώσεις τις σπουδές σου, κι' εγώ θαρχώμαι να σε παίρνω. Κι' εσύ θα λές στον καθηγητή σου: «Κύριε καθηγητή, μη δάξετε κακό με τό νου σας! Είν' ο άντρας μου!».

"Εκείνη πάλι ξαναγέλασε, μα έπειτα είπε με ύφος σοβαρό:

— Κι' ο πατέρας μου; Πρέπει να μιλήσης με τον πατέρα μου! "Αμα, φυσικά, βρης τις τρείς καμαρούλες... Μα δεν καταλαβαίνεις, Παύλο... Πώς μπορεί ένας ζωγράφος να κερδίσει πολλά λεφτά; Άκουσα να λένε πως οι ζωγράφοι είναι πάντα απένταροι... Πρέπει ν' αλλάξεις επάγγελμα, Παύλο!

Ο Παύλος έκανε ένα μορφασμό δλο δυσάρεσκια.

— Έχεις δικιο, Ζαννέτ, της είπε ώστόσο. Μα δεν θα χρειαστή πολλές καίρες για μένα για να γίνω κάτι. "Ετοιμάζω μ' ένα συνάδελφό μου και φίλο μου μία έκθεση στην έπαρχία. Έκει θα πουλήσω άρκετα έργα μου και θα κερδίσω, φαντάζομαι, πολλά χρήματα.

— Σου τό εύχομαι, Παύλο, μα μου φαίνεται κάπως δύσκολο. Είσαι άκόμα άγνωστος... στην άρχή!

"Εκείνος δεν απάντησε. Μόνο την κύτταξε παράξενα, λίγο πεισμαμένος για την πρόωπη λογική της. Είχανε φτάσει, δίχως να τό καταλαβουν, στη μεγάλη πλατεία που βρισκόταν πέρα από τη δεντροστοιχία.

— Τώρα πρέπει να πηγαίνω, είπε ή Ζαννέτ. Είμαστε κοντά στο σπίτι μου κι' αν με δη ή μητέρα μου!..

— Θάρθω να σε πάρω αύριο απ' τό σχολείο στις έξη που θα τελειώσης...

"Εκείνη χαμογέλασε. Της φίλησε τό χέρι και την παρακολούθησε ενώ απομακρυνόταν άργα.

★

Ο ούρανός ήταν σκοτεινός. Τά κίτρινα φύλλα έπεφταν απ' τά δέντρα. "Ήταν, σαν άλλοτε φθινόπωρο.

"Εκείνη τον είχε άγκαλιάσει απ' τους ώμους και του είπε κάποια στιγμή:

— Άγάπη μου, δεν νομίζεις πως κάτι λένε τά φύλλα σαν πέφτουν απ' τά δέντρα;

"Εκείνος έσκυψε και τη φίλησε στα χείλη.

— Εύχριστό, αγαπημένη μου, είπε, μου θυμίζει κάτι τό πολύ ώραιο!..

Η κοπέλλα ρώτησε περίεργη:

— Τί σου θυμίζει, Παύλο; Θέλω να μάθω! Θέλω να μάθω! Πές μου το!

Ο Παύλος χαμογέλασε, εύχριστημένος.

— Ναί, είπε. "Ήταν ένας έρωτας... ένας έρωτας ώραιος, άγνός. Την έλεγαν κι' εκείνη Ζαννέτ, όπως και σένα. "Ήταν μόλις δεκάξη χρονών.

"Ήσουν τότε στην άρχή της καριέρας μου. Ένας άσηπος, απένταρος ζωγράφος. "Επρόκειτο να κάνω μία έκθεση στην έπαρχία, μα όλα πήγαν κατά διαβόλου. Τότε της έστειλα ένα γράμμα και της έλεγα πως δεν θα ξαναγύριζα πια παρά μονάχα όταν θ' αποχτούσα χρήματα για να πραγματοποιήσουμε τό όνειρό μας. Συχνά τη θυμήθηκα δλον αυτόν τον καιρό... Τη θυμόμουν μ' εύχριστησι, όπως θυμάται κανείς μία ώραία εικόνα...

— Και δεν την είδες πια;

"Εκείνος την κύτταζε με άπορία:

— Όπως θυμάται κανείς μία ώραία εικόνα... ξανάπε, πάλι να μιλούσε μόνος του. Ξέρεις, Ζαννέτ, — συνέχισε — ή άλλη αυτή Ζαννέτ είχε μάτια ώραία, γαλάνα σαν τη θάλασσα... "Οχι, όχι... δεν την ξαναβίδα ποτέ μου! Πέλασαν πέντε χρόνια πριν να καταφθώ κάτι. Δούλεψα και πάλι στα σκληρά δλο αυτό τό διάστημα για να αποκτήσω ένα όνομα. Τα κατάφερα, άνι, δέδοξα εντελώς... Λέν είμαι άκόμα διάσημος, μα είμαι πια γνωστός... Τώρα κερδίζω άρκετά. "Επειτα, Ζαννέτ, ή ζωή αλλάζει. Θ' άλλαξε και για κείνη. Τώρα πια πέρασαν από τότε όχτώ χρόνια. Είμαστε μαζί τρία χρόνια...

— Άς υποθέσουμε πως σε περίμενα... Βλέπεις, Παύλο, έγώ θα σε περίμενα ναί, θα σε περίμενα και δέκα χρόνια! "Ισως πια πολύ...

— Τό ξέρω, Ζαννέτ, τό ξέρω.

"Εσκυψε και τη φίλησε ξανά στα ώραία της χείλη.

— Θα μείνω μαζί σου, ξανάπε ή κοπέλλα, έστω κι' αν δεν παντρευτούμε, γιατί σ' αγαπώ πολύ, Παύλο! Μάλιστα, δεν ποίπει να παντρευτούμε... "Ο καλλιτέχνης πρέπει νάνε ελεύθερος για να δημιουργήσει τό έργο του...

"Εκείνος την έσφίξε πάνω του με πάθος και τη γέμισε φιλία.

— Είσαι μία άνεκτίμητη κοπέλλα, Ζαννέτ, της είπε. Σε λατρεύω!

"Ήταν την ίδια νύχτα. Ο Παύλος στριφογύριζε στο κρεβάτι του και συλλογιζόταν την άλλη Ζαννέτ, εκείνη που εγκατέλειψε.

— Ζαννέτ, δεν έπρεπε να μου πής αυτά τά πράγματα!.. Ψιθύριζε. Πάνε δυό-τρείς ώρες που μου είπες αυτή τη φράση: «Άς υποθέσουμε πως σε περιμένω». Και από κείνη την ώρα δεν κάνω τίποτ' άλλο παρά να τη σκέπτομαι... Ουάμαι ξανά κάθε λεπτομέρεια. Την αγαπούσα τόσο πολύ, και την αγαπώ άκόμα... Νοιάζω τόσο τρυφερότητα όταν τη θυμάμαι...

Οι μέρες που ακολουθήσαν ήσαν γεμάτες άναμνήσεις απ' την πρώτη Ζαννέτ για τον Παύλο. Η τωρινή Ζαννέτ τον έβλεπε άφηρημένο, μελαγχολικό και υπέφερε δίχως να τό δείχνει.

— Παύλο, τί σε βασανίζει;.. Πάνε δδωμάδες που είσαι έτσι!.. Τις μου τί έχεις; Ζαννέτ, είνε ή άναμνήσις της που δεν με άφίνει... Θυμάμαι τό πόσο ωπό της, τό μυστία της... "Ήσαν γκριζα... όχι γκριζα, γαλάνα νομίζω...

Η Ζαννέτ άναστέναζε.

— Παύλο, άκούσε με... είπε. Βλέπω πως ύπνέεις. Μου κοστίζει πολύ αυτό που θα σπύ πω, μα θα σου τό πώ... Ξέρεις τί πρέπει να κάνης; Πηγαίνε να την βρης! Πηγαίνε, Παύλο... "Οχι, όχι, μη διαμαρτύρεσαι... Πηγαίνε! Αυτό θα σου κανη καλό...

Σκούπισε ύστερα διαστικά δυό δάκρυά της, γιατί τον αγαπούσε και φοβόταν μήπως τον χάσει για πάντα. Υπόμνε, άλλα μ' άξιοπρέπεια.

— Τρίτο πάτωμα, κύριε, πρώτη πόρτα. "Ανέβκε τις άκόλες τρένοντες χαρούμενος. «Θά την ξαναβώ!.. σκεφτόταν, θα την ξαναβώ!».

Χτύπησε τό κουδούνι. Και πάλι ξανασκέφτηκε: «Είμαι τριάντα τεσσάρων χρονών. Είμαι πια γνωστός. Κερδίζω! Και την αγαπώ άκόμα... Θά την ξαναβώ!».

— Θάθελα να μιλήσω με τη δεσποινίδα Ζαννέτ, είπε στη υπηρέτρια που του άνοιξε.

— Περσάτε στο σαλόνι, κύριε.

Ο Παύλος κάθισε σε μία πολυθρόνα. Σε λίγο μπήκε μία κυρία με άσπρα μαλλιά.

— Είμαι ή μητέρα της Ζαννέτ, είπε ή κυρία. Μπορείτε, αν θέλτε, να μιλήσετε με μένα.

— Ό!... έκανε ο Παύλος με κάποια στενοχώρια. Είμαι ένας παλιός φίλος της Ζαννέτ. Πάνε όχτώ χρόνια που δεν την ξαναβίδα... Είμαι περαστικός και... σκέφτηκε...

— Θά είνε ή Ζαννέτ, είπε ή κυρία και σηκώθηκε. Θά σας τη στείλω άμέσως. Σας όμολογώ, ώστόσο, ότι είμαι πολύ έκπληκτη για την επίσκεψή σας!

Σε λίγο μπήκε ή Ζαννέτ.

— Ό! φώναξε. Μα είσαι ο Παύλος, ο ζωγράφος!..

— Ναί, είπε αυτός.

Κύτταξε τά μάτια της. Είχαν την ίδια έκφρασι, μα δεν τους βρήκε την παλιά γοητεία. Η Ζαννέτ είχε αλλάξει πολύ!

— Σας βρήκα άλλαγμένη... ψιθύρισε.

Συγγνώμης σκεφτόταν: «Τά μάτια της τότε ήσαν καθαρά, άγνά, σαν τό κρυστάλλινο νερό. "Ενώ τώρα είνε ειρωνικά!».

— Θά σκεφτείστε, είπε ή νέα, πως δεν είμαι πια όπως με θυμάσαστε... Μα και σεις δεν είστε πια ο ίδιος!..

Ο Παύλος σηκώθηκε:

— Πηγαίνω, είπε. Είμαι εύτυχής που σας ξαναβίδα...

Κι' έφυγε απογοητευμένος. Λίγες ώρες άργότερα βρέθηκε στο σπίτι του. Η τωρινή Ζαννέτ ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι.

— Κοιμάσαι Ζαννέτ; τη ρώτησε τρυφερά.

— Όχι, είπε γλυκά εκείνη. Σε περιμένα με άγωνία... Φοβόμουν μ' ήπως δεν γυρίσεις!

— Ξέρεις, αγάπη μου, είμαι εύχριστημένος που γύρισα κοντά σου.

— Ναί, είπε αυτής.

Κύτταξε τά μάτια της. Είχαν την ίδια έκφρασι, μα δεν τους βρήκε την παλιά γοητεία. Η Ζαννέτ είχε αλλάξει πολύ!

— Σας βρήκα άλλαγμένη... ψιθύρισε.

Συγγνώμης σκεφτόταν: «Τά μάτια της τότε ήσαν καθαρά, άγνά, σαν τό κρυστάλλινο νερό. "Ενώ τώρα είνε ειρωνικά!».

— Θά σκεφτείστε, είπε ή νέα, πως δεν είμαι πια όπως με θυμάσαστε... Μα και σεις δεν είστε πια ο ίδιος!..

Ο Παύλος σηκώθηκε:

— Πηγαίνω, είπε. Είμαι εύτυχής που σας ξαναβίδα...

Κι' έφυγε απογοητευμένος. Λίγες ώρες άργότερα βρέθηκε στο σπίτι του. Η τωρινή Ζαννέτ ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι.

— Κοιμάσαι Ζαννέτ; τη ρώτησε τρυφερά.

— Όχι, είπε γλυκά εκείνη. Σε περιμένα με άγωνία... Φοβόμουν μ' ήπως δεν γυρίσεις!

— Ξέρεις, αγάπη μου, είμαι εύχριστημένος που γύρισα κοντά σου.

Είχα έρωτευθ ή κάτι τό εφήμερο», και κι πού δεν μπορεί ν' ανδέρη στην παροδο του χρόνου. Βλέποντας την ξανά, ή μαγεία διαλύθηκε. Και μία άλλη μοναξιά την αντικατέστησε. Ζαννέτ: ή δική σου καλωσύνη, που δεν είνε «κάτι τό εφήμερο». Ξέρεις τί θα κάνουμε, γλυκειά μου Ζαννέτ; Θα παντρευτούμε σε δέκα μέρες. Και τώρα άκουσε πως θα είνε το μυσικό σου φόρεμα: Λευκό, εφαρμοστό... Στο κεφάλι ένα μικρό δέλο. "Οχι όμως καμелиές... "Ανθη λεμονιάς, αγάπη μου, άνθη λεμονιάς!..

ΠΙΕΡ ΦΕΝΟΥΑΡ

Βαβίλιον του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Πλάι στο Ροβέρτο σ' ένα δωμάτιο μένουν η Τερέζα κι' ο 'Αντρέας ντ' 'Ανζελύ. Έδώ είναι γνωστοί ως κυρίες και κυρία 'Αντρέ. Η αντίδραση της σκληρόκαρδης Ναδίνας έναντι του 'Αντρέα τον έχει συντρίψει. Η Τερέζα γεννά ένα παιδάκι νεκρό, είναι άρρωστη, δεν έχουν λεφτά. Μα η αγάπη τους είναι πάντα μεγάλη. Έξαφνα η Τερέζα, πριν συνέλθει απ' τον επικίνδυνο τοκετό, προσβάλλεται από τυφοειδή πυρετό και κινδυνεύει να πεθάνει. Στην περίπτωση αυτή ο Ροβέρτος βοηθάει τον 'Αντρέα μ' όλη του την καρδιά, διαθέτει χρήματα, φροντίζει την άρρωστη κι' έτσι οι δυο νέοι συνδέονται μ' αδελφική φιλία.

13^{ον} —'Ω! μη σε μέλλει γι' αυτό... Ο δικός μου προιστάμενος δεν μ' απολύει τόσο εύκολα, γιατί με μεγάλη δυσκολία θα μπορούσε να με αντικαταστήσει... Δεν θα πάω λοιπόν αύριο στη δουλειά και θα μείνω κοντά στη σύζυγό σου όλη την ημέρα. Έτσι θα πάς στην εργασία σου χωρίς να ανησυχείς.

—'Ω! είπε ο 'Αντρέας, που τον έπνιγε η συγκίνηση. 'Έχεις αγγελική ψυχή... Μέσα στη δυστυχία μου αισθάνομαι άπειρη χαρά γιατί ο Θεός σ' έβαλε στο δρόμο μου. Ο 'Αντρέας έσπληνε κατόπιν στην πολυθρόνα κι' επειδή είχε να κοιμηθεί τρεις τελευταίες νύχτες, δεν άργησε να τον πάρει ο ύπνος.

Ο Ροβέρτος καθισμένος κοντά στο προσκεφάλο της άρρωστης, την περιποιήθηκε σαν αληθινός αδελφός.

Η Τερέζα είχε αδιάκοπο παραλήρημα και επαναλάμβανε διαρκώς τις λέξεις: —'Φράγκα!... 'Αντρέα!...

Άργα τη νύχτα ησύχασε κάπως. Είχε σταματήσει το παραλήρημα κι' η ανάπνοή της είχε γίνει πειό κανονική. Έσκιψε τότε για να δει αν κοιμάται. Τη στιγμή όμως που την κύτταζε, η Τερέζα άνοιξε τα μάτια της και τα κάρφωσε άπανα του.

Κι' έξαφνα μουρμούρισε με θυμό: —'Ω! κακή νουνά, που άφησες τον 'Αντρέα να παιδεύεται και να βασανίζεται, ενώ μπορούσες να τον βοηθήσεις! Πήγαινε από δω!... Φύγε!... Δεν θέλω να σε βλέπω!

Οι φράσεις αυτές ήσαν οι πρώτες, που πρόσφερε η Τερέζα από τη στιγμή που ο Ροβέρτος βρισκόταν κοντά της.

Ο νέος τις απέδωσε στο παραλήρημα του πυρετού της και της έδωσε μια δόσι απ' το φάρμακό της.

Μόνο όταν ξεμέτωσε ξύπνησε ο 'Αντρέας. Τινάχτηκε άμέσως επάνω κι' έτρεξε κοντά στην άρρωστη.

Ο Ροβέρτος του ψιθύρισε:

—Σιωπή! Είναι μια ώρα τώρα που κοιμάται!... Ο ύπνος αυτός θα της κάνει μεγάλο καλό...

Πραγματικά η Τερέζα κοιμόταν κι' ανέπνεε κανονικά. Το πελιδνό χρώμα, που είχε χτές το πούσωπό της έφυγε. Ήταν ολοφάνερο πως η κατάσταση της είχε βελτιωθεί... Ο 'Αντρέας στάθηκε και την κύτταξε για μερικές στιγμές, ενώ άφθονα δάκρυα κυλούσαν απ' τα μάτια του.

Τα σκούπισε με μια άργη χειρонуία και κατόπιν, γυρίζοντας προς τον Ροβέρτο, του είπε:

—Σε σένα χρωστώ τη ζωή της!... Στο εξής η ζωή μου σου ανήκει!...

Όπου εμφανίζεται η Φράγκα

Την ημέρα εκείνη, καθώς και τις επόμενες, ο Ροβέρτος τις πέρασε κοντά στην Τερέζα. Είχε πάρει απ' το κατάστημα, που εργαζόταν άδεια για όγδοι ημέρες, που τις αφιέρωσε στην περιποίηση της άρρωστης. Τέλος, έπειτα από πολλές ανησυχίες, η κατάσταση της Τερέζας άρχισε να παρουσιάζει μια συνεχή βελτίωση.

Ο Ροβέρτος κι' ο 'Αντρέας άγρυπνούσαν κάθε νύχτα κοντά της, διαδοχικά. Και στο μεταξύ η φιλία τους γινόταν ακόμα πιο στενή. Ο 'Αντρέας ήταν άδικος να έκφραζε στο Ροβέρτο την απέραντη ευγνωμοσύνη του με λόγια. Και μόνο μέσα στα μεγάλα και γλυκά του μάτια μπορούσε κανείς να διαβάσει τα αισθήματά του για το φίλο του.

Ένα βράδυ, γυρίζοντας απ' την εργασία του, βρήκε το Ροβέρτο να τον περιμένει στην είσοδο.

—'Αντρέα! 'Αντρέα! του φώναξε ο γλύπτης μόλις τον είδε. Η Τερέζα σώθηκε, 'Αντρέα! Μου το βεβαίωσε πριν από λίγο ο γιατρός... Καθώς φαίνεται, μάλιστα, ανέλαβε έντελως τις αισθήσεις της!...

Και έκλαιγε ο αγαθός νέος καθώς έλε-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ο συμπαθής καλλιτέχνης Θανάσης Τζενεράλης που μετά τοις τριάντα έτος με το ελεύθερο θέατρο εμφανίζεται και πάλι στην Έθνική Λυρική Σκηνή και εμψνύει με πολλή επιτυχία τον όλο του συνταγματάου στην όπερά του του Σκελλασίου «Στα παραπήγματα», Παράλληλα ο Τζενεράλης ασχολείται με το «γούρισμα» των δυο νέων ελληνικών ταινιών «Ο Άλλος» (Χρ. Γιαννακοπούλου - Άλ. Σκελλασίου) και «Η Άννη του Λιμανιού» (Γ. Τζαβέλλας).

γε τα λόγια αυτά, γιατί θεωρούσε πιά τον 'Αντρέα και την Τερέζα σαν αδελφούς του. Σε σένα χρωστώ τη σωτηρία της, του απάντησε ο 'Αντρέας, σφίγγοντας τον α-πανω στο στήθος του.

Μπήκαν μαζί στο δωμάτιο της άρρωστης. Η θυρωρός, η κυρά Σαμουήλ, βρισκόταν κοντά της.

Η Τερέζα, που φαινόταν σαν να είχε ξυπνήσει από ένα κακό όνειρο, άκουσε τη θυρωρό, που συγκινημένη ζωγρά, της διηγόταν τις λεπτομέρειες της αρωστικής της.

Μόλις είδε το σύζυγό της και το Ροβέρτο, η νεαρή άρρωστη, που ήταν γλυμή κι' αδύνατη, αλλά πιο ώμορρη από κάθε άλλη φορά, άπλωσε το χέρι της προς τον τελευταίο και του είπε με φωνή γλυκιά:

—Έρω, κύριε, Ροβέρτο, την αξιοθαύμαστη απόστασή σας σε μας! Πάρε θά σας αγαπάμε, ο σύζυγός μου κι' εγώ!...

Ο Ροβέρτος έφερε το χέρι της στα χείλη του και ψιθύρισε:

—'Ω! τί γλυκά λόγια που είπατε, γλυκά για μένα προπάντων, που δεν μ' άγαπήσε κανείς απ' ότου βρισκόμαι στον κόσμο...

—Ναι, κύριε Ροβέρτε, εξακολουθώ η Τερέζα. Τώρα πια, δεν θα είστε μόνος στον κόσμο... Θα έχετε έναν αδελφό και μια αδελφή, που θα σας αγαπούν περισσότερο κι' από πραγματικό αδελφό τους.

Δεν είχε ακόμα τελειώσει τα λόγια της η Τερέζα, όταν έξαφνα η πόρτα άνοιξε και μια ύπεροχη φωνή, μελωδική και γεμάτη πάθος, άκούστηκε:

—Τερέζα!... Τερέζα μου!... 'Ω! Θεέ μου! Σε βρήκα τέλος πάντων!... 'Αλλά σε ποιό κατάσταση!...

Ήταν η Φράγκα, που έτρεξε σαν τρελή κοντά στην αδελφή της, την αγκάλιασε κι' άρχισε να τη γεμίζει φιλία.

—'Εσύ!... 'Εσύ, χρυσή μου Τερέζα, της φώναξε, μέσα στο φτωχικό αυτό σπίτι!... 'Ω, Θεέ μου! Θεέ μου!...

Η Τερέζα, που ως τη στιγμή εκείνη της ανταπέδιδε τα χόδια της και τα φίλια της, την απομακρυνε λίγο από κοντά της μόλις άκουσε τα τελευταία της λόγια.

—Ναι, της είπε, βρισκόμαι σ' αυτό το φτωχικό σπίτι, αλλά είμαι ευτυχισμένη εδώ μέσα, γιατί ζω ανάμεσα στο σύζυγό μου κι' έναν αδελφό, που μ' έσωσαν απ' το θάνατο.

—'Απ' το θάνατο!... Έκανε η Φράγκα τρουμαγμένη. Τι λες, Τερέζα μου; Κινδύνως να πεθάνεις!... Να πεθάνεις, χωρίς εγώ να σε ξαναδώ!... 'Ω! είσαι κακή, Τερέζα!... 'Εγώ σε αναζητώ απ' την ημέρα που έφυγες κι' εσύ ούτε ζήτησες καν να με ιδείς, αν και ήξερες, που βρίσκομαι... 'Ω, και σύ, 'Αντρέα, είσαι άσυγχώρητος. Να φτάσει σε τέτοια κατάσταση η Τερέζα και να μην έρθεις να με είδοποιήσεις!...

—Δεν ήθελε η Τερέζα, αγαπητή Φράγκα. Και, ξέρεις, ότι η θέλησή της είναι διαταγή για μένα...

Η Τερέζα διέκρινε το σύζυγό της και είπε στην αδελφή της:

—Ποίν φύγω, Φράγκα μου, σου το είχα πη, ότι κι' η τρομερότερη φτώχεια μαζί με τον 'Αντρέα μου θα ήταν ευτυχία για μένα. Μη νομίζεις πως άλλαξα γνώμη!... Θα αγωνιστώ μαζί με τον 'Αντρέα, εσύ τον θανάτο αν χρειαστεί, αλλά δεν θα δεχτώ ποτέ ούτε την ελάχιστη βοήθεια από άλλον.

Τα μάτια του Ροβέρτου στη γωνία, που είχε αποτραβηχτεί διακριτικά, έλαμπαν. Δεν μπορούσε ν' αποσπάσει τα βλέμματά του από τη Φράγκα, με τα ύπεροχα λαφεινάκια και την άβυσσ τη γοητείας της.

Την έβρισκε πειό ώμορρη κι' απ' αυτή την Τερέζα. Όλα έπαιναν της, τον τραβούσαν, τον τάραζαν, τον γοήτευαν και η καρδιά του χτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος του.

Μόλις είπε τα τελευταία της λόγια η Τερέζα, ο 'Αντρέας συμπλήρωσε:

—'Αντρέας συμπλήρωσε:

—Δεν είμαι ο μόνος απ' τον οποίον δέχτηκες κάτι αγαπημένο μου!... Ξεχνάς το Ροβέρτο, που σε περιποιήθηκε με τόσο φροντίση και στον οποίο χρωστάμε τόσα;...

Η Τερέζα έριξε στο νεαρό γλύπτη ένα γλυκό βλέμμα, που τον άποζημίωσε για όσα είχε κάνει.

—'Ω! είπε. Ο Ροβέρτος διαφέρει. Είναι ο αδελφός μας!

Άκούοντας τα λόγια αυτά που θα έπρεπε να την προσβάλουν βαθειά, η Φράγκα γύρισε το κεφάλι της κι' αντίκρυσε το Ροβέρτο.

Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Και η νέα συνταραχτική ολόκληρη σαν να είχε δεχτεί ηλεκτρική εκκένωση.

—Ο κύριος Ροβέρτος, γλύπτης, ο αδελφός μας, όπως σου είπε και η Τερέζα, αγαπητή μου Φράγκα, είπε ο 'Αντρέας, παρουσιάζοντας το φίλο του στην κοπέλλα.

Η Φράγκα εξακολουθούσε να κυττάζει το γλύπτη με εξαιρετική επιμονή. Θα νομίζε κανείς ότι τον είχε ξαναϊδεί και άλλοτε και ότι προσπαθούσε από τα βάθη της μνήμης της ν' ανασύρει ένα όνομα.

—Ροβέρτος... Και το επώνυμο; ρώτησε τέλος.

—'Απλώς Ροβέρτος, απάντησε ο 'Αντρέας, στενοχωρημένος απ' την ερώτησή της Φράγκα.

Και έσπευσε άμέσως να προσθέσει:

—'Αλλά ο κ. Ροβέρτος έχει ψυχή μεγάλου καλλιτέχνη και μια μέρα τ' όνομά του θα δοξάσει την πατρίδα μας.

Ο Ροβέρτος, άκούοντας τα κολεαυτικά λόγια του φίλου του, προχώρησε έξωφρα προς τη Φράγκα, και της είπε με την ώραία και θερμή φωνή του:

—Δεσποινίς, ο 'Αντρέας είναι πολύ επιεικής για μένα. Φοβάμαι όμως ότι δεν θα πραγματοποιηθεί ποτέ η ώραία προφητεία του. Δεν είμαι παρά ένα παιδί έκθετο, κι' ημουν έντελως έρμος στον κόσμο, ώπου η καλή μου τύχη έφερε στο δρόμο μου την αδελφή σας και το σύζυγό της.

Η Φράγκα, συγκινημένη απ' τη σοβαρή και συμπαθητική αυτή φωνή, που άνηχούσε μέσα της σαν γωγύριη, άπλωσε προς το νέο το χέρι της.

—Κύριε, του είπε, όποιος κι' αν είσαστε, δείξατε αξιοθαύμαστη απόστασή προς την αδελφή μου. Θα θελήσετε τάχα να επιτρέψετε και σε μένα να γίνω φίλη σας;

Ο Ροβέρτος, που ήταν συνήθως τόσο άταλμος βόηκε το θάρρος να σκύψει προς το καλλίγραμμα εκείνο χέρι και να το φιλήσει με άπειρο σεβασμό.

Η Φράγκα γύρισε και πάλι κοντά στην Τερέζα.

—Τώρα, που σε βρήκα, της είπε, είτε με την αδελφή σου, είτε όχι, από αύριο θα εγκατασταθώ εδώ και θα σε περιποιούμαι.

—Ναι, αλλά ξέρεις πως δεν έχω ανάγκη από περιποίηση!... 'Εχω εδώ διαρκώς δυο νοσοκόμους. Ο ένας με φροντίζει την ημέρα κι' ο άλλος τη νύχτα...

—Τότε λοιπόν θα βοηθώ όσο μπορώ τον κ. Ροβέρτο, είπε η νέα κοκκινίζοντας για την τολμή της.

Και άμέσως κατόπιν για να κρύψει την ταραχή της πρόσθεσε:

—Ξέρεις πως κάνω εκείνο, που θέλω, άμα πάρω μιάν απόφαση. 'Όποτε μ' επιμένεις και χάνεις άδικα τα λόγια σου.

Ο Ροβέρτος από λεπτότητα βόηκε μια πρόφασι και άποσύρθηκε.

Η Φράγκα έμεινε ακόμα μια ώρα κοντά στον 'Αντρέα και στην Τερέζα, που την γεμίζει κάθε τόσο με φιλία, ενώ συγχρόνως της διηγόταν όσα είχαν συμβεί στο σπίτι τους από την ημέρα που έφυγε.

Δεν ήταν πια η παλιά Φράγκα, η τόσο άταραχη, η τόσο παγερή και τόσο κυρία του εαυτού της.

Η Τερέζα είχε πια μπροστά της έναν καινούργιο άνθρωπο, που έπαλλε από πάθος και στοργή.

—'Αύριο θα ξαναγυρίσω, είπε τη στιγμή που έφυγε. 'Αλλά προηγουμένως θα φροντίσω για σένα, 'Αντρέα, και το πιθανότερο είναι πως θα πετύχω στην προσπάθειά μου. 'Εχω αυτό το δικαίωμα σαν αδελφική και μάλιστα σαν αδελφή που σ' εκτίμα και σ' αγαπά, αδιάφορο αν, υπακούοντας στη φωνή του καθήκοντος, έκανα μερικές παρατηρήσεις, όταν έμαθα πως πρόκειται να γίνης αδελφός μου.

Λέγοντας τα λόγια αυτά, φίλησε τον 'Αντρέα και στα δυο μάγουλα.

Η Τερέζα, βλέποντας με πόση στοργή φερόταν η Φράγκα προς τον 'Αντρέα, αισθάνθηκε να διαλύονται και τα τελευταία ίχνη της μνησικακίας της.

—'Ω! ναι, να ξαναγυρίσεις! της είπε. Μη φέρης όμως μαζί σου την Σίμπυλ, σε παρακαλώ. 'Ας έρθη λίγο αργότερα αυτή.

Μεينة ήσυχη, της άποκρίθηκε η Φράγκα φιλώντας την και πάλι. Όλες σου οι επιθυμίες θα εκτελεστούν κατά γράμμα.

—'Αντρέα, είπε η Τερέζα, γυρίζοντας προς το σύζυγό της, συντρεφεσε τη Φράγκα, ώπου και βρή κανένα άμαξι, γιατί είναι άργα και δεν έχει συνηθίσει να γυρίζει στα άποκέντρα αυτά μέρη.

Μετά μια ώρα η Φράγκα ξαναγύριζε στο μέγαρο ντ' Ροσδέλ.

★

—'Αν και η Ναδίνα δεν τολμούσε ποτέ να κάνει άυστηρές παρατηρήσεις στη Φράγκα, όταν την είδε να ξαναγυρίζει στο μέγαρο τόσο άργα, κυριεύθηκε από δυνατό πείσμα, σαν να είχε μαντέψει την άφορμή της άπουσίας της.

Συναντήθηκαν στο χώλλ, τη στιγμή, που η Ναδίνα έβγαине έξω, για να πάη σε κάποια διασκεδάσι.

—'Από πού έρχεσαι, τέτοια ώρα, ρώτησε την κόρη της, και μάλιστα έντελως μόνη σου, χωρίς να πάρης το άμαξι μας;

—Νομίζα ότι μου κάνατε την τιμή να μη φροντίζετε και να μην ενδιαφέρεστε για τις πράξεις μου, της άποκρίθηκε η Φράγκα. Σας παρακαλώ, λοιπόν, πολύ, κυρία, να μη διακόψετε τη συνήθειά σας αυτή.

Η Ναδίνα άνατριχίασε. Τόσο το ύφος της Φράγκα ήταν άποφασιστικό και προκλητικό συγχρόνως.

—'Ω! αυτή η Φράγκα!... Ποτέ λοιπόν δεν θα κατώρθωνε να την υποτάξει;...

Η κόμισσα είχε ταραχτή... 'Όσες φορές βρισκόταν μπροστά στη δευτεροτοκή κόρη της πάντοτε ένοιωθε μια άκατανόητη στενοχώρια και φόβο συγχρόνως.

—Καλά, της είπε, αλλά φρόντισε να μην επαναληφθί αυτό.

Η Φράγκα πήρε τότε το ύπεροπτικό έκεينو ύφος, που έπαιρνε άλλοτε η Τερέζα και είπε:

—Αυτό θα επαναληφθί, όταν το κρίνω άναγκαίο, χωρίς ποτέ να σας άναγνωρίσω το δικαίωμα να ανακατεύεστε σε ό,τι κάνω, εγώ...

Η Ναδίνα έφυγε χωρίς να πη ούτε λέξη και η Φράγκα υπήκε στο δωμάτιό της. Έκει βρήκε τη μίς Σίμπυλ, που την περίμενε εξαιρετικά άησυχη.

—'Ω! Σίμπυλ! της φώναξε. Είμαι τόσο ευτυχισμένη!... Και τόσο λυπημένη συγχρόνως!... Βρήκα την Τερέζα!...

—Την Τερέζα!... Την Τερέζα!... έκανε η μίς Σίμπυλ, έσπληνε απ' τη συγκίνήσ της.

★

Την άλλη μέρα, το πρωί, όταν η βαρύνη Γιάκομπσεν κατέβηκε στο γραφείο της, βρήκε τη Φράγκα να την περιμένει εκεί.

—'Ω! 'Ω! φώναξε, 'Εσύ είσαι, Φράγκα; Σε τί χρωστάω τάχα τη μεγάλη χαρά της επισκέψής σου;

—'Η Φράγκα ρίχτηκε στην αγκάλιά της και της άπάντησε:

—'Αφήστε την ακόμα λίγο, κυρία Δέσποινα. Μη φοβόσαστε, ξεστή είναι η θάλασσα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

—'Αφήστε την ακόμα λίγο, κυρία Δέσποινα. Μη φοβόσαστε, ξεστή είναι η θάλασσα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

— "Ω, νουνά, αγαπημένη μου νουνά, μ' αγαπάς, όπως σ' αγαπά κι' εγώ;...
— "Ω, Θεέ μου! Τι τρέχει, λοιπόν, χρυσή μου μικρούλα; Και αντί να μου τσαλακώνεις έτσι τα ρούχα μου με τ' αγκαλιάσματά σου, πένες μου άμωσως τί θέλεις να κάνω για σένα; Σε δεβαίω πώς αυτό είναι το προτιμότερο.

— "Ακουσε, νουνά, είπε η Φράγκα. Θυμάσαι τι μου είχες πη την εποχή των γάμων της Τερέζας; Μου υποσχέθηκες ότι θα βοηθούσες τον Άντρεα, όταν δεβαιωθείς πώς είνε άξιος υποστηρίξεως. Λοιπόν, νουνά, ήρθε ο καιρός να πραγματοποιήσης την υπόσχεσή σου.

— Και γιατί; Έξηγήσου...
— Χτές, άρχισε να λήη η Φράγκα, είδα από μακριά στο δρόμο τον Άντρεα και τον παρακολούθησα. Έστιασε έτσι στο σπίτι του, όπου κοιτόταν άρρωστος η Τερέζα, που θα πέθαινε απ' τις στερήσεις, αν δεν τους βοηθούσε στην κρίσιμη εκείνη περίσταση ένας τίμιος νέος.

Τά βλεφαρά της κ. Γιάκομπσεν άρχισαν να πάλουν έλαφρά. Έπειτα, κατανικώντας τη συγκίνησή της, ρώτησε με τόνο άπαθι τη Φράγκα:

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, όπως τὸ είχατε προμαντέψει, η κόμησα ντε Ροσβέλ κατέστρεψε την Τερέζα και τὸν Άντρεα όσο περισσότερο μπορούσαν. Ο Άντρεας άπολυόταν χωρίς λόγο απ' όλες τις καλές εργασίες, που κατώρθωνε να δρῇ... Και αὐτός και η Τερέζα γνώρισαν έτσι όλες τις δυστυχίες... Υπόφεραν από κρύο... Υπόφεραν από πείνα... Και τὸ τρομερότερο απ' όλα, η Τερέζα άπόκτησε παιδί, νεκρό όμως, λόγω τὸν μεγάλων στερήσεων... Παρ' όλα αὐτά όμως, οὐτὸ δὲ βάρος τους έχασαν, οὐτὸ ἡ αμοιβαία άγάπη τους έλάττωθηκε. Τώρα τελευταία η Τερέζα εργαζόταν στοιχειοθέτρια σε κάποιο τυπογραφείο και κέρδιζε πενήντα φράγκα τὸ μήνα... Ο Άντρεας πάλι εργαζεται σε κάποιον αρχιτέκτονα δεκαέξη ώρες τὴν ἡμέρα, με μισθὸ τρεκόσια φράγκα μονάχα τὸ μήνα...

Τά ωραία μάτια της Παυλίνας έλαμψαν.

— Η αδελφή μου κι' ο σύζυγός της, συνέχισε η Φράγκα, θά εξακολουθούσαν να εργαζονται χωρίς να σκεφτούν να ζητήσουν τη βοήθεια κανενός, αν η Τερέζα δεν προσβαλλόταν τελευταία από τυφοειδή πυρετό. Δεν δρισκοταν πεντάρα στο σπίτι τους, γιατί ὅτι είχαν και δεν είχαν τὸ ξόδεψαν τις ἡμέρες τὸ τοκετοῦ. Κι' ὁ Άντρεας, που ἦταν υποχρεωμένος να πηγαίνει να εργαζεται στον αρχιτέκτονα, δρέθηκε στο δίλημμα ἢ να χάσει τὴ θέσι του ἢ ν' αφήσει ἔρημη τὴν ετοιμοθάνατη σύζυγό του. Εὐτυχώς στην κατώτερη τάξι συναντάει κανείς ανθρώπους με μεγάλα αίσθηματα. Ένας γλύπτης, ένας φτωχὸς εργάτης, γείτονάς τους, τὸν ὅποιον πρὶν μιά μερα ακόμη δεν γνώριζαν, περιποιόταν τὴν Τερέζα τις ὥρες που ὁ Άντρεας έλειπε στην εργασία του, κι' ακόμα τὸ έδωσε όλες τις οικονομίες του! Έτσι έσωσε ἀπὸ οἰκτρὸ θάνατο τὴν αδελφή μου, που δρισκεται τώρα στο στάδιο τὴς άναρρώσεως.

— Και τί λέει ἡ Τερέζα;

— Τά ἴδια πάντοτε. Τὸ φτωχικό τους διαμέρισμα τὴς φαίνεται χίλιες φορές ωραιότερο απ' τὸ μέγαρο τὸν ντε Ροσβέλ. Μου δῆλωσε μάλιστα ὅτι, παρ' ὅλη τὴν άρρώστειά της, παρ' όλες τις δοκιμασίες απ' τις ὁποιες πέρασε, δεν θά δεχτῇ ποτὲ τίποτε, που δεν θά προέρχεται απ' τὸ σύζυγό της.

— Και αὐτὸς τί ἀπαντάει στὰ λόγια της;

— Τὴς πρότεινε πολλές φορές να τὴς δώσει τὴν έλευθερία της για να μπορέσει να ξαναγυρίσει στο σπίτι μας.

— Μιλούσε σοδάρ; ρώτησε ἡ κ. Γιάκομπσεν.

— Κάθε τί που λέει ὁ Άντρεας, νουνά μου, είναι σοδάρ... Αὐτὸς είναι πραγματικός άντρας. Λοιπόν, τώρα που τὰ μάθατε όλα, θ' άρνηθῇτε να τους βοηθήσετε; Ξέρετε πόσο σὰς αγαπῶ... Ὤστόσο, αν δεν τὸ κάνετε αὐτό, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ποτὲ

πειθὰ δεν θά σὰς ξαναδῶ...

Άκούοντας τὴ Φράγκα νὰ τὴς μιλάη έτσι, βλέποντάς τὴν τόσο άνάστατη ἢ Παυλίνα, δεν δυσανεστήθηκε καθόλου... Κάθε άλλο μάλιστα. Κι' άφού σκέφθηκε λίγο, εἶπε άποφασιστικά:

— Λοιπόν, έστω! Δεν θέλω να σε δυσανεστήσω! Θὰ δοκιμάσω σήμερα κιόλας τὸν Άντρεα. Ξέρεις πὺ ἐργάζεται;

— Ναί, σ' έναν αρχιτέκτονα, στὴ λεωφόρο Μαγεντίας.

Η Παυλίνα χτύπησε ἕνα κουδούνι και άμέσως παρουσιάσθηκε ἕνας κλητήρας.

— Φραγκίσκε, τὸ εἶπε, δίνοντάς του ἕνα μπιλιέτο πάνω στο ὁποῖο έγραψε βιαστικά μερικές λέξεις, θὰ πὰς άμέσως στὴ διεύθυνσι αὐτή. Θὰ ζητήσης τὸν κ.

Άντρεα, μηχανικό, θὰ τὸυ πῇ ὅτι θέλω να τὸν δῶ και θὰ τὸν φέρης μαζί σου. Κατάλαδες;

— Μάλιστα, κυρία βαρώνη.

Κατόπιν ἡ Παυλίνα γύρισε στὴ Φράγκα και πρόσθεσε:

— Θέλεις να μείνης για να ακούσης τί θὰ τὸυ πῶ;

— Άν μου επιτρέπεται, προτιμῶ να πῶ κοντά στὴν Τερέζα. Ἡ θέσι μου εἶνε στο προσκέφαλό της.

— Έχεις τὸυλάχιστον χρήματα; ρώτησε ἡ βαρώνη Γιάκομπσεν, περισσότερο συγκινημένη απ' ὅσον ἤθελε να φανῇ. Πρέπει να πληρώσης τὰ χρέη τους και να φροντίσης ὥστε να μὴ τὸυς λείψι τίποτε.

Αὐτὸ εἶνε λεπτὸ ζήτημα, άποκριθῆκε ἡ Φράγκα. Ἡ Τερέζα, όπως σὰς εἶπα, δεν θέλει να δεχτῇ τίποτα οὐτε ἀπὸ μένα, οὐτε ἀπὸ σὰς.

— Προτιμῶ, λοιπόν, να χρωστάη τὰ πάντα σ' αὐτὸν τὸν ξένο, τὸ νεαρὸ γλύπτη, που μου εἶπες; ρώτησε ἡ βαρώνη.

— Ὤ! ὁ ξένος αὐτός, νουνά μου, με τὸ μεγαλόπρεπο τὴς ψυχῆς του και τὴν ευγένειά του, εἶνε πειθὰ ὁ αδελφός της Τερέζας και τὸυ Άντρεα.

— Κι' όμως δεν μπορούμε ν' αφήσουμε τὴν τρελλή αὐτὴ στὴν κατάστασι που δρισκεται! εἶπε ἡ βαρώνη σὰν να μιλούσε μόνη.

— Ὤ! Υπάρχει ἕνας τρόπος για να υπερνικηθῇ ἡ δυσκολία αὐτή, ἀπάντησε

ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΠΟ ΓΟΡΙΛΛΑ

Στὸ θέατρο "Εμπρεν" τὸυ Μπρίττον ὁ ἀθλητὴς αὐτός, που ἐπωνομάστηκε "Ὁ λευκὸς που εἶνε πὺ δυνατός ἀπὸ ἕνα νορίλλα", καταπλήσσει κάθε ῥοδὸυ τὸυς θεατὰς με τὴν δυναμί του. Κοστώντας με τὰ νεία του μιά κούνια και στὴ στάσι, που βλέπετε στὴν εἰκόνα μας, προσκαλεῖ δὺ κομψὲς κυρίες ἀπὸ τὴν πλατεία ν' ανεβούν σ' αὐτὴ για να περάσουν ἕνα ευνάσιο πεντάλεπτο.

γαλῆνια ἢ Φράγκα. Άκούστε: Ὁ Άντρεας εἶναι πολιτικός μηχανικός. Βγῆκε, μου φαίνεται πρῶτος ἀπὸ τὸ Πολυτεχνεῖο κι' ἐκτὸς απ' αὐτό, εἶναι πολὺ έξυπνος. Άναβέστε του καμμιὰ απ' τις σπουδαίες σας εργασίες, νουνά, και ὁσotte του καμμιὰ προκαταβολὴ ἀπέναντι τὸν άποδοχόν του...

— Καλὰ, θὰ σκεφθῶ τί θὰ κάνω, ἀπάντησε ἡ Παυλίνα. Τρέχα τώρα στὴ μαρκησία σου ντ' Άνζελύ, άφού τὴν προτιμῶς ἀπὸ μένα. Έγὼ δὲ αν τὰ χαλάσω στο μεταξύ με τὸν γαμπρό σου, να μὴ σ' ακούσω να παραπονιέσαι.

— Ὤ! τὸ ξέρω, πὺς δεν θὰ τὰ χαλάσετε! εἶπε ἡ Φράγκα αγκαλιάζοντάς τὴν. Ξέρω ὅτι κανένας δεν συγκινεῖται τόσο πολὺ και τόσο εύκολα ὡς οὗ, νουνά μου, με τὴ χρυσὴ καρδιά σου.

Κόλλησε κατόπιν τὸ μάγουλό της στο μάγουλο της βαρώνης και με χαδιάρικο ὕφος τὴς εἶπε:

— Χαίρε, νουνά μου! Πῶ να πῶ στὴν Τερέζα, ὅτι εἶσαι πάντοτε ἡ ἴδια, ἡ πειὸ μεγαλόψυχη γυναῖκα τὸυ κόσμου!

Και έφυγε τρέχοντας.

— Πὺς άλλαξε αὐτὴ ἡ Φράγκα! ψιθύρισε ἡ βαρώνη. Σε τί να ὀφείλεται αὐτὴ ἡ μεταβολή;

Ἡ αναχώρησις τὸυ Άντρεα

Ἡ Φράγκα φτάνοντας στὸ διαμέρισμα της Τερέζας, τὴ δρῆκε μόνη της με τὸ Ροδέρτο. Μπαίνοντας μέσα, φώναξε:

— Έγὼ εἶμαι, Τερέζα! Ἡρῆα να μείνω σήμερα μαζί σας.

Μιά άγνωστη συγκίνησι έδαφε ροδοκόκινα τὰ μάγουλά της, και τὰ μάτια της έλαμπαν σὰν αστέρια.

Ὁ Ροδέρτος, μόλις τὴν εἶδε, σηκώθηκε δρῆιος κι' άρχισε να τὴν κυττάζη έκστατικά. Τόση μάλιστα ἦταν ἡ έκστασί του, ὥστε οὐτε σκέφτηκε να ὑποκληθῇ μπροστά της.

Ἡ Φράγκα αγκάλιασε τὴν Τερέζα, ἀλλὰ καθώς πέρασε μπροστὰ στον Ροδέρτο, τὸυ έρριξε μιά ματιά, που γέμισε αγαλλιῶσι τὴν καρδιά του, ὅαν να εἶχαν ἀνοίξει έξαφνα μπροστὰ του ὁ πόντος τὸυ παραδείσου.

— Ξέρεις, Τερέζα; Πῆγα και εἶδα τὴ νουνά... εἶπε ἡ Φράγκα, χωρίς να φανῇ ὅτι προσέζε τὴ συγκίνησι τὸυ νεαρὸ γλύπτη. Κι' έστειλε άμέσως να της φέρουν τὸν Άντρεα. Δεν θέλησα να παρενρεθῶ στὴ συνομιλία τους. Ὤπωςδῆποτε εἶμαι δέβαιη ὅτι τελείωσαν τὰ δάσανά σας και ὅτι ἀπὸ σήμερα ὁ σύζυγός σου θὰ κάνει τὴν τυχὸ του.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Τερέζα, τὸ ξέρω. Θὰ φροντίσω για μὰς, ἀλλὰ ὄχι μοναχῇ της. Χρειάστηκε να πὰς να τὴν παρακαλέσης εἰς. Άν δεν ἦσουν εἰς, θὰ μὰς άφινε να πεθάνουμε απ' τὴν πείνα! Δεν έχω καμμιὰ άμφιβολία γι' αὐτό.

— Ὤ! μὴ μιλάς έτσι για τὴ νουνά, Τερέζα! Ξέρεις, ὡς κι' εγὼ, πόσο καλὴ εἶνε!...

Έπειτα ρίχνοντας μιά ματιά γύρω της και βλέποντας ὅτι ὅλα έλαμπαν ἀπὸ καθαριότητα, πρόσθεσε:

— Ὤ, κύριε Ροδέρτε, εἰσεῖς σιγουρίσατε εἰς μὰς; Δεν αφήσατε, λοιπόν, να κάνω τίποτα κι' εγὼ; Άς εἶναι... Αὔριο που δεν θὰ έχω να πῶ στὴ νουνά μου, θάρθῶ πολὺ ἑνωρίς και θὰ σιγουρίσω εγὼ...

Ὤστόσο, μπορῶ να κάνω τώρα τὰ ψώνια σας και γυρίζοντας να ετοιμάσω τὸ φαγητὸ της Τερέζας. Άλήθεια, αδελφούλα μου, ὁ γιατρός σου επιτρέπει να πῆς ζουμί;

Ἡ Τερέζα, άφωπλισμένη μπρὸς στὴν καλωσύνη της Φράγκας, εἶπε:

— Ναί, μου επιτρέπει. Μου επέτρεψε μάλιστα για σήμερα να φῶ και λίγο ψητό.

— Ὤρα! Πῶ να ψωνίσω τὸ κρέας για τὸ ψητὸ και συγχρόνως θ' αγοράσω τρόφιμα και για τὸ δικὸ μας γεύμα... Θὰ φῶμε σήμερα μαζί ὁ κ. Ροδέρτος, ὁ Άντρεας κι' εγὼ...

— Κάνε λοιπόν, γρήγορα, εἶπε ἡ Τερέζα γελώντας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια

ΣΕΛΗΝΗ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗ ΤΗΣ ΜΕΛΑΣΣΑΣ

Α' — Τι δεν πρέπει να κάνετε

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ : Δεσποινίδες, Κύριοι. Ξαναδρίσκουμε τὸ ἀντρώπο μας ὀχτὼ μέρες άργότερα, σε μιά κάμαρα ξενοδοχείου. Ἡ πόλις δεν έχει σημασία. Άς πουμε μονάχα πὺς εἶνε πολὺ ὥραια και πὺς τὸ ξενοδοχεῖο ἔινε πολὺ μέτριο. Βρίσκεται κοντὰ στο σταθμό. Ὁ θόρυβος τὸν τραινῶν καταντῶναι τὸν ὕπνο ἀνυπόφορο. Άλλὰ αὐτὴ ἡ ὁποιοδήποτε πόλις κι' αὐτὴ τὸσο εἰπανῶνλ κάμαρα θὰ εἶνε, ἀνάλογα με τὴν ψυχική τους κατάσταση, ἕνας παράδεισος ἢ μιά κόλασι. Ἡ σελήνη τὸυ μέλιτος εἶν' ἕνα άστρο εὐθραστό, δίχως σταθερότητα, που κινουνεῖ γρήγορα να γίνῃ σελήνη της μελάσσας. Για πὺ λόγῳ; Γιατί οἱ χαρακτήρες τὸν δυο φύλων εἶνε τέτοιοι, που ἡ μαθητεία της κοινῆς συμβίσεως εἶνε δυσκολή. Ὁ άντρας, ἀπὸ χαράκτηρα, έχει για σκοπὸ να δρῇ σὰν μηχανικός, χτίστης, πολέμιος. Στις πρώτες δομῶδες τὸυ γάμου θέλει να πιστεῖ, ἐπειδὴ εἶν' ἐρωτευμένος, ὅτι ὁ έρωτας μπορεῖ να γεμίσει τις ὥρες του. Άρνείται ν' αναγνωρίσει ὅτι πληττει. Συχνά, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα του λέει πὺς εἶνε κουρασμένη, παραπονιέται πὺς παντρεύτηκε μιά άρρωστη. Ὤστόσο ἕκ εἶν' ὑποφέρει διαπιστώνοντας πὺς ἡ κοινὴ συμβίωσις δεν εἶν' αὐτὸ που φαντάστηκε. Νοῖθεῖ με ὀδύν πὺς δεν εἶναι τὸ πᾶν γι' αὐτόν. Στις περισσότερες περιπτώσεις οἱ ἀντιθέσεις αὐτὲς δεν εἶνε και τόσο σοδαρες και μποροῦν, με λίγο χιούμορ και σπογγή, ν' απαλύνουν. Πρέπει όμως ἡ διάθεσις για μιά συνεννόησι νάνε εἰλικρινής. Άν αὐτὴ τὴ διάθεσις λείπει, τότε τὸ ἀντρώπο κινουνεῖ να ναυαγήσει μόλις βγῇ απ' τὸ λιμάνι. Θὰ σὰς δείξω, σύμφωνα με τὴ μεθοδὸ μας, τις δυὸ ὁψεις της καταστάσεως.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ
Τῆς Γαλλικῆς Ἀκροδῆμιας

Νά πρώτα ἡ σελήνη της μελάσσας :

(Κάμαρα ξενοδοχείου κάπως παραμελημένη και κοινή,

Μ α ρ ί ζ : Φίλιππε, πάψε, σε παρακαλῶ να γυρνᾷς σὰν σβούρα... Με ζάλιασε!...

κόκκινοι υπερντέδες ξεθωριασμένοι και σκισμένοι. Πάνω στο μεγάλο κρεβάτι ἕνα «κούρ-πιε» που, εἰς, έχει ἀνοίξει, ἀφίονοντας να ξεκινεῖται τὸ μαλλί του. Άν και εἶνε μέρα, τὸ ηλεκτρικό έχει μείνει ἀνεμένο. Ἡ Μαρὶζ, με πντῶδες, με μια κομπέσσα στο μέτωπο, εἶνε έσπλωμένη στο ξεστρωτο κρεβάτι. Ὁ Φίλιππος, με ταξιδιωτικὸ κοστούμι, πηγαίνερχεται σα θηρίο μέσ' στὴ φυλακή του. Ἀπὸ καιρὸ σε καιρὸ, ἕνα τραινὸ σφυρίζει και άγκομαχεί. Σε κάποιον γειτονικό σπίτι ἕνα κορίτσακι μελετᾷ στο πιάνο του).

Μ α ρ ί ζ : Φίλιππε, πάψε, σε παρακαλῶ, να γυρνᾷς σὰ σβούρα!... Με ζάλιασε, κι' έχω ἕναν πονόκεφαλό!... Φίλιππος. — Θέλεις να βγῶ εἰς; Αὐτὸ θέλω κι' εγὼ... Μὰ δεν εἶσαι σε θέσι να κάνης δέκα δημάτα και φυσικά δεν μπορῶ να σ' αφήσω μονάχη.

Μ α ρ ί ζ : — Κάνε λίγη ὑπομονή... Ἡμῶνα ἄλλοτε δυνατὴ και περπατοῦσα πολὺ. Θυμῶσου τὸυς περιπάτους μας στὴν ἀκρογιαλία!... Μὰ τώρα ξέρεις καλὰ πὺς δεν δρισκομαι στὴ φυσιολογική μου κατάσταση. Πρέπει να καταλάβης, Φίλιππε, πὺς τὸ ταξίδι αὐτὸ μαζί σου, ἀναστῶσε ὀλοτελα τὴ ζωὴ μου... Μόλις κοιμήθηκα εἰς, κι' ὀχτὼ μέρες!

Φίλιππος. — Έγὼ τὴ έκανα; Φαντάζεσαι πὺς μπορῶ να κοιμηθῶ μ' αὐτὰ τὰ τραινά, που οὐρλιάζουν, μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, που κλαίει, και με τὸ κοριτσακι, που μελετᾷ στο πιάνο του...

Μ α ρ ί ζ : — Έσὸ κοιμήθηκες, Φίλιππε. Ροχαλίζεις, μάλιστα! Φίλιππος. — Έγὼ; Ὀνειρεύεσαι! Δεν ροχαλίζω ποτὲ μου.

Μ α ρ ί ζ : — Πὺς τὸ ξέρεις;

Φίλιππος. — Φαντάζεσαι πὺς εἶσαι ἡ πρώτη γυναῖκα που περνῶ τὴ νύχτα μαζί της;... Άν ροχαλίζα, θὰ μου τὸ εἶχαν πῇ τὸσες ἄλλες πρὶν ἀπὸ σένα!

Μ α ρ ί ζ : — Δεν έχεις διόλου τάκτ, Φίλιππε!... Ὤ! μ' άπογοήτευες πολὺ με τὸ χαρακτηρισμό σου! Φυσικά δεν εἶχα τὴν ἀφέλεια να πιστεῦω πὺς δεν εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ σου ἄλλη γυναῖκα, ἀλλὰ δεν φανταζόμουνα πὺς θὰ καυχίόσουνα γι' αὐτό, ἀκριβῶς στο διάστημα που περνούμε τὴ σελήνη τὸυ μέλιτος!

Φίλιππος. — Συχώρα με, Μαρὶζ! Εἶχα ἄδικο... Μὰ έχω λόγους νάναι ἔκνευρισμένος. Ἀπὸ τότε που φύγαμε, ὅλα πᾶνε κατὰ διάβολου! Ἀρρώστιας και δεν μπορέσαμε να συνεχίσουμε τὸ ταξίδι... Ἀποτέλεσμα : να μᾶστε κλεισμένοι σε μιά ξένη πόλι! Πρέπει να τρέχω δεξιά κι' ἀριστερά για ν' ακυρώσω εἰσιτήρια τὸν βαγκόν-λί... Έπειτα, λαδαῖνα ὀλοένα γραμμάτια απ' τὸ γραφεῖο μου που μὺ γράφουν να ἐπιστεῦσω τὴν ἐπιστολή μου... Καταλαβαίνεις πὺς ὀλ' αὐτὰ μ' ἔκνευρίζουν. Άν τὸυλάχιστον μποροῦσα να δουλεύω λιγάκι, αὐτὸ θὰ μὺ-κανε καλὸ...

Μ α ρ ί ζ : — Νά δουλέψης; Εἶπες να δουλέψης;... Ὤ, Φίλιππε!...

Τώρα που περνούμε... Φίλιππος. —...Τὴ σελήνη τὸυ μέλιτος!... Ὤ, λοιπόν, ναί! Έφερα δουλειὰ μαζί μου... Τὸ δρισκεῖς τρομερὸ, τερατώδες; Πιθανόν. Έτσι όμως εἶμαι πλάσμενος... Έχω τρεῖς σπουδαίους «φακέλους» στὴ βαλίτσα μου.

Μ α ρ ί ζ (μ' ἑγκαρτέρησι). — Καλὰ, χρυσέ μου, δουλέψ, αν αὐτὸ μπορῇ να σε κάνῃ λιγότερο ὀδυθῦμο. Γιατί δεν μὺ τόπες προτιμῶτα;... Άκουσε, Φίλιππε, μᾶθε, μιά για πάντα, πὺς θέλω να συμμεριστῶ τὴ ζωὴ σου : τὴ δουλειά σου, τις διασκεδάσεις σου... Κάθισε. Άνοιξε τὸυς φακέλους σου. Κάνε λογαριασμούς. Γράψε... Οὐτὸ θ' ἀνοίξω πῖα τὸ στόμα μου.

Φίλιππος (κάπως ντροπισμένος). — Εἶσαι σπουδαία, Μαρὶζ. Δεν φανταζόμουνα πὺς θὰ συμμορφωνόσουνα τόσο εύκολα με τὴν κατάστασι. Ναί, νομίζω πὺς ἡ ἰδέα σου εἶνε καλὴ. Ὁσὰ δουλέψω λοιπόν. Θὰ δῆς ἔπειτα πὺς θὰ εἶμαι ἄλλος άνθρωπος... (Βγάζει ἕνα φακέλλο απ' τὴ βαλίτσα του, μεταφέρει κοντὰ του ἕνα τραπέζι, παίρνει μιά καρέκλα, κάθεται κι' άρχίζει να δουλεῖ. Σιωπῇ).

Μ α ρ ί ζ : — Φίλιππε... Φίλιππος (σύντομα, νευριασμένα). — Λέγε.

Μ α ρ ί ζ : — Μπορῶ να σε βοηθῶ;

Φίλιππος. — Έχεις ανάγκη να ξεκουραστής, και δεν θέλω καμμιὰ βοήθεια. Τὸ μόνο που μπορεῖ να κάνης για χάρη μου, εἶναι να σ' ὀπάσῃς!

(Απ' τὸ κρεβάτι ἀκούγονται πνιγμένοι ἀναστεναγμοί, που στο τέλος γίνονται λυγμοί).

Φίλιππος (σηκώνει τὸ κεφάλι του). — Μὰ τί έκανα πάλι; Ὤ, Θεέ μου! Έγὼ δεν παντρεύτηκα γυναῖκα, ἀλλὰ δρῶση, μάλιστα δρῶση! Τέλος πάντων, Μαρὶζ, τί έπαδες;...

Μ α ρ ί ζ : — Τι έπαδες; Στο γαμήλιο ταξίδι παίρνεις δουλειὰ μαζί σου, μὺ μιλάς για τις φιλενάδες σου... Τι τρομερό!...

Φίλιππος (πλησιάζει στο κρεβάτι και τὴν παίρνει στην αγκαλιά του). — Εἶμαι ἕνα... κτηνος, Μαρὶζ! Σὺ ζητῶ συγγνώμη... Θὰ κάνω ὅτι θελήσης! Πες μου, τί θέλεις;

Μ α ρ ί ζ (με θλιμμένο χαμόγελο). — Νοιώθω κάπως καλύτερα. Πᾶμε να πάρουμε λίγο ἀέρα... Πᾶμε, χρυσέ μου!...

Μ α ρ ί ζ : — Δεν εἶνε ὥραια εἰς, Φίλιππε; Κρίμα που δεν γῆ-κα δυὸ ὀλόκληρες μέρες! Ὤ! τὸ δαχτυλίδι μου!

Φίλιππος. — Πᾶς; Ὤ! Τὸ δαχτυλίδι σου; Μ α ρ ί ζ : — Τὸ έχασα στο ξενοδοχεῖο! Κυττάξε, δεν τὸχω και θυμάμαι καλὰ πὺς τοβγάλα για να πλύνω τὰ χέρια μου... Τὸ άφησα στο λαβαριὸ τὸυ λουτροῦ... Μην παίρνῃς αὐτὸ τὸ ξεῤαλλο ὑφὸς, Φίλιππε!... Θὰ τὸ ξαναδρῶμε...

Φίλιππος (ἔξω φρενών). — Μαρὶζ!... Πὺς μπορεῖς νᾶσαι τόσο άσπρημένη; Σῆκα άμέσως να πᾶμε στο ξενοδοχεῖο!... Δεν μὺ λες, εἶσαι τρελλή ἢ άσυνείδητη; Ὤ! Πᾶς; Ένα δαχτυλίδι πανάκριβο, που μὺ κόστισε...

Μ α ρ ί ζ (με σκληρότητα κι' ἀσιμπερεια). — Φτάνει, Φίλιππε! Ἐπὶ τέλους, εἶναι τὸ δαχτυλίδι μου τὸν ἀρραβῶνα!...

Φίλιππος. — Με συγχωρῇ. Εἶναι κοινὸ κτήμα! Μ α ρ ί ζ (ἀγανακτισμένη, ἐπειτα παγερή). — Πᾶς;... Πολὺ καλὰ... Άς γυρίσουμε, Φίλιππε. Δεν έχω πῖα κα μὺ μιά εὐχαρίστησι ναμὰ εἰς μαζί σου! Πιστεύω πὺς τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ μὺ το είχε χαρίσει ἐπειδὴ μ' αγαπούσε. Άφού όμως, ὅπως λες, εἶνε κοινὸ κτήμα, δεν θὰ τὸ ξαναφορῶ ποτὲ πῖα. Βάλτο στο χρηματοκιβώτιο της Τραπεζῆς. Έτσι, θάχης τὸ κεφάλι σου ἡσυχο... Πᾶμε!... Θεέ μου! και να σκέφτωμαι πὺς θὰ ζήσω μαζί σου ὀλη μου τὴ ζωή!

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Νά ἡ ἀποτυχία. Εἶναι σοδαρή, γιατί θὰ ὀδηγήσει αὐτὸ τὸ ἀντρώπο εἴτε στὴν ἀνεπαρκῶδη καταστροφή, εἴτε στο θλιβερό δράμα της συμβατικότητας. Κι' ὅμως δεν θὰ χρειάζονταν παρὰ κατὶ τὸ ελάχιστο, ὥστε ἡ ἀποτυχία αὐτὴ νανε μιά ἐπιτυχία. Θὰ τὸ διαπιστώσουμε στο ἄλλο μάθημα, δείχνοντάς σας τί πρέπει νάνε ἡ σελήνη τὸυ μέλιτος.

(Μετὰφ. Γ. Πράτσικα).

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Σελήνη τὸυ μέλιτος και σελήνη της μελάσσας : Β'. Τί πρέπει να κάνετε.

Ο ΕΜΠΙΣΤΕΥΣΤΗΣ
 "ΑΓΝΩΣΤΟΣ" ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
 ΜΙΑ ΟΥΚ ΕΝΕΥΡΕΤΗΣΙΣ ΠΕ ΤΩΝ ΜΕΡΙ-
 ΣΤΩΝ ΜΑΡΚΟΚΙΝΩΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

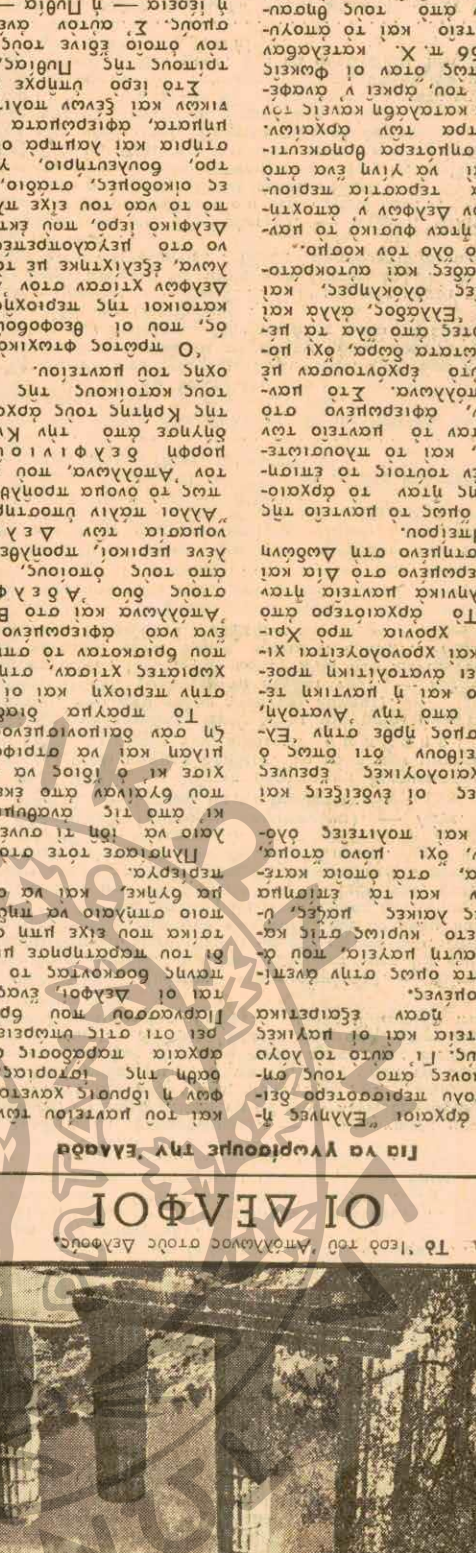
Πωματα, καὶ Ἰουλιέττα τῆς
 Ἀντζολῆς...
 Ὅταν γινῇαι τὸ κοινόβι οὗτο
 περὶ...
 Ἄκουσ' ὅσον εἰσὼσα τὴν ὀφθαλμὸν
 ἴσας ἀνὰ...
 ΠΑΡΕΣΤΗΣΙΣ.
 — Πὰρ τὸ κἀνεὶς αὐτὸ, Ἀδμήτῃ...
 ὅσον ἀνὰ...

[illegible]

Το 'λεδο του Απολλωνος στο δὲ Δελφός.

ΟΙ ΔΕΛΦΟΙ

Τα να γυμνάσιον της Ελλάδος

Ιστορικό διήγημα

Ο κόμης Μωρόκ ντε Πλεό ντε Μωρεάκ φώναξε, το φθινόπωρο εκείνο, πρωί του 1870 το γιοι του Ροβέρτο στο δωμάτιό του.

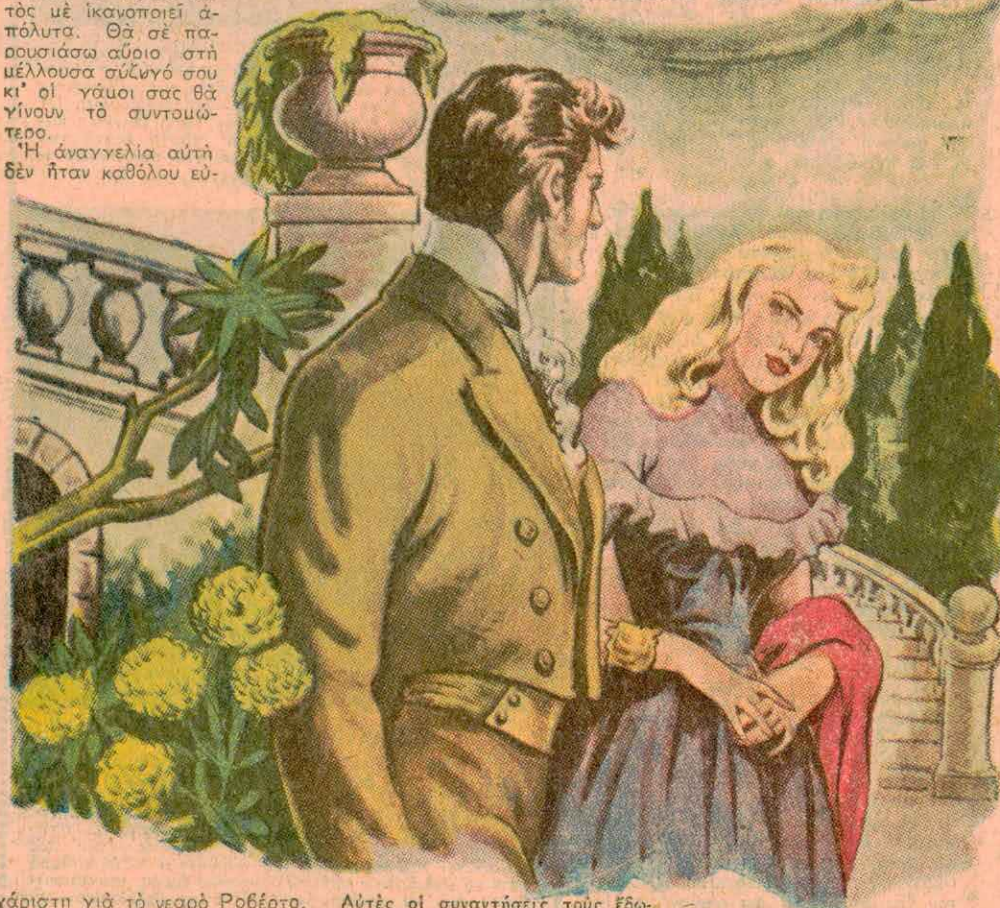
—Ναι, κώ, του είπε, ότι όρεκα απήλαυσε την έλευθερία σου. Είπε καίριος να σκεφτούμε για το μέλλον σου... Ένας νέος στην ηλικία σου φροντίζει ν' αποκτήσει οικογένεια και μάλιστα, όταν κατέχει ένα ένδοξο όνομα σαν το δικό μας. Πάνω σ' αυτό το ζήτημα συζητήσα με το μαρκήσιο Φελίπ ντε λα Βοιλιέρ, που δέχεται πρόθυμα να σου δώσει την κόρη του Λουίζα ως σύζυγο... Ο γάμος αυτός με ικανοποιεί απόλυτα. Θα σε παρουσιάσω αύριο στη μέλλουσα σύζυγό σου κι' οι γάμοι σας θα γίνουν το συντομότερο.

Η άναγγελία αυτή δεν ήταν καθόλου ευ-

στιγμή για ν' αποκτήσετε τη συζυγικά δικαιώματά σας. Ο Ροβέρτος υποκλίθηκε μπροστά στη μαρκησία. Δεν άγαπούσε τη μικρή Λουίζα και του ήταν αδιάφορο πότε θα ένωσαν πραγματικά μαζί τους. Την είχε κάνει γυναίκα του, γιατί αυτή ήταν η θέληση του πατέρα του κι' αυτό απαιτού-

μεταξύ τους και, σιγά-σιγά, αισθανθήκαν μια άκατανίκητη έλξη που τους έσπρωχνε τον ένα στον άλλο. Ο Ροβέρτος άνοιξε σιγά-σιγά να φλερτάει τη γυναίκα του, όπως θακανε για μια νέα που πρωτογνώριζε κι' η Λουίζα, με την παιδιαστική αφέλεια της απαντούσε στις ερωτοτρο-

Ρωμαντικό ΕΙΔΥΛΛΙΟ

χάριστη για το νεαρό Ροβέρτο. Αλλά, την εποχή εκείνη, τα παιδιά δεν τολμούσαν ν' αντιμολήσουν στους γονείς των.

—Είμαι στις διαταγές σας, πατέρα, απάντησε ο νέος.

Η Λουίζα ήταν ένα κοριτσάκι μόλις δεκαεπτά ετών. Κι' η αναμνηστική όμορφη της εξασφαλιζόταν κάτω από την παιδιαστική ευφάντασί της. Έδινε πιο πολύ νην εντύπωση μιας κόκκας, παρότι νέος, που έπρόκειτο να γίνει σύζυγος κι' ίσως μητέρα.

Οι γάμοι της με το Ροβέρτο έγιναν έπειτα από μερικούς μήνες. Αλλά, όταν τελειώσε η θρησκευτική τελετή, η μαρκησία πήρε παράμερα τον γαμπρό της και του είπε:

—Η κόρη μου είχε πολύ μικρή ακόμη. Γι' αυτό δεν επιτρέπεται να της φορτίσει διαφορετικά από ότι θα φρονόσαστε σ' ένα παιδί. Μ' όλο που είναι νόμιμη σύζυγός σας θα παραμείνετε σαν μεγάλοι φίλοι κοντά της, και θ' αποφασίσουμε μαζί πότε θα είναι η καταλληλή

Αυτές οι συναντήσεις τους έδωσαν την ευκαιρία να γνωριστούν καλύτερα μεταξύ τους...

σε το συμφέρον της οικογένειάς του. Τα υπόλοιπα δεν τον απασχολούσαν. Έκανε άλλως τη τη σκέψη πως η πρότασις της πεθεράς του, τον εξυπηρετούσε. Μ' αυτό τον τρόπο θα διατηρούσε για άκοιτο διαστήμα ακόμη την ελευθερία και την ανεξαρτησία του.

Αλλά δεν είχε λογαριάσει το μικρό φτερωτό Θεό που στοίχει αδιάκοπα γύρω στους δυο κατά τύπους σύζυγους αναζητώντας ν' ανεύρει ευκαιρία για να ξεκατασταθεί μέσα στις ψυχές τους.

Προσηνητική η μαρκησία ντε λα Βοιλιέρ τους είχε εγκαταστήσει σε δυο αντίθετες πτέρυγες του πύργου της. Βλέπονταν μόνο κατά τις ώρες του φαγητού κι' όταν ο καιρός ήταν καλός περπατούσαν μαζί ναυπηγικές όσο σύντομες κι' αν στο πάροχο. Αλλά αυτές οι συναντήσεις τους έδωσαν την ευκαιρία να γνωριστούν καλύτερα

πίες του ανθρώπου, που δεν της είχε δώσει ως τότε τίποτε άλλο, εκτός από το όνομά του.

Ένα βράδυ τέλος ο Ροβέρτος πήρε το θάρρος να στείλει το νεοί της Λουίζας, ανάμεσα στα δικά του, και να το φέρει στα νύχια του.

Από την ημέρα εκείνη, η αγάπη φούντωσε δυναμικά και ασυγκράτητη μέσα στις ψυχές τους. Κουβεντούσαν ώσπου σαν νεαροί ερωτευμένοι που τρέμουν μήπως μάθη κανείς το μυστικό τους.

Έτσι πέρασαν μερικοί μήνες. Φλέγονταν κι' οι δυο από τον πόθο να δροθούν για λίγες ώρες μαζί, χωρίς κανένα άλλον λόγους τους, αλλά το άγνωστο υατί της μαρκησίας έκανε αδύνατη κάθε τέτοια συνάντησι.

Ο Ροβέρτος κατέφυγε, στις τέλει στο αιώνιο τέχνισμα όλων των ερωτευμένων. Κατάφερε να πάει με το μέρος του μια καυκασιέσα και με τη βοήθειά της υπήκει μια νύχτα στο δωμάτιό της γυναίκας του...

Όταν έφυγε από εκεί, κόντευε να ξημερώσει. Κι' από τότε οι δυο σύζυγοι δεν πενούσαν πια μόνοι τις νύχτες τους, όπως πριν.

Είχαν γνωρίσει την απόλυτη, την ανέκφορστη χαρά της αγάπης, την ήδονη της απολαύσεως που τους την στερούσαν σκληρά κι' άκαρδα...

Αλλά η γαστρίτις ή ευτυχία που ένοιωθαν ακτινοβολούσε στο πρόσωπά τους. Κι' η μαρκησία δεν άργησε να καταλάβει τα πάντα. Έκανε τότε πιο αυστηρή την επανόρμησή της, σε τρόπο που οι νυχτερινές συναντήσεις των δυο ερωτευμένων ήταν αδύνατες. Από τ' άλλο μέρος, φρόντισε ν' ανακληθεί ο Ροβέρτος στο σύνταγμα των βασιλικών δραγώνων όπου υπηρέτουσε με το βαθμό του λοχαγού.

Οι δυο σύζυγοι χωρίστηκαν με τη λύπη στην καρδιά, μα και την ελπίδα πως γρήγορα θα γνώριζαν καλύτερες ημέρες.

Αλλά, λίγες καιρό αργότερα, ξανάχισε ο πόλεμος με τη Γερμανία κι' ο Ροβέρτος έπεσε σαν ήρωας σε μια από τις πρώτες μάχες. Οι τελευταίες λέξεις που δόθηκαν από το στόμα του ήταν:

—Λουίζα... αγάπη μου!...

Έπειτα από μερικές εβδομάδες, ένας βασιλικός αγγελιαφόρος έφτασε στον πύργο των Βοιλιέρ, φέροντας τη θλιβερή είδησι του θανάτου του Ροβέρτου στο πεδίο της τιμής.

Η μικρή Λουίζα, που ήταν τότε μόλις δεκαπέντε χρόνων, ούτε έκλαψε, ούτε φώναξε. Ακουσε σιωπηλή των αγγελιαφόρο να της αφηγείται τον ηρωικό θάνατο του Ροβέρτου, παρέλαβε από τα χέρια του το είδος του νεκρού και μια τουφεκά από τα μαλλιά του και κατόπιν απεσύρθηκε στο δωμάτιό της.

Όλα είχαν τελειώσει πια γι' αυτήν. Το ωραίο της δνείρο είχε γίνει σάχη. Η καρδιά της κοιμισιάστηκε για πάντα. Καμιά κοσμική γαστρίτις δεν την τράβηξε, τίποτε δεν ήταν ικανό να την βγάλει από το σπασαγμό και τη μαύρη απελπισία της...

Φτωχή Λουίζα!... Ήταν τώρα ένα ζωντανό πτώμα!...

Από εκείνη την ημέρα άνοιξε ν' αδυνατίει τόσο επικίνδυνα, που οι οικείοι της έκριναν απαραίτητα να καλέσουν στο προσκέφαλό της τους καλύτερους γιατρούς της εποχής.

Αλλά οι προσπάθειές τους δεν έφεραν αποτέλεσμα. Ο μαρτυρικός έλυσαν την άμωση κόρη. Κι' ένα περίπου μήνα αργότερα, την ώρα που τα πουλιά άρχιζαν να κελαηδούν, νεορούμενα πάνω στα κλαδιά των δέντρων, η Λουίζα ξεψύχησε ήρεμα, για να πάν να συναντήσουν τον άνθρωπο που λάτρευε. Η μεγάλη της αγάπη κι' ο μεγάλος της πόθος την είχαν σκοτώσει!...

Αλλά ξεψύχησε με το χαμόγελο στα νύχια. Τίποτε δεν την κρατούσε στον κόρη αυτό. Ένώ στους ούρανους θα έβρισκονταν και πάλι με τον πολυαγαπημένο της. Και τίποτε πια δεν θα τους χωρίζε. Θά ζούσαν ένωμένοι κι' εμείς στην αιωνιότητα...

ΑΝΡΙΕΤΤΑ ΣΚΡΕ

Ο Θεός έκαμε λάθος στην κατασκευή και τη συνταμολόγησι των διαφόρων οργάνων που αποτελούν το σώμα μας. Θα το πίστευε κανείς ακούγοντας τα παράπονα των αναρίθμητων ασθενών που παρουσιάζονται κάθε μέρα στους γιατρούς. Όπωςδήποτε, το πιο ευαίσθητο και το πιο άτελές από όλα τα όργανά μας φαίνεται πως είναι το σπυκίτις.

Τα 80% των ασθενών, τουλάχιστον, παραπονούνται πως το σπυκίτις τους δεν λειτουργεί κανονικά. Κι' όχι λίγες φορές έχουν δίκιο.

Αλλά είναι απαραίτητο να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους. Το σπυκίτις, πρώτα-πρώτα, δεν είναι ένα μεμονωμένο κι' αυτόνομο όργανο. Περιβάλλεται τουναντίον από διάφορα άλλα όργανα, αναπνευστικά ή πεπτικά. Κάθε διαταραχή αυτών των οργάνων επηρεάζει, λοιπόν, άμεσα ή έμμεσα το σπυκίτις. Από τ' άλλο μέρος, και

Το πρώτο σύμπτωμα του ήπατος είναι ένας δυσάρεστος κι' ενοχλητικός πόνος...

το σπυκίτις επηρεάζει αυτά τα όργανα. Όταν, λοιπόν, είναι άρρωστο, το στομάχι, ο έντερικός σωλήν κλπ. συμμετέχουν, με τον τρόπο τους, το καθένα, στη συντελούμενη παθολογική επεξεργασία.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε, τέλος, ότι το σπυκίτις, που συγκαταλέγεται μεταξύ των βασικών οργάνων της πέψης και της θρέψης, αποτελείται από κύτταρα εξαιρετικά εύπαθα, που καταστρέφονται από τα δηλητήρια που εισάγουμε στον οργανισμό μας με τις τροφές, χωρίς να έχουν την ικανότητα ν' ανασυνταχθούν κατόπιν.

Καταλαβαίνει κανείς, έπειτα από όσα είπαμε παραπάνω, ότι οι διαταραχές του ήπατος συγκαταλέγονται μεταξύ των πιο πολυπλόκων ασθενειών του οργανισμού μας, των οποίων οι συνέπειες είναι πολλές και διάφορες. Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι ένας ασθενής δεν πάσχει ποτέ σχεδόν μόνον από το σπυκίτις.

Κατά κανόνα, ένας άνθρωπος είναι ήπατικός, όταν αισθάνεται τη λειτουργία του σπυκίτις του, που στον υγιή άνθρωπο, είναι σιωπηλή, αθόρυβη και ανεπαίσθητη. Ο υγιής άνθρωπος δεν καταλαβαίνει ότι έχει σπυκίτις. Δυστυχώς, όμως, είναι αναρίθμητοι εκείνοι που καταλαβαίνουν από πολύ ένωρίς την ύπαρξή και τη λειτουργία αυτού του οργάνου. Αυτό και μόνο θα πρέπει να τους καταστήσει προσεκτικούς.

Το πρώτο σύμπτωμα είναι συνήθως μια αίσθησις βάρους ή ένας ελαφρός πόνος στο δεξιό μέρος του επιγαστρίου. Ο πόνος αυτός δεν έχει τίποτε το τραματικό, αλλά είναι δυσάρεστος και ενοχλητικός. Εμφανίζεται συνήθως έπειτα από κάποια παρεκτροπή στο φαγητό, όχι πάντοτε όμως άμεσα. Σε μερικές περιπτώσεις μεσολαβούν μία ή δυο ημέρες από τότε που κά-

Οι ασθενείς του ήπατος

Προσβάλλουν όλον τον οργανισμό μας

ναμε αυτή την παρεκτροπή. Η ενοχλησις αυτή εξαφανίζεται έπειτα από μερικές ώρες ή ημέρες κι' έχει κανείς την εντύπωση τότε ότι όλα ξαναγύρισαν στον κανονικό ρυθμό τους. Μα αυτό δεν είναι αλήθεια. Γιατί μια καινούργια άφορη ξαναφέρει έπειτα από λίγο τον ίδιο πόνο.

Κι' ο πόνος αυτός δεν είναι το μοναδικό σύμπτωμα. Το πεπτικό σύστημα υφίσταται άμεσα τις συνέπειες αυτής της διαταραχής. Η γλώσσα είναι διαρκώς ακάθαρτη, η αναπνοή γίνεται βρεγιά και δυσώδης, οι κινήσεις ακανόνιστες, η δυσκοιλιότητα αποβαίνει μόνιμος κατάσταση, η επιδερμίδα παίρνει ένα κιτρινωπό χρώμα και, σε πολλές περιπτώσεις, ο ασθενής αισθάνεται μια έντονη φαγούρα σ' όλο το σώμα έπειτα από κάθε γεύμα.

Αλλά τα συμπτώματα δεν είναι τα ίδια σ' όλους τους ασθενείς. Μπορεί, μάλιστα, να πη κανείς ότι διαφέρουν από τον ένα ασθενή στον άλλον. Μπορούμε, ωστόσο, να ξεχωρίσουμε μερικές κατηγορίες ήπατικών. Υπάρχει, π.χ. ο ασθενής στον οποίον η διαταραχή της λειτουργίας του ήπατος παρουσιάζει έντονη διάρροια. Τα συνήθη αντιδιαρροϊκά φάρμακα δεν έχουν καμιά επίδρασι σ' αυτόν. Σε άλλους, η διαταραχή της λειτουργίας του ήπατος έχει άμεση αντανάκλασι στη χολή. Άλλοι γίνονται αεροφάγοι κι' ο φόβος των ενοχλήσεων που αισθάνονται έπειτα από κάθε γεύμα τους κάνει να τρέμουν στην ιδέα του φαγητού. Σε άλλους η διαταραχή της λειτουργίας του ήπατος προκαλεί ίλιγγους, ναυτία, έμετους, πονοκεφάλους, αϋπνία κτλ.

Στο παραπάνω σχήμα βλέπετε την ακριβή θέση του ήπατος. Α) Ηπαρ. Β) Χοληδόχος κύστις. Γ) Κώλον έντερο. Δ) Πνεύμων. Ε) Στομάχος.

Αυτή τη μορφή των ήπατικών παθήσεων θα μπορούσαμε να την αποκαλέσωμε ήπια συγκοιτικά με άλλες παθήσεις αυτού του οργάνου και της συναφούς με αυτό νολυδόχου κύστεως, όπως είναι ο ίκτερος, η χολοκυτίτις, η χολολιθίασις, η κίρρωσις κτλ.

Η ανεπάρκεια του ήπατος, εξ άλλου, παρακωλύει τη λειτουργία της θρέψης και οδηγεί σε απίσχνασι, εξάντλησι και έμμεσα, στη νευρική ατονία. Μια άλλη εκδήλωσις αυτής της ανεπάρκειας είναι το έκζεμα και οι σχετικές με αυτό δερματοπάθειες.

Οι ασθενείς του ήπατος δεν περιορίζονται, λοιπόν, σ' αυτό το όργανο μόνο, αλλά επεκτείνονται στο σύνολο του οργανισμού και συνθέτουν καθίστανται χρόνιες.

Αν οι ασθενείς του ήπατος θεραπεύονται, εύκολα, από τ' άλλο μέρος, όμως, είναι δυνατόν να προβούν ανεκχερότατα, αρκεί ν' αποφύγουμε τις παντός είδους παρεκτροπές στο ζήτημα του φαγητού, που φαίνεται ότι είναι η κυριώτερη αιτία που προκαλεί τη διαταραχή της λειτουργίας αυτού του οργάνου.

Κανονικά, ο άνεμος του κοσμηματοπώλου Πέρινκλ, ο Τζωρτζ, δεν θ' άφινε ποτέ μόνον στο κατάστημά του, το γέρο κι' αδύνατο θείο του, "Η-Ξερε άλλωστε ότι το κοσμηματοπωλείο δοιόκταν σε μιά ήσυχη και λιγισύχναστη γειτονιά, όπου μπορούσε εύκολότερα να διαπραχθή μιά ληστεία... Αυτό το απόγευμα όμως, είχε αναγκασθή να πεταχτή ως την

ΜΠΛΟΦΑ & ΜΠΛΟΦΑ

Τραπέζα, για μιά πληρωμή. Συγχρόνως, ο μοναδικός τεχνίτης του Πέρινκλ είχε φύγει για το σπίτι του, γιατί είχε αρρωστήσει ξαφνικά η γυναίκα του. Το μόνο που καθυσχάζε κάπως το Τζωρτζ, ήταν μιά επίνομή του: ένας ειδικός και άορατος σύρτης, που έκλεινε γερά την πόρτα απ' το μέσα μέρος, μόλις πατούσε κανείς ένα ηλεκτρικό κουμπί, έγκραυστημένο κάτω από μιά βιτοίνα.

—Δεν θ' άργήσεις άλλωστε να γυρίσεις απ' την Τραπέζα... του είχε πη ό θείος του, πριν φύγει. "Εννοια σου, παιδί μου, δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος..."

Ήταν μόνος του από δέκα λεπτά της ώρας, όταν άνοιξε η πόρτα και υπήκε μιά άωροση θανάτι, φανταχτερά ντυμένη. Την συνόδευε ένας ψηλός και μελαχροινός νέος. Είχαν κατεβή από ένα μαύρο αυτοκίνητο υποοστά στο κατάστημα. Ο Πέρινκλ έσπευσε να τους ξευπιορήσει.

—Μπόρουμε να δούμε το δαχτυλίδι που'νε στη βιτοίνα; του είπε η ξανθή.

—Μά βέβαια, κυρία! Πολύ εύχαριστάς!... διάσθηκε ν' απαντήσει ο νέος.

—Θα τα πάω κι' αυτά, αν δεν έγης αντίορσι! είπε εισωικά, δείχνοντας μιά χοντοή δέση χαρτονομισμάτων.

—Υστερα, εξακολουθώντας να σημαδεύη τον κοσμηματοπώλη με το ρεβόλβερ του, ώπισθοχώρησε ως την πόρτα, που επιγειούσε κι' όλος να την άνοιξη η ξανθή.

—Πώς έχει σφηνώσει έτσι! φώναξε εκείνη.

—Ο σύντροφός της έκρου!

—Για να τα δούμε!...

Κι' ο νέος τράβηξε ξαφνικά ένα ρεβόλβερ και σημάδεψε τον κοσμηματοπώλη, ενώ η συνοδός του έριχνε μέσα στην τσάντα της το δαχτυλίδι που κρατούσε.

Τα δαχτυλά του Πέρινκλ ψαχούλεψαν νευρικά, βόηκαν το κουφό ηλεκτρικό κουμπί και το πίεσαν. "Ο σύρτης λειτούργησε, γοήγορα κι' άδούβα" Ο

στην τσέπη του το όπλο του, για να υπορέση να πιάση με τα δύο του χέρια την πόρτα και να την τραβήξη με δύναμη. Μά ο μυστικός σύρτης του Τζωρτζ την κρατούσε καλά κλειστή.

Ο νέος είχε κατακοκκινίσει απ' την προσπάθεια, όταν άκουσε πίσω του το γέρο καταστηματοάρχη να λέη ήσυχα:

—Καλά θα κάνετε κι' οι δύο σας να σηκώστε ψηλά τα χέρια σας!

Ο νέος γύρισε απότομα κι' έμεινε με το στόμα ανοιχτό, ενώ η ξανθή συνένοχός του είχε γλωμιάσει κάτω απ' το μακιγιάζ της. "Ο νέος τους σημάδευε μ' ένα περιστρόφο

Κυρία, έλεψον! φώναξε εκείνος, σαστισμένος. Τι συμβαίνει εδώ!...

—Α, τίποτε το σπουδαίο, απάντησε χαμογελώντας ο Πέρινκλ. Θα με υποχρεώσετε ώστόσο αν τηλεφώνησε απ' το γειτονικό φαρμακείο στην αστυνομία, για να μ' απαλλάξη απ' αυτούς τους δυό κατεργάρηδες!...

Ο πελάτης υπάκουσε, έτρεξε στο τηλέφωνο, κάλεσε την αστυνομία και φώναξε εξαλλος:

—Ελάτε!... Τρέξτε γοήγορα στο κοσμηματοπωλείο Πέρινκλ!... Ληστεία!...

Οι αστυνομικοί έτρεξαν επί τόπου μέσα σε λίγα λεπτά.

Ο Τζωρτζ έστρεψε τη στιγμή ακριβώς που οι αστυνομικοί έπαιρναν μαζί τους το ζευγάρι των γκάνγκστερ. "Όταν ο θείος του του έξηγηση με λίγα λόγια τί είχε συμβη, τον κύταξε, σαστισμένος.

—Θαυμάζω την τόλην σας! φώναξε. Τα βάλατε μ' έναν ώπλισμένο ληστή, έχοντας μόνον αυτό το σκουριασμένο και άχρηστο παλαιοιστόλο... και μάλιστα άδειανό!

—Α, μη με περνάς για τόσο ήρωα... απάντησε χαμογελώντας ο Πέρινκλ. "Αν ρωτούσες τους αστυνομικούς, θα μάθαινες ότι κι' ούτοι οι δυό υπολοφίζαν. Το ρεβόλβερ τους ήταν άδειανό. "Έτσι, σε περίπτωση άποτυχίας τους, δεν θα μπορούσε να χαρακτισισθή η πράξη τους ως ένοπλος ληστεία κι' έπομένως βάταν έλαφότερες οι συνέπειες.

—Ναι, αλλά έσείς δεν υπορούσατε να το έξερετε!...

—Και βέβαια το ήξερα! "Έτσι που κρατούσε το ρεβόλβερ του αυτός ο άτσιμης γκάνγκστερ, φαίνονταν καθαρά άδειανός όλες οι θέσεις του "μυλού!...

—Αγαπήτ' μου βεί είσαι καταπληκτικός, είσαι ένας ήρωας!...

—Ενώ!... άπόρησε ο άγαθος Πέρινκλ.

—Εσύ, θείε μου, Αυτό που έκανες είναι κάτι που χοιρίζεται άδάμωστο θάρρος. "Όνεις, παοστρηπτικότητα...

—"Ισως... "Ισως... απάντησε διατακτικά ό γγοριός κοσμηματοπώλης κουνώντας το λευκό-μαλλο κεφάλι του.

Θάβηλε ο Τζωρτζ να μάθη απ' το θείο του κι' άλλες λεπτομέρειες της "ληστείας". "Αλλά δεν υπόρεσε. Γιατί, τώρα που είχε τελειώσει η περιπέτεια του, ο καλός και φιλήσυχος γεροντάκος έκαινε ότι υπορούσε πιά να λιποθυμήσει...

Και σωρίσθηκε κάτω φονός, πλατύς. Α. ΧΑΜΠΣΑ-ΙΡ

—Εκείνοι άναγκάσθηκαν να ύπακούουν.

Ήταν, αλήθεια, δοματικό, άλλόκοτο, αλλά και κομικό τ'

θέαμα αυτό: "Ένας θρηωδής γκάνγκστερ άναγκάζοταν να υπακούη στις διαταγές ενός γέρου έτοιμορρόπου, που δεν κρατούσε στο τσεμάμενο χέρι του παρό μιά παμπάλαιη πιστόλα!...

Ο Πέρινκλ ήταν άτάραχος. Καί, για να περάση η ώρα, άρχισε να περιγράφη μ' ανατοχαστικό τόπο στούς περιττούς αϊχμαλώτους του την άποτελεσματικότητα των παλίων όπλων και τις φοιχτές πληγές που άνοιγουν. "Επιτέλους, είδε να σταματάη ένας γνωστός του πελάτης έξω απ' την πόρτα. "Εσπευσε τότε να του άνοιξη, με το μυστικό μηχανισμό.

—Κυρία, έλεψον! φώναξε εκείνος, σαστισμένος. Τι συμβαίνει εδώ!...

—Α, τίποτε το σπουδαίο, απάντησε χαμογελώντας ο Πέρινκλ. Θα με υποχρεώσετε ώστόσο αν τηλεφώνησε απ' το γειτονικό φαρμακείο στην αστυνομία, για να μ' απαλλάξη απ' αυτούς τους δυό κατεργάρηδες!...

Ο πελάτης υπάκουσε, έτρεξε στο τηλέφωνο, κάλεσε την αστυνομία και φώναξε εξαλλος:

—Ελάτε!... Τρέξτε γοήγορα στο κοσμηματοπωλείο Πέρινκλ!... Ληστεία!...

Οι αστυνομικοί έτρεξαν επί τόπου μέσα σε λίγα λεπτά.

Ο Τζωρτζ έστρεψε τη στιγμή ακριβώς που οι αστυνομικοί έπαιρναν μαζί τους το ζευγάρι των γκάνγκστερ. "Όταν ο θείος του του έξηγηση με λίγα λόγια τί είχε συμβη, τον κύταξε, σαστισμένος.

—Θαυμάζω την τόλην σας! φώναξε. Τα βάλατε μ' έναν ώπλισμένο ληστή, έχοντας μόνον αυτό το σκουριασμένο και άχρηστο παλαιοιστόλο... και μάλιστα άδειανό!

—Α, μη με περνάς για τόσο ήρωα... απάντησε χαμογελώντας ο Πέρινκλ. "Αν ρωτούσες τους αστυνομικούς, θα μάθαινες ότι κι' ούτοι οι δυό υπολοφίζαν. Το ρεβόλβερ τους ήταν άδειανό. "Έτσι, σε περίπτωση άποτυχίας τους, δεν θα μπορούσε να χαρακτισισθή η πράξη τους ως ένοπλος ληστεία κι' έπομένως βάταν έλαφότερες οι συνέπειες.

—Ναι, αλλά έσείς δεν υπορούσατε να το έξερετε!...

—Και βέβαια το ήξερα! "Έτσι που κρατούσε το ρεβόλβερ του αυτός ο άτσιμης γκάνγκστερ, φαίνονταν καθαρά άδειανός όλες οι θέσεις του "μυλού!...

—Αγαπήτ' μου βεί είσαι καταπληκτικός, είσαι ένας ήρωας!...

—Ενώ!... άπόρησε ο άγαθος Πέρινκλ.

—Εσύ, θείε μου, Αυτό που έκανες είναι κάτι που χοιρίζεται άδάμωστο θάρρος. "Όνεις, παοστρηπτικότητα...

—"Ισως... "Ισως... απάντησε διατακτικά ό γγοριός κοσμηματοπώλης κουνώντας το λευκό-μαλλο κεφάλι του.

Θάβηλε ο Τζωρτζ να μάθη απ' το θείο του κι' άλλες λεπτομέρειες της "ληστείας". "Αλλά δεν υπόρεσε. Γιατί, τώρα που είχε τελειώσει η περιπέτεια του, ο καλός και φιλήσυχος γεροντάκος έκαινε ότι υπορούσε πιά να λιποθυμήσει...

Και σωρίσθηκε κάτω φονός, πλατύς. Α. ΧΑΜΠΣΑ-ΙΡ

—Εκείνοι άναγκάσθηκαν να ύπακούουν.

Ήταν, αλήθεια, δοματικό, άλλόκοτο, αλλά και κομικό τ'

ΣΤΗΝ ιστορία του Βυζαντίου είνε μοναδική ή περίπτωση της Ευφροσύνης, μίας «φιλοσόφισσας», όπως έλεγαν τότε τις καλές γυναικες, που την απέσπασαν σχεδόν απ' το άσκητικό κελλί της για να της στολίσουν το κεφάλι με το χρυσό στεφάνι του γάμου και με το τιμιώτατον στέμμα της αυτοκρατειρας των Ρωμίων.

Ένας παλός νόμος του "Ιουστινιανού έπέβαλλε την κεφαλική ποινή σ' όποιον έκλεβε μοναχή ή άσκητρία. "Η πράξη αυτή έθεωρείτο έγκλημα καθορισσας. "Απαγωγές όμως της Ευφροσύνης ήταν ένας βασιλεύς, ο Μιχαήλ Β' ο Τραυλός. Καί ο πολυμήχανος Μιχαήλ, που ανήλθε στο θρόνο σκοτώνοντας τον προκατόχό του, έλαβε τα μέτρα του, ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος να κινή η «τιμία κεφαλή» του τη γνωριμία της σπάθης του δημίου.

Δεν ήταν άγνωστη στην Ευφροσύνη ή άτμόσφαιρα των ανατόρων. "Εκεί γεννήθηκε — κόρη του Κωνσταντίνου του ΣΤ' και της Μαρίας της "Αρμενίας — εκεί πέρασε τα πρώτα της παιδικά χρόνια ως τις 19 Αυγούστου 797, τη μέρα δηλαδή που ή γιαγιά της, ή βασίλισσα Ειρήνη ή "Αθηναία, ή μητέρα του Κωνσταντίνου, που τον είχε έκθρονίσει πρό μηνός, διάταξε να γδολούν τα μάτια του παιδιού της στην χίθουσα της Πορφύρας, εκεί όπου του χάρισε το φώς, πριν από 27 χρόνια...

Η πράξη της Ειρήνης ξεπερνά σε φρίκη και τις πιο αίματηρες φρικαλεότητες της βυζαντινής ιστορίας. Βρέθηκαν όμως πολλοί που την έκριναν με πεικνία και την εδικαιολόγησαν, μαγνητισμένοι απ' τη μεγαλοφύα της. "Ήταν, βέβαια, φίλαρξη, αλλά για το καλό της αυτοκρατορίας, έπειδή έδλεπε πως ο γυιός της ήταν άνικανος να βασιλεύσει.

Δυό χρόνια πριν απ' τον πατέρα της, ή Ευφροσύνη έχασε και τη μητέρα της, με θλιβερές πάλι συνθήκες. "Η Μαρία ή "Αρμενία, ή πρώτη γυναίκα του Κωνσταντίνου, ήταν καλή κι' έναρπη, όχι όμως τόσο ώραία, όσο θα την ήθελε ο φιλήδονος σύζυγός της. Καί το γεγονός ότι του την επέ-

Η Ευφροσύνη δέχθηκε να γίνη σύζυγος του Βασιλέως, επειδή κανείς δεν υπορούσε ν' αντίσταθ' σε μιά βασιλική επιθυμία...

Μιά θαλαμηπόλος της Μαρίας, ή Θεοδότη, τον έγοήτευσε σε βαθμό που ν' άποφασίσθ να την στεφανώθ, αφήνοντας τα πάντα. Προηγούμενος έπρεπε να ξεφορτωθ τη Μαρία. Δεν είχε καμμία άφορη εναντίον της. Καί δημιούργησε μιά με την νοσηρή φαντασία του: "Ισχυρίσθη ότι ή γυναίκα του άπεπειράθη να τον δηλητηριάση!

Βρέθηκαν ταπεινοί αλλοκόλακες που προσποισθηκαν ότι έπίστεψαν το τερατώδες αυτό ψέμα. "Έτσι ο Κωνσταντίνος χάρισε τη Μαρία, την έκλεισε σ' ένα μοναστήρι κι' έκανε, το Σεπτέμβριο του 795, των γάμων του με τη Θεοδότη. Σαράντα ολόκληρες μέρες διασκέδαζε ο λαός στούς δρόμους της πρωτεύουσας, αναπέμποντας εύχες για την ευτυχία των νεονύμφων!...

Σε ηλικία λοιπόν 7—8 ετών, ή Ευφροσύνη έμεινε σχεδόν όφανη από μανία και πατέρα, αφού ήταν θωμένοι ζωντανό, εκείνη σ' ένα μοναστήρι κι' εκείνος, τυφλός, σε μιά έρημη έπαυλη.

Η μικρή Πορφυρογέννητη δεν είχε πιά καμμία θέσι στο Παλάτιον. Καί ή γιαγιά της, που βασίλευε τώρα μόνη — ύπογράφοντας άγέρωχα τα διατάγματά της: «Ειρήνη, μέγας βασιλεύς και αυτοκράτωρ των Ρωμίων» — την έκλεισε στη γυναικεία μονή που είχε χτίσει ή ίδια στην Πρίγκηπο.

Πέρασαν κάπου πέντε χρόνια. Στο διάστημα αυτό ή Ειρήνη, που έχασε τον κόσμο πριν ακόμα τον γνωρίση, είχε όλον τον διαθέσιμο καιρό για να συνήθισθ στην καινούργια της ζωή και στην ιδέα ότι όλα τ' ανθρώπινα είναι μάταια. Αυτό το κατάλαβε καλύτερα όταν, μιά μέρα, στα 802, είδε τη γιαγιά της να φάνη στο μοναστήρι όχι με επιδλητική άκοιλουβία αλλικών, αλλά με συνοδεία δλοσυρών φρουρών. Μιά επανάσταση είχε ανατρέψει την Ειρήνη για ν' άνεδάση στο θρόνο το Νικηφόρο Α' το Λογοθέτη (802—811). Κι' ένα στενό κελλί της μονής δέχθηκε εκείνη που εύρισκε πολύ στενά για τη φιλοδοξία της να όρια της άχανούς βυζαντινής αυτοκρατορίας.

Η γρηά αυτοκράτειρα δεν έμεινε πολύν καιρό στην Πρίγκηπο. Ο Νικηφόρος, κρίνοντας ότι ή παρουσία της κοντά στην πρωτεύουσα ήταν επικίνδυνη για το θρόνο, διάταξε να την μεταφέρουν στη Λέσβο και να την κρατήσουν σε άστυρη άπομόνωση. Κι' εκεί πέθανε από μαρasmus ή εξαιρετική αυτή γυναίκα, τον Αυγούστο του 803.

Φτάνουμε στα 823. Η Ευφροσύνη είνε τώρα 33 ετών. Το ύπεροχο κλίμα της Πρίγκηπου και ή κλεισμένη ζωή του μοναστηριού έκαναν την όμορφη της να έχη την αβρη λάμψη ενός άνθους θερμκηπιού.

Δεν είναι γνωστό τότε και με ποιές συνθήκες ο Μιχαήλ Β' ο Τραυλός, που βασίλευε ήδη τρία χρόνια, είδε κι' έρωτεύθηκε την έγγονη της Ειρήνης. Είνε, όμως, εξακριβωμένο ότι ένοιωσε γι' αυτήν παράφορο πάθος και άποφασισε να την στεφανώθ, παραμειρίζοντας τα τρία έμποδια που όρθώνονταν μπροστά του.

Πρώτο έμποδιο ήταν ή γυναίκα του ή Θέκλα, που την είχε πάρει τον καιρό που υπηρετούσε στο στρατό με το βαθμό του όπλίτου. Δεν είχε καμμία άφορη εναντίον της. Εκτός τούτου, του έχάρισε κι' ένα γυιό, το Θεόφιλο, νόμιμο διάδοχο του θρόνου. Δεύτερο έμποδιο: ή Ευφροσύνη είχε άφοσιωθή στη λατρεία του Θεού απ' τα παιδικά της χρόνια και, σύμφωνα με τους εκκλησιαστικούς νόμους, θ' άφνη το κελλί της μοναχής για να την μεταφέρουν στο κοιμητήριο. Καί το τελευταίο έμποδιο ήταν ή άπροθυμία της "Εκκλησίας να τώ επιτρέψη δεύτερο γάμο.

Όσο δύσκολα έκινεϊτο ή γλώσσα του Μιχαήλ, — γι' αυτό τον έβγαλαν Τραυλό, — τόσο εύκολα δούλευε το μυαλό του, προκειμένου να έπινόηση κανένα τέχνασμα. Σ' αυτό τον βοηθούσε πολύ και ή γυναίκα του, που είχε την...εγγενή καλωσύνη να πεβανη στην πιο κατάλληλη στιγμή. Ο βασιλεύς ήταν έλευθερος. Τότε έβαλε τους έμπιστους του συγκλητικούς να πεσουν στα πόδια του και να τον ίκετευσουν να παντρευθ για ν' άποχτήση κι' άλλα διάδοχο του θρόνου. Οι συγκλητικοί έπαισαν το ρόλο τους περίφημα. Ο βασιλεύς όμως έκανε δθεν τον άνένδοτο. Καί ύποκυψε βέβαια στο τέλος, αλλά συγχρόνως δήλωσε ότι μοναχή μιά γυναίκα θα μπορούσε ν' άνεχθ' ως σύνευνόν του: την μοναχή Ευφροσύνη.

Και ή Συγκλητός, περιχάρη έπειδή απέσπασε τη συγκατάθεσι του βασιλέως, του έπέτρεψε διά βοής να κινή κάτ' που, με άλλες συνθήκες, θα έθεωρείτο άποτρόπαιο και άσυγχώρητο έγκλημα: ν' άποσπάζη μιά καλογόρη απ' τον οίκο του Θεού.

Υστερ' από λίγες μέρες, βαρεία όμημα άντήχησαν στις μαρμαρένιες πλάκες της μονής της Πρίγκηπου. "Η γιομένη και οι άδελφές πληροφορήθηκαν έντρομες ότι οι άπεσταλμένοι του αυτοκράτορος ήσαν να πάρουν την Ευφροσύνη. Φαίνεται ότι και ο τότε πατριάρχης, από δειλία ίσως, δεν άντέδρασε καθόλου στην ιεροσυλία αυτήν. "Η γιομένη κατεβώσε την Ευφροσύνη, που νόμιζε ότι έδλεπε όνειρο...

Κι' έτσι, ή κόρη του Κωνσταντίνου ΣΤ' ξαναβρέθηκε, ύστερ' από τόσα χρόνια, στο γνωρίμο περιβάλλον του Παλατίου.

Η άποτομη μετάβασή της από την άσκητική λιτότητα του κελλιού της στην πολυχρώμη λάμψη των άνακτορικών αίθουσών, δεν την θαμπώσε. Καί δέχθηκε να γίνη σύζυγος του βασιλέως, έπειδή κανείς δεν μπορούσε ν' αντίσταθ' σε μιά βασιλική επιθυμία. Μα ο Θεός δεν ευλόγησε το γάμο της με το Μιχαήλ. Η Ευφροσύνη ήταν στείρα, δεν έφερε στον κόσμο άλλο διάδοχο. "Όσο ο Μιχαήλ δεν έπαψε να την λατρεύη, η άγάπη του γι' αυτήν ήταν βαθειά, άπέραντη, ένα αίσθημα μεγάλο και φλογερό!..., γράφει ένας σύγχρονος Βυζαντινός χρονόγραφος.

Οι συμφορές έφεταν στο μεταξύ ή μία πάνω στην άλλη, στη θυζαντινή αυτοκρατορία. Είχε χάσει τις καλύτερες επαρχίες της, την Κρήνη, τη Σικελία, την Καλαβρία, ολόκληρη την "Ιταλία. Ο Μιχαήλ πέθανε στα 829, έξη χρόνια μετά το γάμο του με την Ευφροσύνη, αφήνοντας το θρόνο στο γυιό του Θεόφιλο.

Η αυτοκράτειρα, που δεν την κρατούσε πιά τίποτε στο Παλάτιον, μπορούσε τώρα να επανέλθ στην προσφιλή της άσκητική γαλήνη. Προηγούμενος όμως έπρεπε να παντρευθ τον προγόνό της. Καί όταν έκινος διάλεξε, από τις κόρες που του έφεραν απ' όλες τις επαρχίες του κράτους, την ώραία Θεοδώρα απ' την Παφλαγονία, παραβλέποντας την Κασσιανή για την εύστοχη απάντησι που του έδωσε, ως γνωστόν, άπεσώρη ή Ευφροσύνη σ' ένα μοναστήρι, άγνωστο ποιά, και πέθανε, άγνωστο πότε, αυτή που πέρασε τη ζωή της σάν σκιά, σάν καπνός θυμιάματος!...

Οι τρεις Φρατελλίνι : 'Ο Φραντζέσκο, 'Ο Πάολ και 'Ο Αλβέρτος.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ του Φραντζέσκο Φρατελλίνι

'Ο κλόουν με τη χρυσή καρδιά

'Ο «Βασίλειος του τσίρκου» δεν ζή πιά. 'Ο ασύρματος ανήγγειλε τελευταία το θάνατο του, που έπληξε το πρωί της 20ής 'Ιουνίου, την ώρα που τον ξύριζε ο κουρέας του.

'Ο τελευταίος, άφου του πέρασε το «κόντρα» έβγαλε από τη βαλίτσα του έναν καθρέφτη, με διπλή όψη και, βάζοντας τον μπροστά στο πρόσωπο του πελάτου του, τον ρώτησε αν ήταν ευχαριστημένος. Του τον είχε παρουσιάσει, όμως, από την όψη που μεγάλωνε τα αντικείμενα κι' ο Φραντζέσκο Φρατελλίνι, κυττάζοντας το πρόσωπό του, ξεκαρδίστηκε στα γέλια. «Τί κωμικός πού είμαι!» είπε. «Έπειτα από μερικές στιγμές, πέθανε από συγκοπή της καρδιάς.

Έτσι, έδωσε με το γέλιο, ο άνθρωπος που, επί έβδομητα πενήπου χρόνια, δεν έκανε τίποτε άλλο από το να σκορπίζει τη χαρά και την ευθυμία. Κι' όχι πάντοτε για να πληρώνεται.

Οι τρεις Φρατελλίνι — ο Πάολ, ο Φραντζέσκο κι' ο Αλβέρτος — είχαν χρυσή καρδιά. Κι' εκτός από τις παραστάσεις τους στα τσίρκα, δίδαν άλλες στα νοσοκομεία, στα διάφορα άσυλα, στις κλινικές κτλ. Πήγαιναν άπροσκλητοί και δεν ζητούσαν τίποτε άλλο από το να τους επιτραπεί να φέρουν για λίγο το γέλιο στα χείλη των ασθενών και των έτοιμοθανάτων...

Οι Φρατελλίνι έτρεχαν επίσης στο προσκέφαλο έτοιμοθανάτων παιδιών για να τ'α κάνουν να φύγουν από τον κόσμο με το γέλιο στα χείλη... Δυστυχισμένοι γονείς, που έβλεπαν τα παιδιά τους να πε-

θαίνουν, πήγαιναν να τους παρακαλέσουν να τους κάνουν αυτή τη θλιβερή χαρά. Κι' οι τρεις αδελφοί δεν άρνούνταν ποτέ. Με τους μορφασμούς και τα άστεία τους, έκαναν τους μικρούς έτοιμοθανάτους να ξεχούν τους πόνους τους και να γελούν. Κι' όταν το μοιραίο έπληξε, οι κλόουν αυτοί με τη μεγάλη καρδιά άφηναν κατά μέρος το προσωπίο του κωμικού κι' έκλαιγαν σαν παιδιά, πλάι στο προσκέφαλο εκείνων που είχαν διασκεδάσει στις τελευταίες τους στιγμές...

Σε μερικές περιπτώσεις, ώστόσο, γίνονταν σωτήρες των παιδιών αυτών. Αυτό συνέβη π. χ. το 1921, στο Παρίσι, στην περίπτωση της μικρής Σουλάνας Κολίκου. Οι οικείοι της περίμεναν από στιγμή σε στιγμή το θάνατό της. 'Ο Φραντζέσκο, που έμενε σ' ένα γειτονικό σπίτι κι' εγγνώριζε τη μικρούλα Σουλάνα, μόλις πληροφορήθηκε την κατάστασή της έτρεξε στο προσκέφαλό της για να την κάνει να φύγει χαρούμενη από τον κόσμο. 'Αλλ' επέτυχε κάτι πολύ περισσότερο. Μετά την ανάκλησή του, η κατάσταση της άρρωστης καλυτέρευσε αίσθητά κι' η μικρούλα σώθηκε από το θάνατο.

'Η καλωσύνη αυτή των Φρατελλίνι τους είχε κάνει κάτι περισσότερο από αγαπητούς στο λαό. Τους έλάτρευαν κυριολεκτικώς.

'Ο πατέρας των τριών Φρατελλίνι Γουσταύος ήταν επίσης κλόουν κι' ακροβάτης. Καταγόταν από μία εύπορη οικογένεια της Φλωρεντίας κι' οι γονείς του τον έστειλαν στην άρχη σε σεμινάριο για να γίνει κληρικός. Σπούδασε κατόπιν Ιατρική, μετέτρεξε σε διάφορες εκπατρίσεις του Γαριβάλδη και κατέληξε στο... τσίρκο, όπου διακρίθηκε άμέσως για τα αυθόρμητα άστεία και τις φάρσες του.

'Ο Γουσταύος Φρατελλίνι ίδρυσε αργότερα ένα τσίρκο με τ' όνομά του, όπου ντεμπούταρισαν οι τρεις γιοι του, ο Αλβέρτος σε ηλικία πέντε χρόνων, ο Πάολ τεσσάρων κι' ο Φραντζέσκο τριών.

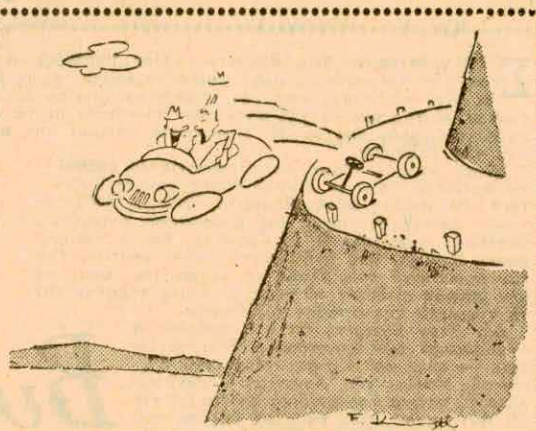
Οι τρεις αδελφοί γύρισαν μετά το θάνατο του πατέρα τους όλη την Ευρώπη και σημείωσαν παντού θριάμβους, που δεν εγγώρισε κανείς άλλος κωμικός. Μιλούσαν θαυμάσια εκτός από τη μητρική τους γλώσσα γαλλικά, αγγλικά, γερμανικά και ρωσικά. Ήταν, έξ άλλου, υπέροχοι ακροβάται, έπαιζαν όλα τα γνωστά όργανα, έκαναν επικινδυνωδέστατες ακροβασίες πάνω σε άλογα κι' ο Φραντζέσκο είχε έξειλιχθί σε πρώτης τάξεως χορευτή.

Οι ικανότητές των αútés, μαζί με το πηγαίο κέφι των, έξηγούν τη μεγάλη επιτυχία που είχαν ως σήμερα.

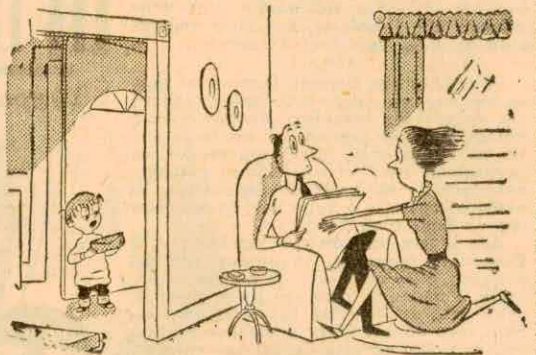
'Ο μεγαλύτερος από τους τρεις αδελφούς, ο Πάολ, πέθανε το 1939. 'Ο Αλβέρτος εξακολουθεί ν' εργάζεται στο περίφημο παρισινό τσίρκο Μεντράν, που έχει έπονομασθή από μερικά χρόνια Μεντράν-Φρατελλίνι. Στο ίδιο τσίρκο εργαζόταν ως πέρυσι κι' ο Φραντζέσκο.

'Ο Αλβέρτος είναι σήμερα έξηντα πέντε χρόνων κι' έχει εκδηλώσει από καιρό την επιθυμία ν' αποσυρθεί από το τσίρκο, φαίνεται δέ ότι, μετά το θάνατο του αδελφού του, δεν θ' άργήσει να την πραγματοποιήσει.

'Ο Φραντζέσκο είχε αποκτήσει από το γάμο του με την ήθοποιό και ακροβάτιδα Ζαν Περές τρεις γιους, που έχουν έξειλιχθί σήμερα σε θαυμασίους ακροβάτες κι' εργάζονται στο τσίρκο Μεντράν-Φρατελλίνι ως οι «τρεις Γκράντοκς», συνεχίζοντας την οικογενειακή παράδοσι.

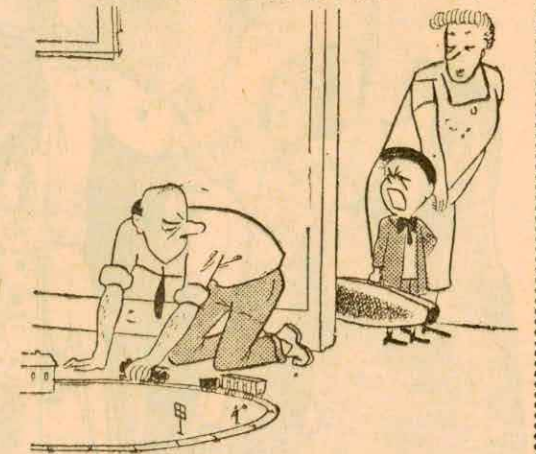

—Είδες τί σπουδαία φρένα έχει το άμαξι μου!...

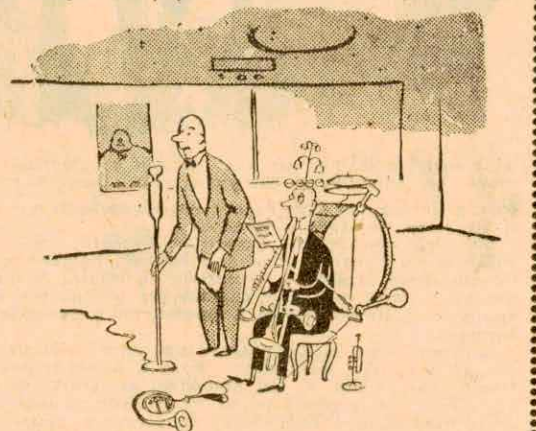
Η ΚΑΧΥΠΟΠΤΗ

—Μπαμπά!... Ένα γράμμα για σένα!...

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

—Νά τα μας τώρα!... Δουλεύουμε έμεις, για να παίξουν οι μεγάλοι!...

'Ο σπ ή κ ε ρ : Και τώρα θ' ακούσετε μουσική τζάζ από την μεγάλη ορχήστρα του σταθμού μας!...

Τί προσέχει η γυναίκα στον άντρα;

Μία ένδιαφέρουσα και διαφωτιστική έρευνα

Μία άμερικανική επιθεώρησης άπνύθηκε αυτό το έρώτημα σε διάφορες καλλιτέχνιδες, ήθοποιους κλπ. Οι άπαντήσεις των διαφέρουν σημαντικά ή μία από την άλλη. Δίνου, όμως, μία ιδέα του τί κυρίως οι γυναίκες προσέχουν στον άντρα.

Στο έρώτημα, λοιπόν, ή γνωστή ήθοποιος του κινηματογράφου Μπέττυ Χιούστον άπάντησε ως έξης:

«Κυτάξέτε τον πώς περπατάει. Βαδίζει γρήγορα και με μικρά βήματα, έχοντας γεμένους τους ώμους προς τα εμπρός; Είναι άνθρωπος, που έμαθε να σκύβει το κεφάλι του μπροστά στη μοίρα και που αντιμετώπιζει τη ζωή με δειλία και χωρίς αυτοπεποίθησι. Βαδίζει με μεγάλα βήματα και το κεφάλι υψλά; Είναι άνθρωπος με θέλησι, που αντιμετώπιζει θαρραλέα τη ζωή. Μου άρέσουν οι άντρες που περπατούν σταθερά και άνετα. Αυτό άποδεικνύει ότι έξερουν πού πηγαίνουν και, προ παντός, ποιά δρόμο πρέπει να πάρουν για να φτάσουν εκεί πού θέλουν».

'Η 'Ιρέν Ντάν άπάντησε ως έξης:

«Τίποτε δεν φανερώνει περισσότερο την προσωπικότητα ενός άντρός από τη φωνή του. Όταν είναι ήρεμη, αλλά και ταυτόχρονα ήχηρη, δείχνει άνθρωπο που είναι περικοιμένος με χαρακτήρα και αυτοπεποίθησι. 'Η όζεια φωνή δείχνει, κατά κανόνα, άνθρωπο, που δεν έχει ικανότητα αυτοελέγχου. 'Η κάπως βαρεία φωνή δίνει πάντοτε στον άντρα ένα ιδιαίτερο θέλητρο».

'Η διάσημη ήθοποιος Τζόαν Κράουφορντ άπάντησε ως έξης:

«Ένας άντρας πρέπει να έχει καλό παράστημα, να είναι έμπνως και να μην πιστεύει πως ή φύσις του έμπιστεύθηκε το ρόλο του κατακτητού. Πρέπει επίσης να είναι άπλός και να έχει πρωτοβουλία. 'Η όμορφιά είναι ένα δευτερεύον στοιχείο.

Ίσως, μάλιστα, ένα στοιχείο... εις βάρος του. 'Η γυναίκα που αγαπάει έναν άντρα για την όμορφιά του δεν είναι... γυναίκα».

'Η Μάρλεν Ντάρτην, έξ άλλου, έτόνισε τα έξης:

«Έμεις οι γυναίκες δεν ξέρο-

με να ιδούμε τους άντρες, ή, αν προτιμάτε, ή φύσις μας έπλασε έτσι, ώστε να μην μπορούμε να τους ιδούμε όπως πρέπει. 'Εκείνο που ζητάμε άπ' αυτούς είναι να μας άφιερώνουν τα πάντα. Κι' όταν αυτό άποβαίνει εις βάρος της προσωπικότητός των, της κοινωνικής των θέσεως ή της επαγγελματικής των σταδιοδρομίας, τους κατηγορούμε ότι είναι άνίκανοι! 'Η γυναίκα, που αγαπάει έναν άντρα πρέπει προ παντός να ένδιαφέρεται για την προσωπικότητά του. Με το να ζητά άπ' αυτόν, μόνον άγάπη κι' άφοσίωσι προπαρασκευάζει σκληρές απογοητεύσεις, τόσο για τον εαυτό της, όσο και για τον άνθρωπο, που αγαπάει. 'Αν έπρόκειτο να ξαναρχίσω τη ζωή μου, θα ζητούσα να βρω έναν άνθρωπο, που «ν' αξίζει κάτι». Και θα γινόμουν σκλάβος του για να τον κάμω «ν' αξίζει πολύ». Νά τί πρέπει να κυτάξετε στον άντρα: «ν' αξίζει κάτι». Κι' άφου βεβαιωθείτε γι' αυτό... να μην κάνετε τα πάντα για να το καταστρέψετε».

«Όλες οι γυναίκες από τα 8 ως τα 80 χρόνια αν ήταν ειλκρινείς, θ' άπαντούσαν ότι εκείνο, που κυττάζουν σ' έναν άντρα είναι... αν τις προσέχει, παρετήρησε ή μυθιστοριογράφος Φέθ Μπάλντουιν.

«Με έλκύουν ή ήρεμία και ή πραότης, του άντρός, που τις θεωρώ προϋπόθεσι της ειλικρινείας και της ευθύτητας. 'Αλλά πρέπει να είναι φυσικές κι' όχι επίπλαστες. Μερικοί άντρες, που ύποκρίνονται τον πράο χωρίς να είναι μού δίνουν την εντύπωσι σκουληκίου που έρπουν».

'Η ήθοποιος Κοννέλια 'Οτις Σκάινερ ειπε, έξ άλλου, τα έξης:

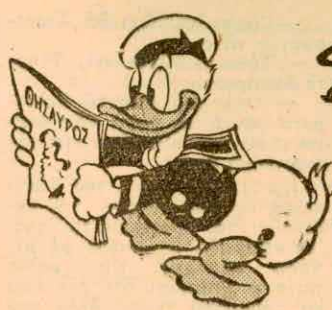
«Προσέχω κυρίως στον άντρα τα μάτια και περισσότερο την έκφρασί τους, όταν σπηλώνονται πάνω μου. 'Απ' αυτή και μόνο καταλαβαίνω με τί άνθρωπο έχω να κάμω».

'Η Άμερικανική συγγραφέας και κριτικός Ντορόθυ Κονφλντ Φίσερ έτόνισε τα έξης:

«Εκείνο που έχει προ παντός σημασία στον άντρα είναι ή έκφρασις. Κληρονομούμε από τους προγόνους μας το άνάστημα, το χρώμα των ματιών και το σχήμα της μύτες. Μπορούμε επίσης ν' άποκτήσωμε ώριμμένες κινήσεις κλπ. μιμούμενοι ένσυνείδητα, είτε άσυνείδητα άλλους ανθρώπους, που γίνονται για μας πρότυπα. 'Αλλ' ή έκφρασις μας είναι κάτι το προσωπικό. Μας την δίνει ή ζωή μας, ό τρόπος, που αντιμετώπιζουμε τα διάφορα γεγονότα, ό αίσθηματικός και ψυχικός μας κόσμος κλπ. Καταλαβαίνει, λοιπόν, κανείς πόσο μεγάλη σημασία έχει ή έκφρασις στον άντρα».

Μία άλλη συγγραφέας, ή Φελίσια Λάμπορν, παρατήρησε τα έξης:

«Τίποτε δεν άποκαλύπτει περισσότερο την προσωπικότητα ενός άντρός από τον τρόπο με τον όποιον αναμινγνύεται σε μία συζήτησι. 'Ο ρυθμός της ομιλίας του, ή ακρίβεια των έκφρασεών του, ή σαφής έκθεσις των ιδεών του, ή αντίκρουσις των επιχειρημάτων των άλλων κλπ. όλα έχουν τη σημασία τους».

ΕΥΘΥΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΟΛΛΑ

Τα προξενειά μου

Έλπιζω νάχετε άκουστά κάποιο πεταχτό τραγουδάκι που λέει:

«'Ο γάμος είν' ώραίο πράμα, τρά λά λά!»

Σας πληροφορώ λοιπόν πως αυτό είναι το πιο αγαπημένο μου τραγούδι, γιατί άνεκαθεν είμαι κεκρηγμένος ύπέρ του γάμου, που τον θεωρώ σαν τον ιερώτερο και μοναδικό προορισμό του ανθρώπου.

Κι' επειδή δεν τα κατάφερα, δυστυχώς, να ζευγαρώσω τον εαυτό μου, άνέλαιβα να παντρωλόγησω τους άλλους. Όλους τους φίλους μου και όλες τις γνωστές μου, τους έδλεπα κατάλληλους για κουκούλωμα. Κλεινόμωνα ώρες δολάκληρες στο γραφείο μου και κατέστρωνα έπιτελικά σχέδια.

—'Ο Άντωνάκης, συλλογίζομουν π.χ. είναι ό,τι χρειάζεται για την Θελενιόη. Λιγόφαγη εκείνη, δημόσιος ύπάλληλος αυτός. 'Ιδεώδες ζευγάρι.

Και τάφερνα έτσι, τάφερνα άλλοιώς, δημιουργούσα μία «έπαφν» και με δεξιότητες «Αϊνεχνάουερ τους ώδηγούσα στο τέμα των χριστιανικών επιδιώξεών μου.

Και μόλις κανόνιζα τη μία ύπόθεσι, έδβα στα σκαριά την άλλη.

—'Η Έλενίτσα, ξανασυλλογίζομουν, ταιριάζει πολύ με τον Άργύρη. Θα τους μπερδικοώσω.

Και τους μπερδικοώνα. Και για να μην σας τα παλυολώ, κατάφερα να ένώσω «διά των ιερών δεσμών του γάμου» τον Σταμάτη τον καυγάτη με τη Μερπη τη γλωσσού, τον Κλέσκο τον έξηνταβελώνη με την Τασία, που δεν δίνει του άγέλου της νερό, τον Άλέκο.

Και έν συνεχεία προχωρώ και μ' ένα κατάλληλο έλιγμό άπομακρύνω τα παιδιά και ξεμοναχιάω τους μεγάλους.

—Τό και τό, τους έξηγώ μπαίνοντας κατ' ευθείαν στο ψητό. Σας δρнка γαμπρό για την Έλενίτσα.

Και έν συνεχεία προχωρώ

Μοιραία συνάντησις!... (Του Άρχέλαου)

Υγιές, νεανικόν, βελούδινο
δέμα με τα Βιταμινούνα καλ-
λυντικά γαλακτώματα

« KISS - ME »
VITAMIN D - U.S.A.

Η τελευταία λέξις της τελει-
ότητας των Καλλυντικών. Έ-
κδύσεις του Δρ. L. DIAMY'S
Ιατρού του νοσοκομείου Alexi-
an Brothers Hospital - Chicago -
U. S. A.
Γεν. Αντιπροσώπος
ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΡΔΩΝΗΣ
Πραξιτέλους 23, Τηλ. 35-177

στις απαραίτητες λεπτομέρειες:

—Είπε καλὸ παιδί κι' ἀπὸ πρώτης τῆς οἰκογένειας. Ἀρκετὰ εὐκατάστατος καὶ νοστιμούλης. Ἐπαγγελτίας τορναδόρος καὶ ἐρασιτέχνης ψαράς. Ἄνευ οἰκογενειακῶν καὶ στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων.

Ἐξιστορῶ μὲ τὴν ἴδια καταπληκτικὴ εὐφροδία τὰ ὑπόλοιπα προσόντα τοῦ γαμπροῦ, τὰ ὁποῖα οἱ τρεῖς ἀκροαταὶ μου ἐπικροτοῦν κουνώντας χαρκτηριστικὰ τὴς κεφαλῆς τους, καὶ φτάνει τὸ λεπτὸ ζήτημα:

—Τί προίκα δίνετε στὴν Ἐλενίτσα;

—Ἀκούει γιὰ προίκα ὁ μπαμπὰς καὶ τινάζεται σὰν νὰ δέχτηκε ηλεκτρικὴ ἐκκένωση.

—Προίκα; μουγκρίζει καὶ τὰ μάτια του πετάνε φλόγες. Στὸ 1951 ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τοῖς μιλῶν γιὰ τέτοιες ἀπιδες; Αὐτὸ εἶναι τοῦλάχιστον ἀναχρονισμός! Ἡ Ἐλενίτσα μὲ ἔχει τὴν πολυτιμότερη προίκα ποὺ γίγνεται: τὰ νιάτα τῆς καὶ τὴν ὁμορφιά τῆς. Τ' ἀκούει; Ἐ; Τ' ἀκούει;

—Τ' ἀκούω, μουρμουρίζω γεμάτος συντριβή.

Καὶ διαζόμεναι να τοὺς εὐχθῶ «καλὴ ὄρεξι» καὶ νὰ τοῦ δίνω.

—Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε δὲν ἔχει καὶ ὀδικο ὁ μπαμπὰς, δεδαίωσα τὸν ἑαυτὸ μου μόλις δρέθηκα μόνος καὶ συγκέντρωσα τὴ σκέψι μου. Ἡ προίκα εἶναι πραγματικὰ ἀναχρονισμός. Ἀς δροῦμε λοιπὸν ἕναν ἄλλο γαμπρό, ποὺ νά'χει ἐξοφλεῖ αὐτὸ τὸ σφεριτικό εἶδος.

Ἀντὶ ὅμως νὰ δρῶ γαμπρὸ γιὰ τὴν Ἐλενίτσα, δρῶκα νύφη γιὰ τὸν Βασιλάκη, τὸν ἀδελφὸ τῆς. Τετάρτη δρᾶν τὴν ἐμπνευστικὰ, Πέμπτη πρωὶ νά'μαι στρογγυλοκαθισμένος στὸ γραφεῖο τοῦ «μπαμπὰ».

—Τί εἶναι πάλι; μὲ ρωτᾷ καχύποπτα. Κανένας κατανοήσιος γαμπρός;

—Γαμπρός; Ὁχι δά. Σορτί-σμένος νάναι!

—Τότε τί συμβαίνει; Τίποτε δυσάρεστο;

—Ὁχι, τοῦ ἀπαντῶ μελῖρ-ρυτα. Αὐτὴ τὴ φορὰ σὰς φέρνω μὴ σπουδαία νύφη γιὰ τὸν Βασιλάκη σας.

Καί, χωρὶς νὰ τοῦ δώσω καιρὸ νὰ πάρῃ ἀνάσα, τοῦ ἐκθειάζω τὰ προτερήματά της. Ὁ μπαμπὰς μ' ἀκούει μὲ μεγάλη προσοχή. Καὶ μόλις παίρνει χαμπάρι ὅτι δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτ' ἄλλο μου τραβάει μὴ ἐρώτησι καὶ μὲ κολλάει στὸν τοῖχο:

—Καί γιὰ νάχομε καλὸ ρώτημα, τί προίκα παίρνει ἡ λεγαμένη;

—Ἐ;!!, κάνω ξαφνιασμένους.

—Ἐ! καὶ τοῦ παπποῦ σου τὰ δῶδια, μὲ λέει εὐγενικά. Σὲ ρωτῶ τί προίκα παίρνει. —Προίκα; Τί προίκα; Ἐ-σεις ὁ ἴδιος μὲ λέγατε πῶς ἡ προίκα εἶναι ἀναχρονισμός καὶ πῶς δὲν ἐπιτρέπεται ἕνας ἄντρας τὴν σήμερον ἡμέρα νὰ ζητᾷ τὴν προίκα;

—Ἄλλη ἡλεκτρικὴ ἐκκένωσις, ἄλλο τίναγμα τοῦ μπαμπὰ.

—Καὶ ποῖός σου εἶπε, δρε σαχλαμάρα, ὅτι θὰ χαρμῖσω κοτζᾶμ παλληκάρι δίνοντας του μὴ ἀδέκαρη;

—Μά..., προσπαθῶ νὰ τὸν κατευνάσω.

—Ἐξω! Ἐξω! Ἐξωωωω!, φωνάζει.

Καὶ μοῦ δείχνει τὴν πόρτα. Δὲν θέλω νὰ τὸν ἐξάσω περισσότερο καὶ προτιμῶ νὰ ἐξαφανισθῶ.

Στὸ δρόμο συνέρχομαι καὶ ζυγίζω τὰ διατρέξαντα. Ὁ ἐρίφης θέλει νὰ παντρεῖται ἄπρως τὴν κόρη του καὶ νὰ δώσῃ νύφη μὲ μεγάλη προίκα στὸ γυιό του.

Μπερδεμένες καὶ δύσκολες δουλειές δηλαδή. Μὰ ποὺ θὰ πῶ; Κάτι θὰ καταφέρω. Τί διάβολο προξενήτης εἰμ' ἐγώ;...

Γ. ΓΙΑΝ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Νικὸ δ' ἄλλον Δαρδένταν Σ.Τ.Γ. 914Α. Ἡ Audrey Long δὲν ἐργάζεται μονίμως σὲ καμμιὰ ἐταιρεία. Τὸ τελευταῖο τῆς φιλμ τὸ γύρισε γιὰ τὴν Republic Studios, 4024 Radford Ave, North Hollywood 46, Calif, U. S. A. Μπορεῖτε, λοιπὸν, νὰ τὴν γράψετε στὴ διεύθυνσι αὐτή. Ὑπάρχουν μεγάλες πιθανότητες νὰ φάσῃ τὸ γάμμα σας στὰ γέλια τῆς. Ἀ γ ν ὡ σ τ ο ν Χ. Δ., Ἐνταῦθα: Στείλετε τὸ γάμμα σας ἀεροπορικῶς στὴν ἐξὺς διεύθυνσι: Cecile Aubry, Productions Aicma, 49 bis Avenue de Villiers, Paris France. Ἐπισπεύσατε τὴν ἀποστολὴ τῆς ἐπιστολῆς σας γιὰ-τί ἡ Σεσίλ τελείωσε τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ «Κυανοπώγων» καὶ πρόκειται νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ Γαλλία. Ἀ ν τ ὡ ν ι ο ν Β ο υ τ σ ῖ ν ο ν, Σ.Τ.Γ. 920Α: Θὰ φροντίσωμε νὰ ἀναπονηθῇ ἡ ἐπιθυμία σας. Πάτροκλον Σορρανίδην καὶ Ἰοδάνην Σορρανίδην: Μεταφέρομε ἐδῶ δυὸ τετράστιχα, ἕνα ἀπὸ τὸ πρῶτον «Λουλοῦδι μαρμαμένο» τοῦ πρώτου καὶ ἕνα ἀπὸ τὸ «Αὐτὰ τὰ μάτια σου» τοῦ δευτέρου:

Ἐνα λουλοῦδι μαρμαμένο,
ἀγαλολοῦδο τ' ἀγαυό,
κάτω στὴ γῆ εἶνε σιγμένο,
ἀπὸ τὸ γέρι κάποιου ἔνθου.

Μ' ἔγης μαγνὴν κούκλα μου,
μ' αὐτὴ τὴν ὁμορφιά σου,
ποῦ ἂν δὲν γίνης ταῖρι μου,
δὲν φεύγω ἀπὸ κοντὰ σου

Εἶναι περὶ τὸν νὰ συνεχίζεται ἡ διαμάχη σας ἀγαπητοί μας φίλοι, γιὰ τὴν ποιητικὴν ἀξία τῶν ἰδίων ἀξίας. Ἀ λ α μ ι ο ν, Ἐνταῦθα: Ἐλάβαμε τὴν ἀποστολὴ σας, δυστυχῶς, εἶναι ἀκατάλληλο γιὰ τὸ περιοδικό μας. Β α σ ῖ λ ε ι ο ν Κ α τ σ α ν ε β ὶ κ η ν, Πέτρον Βογιατζάκη, Ἰωάννη Χριστοδουλάκη καὶ Δημήτριον Κατσοῦρακη. Χανιά - Κρήτης: Στὴ φωτογραφία, ποὺ δημοσιεύσαμε, ὁ Τροῦμαν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ παίζει σκάκι μὲ τὸν Στάλιν. Ὁ Ντὲ Γκάσπαρι εἶναι ὁ τοῖτος, ποὺ στέκεται ὀρθὸς πίσω τους. Μ ι κ ρ ῆ Α ἰ γ ι ὡ τ ῖ σ α: Θὰ φροντίσωμε νὰ ἰκανοποιηθῇ συντόμως ἡ ἐπιθυμία σας. Σ τ έ φ α ν ο ν Μ ε λ ῖ δ η ν, Β.Σ.Τ. 902: Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ποίησίν σου, ἀλλὰ τὸ περιοδικό μας δημοσιεύει μόνον συλλογιστὰ ἐπαγγελματιῶν δημοσιογράφων. Μ α ρ ῖ ἄ ν ν α Γ κ ο ῦ μ α, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Juy Madison εἶναι: United Artists Studio Corp, 1041 N. Formosa Ave, Hollywood 46, Calif, U. S. A. Β ι α σ τ ῖ κ η ν ἄ ν α γ ν ὡ σ τ ῖ α: Ἡ διεύθυνσις τῆς Barbara Peyton εἶναι: Eagle-Lion, 7324 Santa Monica Blvd, Hollywood 46, Calif, U. S. A. Π έ τ ρ ο ν Ζ α γ κ ῖ τ η ν, Πάρισι: Οἱ στίχοι σας εἶναι νενικά ἀτεννοί καὶ σὲ πολλὰ σημεία ἀσυντάκτοι. Καλύτερο κάπως ὁ «Σπαργμός». Μεταφέρομε ἐδῶ ἕνα τετράστιχο ἀπὸ τὸ «Ἡδὲς ἀνάγ»:

κι' ἦρθες ἀννόνκρινη μέσ' ἀπὸ ὑπόρες
μὲ μύρα τὴν ἀνοίει μύρια νὰ φέρης
νὰ μὲ φωτίσης τὴς μύρας μου ὡρες
μὲ κείνο τ' ὀλόχαρο γέλιο ποὺ ἔχεις.

Ν. Γ. Ἐνταῦθα: Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ κολακευτικά σας λόγια. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν παρατήρησίν σας ὅτι ἡ ὕλη εἶναι κάπως ἀκατάστατα σκορπισμένη μέσα στὶς σελίδες μας, νομίζουμε πῶς θὰ βοήθατε, εἰς πρώτος πολὺ μονότονον τὸ περιοδικό μας ἀν. σύμψαφα μὲ τὴν ὑποδείξίν σας, δημοσιεύσαμε μὲ τὴν ἀποδοχὴν ὁποῖα μας, συγκεντρωμένους ὅλες τὶς γελοιογραφίες, τὴν εὐθύνη θέματα κλπ. Πισθεῖτε πῶς ἡ τοποθέτησις τῆς ὕλης μέσα στὸ περιοδικό ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτερη φροντίδα τοῦ ἐπιτελείου τοῦ Τ ῶ τ ῶ ρ ε φ Μ α κ ρ ῆ ν. Θεοφάνη, Ζήσων Πιπτενιαν (4), Θεοφάνη, Χρήστον καὶ Λαμπρὸν Παπαδόπουλον, Ἰωάννην Παπαδόπουλον, Δρόμα, Τάσον Φιλίππου (2), Ἀλεξανδρὸν Ἀλεξανδρίδην, Θεοφάνη, Νικόλαον Μ. Βουλγαρίδην (3) Ἐλευθεροπόλιν, Ἀνδρέαν Μπουρλέτσκιν, Σέρροσ Ν. Γιωργάν Μάλαον Ρόδου, Παναγιώτην Τζέκον, Ἐπανωμὴν Δημήτριον Στραντζαλὴν (2), Ἐνταῦθα, Π. Γεωργιοβιτς (2), Ἄνδρ. Στεργιοπουλὸν (2), Ἐνταῦθα, Παν. Γαροδίκην, Σπερνεϊάδα, Νικ. Τσαούσην, Σέρροσ Σταυρὸν Δυοπουλὸν, Ν. Φιλαδέλφεια, Χ. Δημητριάδην, Γ. Πηλινὸν (3), Χαλκίδα Νικόλαοπουλον-Χαρακᾶκον (2), Ἄνδρ. Γκράβαν, Λαοῖσα, Ε. Μπουλνᾶκ, Λογάνες-Κρήτης Κ. Πλιάγκαν, Λαοῖσα, Γεωργίον Τσιβιλιῶν, Θεοφάνη, Μιν. Χατζέλιαν, Νεοπολιν Θεοφάνη, Γιωργίον Παγνῆν (2), Ναῦπλιον, Ἠλίαν Σκαλίαν, Ἐνταῦθα, Ἀθανάσιον Καραδήμιον, Σοφάδες, Δημήτριον Σεβαστιδῆν, Θεοφάνη, Α. Φέρετ, Τάκην Παπαδόπουλον, Σταυρολεόφιλον Π. Ε. Ζ., Ἰωάννην, Γεο. Χ. Γιαν. Θεοφάνη, Μιχαὴλ Λαζαρίδην, Θεοφάνη, Μανιᾶτην Νικόλαον Νεοπολιν, Χρυσόθεον Ἀποστολίδην, Ἐνταῦθα, Βασίλειον Εὐαγγελόπουλον, Κομοτινῆ, Τάκην Γαλανόπουλον, Ἐνταῦθα, Βασίλειον Οἰκονομίδην, Παγκράτι, Κυριάκον Χατζηνεωροῦ, Ἀγγελὸν Μπαλῆν, Γιωργίον Φαναοτῆν, Ἠλιόπουλιν-Αἰγύπτου: Κατόπιν νέας, ἀσπιδροτέας ἐπιλογῆς τῶν ἀνὰ χείρας μας σταυρολέων, τὰ δικά σας παραμερίστηκαν ἰδίως γιὰ τὸν λόγον ὅτι ἔχουν πολλὰ μαύρα τετραγωνίδια. Ὅπως δηλώσαμε ἦδη κατ' ἐπανάληψιν δημοσιεύομε πάντοτε τὰ καλύτερα σταυρολέα, ποὺ λαμβάνομε. Ὁ αἰθιμὸς μέσα στὴν παρῶνθεσι ἀντιπροσωπεύει τὸν αἰθιμὸ τῶν σταυρολέων, ὅταν εἶναι περισσότερον ἀπὸ ἕνα. Ἀ λ ῖ κ η Π α π α σ τ ε φ ἄ ν ο υ Πάτρος: Τὸ ὑμῶν σὰς εἶναι, δυστυχῶς, ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ. Δὲν ἀναλαμβάνομε τέτοιες ὑποθέσεις. Ἀφίνομε κατὰ μέρος τὴν ἐπὶ δυσκολευτικὴν καὶ καταλάβωμε τί θέλετε νὰ πῆτε. Λέτε στίς γυναῖκες «Μὴ ἀγαπᾶτε ποτὲ μὲ τὴν καρδιά σας» καὶ καταλήγετε ὅτι εἰσθε πάντα ἐτοιμοὶ νὰ «θυσιάσθῃτε πρὸς τὸν γάμνον τὸν γιὰ τὴν πραγματικὴν ἀγάπην δὲν λογαριάζει τίποτα!... Γ ρ η γ ὀ ρ ι ο ν Ἰ ο ῦ σ τ ῖ ν ι α ν ὀ ν, Ἐνταῦθα: Αὐτὸς ποὺ ἀναφέρετε εἶναι εἰς ὁ καλὺτερος, ὁ ἄλλος δὲν διαγράφεται τόσο καθαῖα. Ε ὕ ἄ ν ν ο ν Β ὀ λ ἄ ν ν: Νὰ τὸ πρῶτον τετράστιχο ἀπὸ τὸ ποίημά σας:

Ἐνὲς ἡλιάδα μου ψυχὴ σὲ γέλασε ὁ ὕπνος,
σὲ τραβῆξε σὲ ἄγνωστο καὶ θεῖο περιδῶνι,
καὶ μπῆκε μέσα σ'αὐτὸν, νὰ λογαριᾷς δίνω,
ἀν τ' αὐτὴν τοῦ εἶναι ψευτικὰ ψευτικὰ οἱ κίνοι ὅλοι.

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἄτεγνο, εἶναι καὶ ἀκετὲς παραδοξολογίας. Ἐνὸν ἡ «ἡλιάδα σας ψυχὴ» βοῖσκειται μέσα στὸ θεῖο περιδῶνι ἐσὲς κατασβάνετε μὲ τὴν βόσκα σας καὶ σὰν βενδὸς «κωπλητὴς» ἐανοίγεστε μὲ τὴν μέσα στ' ἀορίστου κίματα.

Τὰ ἐγκλήματα τοῦ ὠρολογιοποιῶ Ἰαίφερ

ΚΑΤΑ τὶς πρώτες ἡμέρες τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1884, οἱ κάτοικοι τοῦ παρισίου προαστίου τοῦ Μοντερίν δοκίμασαν μὴ πολὺ μεγάλη ἐκπληξί. Βλέποντας ὅτι τὸ στίτι τοῦ ἀριθμοῦ 9 τῆς οδοῦ ντὲ λ' Ἐγκλίς, ποὺ ἦταν ἀκατοίκητο ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ μισοερείωμένο, εἶχε νοικιαστῇ. Κι' ἡ ἐκπληξίς τους εἶναι μεγαλύτερη ὅταν ἔμαθαν πῶς αὐτὸ τὸ στίτι ἐπρόκειτο νὰ στεγάσῃ ἕνα ὠρολογιοποιεῖο. Τί δουλειὰ στ' ἀλήθεια εἶχε, ἕνας ὠρολογιοποιὸς σ' αὐτὴ τὴν ἀπέμειρη συνοικία; Ποῖος θὰ πῆγαινε νὰ τὸν βοῇ ἐκεῖ;

Ὁ κόσμος, ὅμως, εἶναι μικρός! Μερικὲς τυχαῖες συμπτώ-

σεις ἔκαναν τοὺς κατοίκους τοῦ Μοντερίν νὰ μάθουν πῶς ὁ Ἀλβέρτος Πέλ—αὐτὸς ἦταν τ' ὄνομα τοῦ ἐνοικιαστοῦ—εἶχε κι' ἄλλο στίτι στὸ Ναντέρ, στὴν ἄλλη ἀκρὸν τοῦ Παρισίου καὶ πῶς ἦταν παντρεμένος μὲ μὴ νέα ἀπὸ καλὴ καὶ εὐπορὴ οἰκογένεια, τὴν Τερέζα Μυρὰ-Μπελῖλ. Ἀλλ' ὁ Πέλ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ στίτι τοῦ μαζὶ μὲ τὴν ὑπέρ-τριά του Ἐλίζα Μπαίμερ κι' ἀφοῦ περιπλανήθηκαν μὲ διάφορα ξενοδοχεῖα τοῦ Παρισίου γιὰ ἀρκετὸ διάστημα, κατέληξαν, στὸ τέλος, στὸ παλιὸ στίτι τοῦ Μοντερίν.

Μ' ἄλλα λόγια, ὁ Ἀλβέρτος Πέλ κι' ἡ Ἐλίζα Μπαίμερ ἦταν ἕνα παράνομο ἀντρώπου. Φαίνεται, μάλιστα, πῶς ἡ ὑπέρ-τριά ἦταν ἀρκετὰ περήφανη γιὰ τὴν κατά-φευγαν ἐξουσίαν τὸν κύριό της. Αὐτὸ κατάλαβαν οἱ γείτονες ἀπὸ τὶς συζητήσεις ποὺ εἶχαν μαζὶ της. Ὅσο γιὰ τὸ ὠρολογιοποιεῖο, ἦταν τὸν πιὸ πολὺ καιρὸ κλειστό. Ἀλλὰ καὶ τὶς ὥρες ποὺ ὁ Πέλ βρισκόταν ἐκεῖ, τὸ μόνον πράγμα ποὺ δὲν ἐπιθυμοῦσε ἦταν νὰ βλέ-πῃ πελάτες νὰ μπαίνουν στὸ μαγαζὶ του. Δὲν ἔχω καιρὸ, ἀπαντοῦσε μὲ σκαῖο τρόπο σὲ κείνους ποὺ πῆγαιναν νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ τοὺς διορθώσῃ τὰ ρολογια τους.

Κι' ὥστόσο, κανεὶς δὲν τὸν εἶχε ἰδῇ ποτὲ νὰ δουλεύῃ. Ὅταν βρισκόταν στὸ μαγαζὶ του, καθόταν πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο του καὶ κἀντιζε χωρὶς νὰ κἀν τίποτε. Εἶναι εὐκολο νὰ μαντέψῃ κανεὶς τὴν περιέργεια τῶν γειτόνων. Ἀλλὰ, μ' ὅλες τὶς προσπάθειές τους γιὰ νὰ ἐξιχνιάσουν τὸ μυστήριον ποὺ ἐκρυβε τὸ παλιὸ στίτι τῆς οδοῦ ντὲ λ' Ἐγκλίς δὲν κατάφεραν νὰ μάθουν τίποτε τὸ σημαντικό.

Κατὰ τὶς τρεῖς πρώτες βδομάδες, ἡ Ἐλίζα ἐδῶναι κάθε πρωὶ καὶ ψώνιζε. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν 24 Ἰουνίου, δὲν ἐξαεμφοῦντο πιά. Εἶχε φύγει; Ἦταν ἀρρωστή; Οἱ γείτονες ἔκαναν ἕνα σωρὸ ὑποθέσεις. Τὸ πρωὶ τῆς 2ας Ἰουλίου, τέλος, δυὸ γειτονισσὲς ἀποφασίσαν νὰ ἐπιδραστηθῶν ἀπὸ τὴν ἀπουσία τοῦ ὠρολογιοποιῶ καὶ μῆκαν μέσα στὸ στίτι. Βοήκαν τότε τὴν Ἐλίζα στὸ κρεβάτι της σὲ ἀξιοβοήνη κατὰστασι. Ἡ δυστυχισμένη βοήγαθε ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ μὲ δυσκολία μπορούσε νὰ μιλήσῃ.

—Φύγετε! ψιθύρισε μὲ σβυσμένη φωνὴ στὰς δυὸ ἐπισκεπτρίδες της. Ἀν σὰς βοῇ ἐδῶ θὰ μὲ σκοτώσῃ! Οἱ δυὸ γυναῖκες δὲν περίμεναν νὰ τοὺς ξανακἀν αὐτὴ τὴ σύστασι κι' ἔφυγαν τρομαγμένες. Σὲ λίγο, ἄλλωστε, γύρισε ὁ ὠρολογιοποιός.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, τὸ κουτσουμπολὶ ἐδῶσε καὶ πῆρε στὸ Μοντερίν. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ πῇ τίποτε τὸ θετικό. Ἐνα δρᾶν, τέλος, μὴ ἐντὸν ὁμῇ κνίσσας ἀπλώθηκε σ' ὅλη τὴν συνοικία. Αὐτὴ ἡ ὁμῇ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ στίτι τοῦ Πέλ. Συγχρόνως, πυκνὲς τολῦπες κοπνοῦ ἐδῶναι ἀπὸ τὸ φουγάρο τῆς κουζίνας.

Οἱ γείτονες νόμισαν πῶς ἦταν χρέος τους νὰ εἰδοποιήσουν τὸν ἀστυνόμο τῆς περιοχῆς. Αὐτὸς πάλι πῆγε νὰ βαλῇ τὸν εισαγγελέα, πρῶ, μὲ τὴν σειρά του, ἀνέθεσε σ' ἕναν ἀνακριτὴ νὰ ἐρευνήσῃ σχετικὰ καὶ νὰ κἀν ὅ,τι ἔκρινε σκόπιμο. Ἀλλ' ὁ τελευταῖος ἦταν ἀπὸ τοὺς δικαστικούς ποὺ προσπλάνωνται στοὺς τύπους καὶ περᾶσουν περισσότερον ἀπὸ δέκα πέντε μέρες ὡς πρὶν νὰ πᾶν τὴν ἀπόφασιν νὰ πᾶν στὸ στίτι τοῦ Πέλ. Κι' ὅπως ἦταν φυσικό, ὅταν πῆγε, δὲν βρῆκε τίποτε. Ἡ ἐξήγησις ποὺ ὁ ὠρολογιοποιὸς τοῦ ἐδῶσε γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Ἐλίζας ἦταν πολὺ ἀπλή. Ἡ νέα τὸν εἶπε ἐγκαταλείπει κι' αὐτὸς ἀπὸ πείσμα εἰχε κἀναι ἕνα βράδυ τὰ ρούχα της, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ τίποτε δικό της μέσα στὸ στίτι τοῦ. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ἡ ὁμῇ τῆς κνίσσας! Ἀνοήσις. Εἶχε πετάξει μέσα στὸ φουγάρο τὰ παπούτσιά της, μὴ

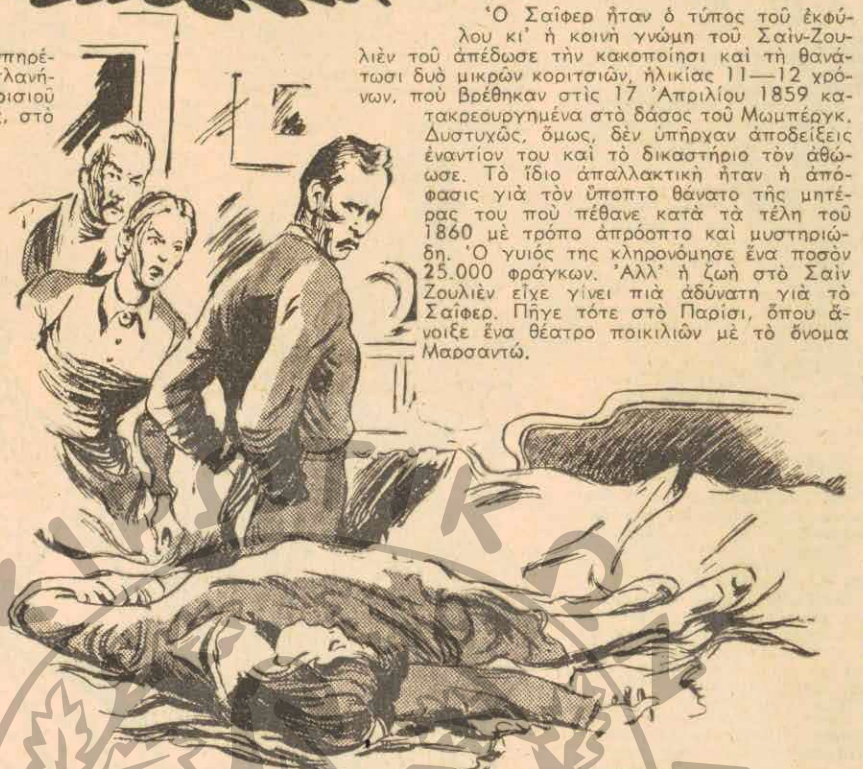
τᾶντα της καὶ μερικὰ ἄλλα δεσμάτινα ἀντικείμενα. Ἡ ὁμῇ τῆς κνίσσας προερχόταν ἴσως ἀπ' αὐτὰ. Αὐτὸ ἔλειπε τώρα νὰ τοῦ πουν πῶς εἶχε σκοτώσῃ τὴν Ἐλίζα καὶ πῶς εἶχε κἀναι τὸ πῶμα της!

Ὁ ἀνακριτὴς ἦταν ἴσως πολὺ τυπικός καὶ δρᾶν. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἀφοσιωνόταν μὲ ζήλον στὶς ὑποθέσεις ποὺ τοῦ ἀνέθεταν καὶ δὲν ἄφηνε νὰ τοῦ ἐξοφλῇ καμμιὰ λεπτομέρεια. Προσπονήθηκε, λοιπὸν, ὅτι ἡ ὑπόθεσις Πέλ δὲν τὸν ἐνδιέφερε πιά, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ἄρχισε μὴ συστηματικὴ ἐρευνά γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ παρελθὸν τοῦ ὠρολογιοποιῶ. Καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι βρισκόταν μπροστά σ' ἕνα ἀνθρωπόμορφον τέρας, ποὺ βαρυνόταν μὲ τὰ πιὸ ἀπὸ-τρόπαια κι' ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα.

Ὁ Ἀλμπέρ Πέλ — ἡ Ἀλφόνσος Σαίφερ, ὅπως ἦ-ταν τὸ πραγματικὸ του ὄνομα — εἶχε γεννηθῇ τὸ 1840 στὴν Ἀνω Σαβοῖα ἀπὸ πατέρα ὠρολοποιὸ κι' ἔμαθε κοντὰ τοῦ τῆς ἴδιας τέχνης. Μὰ τὰ ρολογια δὲν τὸν τραβοῦσαν καί, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, ἄρ-χιζε νὰ ζῇ μὴ ζωὴ πολὺ ἀτακτῇ, ποὺ ἔκανε σὲ λίγο ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς τοῦ Σαιν-Ζουλιέν νὰ τὸν δείχνουν μὲ τὸ δάχτυλο.

Πιὸ πολὺ τὸν φοβότανσαν γιὰ τὰ ἐγκληματικά του ἐνστικτά.

Ὁ Σαίφερ ἦταν ὁ τύπος τοῦ ἐκφύ-λου κι' ἡ κοινὴ γνώμη τοῦ Σαιν-Ζου-λιέν τοῦ ἀπέδωσε τὴν κακοποιήσιν καὶ τὴ θανά-τωσι δυὸ μικρῶν κοριτσιῶν, ἡλικίας 11—12 χρό-νων, ποὺ βρέθηκαν στὴν 17 Ἀπριλίου 1859 κα-τακρεουργημένα στὸ δάσος τοῦ Μωμπέργκ. Δυστυχῶς, ὅμως, δὲν ὑπῆρχαν ἀποδείξεις ἐναντίον του καὶ τὸ δικαστήριον τὸν ἀθώ-ωσε. Τὸ ἴδιο ἀπαλλακτικὴ ἦταν ἡ ἀπό-φασις γιὰ τὸν ὑπόπτο θάνατο τῆς μητέ-ρας του ποὺ πέθανε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1860 μὲ τρόπο ἀπρόσποιο καὶ μυστηριώ-δη. Ὁ γυῖος τῆς κληρονομήσεν ἕνα ποσὸν 25.000 φράγκων. Ἀλλ' ἡ ζωὴ στὸ Σαιν Ζουλιέν εἶχε γίνῃ πιά ἀδύνατη γιὰ τὸ Σαίφερ. Πῆγε τότε στὸ Παρίσι, ὅπου ἄ-νοίξε ἕνα θέατρο ποικιλιῶν μὲ τὸ ὄνομα Μαρσαντῶ.

Ἐνα πρωὶ, ἡ Εὐγενία βρέθηκε νεκρή. Συγκοπή τῆς καρδιάς εἶπε ὁ σύζυγος.

Τὸ θέατρο αὐτὸ λειτουργοῦσε τρεῖς χρόνια καί, μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, πέντε ἀπὸ τὶς νεκρὲς μπαλαρίνες ἐξαφανίστηκαν, χωρὶς ἡ ἀστυνομία νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀνακαλύ-ψῃ τὸ παραμικρὸ ἶχνος των. Οἱ ἐξαφανίσεις αὐτὲς δημιούρ-γησαν μὴ ἀπαίσια φημὴ γύρω στὸ Μαρσαντῶ καὶ καμμιὰ ἡ-θοποιὸς δὲν ἤθελε πιά νὰ δουλέψῃ στὸ θέατρό του. Τὸ ἐκλει-σε τότε, πῆρε τὸ ὄνομα Ἰούλιος Σερμπιέ καὶ αὐτοτιτλοφο-ρήθηκε γιάτρος. Στὴν ὑπηρεσία του εἶχε δυὸ δοῦρες ὑπ-ρέρτριες. Εἶναι περὶ τὸ νὰ σημειώσῃ ὅτι χάθηκαν κι' αὐτές.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα καιροὶ, ἄλλωστε, ἐξαφανίστηκε καὶ ὁ γιάτρος Σερμπιέ. Εἶχε θυμῇ τὴν ὥρα πῶς ἦταν ὠρολογιοποιός, εἶχε πάρῃ τὸ ὄνομα Ἀλβέρτος Πέλ κι' εἶχε παντρεῖ-τὴ μὴ νέα, τὴν Εὐγενία Μποφφωῶ, ποὺ τοῦ ἐφερε ὡς προίκα 5000 φράγκα. Ἡ δυστυχισμένη δὲν ἔζησε κοντὰ του περισσότερον ἀπὸ 17 ἡμέρες. Συγκοπή τῆς καρδιάς, εἶπε ὁ σύζυγος. Καὶ εἰς συγγένειας τῆς δέχθηκαν αὐτὴ τὴν ἐξήγησι. Ὁ Πέλ τότε-πῶς εἶχε 5000 φράγκα, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῶν πεθερικών του καί, λίγο καιρὸ ἀργότερα, παντρεύτηκε σὲ δεύτερον γά-μο, μὴ νέα ἀπὸ πολὺ εὐκατάστατη οἰκογένεια, τὴν Τερέζα Μυρὰ-Μπελῖλ. Ἀλλὰ, στὸ μεταξύ, ὁ Πέλ εἶχε γνωρίσει τὴν Ἐλίζα Μπαίμερ, τὴν ἔκανε φίλην τοῦ καὶ τῶσκάσε μαζὶ της.

Ὁ ἀνακριτὴς τὸν παρέπεμψε σὲ δίκη μὲ τὴν κατηγορία τοῦ φόνου. Τὸν κατηγοροῦσε γιὰ 12 ἐγκλήματα. Ὁ Σαίφερ ἀρνήθηκε ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τὴν ἐνοχὴν τοῦ καὶ χάλασε τὸν κόσμον μὲ τὶς φωνὲς του ὅταν ἀκούσε τὴν καταδίκη του σὲ θάνατο. Ἀλλ' ὅταν βρέθηκε πᾶν στὸ ἱκοίωμα ἐξομολο-γήθηκε στὸν πνευματικὸ ποὺ τὸν συνώδεε πῶς εἶχε διαπρά-ξει ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα καὶ μερικὰ ἄλλα ἀκόμη...

Μέ τὴν
TWA
Καθημεριναὶ πτήσεις
ΔΙΑ
NEAN YORKEHN

Δύνασθε νὰ διαζῶντε τὸ ταξιδιὸν σας εἰς
ΡΩΜΗΝ - ΜΙΛΑΝΟ - ΓΕΝΕΥΗΝ - ΠΑΡΙΣΙ

Διὰ πληροφορίας καὶ ἐξασφάλισιν θέσεων
ἀποταθῆτε: ΟΘΩΝΟΣ 4
τηλέφωνα: 26.125 - 20.661

ΡΩΜΗ
\$ 70.60
8 πτήσεις ἐβδομαδ.

ΓΕΝΕΥΗ
\$ 123.80
4 πτήσεις ἐβδομαδ.

ΠΑΡΙΣΙ
\$ 133.00
6 πτήσεις ἐβδομαδ.

ΤΑΞΙΔΙΑ
ΔΙΑ
TWA
ΔΙΑ
ΕΥΡΩΠΗΝ
ΑΦΡΙΚΗΝ
ΑΣΙΑΝ
TRANS WORLD AIRLINES

Πόσα χρόνια ΘΑ ΖΗΣΕΤΕ;

Οι παράγοντες που συντομεύουν τη ζωή

Κατά γενικό κανόνα, η διάρκεια της ζωής ενός ατόμου προσδιορίζεται από κληρονομικούς παράγοντες. Το ίδιο συμβαίνει άλλωστε και στα ζώα. Ένας άνθρωπος π.χ. που οι γονείς του και οι παππούδες του έζησαν πολλά χρόνια, έχει σοβαρές πιθανότητες να φθάσει επίσης σε μεγάλη ηλικία. Η διάρκεια της ζωής εξαρτάται όμως και από προσωπικούς παράγοντες, που εξαρτώνται από την ιδιοσυγκρασία κάθε ατόμου, από την εργασία του, από τις συνθήκες της ζωής του κλπ. Άλλα να ποιό είναι οι κυριότεροι παράγοντες, από τους οποίους εξαρτάται η διάρκεια της ζωής ενός ατόμου:

Εργασία.

Οι μελέτες, οι οποίες έγιναν στις Ηνωμένες Πολιτείες και την Αγγλία, απέδειξαν ότι υπάρχει στενή σχέση μεταξύ του είδους της εργασίας και της διάρκειας της ζωής. Οι χωρικοί, οι κληρικοί, οι καθηγητές, οι δικηγόροι, οι μηχανικοί και οι γιατροί έρχονται στην πρώτη γραμμή από την άποψη της μακρο-

ζωίας. Ακολουθούν οι επιχειρηματίες και οι υπάλληλοι γραφείων. Έπειτα έρχονται οι ειδικευμένοι και ανεπίδοτοι εργάτες. Οι μεταλλωρύχοι και οι λατόμοι βρίσκονται στα τελευταία σκαλοπάτια. Τελευταίοι από όλους έρχονται οι καλλιτέχνες, οι συγγραφείς, οι ηθοποιοί και οι μουσικοί.

Η δραστηρία ζωής συντομεύει τις ημέρες;

Ο δρ Ράμσον Πήλλ έμελέτησε τις περιπτώσεις 2000 ατόμων, που είχαν φθάσει στα 90 χρόνια ή τα είχαν υπερβεί. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι είχαν ήρεμο χαρακτήρα και δεν έδωσαν σκottoύρες στο μυαλό τους. Διεπίστωσαν επίσης ότι στα άτομα που έχουν υπερβεί το 40ον, η κοπιαστική και συνεχής σωματική εργασία συντομεύει τη ζωή και οδηγεί σε πρόωρο θάνατο.

Ο σφυγμός και η αρτηριακή πίεση μας επιτρέπουν να κάμουμε προβλέψεις σχετικά με τη διάρκεια της ζωής.

Ναί. Σύμφωνα με τις στατιστικές των ασφαλιστικών εταιριών, τα άτομα που έχουν υψηλή αρτηριακή πίεση πεθαίνουν νωρίτερα από τα άλλα, που έχουν κανονική πίεση. Αντίθετα η μετρίως χαμηλή πίεση μπορεί να οδηγήσει στη μακροζωία, γιατί το άτομο συναισθανόμενο την αδυναμία του, αποφεύγει τους κόπους και τη δύσκολη ζωή.

Οι διαταραχές του σφυγμού δεν φαίνεται να έχουν επίδραση στη διάρκεια της ζωής. Άλλ' όταν οι σφύξεις υπερβαίνουν τις 100 στο 1', το άτομο δεν φθάνει συνήθως σε μεγάλη ηλικία.

Ο γάμος είναι παράγων μακροζωίας;

Ναί. Οι στατιστικές δείχνουν ότι οι έγγαμοι φθάνουν σε μεγαλύτερη ηλικία από τους αγάμους.

Η σωματική διάπλαση έχει σχέση με τη μακροζωία;

Η θνησιμότητα στα άτομα, που έχουν βάρος κατά 25% ανώτερο του κανονικού, ξεπερνάει κατά 75% περίπου την θνησιμότητα μεταξύ των ατόμων με κανονικό βάρος. Έξ ίσου μεγάλη είναι η θνησιμότητα μεταξύ των ατόμων νεαρής ηλικίας, που έχουν βάρος μικρότερο του κανονικού. Το μικρότερο βάρος, όμως, στα άτομα μέσης ηλικίας, μπορεί να οδηγήσει στη μακροζωία.

Το οινόπνευμα περιορίζει την διάρκεια της ζωής;

Οι γιατροί διαφωνούν σ' αυτό το ζήτημα. Φαίνεται, όμως, πιθανόν ότι η μετρία χρήσις κρασιού και οινοπνευματωδών ποτών δεν επηρεάζει τη διάρκεια της ζωής. Η κατάχρηση, αντίθετα, την συντομεύει.

Ποιά είναι η επίδραση του καπνού;

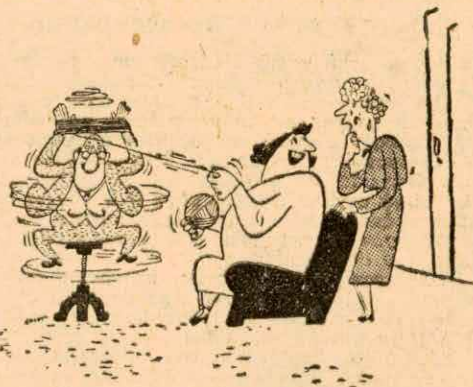
Σύμφωνα με την Έφημερίδα της Αμερικανικής Ιατρικής. Ενώσας, τίποτε δεν αποδεικνύει ότι η μετρία χρήσις καπνού επηρεάζει τη διάρκεια της ζωής. Εκτός αν το άτομο πάσχει από ώριμες ασθένειες (έλλκος, καρδιοπάθειες κλπ.).

Οι αθλητές ζουν λιγότερο από τους μη αθλητές;

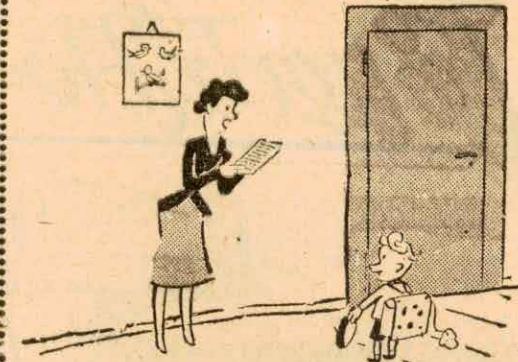
Σύμφωνα με τα στατιστικά δεδομένα των Πανεπιστημίων, οι φοιτητές, που ασχολήθηκαν με τον αθλητισμό, παρουσιάζουν μέχρι την ώριμη ηλικία ποσοστόν θνησιμότητας ελαφρώς κατώτερο συγκριτικά με τους συναδέλφους των που δεν έδειξαν ενδιαφέρον για τα σπορ.

Οι γυναίκες ζουν περισσότερο από τους άνδρες;

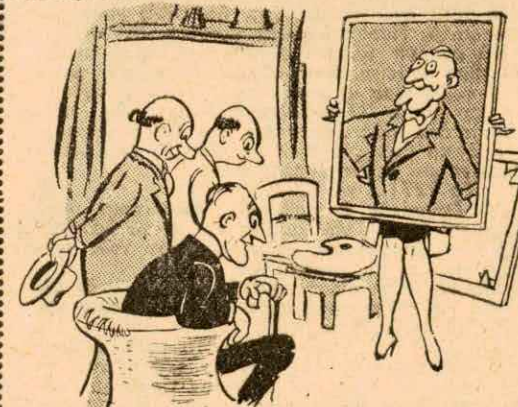
Η παρατήρηση είναι παλαιά και επιβεβαιούται πάντοτε. Κατά την ώριμη ηλικία υπερτερούν κατά 15% τους άνδρες. Στα 70 χρόνια η υπεροχή φθάνει τα 20% και στα 90 χρόνια οι γυναίκες είναι διπλάσιες από τους άνδρες.

— Κατίνα μου, δεν ξαναείδα εφρευρετικότερο άνδρα από το δικό σου!...

— Τι σημαίνουν αυτά τα όνόματα κοριτσιών που έχεις γράψει, Γιαννάκη;
— Είναι αυτά που θα δείρω στο διάλειμμα, δεσποινίς!...

— Όταν η ζωγράφος δείχνει τους πίνακές της. Οί πελάτες: — Θαύμα!

Ο ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ.

— Είπα, μόνο μία θέσι για την κυρία!...
— (είπ. Παρίσι)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Χουάν Ναβάρος πνίγνυτο το Μάλκορν, κι' η Μπιάνκα φροντίζει με τους ανθρώπους της να εξαφανιστούν το πτώμα. Τα μεσάνυχτα ο Χουάν νιώθει σπύτι του. Βρίσκει την γυναίκα του ζωντανή και σαστίζει. Την έβασε κι' αυτή τη φορά, όπως του λέει η Έβελιν ο Φούλταν. Έξω φρενών ο Ναβάρος αποφασίζει να την εξαφανίσει από τον κόσμο και ζητάει τη βοήθεια των αστυνομικών της Μπιάνκας. Μα τη στιγμή αυτή παρουσιάζεται υποστά του, άσφα ο Χάουρ Πάις! Ο Χουάν προσβολεί κατά του «φανατισμού» αλλά ο Πάις γίνεται άφαντος. Η Έβελιν μεταφέρει στην ξενοκλήνη έπαυλη της Μπιάνκας. Εκεί όμως ευφάνταται άποδοστα ο Φούλταν. Η Μπιάνκα τους φυλάκίζει και τους δύο, μα ο Φούλταν ελευθερώνει την Έβελιν σώζοντάς την από βέβαιο θάνατο. Τώρα πρέπει να φύγει κι' αυτός.

— Άλλ' η γκανγκστερίνα δεν έδειξε καμιά ταραχή.
— Αφήςτε με μόνη με τον κύριο, είπε στους συντρόφους της.

Παρακάλεσε κατόπιν το Φούλταν να περάσει στο σαλόνι της.
— Κύριε, του είπε, η συμπεριφορά σας μέσα στο σπίτι μου καταντάει άχαρη και ερεθιστική. Οι άνθρωποι μου έχουν ξεγεραθεί έναντιόν σας και δεν ξέρω για ποιο λόγο επιμένουν να σας προστατεύω...

Ο Φούλταν έκαμε μία βαθείά υπόκλιση μπροστά της.
— Κυρία, απάντησε με ειλικρινή συγκίνηση, δεν θα ξεχάσω ποτέ ότι μου σώσατε πριν από μερικά λεπτά τη ζωή. Από αυτή τη στιγμή μπορείτε να με θεωρήτε σαν φίλο σας.
Η Μπιάνκα, που είχε συγκινηθεί επίσης, του έδωσε το χέρι.

— Είστε φίλος μου; ρώτησε.
— Σας το είπα, κυρία, απάντησε ο Φούλταν. Κι' είμαι ευτυχής γιατί μου δίνεται η ευκαιρία να έχω μία ειλικρινή εξήγησι μαζί σας... Μου δείξατε πολλές φορές ως σήμερα ότι μ' αγαπάτε... Μου είπατε, μάλιστα, Δεν μπορείτε, όμως κι' ούτε και τώρα μπορώ ν' ανταποκριθώ στα αισθήματά σας. Η καρδιά μου, κυρία δεν είναι ελεύθερη... Αν ήταν, δεν θα μπορούσα ποτέ να μείνω ασυγκίνητος μπροστά στην απάραμιλλη όμορφιά, την ευφύια και το βάρος σας. Μπορείτε να είστε βέβαιη γι' αυτό...

— Αγαπάτε την κυρία Ναβάρος; ρώτησε η Μπιάνκα.
— Δεν ενδιαφέρει ποιάν αγαπώ, κυρία, απάντησε ο Φούλταν. Σας είπα ότι η καρδιά μου δεν είναι ελεύθερη. Μη ζητήσετε, σας παρακαλώ, να μάθετε περισσότερα.

— Την αγαπάτε! φώναξε με λύσσα η Μπιάνκα. Άλλ' εκείνη που αγαπάτε είναι τώρα ένα πτώμα!
— Κάνετε λάθος! απάντησε ο Φούλταν. Η κυρία Ναβάρος σώθηκε χάρις στην έγκαιρη επέμβασί μου και ίσως βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο γειτονικό αστυνομικό τμήμα, όπου καταγγέλλει την πράξι σας. Την είχα συμβουλευτεί να το κάμη. Άλλα μετανοώ γι' αυτό έπειτα από την ευγενική χειρονομία σας... Σας προειδοποιώ λοιπόν, για τον κίνδυνο που διατρέχετε και σας συμβουλεύω να φύγετε το συντομώτερο από δω... Δεν μπορώ, δυστυχώς, να κάμω τίποτε άλλο για σας...

Η Μπιάνκα εφρύαζε από το κακό της.

— Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας, είπε με ειρωνικό τόνο. Οι άνθρωποι μου κι' εγώ θα φύγουμε άμέσως. Άλλ' όχι μόνοι. Θα σας πάρω με μαζί μας!

Λέγοντας αυτά σήκωσε το χέρι της για να χτυπήσει ένα κουδούνι.
— Άλλα, ξαφνικά, έχασε το Φούλταν από μπροστά της. Είχε γίνει από τη μία στιγμή στην άλλη άφαντος.

— ΡΕΑΛΗ

Η Έβελιν είχε πραγματικά σωθεί.
Μόλις βγήκε από την υπόγειο στοά, έτρεξε ν' απομακρυνθεί και σε λίγο έμπαινε σ' ένα αυτοκίνητο, που την ώδηγηση στο γειτονικό αστυνομικό τμήμα.

Εκεί αφηγήθηκε στους αστυνομικούς όλα όσα γνώριζαν οι αναγνώστες μας.
— Άλλ' ήταν πολύ τραγική κι' η αφήγησις της παρουσίαζε πολλά χαρίσματα.

Ο επιθεωρητής που την άκουσε την κύτταξε με δυσπιστία. Πώς ήταν δυνατόν μία κυρία της αριστοκρατίας, που όπως έδεδείωνε, έμενε σ' ένα μέγαρο της 5ης Λεωφόρου, να βρίσκεται σ' αυτή την άβυσσθη κατάσταση σε απόστασι δεκάδων χιλιομέτρων από το σπίτι της; Κι' η μυθιστορηματική αφήγησις της για τα παθήματά της δεν προήρχετο τάχα από τη φαντασία της και μόνον;

Ο αστυνομικός θέλησε να εχρήσθη τη συνείδησί του κι' αφού παρακάλεσε μία από τις γυναίκες αστυνόμους, που υπηρετούσαν στο τμήμα, να την περιποιηθεί και να της δώσει ν' αλλαγή ρούχα, γιατί τα δικά της ήταν μουσκεμένα από το νερό, πέρασε σ' ένα γειτονικό θέατρο και ζήτησε το Χουάν Ναβάρος στο τηλεφώνον.

Ο Ναβάρος άκουσε κατάπληκτος την αφήγησί του. Και πάλι, λοιπόν, η Έβελιν είχε

σωθεί; Κι' είχε τρέξει στην αστυνομία; Ποιος ξέρει τι μπορούσε ν' αφηγήθη έναντιόν του! Άλλα, ξαφνικά, μία σατανική ιδέα πέρασε από το μυαλό του.

— Τη δυστυχισμένη! απάντησε. Θα εδραπέτευσε από την κλινική, όπου την είχα βάλει για να θεραπευθεί. Πάσχει, έρετε, από μανία καταδιώξεως...

— Και σέ μένα, είπε ο επιθεωρητής, έδωσε την έντύπωσι πώς δεν είναι καλά στο μυαλό της... Κι' έπειτα, η ιστορία που μου αφηγήθηκε είναι τελείως άπίθανη...

— Σωστά, σωστά, απάντησε ο Ναβάρος. Σας παρακαλώ να μη την κακομεταχειρισθείτε... Πηγαίνω να πάρω μιά-δυο νοσκόμες και τρέχω άμέσως... Ο επιθεωρητής απόθεσε το ακουστικό.

— Ήμουν βέβαιος πώς ήταν τρελή! ψιθύρισε.

Ο Ναβάρος από το άλλο μέρος έφτιαξε άμέσως πάνω στο δίσκο του τηλεφώνου τον αριθμό της Μπιάνκας.

— Μην ανησυχήτε, της είπε. Η Έβελιν διέφυγε και πάλι, άλλα εα την ξαναπιάσουμε.

Και της αφηγήθηκε τη συνομιλία του με τον αστυνομικό.

— Αυτή τη φορά, είπε ένθουσιασμένη η Μπιάνκα, δεν πρόκειται να μās ξεφύγη.

Για τη δυστυχισμένη Έβελιν, η στάσις των αστυνομικών ήταν ανεξήγητη. Άφου την έντυσαν με καθαρά ρούχα, την έβαλαν σ' ένα αυτοκίνητο κι' ο επιθεωρητής, στον οποίον είχε αφηγήθη προητέρως την περιπέτειά της, κάθισε πλάι της.

— Στο «Ξενοδοχείο των Βράχων», είπε ο τελευταίος στον σωφέρ, που ξεκίνησε άμέσως.

— Άλλα, γιατί με πηγαίνετε εκεί; ρώτησε η Έβελιν. Και γιατί δεν κάνετε τίποτε εναντίον των γκανγκστερς, που με άφηγαν;

— Όλα θα γίνουν, κυρία, απάντησε ο αστυνομικός χαμογελώντας. Το κυριώτερο για τη στιγμή είναι να σωθείτε.

Η Έβελιν του έκανε και πολλές άλλες ερωτήσεις. Άλλ' ο επιθεωρητής της απαντούσε πάντα με υπεκφυγές. Ο άνθρωπος αυτός, έπειτα από τη συνομιλία του με τη Ναβάρος, είχε σχηματίσει την πεποίθησι ότι είχε να κάμη με μία τρελή.

λη και το μόνο που τον απασχολούσε ήταν να την παραδώσει στον άντρα της, για ν' απαλλαγεί από τις ενοχές.

— Έφτασαν, σέ λίγο, στο «Ξενοδοχείο των Βράχων». Ο επιθεωρητής είτε σιγά μερικές λέξεις στον διευθυντή κι' έπειτα ώδηγηση την Έβελιν σ' ένα δωμάτιο.

— Άλλα, τί σημαίνει αυτό; ρώτησε η Έβελιν, που είχε αρχίσει ν' ανησυχή.

— Σημαίνει ότι βρίσκεσθε υπό την προστασία μου, κυρία, απάντησε ο αστυνομικός.

— Όδηγήστε με, λοιπόν, στο σπίτι μου...
— Έχω μεριμνήσει γι' αυτό, κυρία, είπε ο αστυνομικός. Σε λίγο θα έλθουν να σας παραλάβουν...

— Ποιός;

— Άλλα ποιός άλλος από τον σύζυγό σας, κυρία;

— Ειδοποιήσατε τον άντρα μου; φώναξε η Έβελιν. Ω, κύριε, σας ικετεύω, αφήστε με να φύγω... Δεν ξέρете πώς ο άντρας μου είναι ο χειρότερος έχθρος μου;

Λέγοντας αυτά, σηκώθηκε από το κάθισμά της για να φύγη.

Άλλα, την ίδια στιγμή, ή πόρτα άνοιξε με όρμη κι' έμφανίστηκε ο Χουάν Ναβάρος.

— Σας ευχαριστώ, κύριε, έίπε ο άθλιος σύζυγος στον αστυνομικό. Είσαθε ο σωτήρ της γυναίκας μου. Ήρθα μαζί με τη νοσοκόμα, που την έχει υπό την επίβλεψή της... Μπορείτε να φύγετε τώρα... Η γυναίκα μου δεν διατρέχει πιά κανένα κίνδυνο...

Λέγοντας αυτά, έβαλε στο χέρι του αστυνομικού μία δεσμη χαρτονομισμάτων. Η θέα των χρημάτων αυτών έκαμε το όργανο της τάξεως να μην ζητήσει άλλες εξηγήσεις και να φύγη άμέσως.

Ο Ναβάρος κλείδωσε την πόρτα πίσω του και γύρισε κατόπιν προς τη σύζυγό του: — Νομίσατε λοιπόν, της έίπε, πώς οι έχθροί μου μπορούν να φεύγουν εύκολα από τα χέρια μου; Σε προειδοποίησα να φυλαχθείς! Αυτή τη φορά, σε κρατώ και καμμία δύναμις δεν θα μπόρεση να σε σώση από την εκδίκησί μου!

— Αυτό θα το ιδούμε! απάν-

Μυθιστορίες

Η Θυσία του Άβρααμ

— Όταν ο άειμνηστος Άβραάμ, ο πολίτευτης Πειραιώς και ύπουργός της Παιδείας ήταν δικηγόρος στη γείτονα του σινεμά το παρακάτω χαριτωμένο επεισόδιο:

Μία μέρα άγόρευε στο δικαστήριο για κάποια ύπόθεσι και πήρε τέτοια φορά που δεν έλεγε να σταματήσει.

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου, που συνέβαινε να είναι και φίλος του, του έειπε σέ μία στιγμή:

— Προς Θεού κ. Άβρααμ! Κάμε άκόμα μία θυσία: Θυσίασε το σημερινό σου λόγο.

Ο Άβρααμ σάστισε ακούγοντας την έξυπνη σύστασι του προέδρου κι' ετοιμαζόταν να σταματήσει. Τη στιγμή όμως αυτή έλαβε το λόγο ένας άλλος δικηγόρος που άρχισε να διαμαρτύρεται για την επέμβασι του προέδρου και στο τέλος φώναξε στον Άβρααμ να μη «θυσιάσει» το λόγο του.

Ο συναδέλφος αυτός του Άβρααμ λεγόταν Άγγελος.

— Κύριε πρόεδρε, φώναξε τότε ο Άβρααμ, ήμουν έτοιμος να κάμω τη θυσία που μου ζητήσατε, μά, όπως βλέπετε, δεν με αφήνει ο... Άγγελος Κυρίου και γι' αυτό συνεχίζω.

Κι' εξακολουθούσε ν' αγορεύη επί δύο ώρες άκόμη.

14Α

Μεταχειρίζεσθε την **Κρέμα ΦΙΛΟΝΤΕΡΜ** *Αποκλάντε δροσερό και νεανικό δέρμα*

Αντιπροσωπεία: Σ. ΛΕΚΑΤΣΙΣ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 73 — ΤΗΛ. 52.558 — Αθήναι

τησε μία φωνή πίσω του.
"Ο Ναβάρος γύρισε άμέσως και είδε μπροστά του τόν "Εντγκαρ Φούλταν."

— Σεις εδώ; φώναξε με όργη.

— Κύριε, του απάντησε ο συνομιλητής του με άπαθεια και ήρεμια, κάμετέ μου τη χάρη να μου παραδώσετε το κλειδί της πόρτας, για να μπορέσουμε ή σύζυγός σας κι' εγώ, να φύγουμε από δω.

"Ο Ναβάρος έκάγχασε.

— Θα άστειεύσθε, βέβαια, άπάντησε.

— Χουάν Ναβάρος, συνέχισε ο Φούλταν, αν δεν υπακούσετε άμέσως, θα άναγκασθώ να μεταχειρισθώ βία. "Η σύζυγός σας και εγώ πρέπει να φύγουμε από δω προτού φτάσουν ή Μπιάνκα και οι σύντροφοί της.

— Για ποιά Μπιάνκα μιλάτε; ρώτησε ο Ναβάρος, που είχε γίνει κατακίτρινος.

— Για την περίφημη γκανγκστερίνα, την άξια συνενοχό σας, άπάντησε ο Φούλταν. Ξέρω όλα τα σχέδιά σας, Χουάν Ναβάρος. "Αλλά μπορείτε να είσαστε βέβαιοι ότι θα άποτύχουν, γιατί άγρυπνώ!

"Ο Χουάν Ναβάρος πήρε έπιθετική στάση.

— "Αβλιε! φώναξε. Θα σέ βρίσκω, λοιπόν, πάντοτε στο δρόμο μου; "Αλλά θα σου δείξω!...

Κι' έκαμε να βγάλη το περίστροφό του.

"Αλλά δεν πρόφτασε. Οι γροθιές του Φούλταν κινήθηκαν με άστραπιαία ταχύτητα κι' ή μία άπ' αυτές βρήκε τόν Ναβάρος στο σαγόνι, ενώ ή άλλη τόν χτύπησε στο στομάχι.

"Ο Ναβάρος έχασε άμέσως

τις αισθήσεις του και κυλίσθηκε στο πάτωμα.

"Ο Φούλταν έσκυψε άμέσως πάνω του και τού πήρε το κλειδί της πόρτας από την τσέπη του γιλέκου του. Την άνοιξε κατόπιν και φώναξε στην "Εδελιν:

— "Εμπρός! Δεν έχωμε να χάσωμε ούτε στιγμή!

"Επειτα από μερικά λεπτά, έβγαιναν από μια πλάγια πόρτα του ξενοδοχείου, χωρίς να τους άντιληφθή κανείς.

Πίσω από τó ξενοδοχείο άπλωνόταν ένα μεγάλη δάσος. "Ο Φούλταν και ή "Εδελιν ώρμησαν προς τα εκεί.

"Επειτα από λίγο διέκριναν ένα κυνηγετικό περίπτερο. "Ο Φούλταν έτρεξε άμέσως και μ' έπιδεξιότητα διαρρήκτου άνοιξε την πόρτα.

— "Ας σταματήσωμε λίγο εδώ, είπε στην "Εδελιν.

Κυνηγετικά όπλα διαφόρων τύπων και τρόπαια βρίσκονταν μέσα σ' αυτό τó περίπτερο. "Ο Φούλταν ξεκρέμασε ένα από τα όπλα, τó γέμισε με δύο φυσιγγία και τó έδωσε στην "Εδελιν.

— Μην διστάσετε να πυροβολήσετε, της είπε, αν παρατηρήσετε τίποτε τó έκτακτο.

— "Αλλά θα μ' άφήσετε, λοιπόν, μόνη; διαμαρτυρήθηκε ή νεαρή γυναίκα.

— Είνε άνάγκη, άγαπητή φίλη, άπάντησε ο Φούλταν. Βρισκόμαστε στο άγνοστο και οι έχθροί μας μπορούν να έμφανισθούν μπροστά μας από τη μία στιγμή στην άλλη. Θα κάμω, λοιπόν, μία έξερεύνησι για να ιδώ πώς θα μπορέσωμε να βγούμε από αυτό τó δάσος χωρίς να κινδυνεύσωμε. Δεν πρόκειται, άλλωστε, να άπομακρυνθώ πολύ.

"Η "Εδελιν δεν άπάντησε τίποτε.

"Ο Φούλταν βγήκε από τó περίπτερο κι' άρχισε να διευθύνεται προς τó μέρος τού γειτονικού ύψώματος, για να κάτοπτεύση τα περίε.

"Αλλά, ξαφνικά, σταμάτησε. Είχε διακρίνει σε μικρή άπόσταση τη Μπιάνκα και τούς συντρόφους της, που κατευθύνονταν προς τó μέρος τού περιπτερου.

Οι γκάνγκστερς, βλέποντας την άργοπορία τού Ναβάρος, είχαν άνεβή στο δωμάτιο, όπου όμως βρήκαν μόνο τó συνενοχό τους, κι' αυτόν, άλλωστε, σε άξιοθρήνητη κατάσταση. "Ετρεξαν τότε έξω, κι' όπως είχε βρέξει την προηγούμενη ήμερα, δεν δυσκολεύθηκαν να άνακαλύψουν πάνω στο μαλακό χώμα τα άποτυπώματα των ποδιών των δύο φυγάδων.

"Ο Φούλταν δίστασε για μερικές στιγμές, μη ξέροντας τί έπρεπε να κάμη. Τρείς ρωμαλέοι γκάνγκστερς συνώδευσαν τη Μπιάνκα. Δεν θα ήταν, βέβαια, δυνατόν να τά βάλη μαζί τους. Τό να τρέξει στο περίπτερο και να όχυρωθή μέσα σ' αυτό, δεν τού φάνηκε έξ άλλου σκόπιμο. Γιατί τó σπιτάκι αυτό ήταν χαμηλό και θα έπρεπε να προστατεύη ταυτόχρονα την πόρτα και τά τρία παράθυρά του, πράγμα που ήταν άδύνατο.

"Αποφάσισε τότε να καταφύγη σ' ένα μικρό τέχνασμα. "Αντί να κρυφθή, έτρεξε σ' ένα άκάλυπτο μέρος και προσπάθησε ότι προσπαθούσε να διαφύγη προς τά εκεί, έλπίζοντας

ότι, μ' αυτόν τόν τρόπο, θα άπομακρυνε τούς γκάνγκστερς από τó περίπτερο.

"Αλλά τó μονοπάτι πού άκολουθούσε, κατέληγε σε μία μικρή χαράδρα.

"Ο Φούλταν άρχισε να πεδάη από βράχο σε βράχο, ξαφνικά όμως παραπάτησε και κυλίστηκε στο βάθος της χαράδρας.

Οι γκάνγκστερς, πού τόν είχαν ιδή, έτρεξαν άμέσως προς τά εκεί.

"Ο Φούλταν, πέφτοντας, είχε χτυπήσει σε διάφορα μέρη τού σώματος και είχε χάσει τις αισθήσεις του.

"Ενας από τούς γκάνγκστερς άρπαξε τότε μία μεγάλη πέτρα και τη σήκωσε πάνω από τó κεφάλι τού μυστηριώδους ύποστηρικτού της "Εδελιν.

"Αλλά ή Μπιάνκα τόν συγκράτησε.

— "Οχι, φώναξε. Δεν είναι έντιμο αυτό!...

"Ο γκάνγκστερ πέταξε μακριά του την πέτρα καγχάζοντας.

— Αύτη ή γενναιοψυχία σας θα μάς στοιχίση άκριβά, είπε στη Μπιάνκα. Ουμνήθητε τά λόγια μου!

"Η γκανγκστερίνα διάταξε τούς ανθρώπους της να σηκώσουν τόν άναίσθητο Φούλταν και να τόν μεταφέρουν στο μικρό κυνηγετικό περίπτερο, πού βρισκόταν στην άντίθετη πλευρά τού λοφίσκου.

"Η "Εδελιν τούς είδε να πλησιάζουν. "Αλλά δεν είχε τó θάρρος ν' άκολουθήση την ύπόδειξι τού Φούλταν. "Ετρεξε, λοιπόν, να κρυφθή στο βάθος τού περι-

πτερου, πίσω από ένα όγκώδες γραφείο.

Οι γκάνγκστερς μετέφεραν τόν Φούλταν στο περίπτερο και τόν έαπλωσαν πάνω στο μοναδικό κρεβάτι πού βρισκόταν εκεί.

— Είνε άδύνατον να μ' ήν πάρχουν έπίδεσμοι και φάρμακα εδώ, είπε ή γκανγκστερίνα.

Και άρχισε να ψαχνη μέσα στο περίπτερο. "Ετσι έφθασε και στο γραφείο κι' έκαμε ν' άνοιξη τά συρτάρια του.

"Αλλά, ξαφνικά, είδε την κάνην ενός όπλου, πού διευθύνονταν προς τó μέρος της κι' άκουσε μία φωνή πού της έλεγε:

— Μην κάνετε την παραμικρή κίνησι, μην βγάλετε λέξι από τó στομα σας, γιατί διαφορετικά θα σωριάστητε στη στιγμή νεκρή.

— Τι ζητάτε από μένα; ρώτησε σιγά ή Μπιάνκα.

"Αντί ν' άπάντηση ή "Εδελιν ρώτησε την γκανγκστερίνα:

— "Ο κύριος Φούλταν ζή;

— "Ναι. "Εχει χάσει τις αισθήσεις του, αλλά τά τραυμάτά του δεν φαίνονται σοβαρά. Οι άνθρωποι μου είναι μανιώδεις ενάντιόν του!...

— Σεις όμως, μπορείτε να τόν σώσετε.

— "Αμφιβάλλω αν θα τó κατορθώσω, άπάντησε ή γκανγκστερίνα, αλλά θα κάμω ό,τι μπορώ, γιατί τόν αγαπώ, μ' όλο πού αυτός με μισεί. Τόν αγαπώ χωρίς έλπίδα, κυρία, γιατί ξέρω πώς δεν θα μ' άγαπήση ποτέ!

— Και γιατί;

— Γιατί αγαπάει μιάν άλλη. Κι' αύτη ή άλλη είσαστε σεις!

— Τό ξέρω, άπάντησε ή "Εδελιν. "Αλλ' εγώ δεν τόν αγαπώ!...

"Η άγάπη και ή άφοσίωσίς του με συγκινούν και με καλακεύουν. Δεν πρόκειται όμως να τόν αγαπήσω ποτέ, γιατί ή καρδιά μου είναι δοσμένη από καιρό και για πάντα σε άλλον.

Τό πρόσωπο της Μπιάνκας φωτίστηκε από χαρά.

— "Αλλά τότε τά πράγματα αλλάζουν, κυρία, είπε. Δεν είμαστε πιά αντίζητες!...

Οά διευκολύνω τη φυγή σας και θα κάμω τά πάντα για να σώσω τόν κύριο Φούλταν από τούς ανθρώπους μου.

Πίσω από τó γραφείο ύπηρχε ένα είδος άποθήκης, όπου ήταν στιβαγμένα διάφορα πράγματα. "Η άποθήκη αύτη είχε μία μικρή πόρτα.

— "Ανοίξτε αύτη την πόρτα και φύγετε, είπε ή γκανγκστερίνα στην "Εδελιν. Κανείς δεν πρόκειται να καταλάβη τó παραμικρό.

"Η νεαρή γυναίκα κατέβασε τó όπλο της και της έδωσε τó χέρι.

— Δεν θα ξεχάσω ποτέ ότι σας χρωστάω τη σωτηρία μου, της είπε.

"Η Μπιάνκα έκλεισε άθόρωνα την πόρτα πίσω της.

— Δεν αγαπάει τόν Φούλταν, ψιθύρισε, ενώ εγώ τόν λατρεύω! "Αν τουλάχιστον μπορούσα να τόν κάμω να καταλάβη πόσο ειλικρινής είναι ή άγάπη μου! Και τί δεν θα θυσιάσα προς χάριν του!

Τό τέλος της γκανγκστερίνας

"Η Μπιάνκα είχε βρή ένα μπουκάλι με ξύδι και, γυρίζοντας κοντά στον Φούλταν, άρ-

χισε να τού τρίβη τούς κροτάφους.

Οι σύντροφοί της είχαν καθίσει παραμέρα και την έδλεπαν με δυσφορία να κίνη αυτές τις περιπτώσεις στον αιχμάλωτο.

— "Ολα αυτά είναι περιττά, μουρμούρισε ο Ρουγκέλς.

"Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να πεθάνη και θα πεθάνη! Γιατί, λοιπόν, δεν ξεμπερούμε τó συντομώτερο μαζί του;

— Ρουγκέλς, πρέπει να φέρεσαι ίπποτικά στους αντίπαλους σου.

Είχε σκύψει τώρα πάνω στο Φούλταν και τού ψιθύρισε σιγά κοντά στο αυτί:

— "Η κυρία Ναβάρος σώθηκε. "Επιθυμώ να σώσω και σάς επίσης. Κάμετέ μου ένα νεύμα ότι με άκούτε.

"Ο Φούλταν είχε συνέλθει στο μεταξύ, αλλά ύποκρινόταν τó λιποθυμώ, κάνοντας τη σκέψη πώς αυτό ήταν προτιμώτερο στην κατάσταση πού βρισκόταν. "Αλλά τά λόγια της γκανγκστερίνας τόν καθησυχασαν.

Μισόκλεισε, λοιπόν, τó ένα του μάτι, για να δείξη ότι την άκουσε.

— Μπορείτε να κινήθητε; ξαναρώτησε ή Μπιάνκα.

— "Ναι, άπάντησε σιγά ο Φούλταν.

— "Ακούστε, συνέχισε ο Μπιάνκα. Τó κρεβάτι βρίσκεται σε άπόσταση δύο μόνων βημάτων από την πόρτα. Θα την άνοίξω για να πάρετε δηθεν άέρα!...

"Επειτα θα χτυπήσω τά χέρια!...

Οά τιναχθήτε τότε από τó κρεβάτι και θα φύγετε. "Εγγυώμαι για τούς συντρόφους μου! Δεν θα σας πειράξουν!

"Ο Φούλταν άνοιγόκλεισε δυο-τρείς φορές τó μάτι, για να της δείξη ότι την άκουσε.

"Η Μπιάνκα άπομακρύνθηκε τότε από τó κρεβάτι κι' άνοιξε την πόρτα τού περιπτερου, λέγοντας πώς ο λιποθύμος Φούλταν είχε άνάγκη από άέρα.

"Επειτα πήγε κοντά στους συντρόφους της κι' άρχισε να συζητή μαζί τους. Τρία ή τέσσερα λεπτά άργότερα χτύπησε τά χέρια της!...

Την ίδια στιγμή ο Φούλταν τινάχθηκε από τó κρεβάτι κι' έτρεξε σαν άστραπη έξω.

— Κατάρα! βρυχήθηκε ο Ρουγκέλς βγάζοντας τó περίστροφό του.

Οι δυο άλλοι τόν μιμήθηκαν κι' έτρεξαν όλοι μαζί έξω. "Αλλά δεν διέκριναν πουθενά ίχνη τού Φούλταν. "Ο μυστηριώδης έχθρος δεν είχε γίνει άφαντος.

Οι τρείς γκάνγκστερς ξαναγύρισαν μαινόμενοι στο περίπτερο.

— Τόν χάσαμε μέσα από τά χέρια μας, όπως τó προέβλεπα, είπε εκείνος πού είχε σηκώσει προτύτερα την πέτρα για να την πετάξη πάνω στο κεφάλι τού Φούλταν.

"Ο Ρουγκέλς σήκωσε τó χέρι του κι' έδειξε τη Μπιάνκα.

— Αύτη τη φορά, είπε, δεν έφυγε μόνος του. Τόν έφυγαδευσε ή γυναίκα αύτη, πού έχει την άξίωσι να έμφανίζεται σαν άρχηγός μας!

— Μάς πρόδωσε! είπε ένας άλλος γκάνγκστερ.

— Τόν αγαπάει! πρόσθεσε ο τρίτος.

"Η Μπιάνκα τούς κύτταξε με περιφρόνησι. Τί την ένδιέφεραν πιά αυτοί οι άνθρωποι; "Η καρδιά της ήταν πλημ-

ρισμένη από χαρά, γιατί ήξερε τώρα πώς ή "Εδελιν, πού την θεωρούσε για αντίζηλο, δεν άγαπούσε τόν Φούλταν. Κι' ή σκέψις αύτη της έδινε έλπίδες ότι θα μπορούσε μία μέρα να τόν κατακτήση.

Οι σύντροφοί της την άκουσαν ξαφνικά να τούς λή:

— Οι δρόμοι μας χωρίζουν άπ' αύτη τη στιγμή. Δεν έχουμε πιά να κάνωμε τίποτε μαζί. Χαίρετε, φίλοι μου!...

Σας εύχαριστώ για τή συνεργασία σας και τήν άφοσίωσί σας!...

"Αλλ' ήρθε ο καιρός αύτη ή συνεργασία μας να σταματήση!...

"Εκαμε ταυτόχρονα ένα δήμα προς την πόρτα.

Οι τρείς γκάνγκστερς παραμέρισαν για να την άφίσουν να περάση. "Αλλά, προτού ή Μπιάνκα κάμη τρία βήματα, είχαν συνέλθει από την κατάπληξι τους.

— Πηγαίνει να μάς προδώση!, είπε ο Ρουγκέλς.

— Δεν μπορούμε να της έχωμε πιά έμπιστοσύνη!

— Είνε σύμμαχος τού Φούλταν!, φώναξε ο τρίτος από τούς γκάνγκστερς. "Εχουν συνωμοτήσει για να μάς έξοντώσουν!

"Η Μπιάνκα γύρισε κείνη τη στιγμή, θέλοντας ν' άποχαιρετήση για τελευταία φορά τούς παλιούς συντρόφους της.

— "Ας τελειώνουμε! είπε ο Ρουγκέλς.

Οι τρείς γκάνγκστερς σήκωσαν άμέσως τά περιστρώφα του. "Επειτα από ένα δευτερόλεπτο τρείς πυροβολισμοί αντήχησαν και οι σφαίρες τρύπησαν τó σωμα της Μπιάνκας.

"Η όμορφη γκανγκστερίνα κυλίστηκε κάτω πλημμυρισμένη στα αίματα. Είχε πληγώσει με τη ζωή της την άγάπη της για τόν Φούλταν!...

— Δρόμο τώρα! φώναξε ο Ρουγκέλς.

Οι τρείς γκάνγκστερς άπομακρύνθηκαν με γρήγορα βήματα, χωρίς να ένδιαφερθούν περισσότερο για κείνην, πού τούς κρατούσε ως τότε κάτω

από τη γοητεία των δλεμμάτων της και της άσταλένιας θελήσεώς της.

Η όμολογία

"Η είδησις τού θανάτου της Μπιάνκας είχε καταταράξει τόν Χουάν Ναβάρος. Για την "Εδελιν και τόν Φούλταν οι έφημερίδες δεν έγραφαν τίποτε. Αυτό έσήμαινε πώς βρίσκονταν πάντοτε στη ζωή.

"Ο Ναβάρος δεν μπορούσε να έξηγήση τó θάνατο της Μπιάνκας. Την είχε σκοτώσει μήπως ο Φούλταν; Αυτό τού φαινόταν τó πιθανώτερο, γιατί δεν μπορούσε να φαντασθή τη σικνη πού ξετυλιχθηκε στο κυνηγετικό περίπτερο.

"Οταν ξαναβρήκε τις αισθήσεις του στο δωμάτιο τού ξενοδοχείου των Βράχων, διάσθηκε να φύγη, για να ξαναγυρίση στη Νέα "Υόρκη, κάνοντας τη σκέψη πώς είχε έκτεθη περισσότερο από ό,τι έπρεπε σ' αύτη την ύπόθεσι. "Ηλπιζε, άλλωστε, πώς ή Μπιάνκα κι' οι σύντροφοί της θ' άποτελείαν έκεινο πού αυτός είχε άρχισει. Και να πού τώρα μάβαινε από τις έφημερίδες ότι ή Μπιάνκα είχε βρεθή νεκρή με τρείς σφαίρες στο σώμα.

"Ο Ναβάρος ένοιωσε τó έδαφος να τρέμη κάτω από τά πόδια του. "Αν ο Φούλταν είχε σκοτώσει την Μπιάνκα, γιατί τόχα δεν θα σκότωνε και τόν ίδιον;

Σκέφθηκε τότε ότι τó μόνο πού τού έμενε να κάμη ήταν να φύγη. Κι' άρχισε να έτοιμάξη διαστικά τη βαλίτσα του. Οά έπαρνε τó πρώτο αεροπλάνο, πού θα άφίσετο μπροστά του, και θαφευγε. Τού ήταν άδιάφορο αν αύτο τó αεροπλάνο τόν πήγαине στην Εύρώπη, την "Αφρική ή την "Ασία. "Εκείνο πού ήθελε ήταν να φύγη μακριά και ν' άρχιση μία καινούργια ζωή. Μετά τó θάνατο της Μπιάνκας, άλλωστε, δεν τόν κρατούσε τίποτε πια στη Νέα "Υόρκη.

"Αλλά ξαφνικά άκουσε την

πόρτα ν' άνοιξη πίσω του. "Ηταν ο "Εντγκαρ Φούλταν, πού προχώρησε με άργά βήματα μέσα στο δωμάτιο.

"Ο Ναβάρος ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο του τó σωμα.

— Σκοτώσατε τη Μπιάνκα και τώρα έρχόσαστε να σκοτώσετε και μένα! είπε στόν έπισκέπτη του, με ύφος ανθρώπου πού τά έχει τελείως χαμένα.

— Δεν σκοτώσα τη Μπιάνκα, ούτε παρέστην στο θάνατό της, άπάντησε ο Φούλταν. Δεν μου είναι όμως δύσκολο να φαντασθώ πώς ξετυλιχθηκαν τά πράγματα. "Η Μπιάνκα πλήρωσε με τη ζωή της τó ότι θέλησε να με σώση!...

Την σκότωσαν προφανώς οι ίδιοι οι σύντροφοί της!...

Και τού άφηγήθηκε με συντομία πώς είχαν ξετυλιχθή τά γεγονότα από τη στιγμή πού έφυγε με την "Εδελιν από τó ξενοδοχείο των Βράχων.

"Ο Ναβάρος ήρέμησε κάπως.

— Και τώρα τί ήρθατε να κάμετε εδώ; ρώτησε.

— "Ηρθα για να σας σώσω! άπάντησε ο Φούλταν.

— Να με σώσετε σεις;

— "Ναι!... "Ακούστε με, σε νιόρ Ναβάρος!...

"Επειτα από λίγες στιγμές ή σύζυγός σας θα είναι εδώ με άστυνομικούς πού έρχονται για να σας συλλάβουν. Φαίνεται ότι ή κυρία Ναβάρος έχει στοιχίσει πού άποδεικνύουν την έγκληματική δράσι σας εναντίον της. Και μπορώ να σας πώ ότι τά στοιχία αυτά είναι συντριπτικά για σας!...

— Της τά προμηθεύσατε σεις; ρώτησε με λύσσα ο Ναβάρος.

— Δεν έχει σημασία αν της τά προμηθεύσα εγώ ή κάποιος άλλος, άπάντησε ο Φούλταν. Τό γεγονός είναι ότι ή κυρία Ναβάρος άνεκόνισσε αυτά τά στοιχία στην άστυνομία. Δεν μπορείτε λοιπόν να γλυτώσετε παρά μόνον αν τó θελήσω εγώ!...

— Σεις;

— "Ναι, σας είπα ότι ήρθα για να σας σώσω!...

"Αλλά μ' έναν όρο!...

Οά μου παραδώσετε μία έγγραφη όμολογία τού άτιμου ρόλου πού παίξατε άλλοτε στην ύπόθεσι τού Χάρρυ Πράις.

— Αυτό δεν θα γίνει ποτέ! άπάντησε ο Ναβάρος, χτυπώντας τó χέρι του πάνω στο τραπέζι.

— Όπως θέλετε, είπε ο συνομιλητής του. Στη περίπτωση όμως αύτη δεν θα βγήτε άπ' εδώ και, φυσικά, θα συλληφθήτε από τούς άστυνομικούς πού θα φτάσουν σε λίγο!...

Λέγοντας αυτά, έκαμε μερικά βήματα προς τά πίσω, και στάθηκε με άπειλητικό ύφος μπροστά στην πόρτα.

"Ο Ναβάρος κύτταξε γύρω του σαν θηρίο. "Αλλά κατάλαβε άμέσως πώς δεν υπήρχε καμμία έλπίδα να διαφύγη.

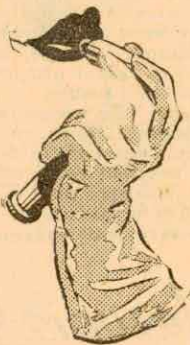
— "Εστω, είπε, σας ύπακούω!

— Καθίστε στο γραφείο σας και γράφετε ό,τι θα σας ύπαγορεύσω, διάταξε ο Φούλταν.

"Ο Ναβάρος πήρε στα χέρια του μία πένα και περιέμενε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

Στο Χέρι
κάθε κομψής Κυρίας

ζο
Linnia

• ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ
• ΔΡΟΖΙΖΕΙ
• ΓΟΗΤΕΥΕΙ

ΚΟΜΜΩΤΑΙ και ΚΟΜΜΩΤΡΙΑΙ

"Αν θέλετε να διπλασιάσετε την πελατεία σας στη ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ χρησιμοποιήστε τó νέο φάρμακο, την ήμίρρευστον κρέμα ΜΙΤΣΕΚΟ

Διαρκής παρακαταθήκη: Κομωτήριον "Αλούς", "Ελευθ. Βενιζέλου 59α."

Δυναμική
Υγεία

ΑΝΘΡΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ
Ι. ΓΙΩΤΗ

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Στην "Αγία Μαρίνα"

— Πού νά σάς τὰ λέω... Βρωμοδουλείς! Ξευτελισμοί, μυστήρια!... Η Παντζαχρούλα πάντρεψε τὴν κόρη της μ' ἕνα μασκαρά, πού τὸν γυρεῖ φιρί-φιρί ἡ αστυνομία γιὰ κακοποιήσεις καὶ φαλιμέντα! εἶπε μὴ καταδρακῆτε περαστικά! ἀπ' τὸ μαχαλά.

Κι' ἡ γυναικογειτονία διψασμένη γιὰ κουτσουμπολό ξεφώνισε: — "Ελα, καλέ, μὴ φοβάσαι, πές μας πῶς τὰμας; "Ε- μάς πῶς εὐκόλα μπορεῖ νὰ μὰς δῶναι τὰ δόντια, παρὰ τὰ μυστικά, πού θὰ μὰς μπιστευτοῦνε.

— "Ὡ κερὰ Φταλία μου τάπε, ἀλλὰ μ' ὀρκισε νὰ μὴν δῶναι τσιμουδιά. Οὔτε γρὺ! Σκεφθῆτε, λοιπόν, ρεζί-λῆκια! Μέσα στὴν ἐκκλησιά ἀπ' τὴν μιά νὰ στεφανώνη ὁ παπᾶς, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη νὰ περιμένῃ τὸ γαμπρὸ ἡ ἀστυνομία καὶ τὴ νύφη... ἡ μαμή!

— Ἀφανα ἀριδάρισε ἡ Παντζαχρού-λα.

— Μωρὴ ἀγαθοζούρα, φωνάζανε οὐ-λες ματζί, τί ἦτανε αὐτὸ πούκανες;... Νὰ παντρεύῃς τὸ κορίτσι σου ἔτσι φούρ - φούρ, χωρὶς νὰ ξετάσης τί κα-πνὸ φουμάρει ὁ γαμπρός.

— Καλέ, δὲν ἔχω εἰδησι, εἶπε ξα-φνιασμένη ἡ Παντζαχρούλα.

Τὴν ἴδια στιγμὴν ξεπρόβαλε ἄλλο μπουλουκι γυναικούλες καὶ ξεφώνισαν ἀγαναχτισμένες:

— Μωρὴ Παντζαχρούλα, πού πήγες νὰ ρίξεις τὸ κορίτσι σου;... "Αχ, τόκα-φες τζαίρ - τζαίρ! Αὐτὸν, λέει, τὸν ζητάει ὁ εἰσαγγελεῖς!... Καὶ τὸ μω-ρὸ θὰ τὸ ρίξῃ στὸ βρεφοκομεῖο;

— Καλέ, θὰ μὲ σεροεμάστε! Εἴ-σατε μὲ τὰ σωστά σας; Τὶ εἰσαγγε-λέας, καὶ τί βρεφοκομεῖο, μὲ κοπανάτε; Ἀπὸ πού σὰς φουρνί-ρανε αὐτοὶ τσοὶ μουτζέδες;

— Εἶναι πολὺ θετικά. Μὰς τὰ ρα-κοντάρισε ἡ κυρία Ἐφταλία.

— Καλέ, τὴ λαλὸ Φταλία ἀκούτε, τὴ φαρμακδόστη; "Αχ, ἐγὼ φταίω ἡ ζευξέκα, πού τ' εἶπα ἐμπιστευτικά, πῶς ἕνας γεροντολέπτερος μαυραγορί-της ἔχει μιά ὑπόθεσι, πού ἐξαρτάται ἀπὸ μὲνα, καὶ σκέφτηκα νὰ τοῦ τελέ-ψω τὴ δουλειά, κι' ἔτσι σὰν τὸν ὑπο-χρεώσω μπορεῖ νὰ τὸν καταφέρω νὰ τὸν κάνω γαμπρὸ. Ἦταν ἕνα σχέδιο, ἕνα ὄνειρο! Κι' αὐτὴ ἡ κακούρα δη-κε καὶ τόκανε ντουγιούν - μπαϊράμι.

— Ἀλλὰ νὰ δῆς τί θὰ τὴν κάνω.

Καὶ μιά καὶ δυὸ πήγε καὶ τ' εἶπε μάξους ἡ κακούρα:

— Καλέ Φταλία μου, θὰ πάω στὴν "Αγία Μαρίνα, πού μαραίνει οὐλα τὰ κακά. "Ελα καὶ σὺ νὰ προσκυνήσης τὴν Χάρι τση.

Κι' εὐτὺς τὸ δράδυ στὸ πανηγύρι τοῦ Θεοῦ ἡ Παντζαχρούλα καὶ οὐλες τ' ἄλλες κάνανε καρτέρι καὶ περιμέ-νανε τὴν Ἐφταλία νὰ τὴν ξεμπροστιά-σουνε, νὰ δῶναι τ' ἄχτι τους, νὰ τὴν κάνουνε μὲς - παρὰ!

Μὰ ἡ Ἐφταλία, ἡ μεγάλη ἀλεπού, σὰν πήγε στὸ Θεοεῖο, καὶ τίς καρσι-λάντισε οὐλες, ἕνα μπουλουκι, πήρε χα-μπάρι τὸ κόλπο, κι' ὅπου φύγη φύγη! Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τάχατες σε-κλεντισμένη, ἔλεγε στὴν Παντζαχρού-λα:

— Καλέ, δὲν μοῦπες σὲ ποιά "Α-γία Μαρίνα, κι' ἐγὼ ἡ καυμένη πῆγα στὸ Περιστερίο!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Καλέ, δὲν μοῦπες σὲ ποιά "Α-γία Μαρίνα, κι' ἐγὼ ἡ καυμένη πῆγα στὸ Περιστερίο!...

Τὰ δάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Ἰδενὴς ἄνθρωπο χίτς σήμερα ντὲν πιρέ-πει νὰ ἐνεσαι. Ἀμα ἰδενὴς εἶσαι, ἀέρα σου ἐπαίρνουνε, γέλια ἐκάνουνε, καρπαζὰ σου ντὲ-νουνε, μὰ τὸ Θεὸς σου λέω! Χίτς, μπε, ἰδγε-νεία σήμερα ντὲν χρειάζεται. Ἐγὼ ἰδγενείαν δειγμένους ἔκανα, ἄμμα μπελὰ ἰδρῆκα, ἰπεισό-ντια εἶναι, εἰς κιόπολιν κιόπεκλέρ!

Ἰπεισόντιο ταχυδρομεῖο εἶνε. Γράμματα εἶ-χα, Σουβουῖσσα μὲν εἶπε: "Καραμπέτ, ἀπὸ ταχυδρομείος νὰ περάσης, γράμματα νὰ μὲ ρί-ξης!"

— Πολὺν ὥραϊα!, λέω.

Γράμματα παίρνω, ταχυδρομείος πηαίνω, οὐδὰ περιμένω, γραμματόσημα ἰπαίρνω, ὅστε-ρα πλάϊ στέκομαι, γλώσσα μου ἰγάζω, σάλιο γραμματόσημα νὰ ἐάζω, κολλημένο, νὰ ἐκάνω. Ἀμμα, μόλις τὸ γλώσσα μου ἐβάζω δύο νεα-ροὶ γέλια ἐκάνουνε, κιόπολιν κιόπεκλέρ!

— Βρέ Γιάννη!, λέει. Κὺττα μιά γλώσ-σα, σὰν παπουτὶ!...

Τὸ Γιάννης — ἐσάγλου ἐσέκ! — τὸ γλώσ-σα μου κυττάζει, γέλια ἐάζει.

Μέσα στὸ ταχυδρομεῖο σούσουρο ἐνεταί....

"Ἄλλοι κυττᾶνε, ἄλλοι γελᾶνε, ἄλλοι μονομυ-ρισμένο ἐκάνουν, γιανὰ-γιανὰ, λοξὰ-λοξὰ τὸ γλώσσα μου κυτταγμένο ἐκάνουν. Πολὺν ὥραϊα! Χίτς, μὰ τὸ Θεὸς σου λέω, καρφὶ ντὲν καίε-ται ἐμένα...

Τώρα ντὸ κορίτσι πλησιασμένα ἐνεται.

— Κυρίε, μὲ συχωρᾶτε, λέει τὸ ἕνα, ἐπι-τρέπετε νὰ ἐάλω τὸ γραμματόσημό μου πάνω στὴν γλώσσα σας;

— Γιατί, κοῦζουμ;

— Σαλιωμένο νὰ ἐνεταί!, λέει.

— "Ὡ, μαντουμαξέ!, Περικαλῶ... Τσοκ εἶ!

Τὶ εἶναι, τζάνουμ; Λίγο σάλιο στὸ κορί-τσι νὰ ντίνω! Χίτς σπουδαῖο πράμμα ἐνεταί; Καὶ τὸ κορίτσι ὥραϊος ἦτανε, στρομπουλό-στιρομπουλό, ἄσπρο, ἀμάν, κοῦζουμ!, καὶ τὸ ψυ-χὴ μου νὰ ντίνω!...

— Ὅριστε, μαντουμαξέ!

Κορίτσι γραμματόσημο ἀπιδώνει, ἐπάνω στὸ γλώσσα μου ἐάζει, σαλιωμένο ἐκάνει, ἐπάνω στὸ φάκελλος κολλημένο ἐκάνει, πῆχριστὸ λέ-ει... Ἀστεία ἔκανε; Χίτς ντὲν ἦκσερω. Ἀμ-μα, ὅστερα ἄλλο κορίτσι ἐρχεταί.

— Κυρίε, μπορὸ σαλιωμένο νὰ ἐκάνω κι' ἐγὼ τὸ γραμματόσημο;

— Ἰφχαρίστως, κοῦζουμ!

Βαί-εἰ, κιόπολιν κιόπεκλέρ! Ἀμα εἶναι-νε αὐτὸ, ἐνας-ἐνας ἔρχεταί, γραμματόσημα κρατᾶνε:

— Ἰντρέπτε, περικαλῶ;

— Τί θέλεις, μπε;

— Ἰπειντῆς σφονγγάρια ξερὰ εἶναι, σαλιω-μένο νὰ ἐκάνω τὸ γραμματόσημό μου!...

Τὶ νὰ κάνω; Ὁ ἕνας ἔρχεταί, ὁ ἄλλος ἔρ-χεταί, χίτς, μπε, ἰδγενεία ντὲν πιρέπει νὰ ἐνε-ταί ὁ ἄνθρωπος. Μπροστὰ στὸ γλώσσα μου οὐ-ρὰ ἐνεταί, γράμματα κρατοῦνε, γραμματόση-μα κρατοῦνε, ἄμμα ὅλοι θέλουν στὸ δικὸς μου τὸ γλώσσα, σαλιωμένα νὰ ἐκάνουν. Τί ἐνεταί, κοῦζουμ; Γλέντι ἐνεταί: "Ἄλλοι γελᾶνε, ἄλ-λοι μιλᾶνε, ἄλλοι πάλι γιανὰ-γιανὰ, λοξὰ-λοξὰ κυτταγμένο μ' ἐκάνουν καὶ χλὰ καὶ χλοῦ! γέ-λια ἐκάνουν. Αἶμα μου νεφᾶλι μου ἀνεξασμένο ἐνεταί.

— Βαί, κιόπολιν κιόπεκλέρ!, λέω. Τί τὸ κἀναι, μπε, τὸ δικὸς μου τὸ γλώσσα; "Αἰ στὸ ντιάβολο!

— Ἐνα κύριος θυμωμένος ἐνεταί.

— Στάσου! φωνάζει.

— Τί θέλεις, μπε;

— Σαλιωμένο νὰ ἐκάνω τὸ γραμματόση-μός μου!

— Μπε, αἰ στὸ ντιάβολος!, λέω.

Γιόχα!, μὲ φωνάζουν. Τιρελλὸς εἶνε! λένε, κι' ἕνα πιστορίκι φωνὴν ἐβάζει:

— Ρέ, Καραμπέτ! Δὲν πᾶς νοικιασμένος νὰ ἐκάνῃς τὸ γλώσσα σου στὸ ταχυδρομεῖο, ἐο-λευμένους νὰ ἐνεταί ὁ κόσμος;...

— Ὅστε, κιόπολιν κιόπεκ! φωνάζω.

Βαί-εἰ, ἐσάγλου ἐνεκλέρ! Ἀντρωπος ἰδγε-νῆς ντὲν πιρέπει νὰ ἐνεταί.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Ἠλιοθεραπεία

Γιὰ πές μου, πουλάκι μου, τί μοῦ κάθεται ἐκεῖ ξαπλωμένη στὴν ἄμμο, ντάλα μεσημέρι, ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ καὶ εἰς περίοδον κυνικῶν καυμάτων; Εἶνε ἀ-κριδῶς μιάμιση ὥρα μὲ τὸ ρολόι, πού στέκομαι σ' αὐτὴ τὴν ἀκρῇ, στὴ σκιά δεδαΐας, ὅπου ἦρθα νὰ δρῶ λίγη ἡσ-χία καὶ ν' ἀναπαυθῶ ἀπὸ τὰ παραδε-να τῆς πόλεως, καὶ νὰ καλμάρω τὰ νεῦρα μου, εἶναι μιάμιση ὥρα, λέω, πού σὲ βλέπω, σὲ παρακολουθῶ καὶ μοῦ κινεῖ τὸν οἶκτο, τὴν ἀγανάκτηση. Εἶσαι ξαπλωμένη σὰν ψάρι στὸ τηγά-νι, ἔχεις τὴν πλά-τη σου στὸν ἥλιο καὶ πῆνεσαι. Πού καὶ πού γυρίζεις τὸ παλινόκορμό σου κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρᾷ, γιὰ νὰ ψη-θῇ κι' ἀπὸ κεῖ. Καὶ τώρα σ' ἐρωτῶ: Γιατί πῆνεσαι κο-πέλλα μου; Ποῖος ὁ λόγος ν' ἀφίνης τὸν ἥλιο νὰ σὲ πυρπολῇ ἔτσι, νὰ σὲ κα-ψαλίσῃ καὶ νὰ σὲ τσιγαρίσῃ; Ποῖος ὁ λόγος, λέω, καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς καὶ ποῖον τὸ ἐπιδικώμενον ἀποτέλεσμα;

— Πῶς; Κάνεις ἡλιοθεραπεία; Μάλι-στα, τὸ βλέπω, ἀλλὰ γιατί; Πῶς; Για νὰ μαυρίσῃς; Ὁραῖα! "Ας πούμε, λοι-πόν, ὅτι μαυρίσεις, ὅτι γίνεις μαυρο-τσουκάλο, Ἀδελφονή. Κι' ὅστερα; Τί γίνεται ὅστερα; Ποῖον τὸ ὄφελος; Θὰ πάρῃς κανένα βραδεῖο; Ἡ μήπως θὰ γίνῃ κανένας διαγωνισμὸς γιὰ νὰ δῇ ἡ «Μίς Ἀράπω» καὶ σκοπεύει νὰ ὑ-ποβάλῃς ὑποψηφίτη; "Οχι; Ἀλλά; Μήπως τόχεις τάμα, στὴν Ἁγία Μαύ-ρα; Οὔτε αὐτό; "Αμ! τότε; Γιατί πρέ-πει νὰ μαυρίσῃς, σώνει καὶ καλά;

— "Α! Ἐτσι! Γιατί εἶναι τῆς μόδας τὸ μελαχροινὸ χρῶμα τὸ καλοκαίρι, γι-ατί θέλεις ν' ἀποδείξῃς ὅτι ἔκανες μπάνια, γιατί ἐπιθυμεῖς ν' ἀραποποιη-θῇς καὶ νὰ σὲ ζηλεύουν οἱ φιλενάδες σου. Ἀκού πράματα! Ἀκού φιλοδο-ξία. Καὶ γι' αὐτό, λοιπόν, μοῦ ξαπλώ-νεις τὸ κορμί σου καὶ τίς κοκκάλες σου στὸν ἥλιο, μὰ ἡ ὥρα τὸ μεσημέρι καὶ μένει ἐκεῖ ὥς τίς δυομιση καὶ ὥς τίς τρεῖς, τὴν ὥρα, δηλαδὴ, πού κάθε πλά-σμα τοῦ Θεοῦ, μὲ μισὸ δρόμι μυαλό, κυττάει πῶς νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τίς ἡλιακές ἀκτίνες καὶ ἀκόμα καὶ οἱ σκυ-λοι, πού ἔχουν περισσότερο νιονιὸ ἀπὸ τοῦ λόγου σου, φαχνουν νὰ βροῦν καμ-μιά σκιά νὰ χωθοῦν, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ λιστύρι.

Κι' ἐσὺ ἐκεῖ! Βρέ, κύττα τίς κοκκάλες τίς πλάτης σου, κύττα τὰ παιδία σου, πού φέγγουν, καὶ ρίχτο στὸ φαί νὰ πάρῃς κανένα δρόμι κρέας, δύστυχη, πού εἶσαι σὰν σπασμένη ὀδοντογλυφί-δα! Ἀκουσε, πουλάκι μου, σοῦ μι-λάω σὰν πατέρας σου, μὲ παίρνω μὲ τὸ μαλακό, γιὰ νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὴν καταστροφὴ. Δὲν τὸ βλέπεις πῶς δὲν σοῦ χρειάζεται ἥλιος; Φαγάκι σοῦ χρει-άζεται, κορίτσι μου. Φαγάκι, ἀνάπαυ-σις καὶ σκιά. "Αεῖτε, λοιπόν! Τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω. Σήκω νὰ φᾶς. Παράτα τὴν ἡλιοθεραπεία καὶ ρίχτο στὴ μι-πι-φεκοθεραπεία, γιὰ νὰ σωθῇς. Κι' ἂν ἐπιμένῃς, σώνει καὶ καλά, νὰ μαυρί-σῃς, πές μου τὸ ἐμένα νὰ σὲ ἀναλά-βω. Θὰ πάρω μιά σακκούλα φούμο καὶ θὰ σὲ κάνω σὰν ὑπῆκοο τοῦ Ρας Τάφ-φαρι! "Εκτὸς ἂν προτιμᾷς ἕνα μπά-νιο σὲ καρβουνόσκουνη. "Αεῖτε, τώρα! Σήκω πού σοῦ λέω, γιατί τὸ πῆρα κι' ὅλας. Κνώδαλο!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Δραματικό δῆγημα

Καθισμένος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, ὁ Ζὰκ Ρεῦ-νὰρ κάπνιζε τὸ τελευταῖο του τσιγάρο, μὲ τὰ μά-τια σπηλαιωμένα πάνω στὸ πορτραῖτο πού κρεμόταν στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο. Ἦταν ἕνα πορτραῖτο γυναικῆς μὲ μεγάλα φωτεινὰ μάτια, ἀρμονικὰ χαρακτηριστικά καὶ πλούσια μαλλιά, πού ἐπεφταν μὲ κυματισμοὺς πᾶ-νω στοὺς ὤμους τῆς. Τὸ τσιγάρο πού κάπνιζε δὲν φαί-νόταν πῶς τοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Ἀ-νοίξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του κι' ἐβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα περιστρο-φο. Ἡ μεγάλη στιγμὴ εἶχε φτάσει.

Ὁ Ζὰκ Ρεῦνὰρ στήριξε τὴν κάν-νη του στὸν δεξιὸ κρόταφό του κα-μογέλασε στὸ πορτραῖτο κι' ἔπει-τα πίεσε τὴ σκανδάλη.

Ἀλλὰ δὲν ἀκούστηκε παρὰ ἕνα «κλικ». Τίποτε ἄλλο. Τὸ ὄπλο εἶχε πάθει ἀφλογιστία.

Ὁ Ζὰκ Ρεῦνὰρ τὸ πέταξε μὲ ὀργὴ μα-κρὰ του. Καταλάβαινε τώρα πῶς ποτὲ ἄλ-λοτε δὲν θὰ ξανάβρισκε τὸ θάρρος νὰ ἐπα-ναλάβῃ τὴν ἴδια χειρονομία. Ἦταν, λοιπόν, καταδικασμένος νὰ ζήσῃ!

Νὰ ζήσῃ! Ἀλλὰ πῶς; Καὶ γιὰ ποιο λόγο; Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἡ γυναῖκα του, ἡ ἀ-γαπημένη του Ἀλὶν, εἶχε φύγει μὲ κάποιον ἄλλον, ἀφήνοντάς του ἕνα ἄπλο ἀπογοε-τιστήριο σημεῖωμα. ὅλα γύρω του καὶ μέσα στὴν ψυχὴ του εἶχαν σωριαστῇ σ' ἑρ-πια.

Γιὰ ποῖον θὰ ἐργαζόταν καὶ θὰ μοχθοῦσε; Τί τὸν ἐνδιέφερε ἡ κοινωνικὴ του θέσις; Τὸ γρῆμα, οἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς;

Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχαν πιά τὴν παρσμηκοὴ ἀξία στὰ μάτια του. Κι' ὅμως, ἦταν κα' "δι-κασμένος νὰ ζήσῃ!

Ὁ Ζὰκ Ρεῦνὰρ ἔσκυψε τὸ κεφάλι στὴ σκληρὴ μοῖρα του. Ἀλλ' ἡ παλὰ δραστηρι-ότης του τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει πιά. "Αρχισε λοιπόν, νὰ παραμελῇ σιγά-σιγὰ τὴν ἐροασία του, ὥς πού, κάποτε, τὸν ἐδιώξαν ἀπὸ μιά σημαντικὴ θέσι πού κατείχε σὲ κάποια μεγάλη ἐταιρία.

Ἀλλὰ δὲν ἐνοίωσε τὴν παραμικρὴ λύπη γι' αὐτό. Εἶχε, ἄλλωστε, μερικά χρήματα. Ὅταν τὰ ἐξόδεψε, ἄρ-χιζε νὰ πουλᾷ τὰ πράγματά του. Κι' ὅπως κρωστοῦ-σε ἀρετὰ ἐνοίκια, βρόθκε μιά μέρα στὸ δρόμο.

Τὸ λογικώτερο θὰ ἦταν νὰ βοῇ μιά ἄλλη θέσι καὶ νὰ προσπαθῇ ν' ἀνορθωθῇ. Ἀλλὰ δὲν ἔκανε τίποτε.

Μὲ πόση εὐκολία, σ' ἀλήθεια, κυλᾶ ὁ ἄνθρωπος στὸν κατήφορο! Κι' ὁ Ζὰκ Ρεῦνὰρ κύλησε ἀπὸ τὸ ἕνα σκαλοπατὶ στὸ ἄλλο, ὥς πού ἔφτασε πολὺ χαμηλὰ. Κατάντησε ἀλήτης. Κι' ἴσως κατὶ χειρότερο ἀπὸ ἀ-λήτης. Ὅλα εἶχαν πάψει νάχουν τὴν παραμικρὴ ση-μασία γι' αὐτόν. Ἐτρώγε, κοιμόταν καὶ ζούσε μηχανι-κά... Ἐπειτα ἀνακατεύτηκε μὲ μερικές βρωμοδουλει-ές. Τίποτέτινα πράγματα... Μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐξ-οικονομῇ λίγο φαί καὶ κάποιο χαρτί-λῆκη. Γιατί, βέ-βαια, ἕνας ἀλήτης δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἂν δὲν λερῶσῃ τὰ χέρια του, κλέβοντας κατὶ ἀπὸ δῶ καὶ κατὶ ἀπὸ κεῖ... Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ὁ Ζὰκ Ρεῦνὰρ τὸ ἔκανε μηχανικά. Οἱ σύντροφοί του στὸ καπηλιὸ ὅπου σύχναζε δὲν τὸν θεωροῦσαν γιὰ τίποτε ἰκανὸ κι' ὅταν τὸν ἐπαίρναν μα-ζί τους τοῦ ἀνέβηταν νὰ παραμονεύῃ ἔξω ἀπὸ τὰ σπι-τία ὅπου ἐμπάνιν, γιὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ σὲ περί-πτωσι κινδύνου. Δὲν ἔκανε, κατὰ τὴ γνώμη τους, γιὰ τίποτε ἄλλο. Ἐκεῖνο τὸ βρόδυ, ὁ Λουσιέν Γκοντεκ κι' ὁ Μαρσέλ Περριέ τοῦ εἶπαν:

— Ἐχομε μιά γερὴ δουλειὰ ἀπόψε. Θάρθῃς μαζί μας. Κι' ὁ Ρεῦνὰρ πήγε.

Στὸ δρόμο τοῦ ἐξήγησαν πῶς θάμπανιν στὸ σπῆτι μιάς κυρίας πού ζούσε ἐλεύθερη ζωὴ καὶ πού εἶχε πολ-λὰ κοσμήματα.

— Οἱ ὑπηρετές της ἔχουν ἀδεία ἀπόψε, τοῦ εἶπε ὁ Λουσιέν. Θὰ εἶνε μόνη της στὸ σπῆτι. Θὰ μποῦμε κι' οἱ τρεῖς καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃς ν' ἀδειάσωμε τὰ συρτάρια. Ὅσο γιὰ τὸ Μαρσέλ, θὰ ἐπιτηρῇ τὴν κυρία... Κι' ἀλ-λοῖμόν τῆς ἂν θελήσῃ νὰ φωνάξῃ!

Ὁ Μαρσέλ ἔδειξε τὸ μαχαίρι του.

— Δὲν θὰ προφτάσῃ νὰ βγάλῃ λέξι, εἶπε.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Οἱ ὑπηρετές της ἔχουν ἀδεία ἀπόψε, τοῦ εἶπε ὁ Λουσιέν. Θὰ εἶνε μόνη της στὸ σπῆτι. Θὰ μποῦμε κι' οἱ τρεῖς καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃς ν' ἀδειάσωμε τὰ συρτάρια. Ὅσο γιὰ τὸ Μαρσέλ, θὰ ἐπιτηρῇ τὴν κυρία... Κι' ἀλ-λοῖμόν τῆς ἂν θελήσῃ νὰ φωνάξῃ!

Ὁ Μαρσέλ ἔδειξε τὸ μαχαίρι του.

— Δὲν θὰ προφτάσῃ νὰ βγάλῃ λέξι, εἶπε.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Οἱ ὑπηρετές της ἔχουν ἀδεία ἀπόψε, τοῦ εἶπε ὁ Λουσιέν. Θὰ εἶνε μόνη της στὸ σπῆτι. Θὰ μποῦμε κι' οἱ τρεῖς καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃς ν' ἀδειάσωμε τὰ συρτάρια. Ὅσο γιὰ τὸ Μαρσέλ, θὰ ἐπιτηρῇ τὴν κυρία... Κι' ἀλ-λοῖμόν τῆς ἂν θελήσῃ νὰ φωνάξῃ!

Ὁ Μαρσέλ ἔδειξε τὸ μαχαίρι του.

— Δὲν θὰ προφτάσῃ νὰ βγάλῃ λέξι, εἶπε.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Οἱ ὑπηρετές της ἔχουν ἀδεία ἀπόψε, τοῦ εἶπε ὁ Λουσιέν. Θὰ εἶνε μόνη της στὸ σπῆτι. Θὰ μποῦμε κι' οἱ τρεῖς καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃς ν' ἀδειάσωμε τὰ συρτάρια. Ὅσο γιὰ τὸ Μαρσέλ, θὰ ἐπιτηρῇ τὴν κυρία... Κι' ἀλ-λοῖμόν τῆς ἂν θελήσῃ νὰ φωνάξῃ!

— Αὐτὴ τὴ φορὰ πρέπει νὰ ξελασπώσωμε. Τὸ σπῆτι ὅπου μπῆκαν, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα μ' ἕνα ἀντικλεῖδι, ἦταν ἀγνωστὸ στὸ Ρεῦνὰρ. Ἀλλὰ κι' οἱ σύν-τροφοί του δὲν ἤξεραν καλύτερα τὴν ἐσωτερικὴ διαρρύ-θμισί του. Κι' ὅπως περπατοῦσαν μέσα στὸ σκοτάδι, ἔκαμαν κάποιο θόρυβο.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ, τὸ χῶλ ὅπου βρίσκονταν, πλημμύρισε ἀπὸ φῶς καὶ μιά γυναῖκα ἐμφανίστηκε στὸ ἀνοιγμά μίος πόρτας.

Ὁ Ζὰκ Ρεῦνὰρ ἐνοίωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίσουν. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν Ἀλὶν, τὴ γυ-ναῖκα του.

Μ' ἕνα πήδημα, ὁ Μαρσέλ βρέθηκε κοντὰ τῆς, κρατῶν-τας τὸ μαχαίρι τοῦ σπῆτι χέρι.

Καὶ τότε ἐγινε κατὶ πού ἦ-ταν πολὺ παράξενο. Ὁ Ζὰκ Ρεῦνὰρ ἀρχισε νὰ φωνάξῃ μ' ὅλη του τὴ δύναμι:

— Κλέφτες! Βοήθεια! Κλέ-φτες!

Ὁ Μαρσέλ Περριέ ἄφησε τότε τὴ νεαρὴ γυναῖκα κι' ἔτρεξε κον-τὰ του.

— Τρελλὰδες; τοῦ φώναξε.

Ἀλλ' ὁ Ρεῦνὰρ ἐξακολούθησε νὰ φωνάξῃ μὲ περισσότερὴ δύναμι ἀ-πὸ πρῖν.

Ὁ Μαρσέλ Περριέ δὲν δίστασε

— Τρελλὰδες; τοῦ φώναξε.

Ἀλλ' ὁ Ρεῦνὰρ ἐξακολούθησε νὰ φωνάξῃ μὲ περισσότερὴ δύναμι ἀ-πὸ πρῖν.

Ὁ Μαρσέλ Περριέ δὲν δίστασε

— Τρελλὰδες; τοῦ φώναξε.

Ἀλλ' ὁ Ρεῦνὰρ ἐξακολούθησε νὰ φωνάξῃ μὲ περισσότερὴ δύναμι ἀ-πὸ πρῖν.

‘Η «ποιότητας» του δέρματος ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ

Τα γάλατα καλλονής κι’ οι θρεπτικές
κρέμες

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη πλάνη για τις γυναίκες από το να νομίζουν ότι το δέρμα τους δεν μπορεί παρά να είναι ή λιπαρό ή ξηρό. Η κατάταξη αυτή είναι πολλές φορές αυθαίρετη και δεν στηρίζεται σ’ επιστημονική βάση.

Κάτι, που πιθανόν δεν θα έχετε προσέξει, είναι ότι το δέρμα γίνεται σε ώριμες περιόδους πιο λιπαρό. Αυτό συμβαίνει π.χ. κατά τη διάρκεια της έμμηνου ροής και κατά τις ημέρες που προηγούνται από αυτήν.

Ο λόγος που κάνει το δέρμα πιο λιπαρό κατά τις περιόδους αυτές είναι ότι η ποιότητα του δέρματος — ο βαθμός, δηλαδή, της ξηρότητας ή της λιπαρότητας του — εξαρτάται από τη λειτουργία των αδένων εσωτερικής έκκρισης και κυρίως των ωοθηκών, που εκκρίνουν δύο σημαντικότερες ορμόνες, τη φολλικουλίνη και τη λουτεΐνη. Αλλά και διάφορα άλλα όργανα, όπως το στομάχι, ο έντερος σωλήν, το σπλήν κ.τλ. επηρεάζουν επίσης έμμεσα την κατάσταση του δέρματος.

Το δέρμα δεν μπορεί, λοιπόν, να χαρακτηριστεί μία για πάντα λιπαρό ή ξηρό. Γιατί μπορεί να είναι άλλοτε λιπαρό κι’ άλλοτε ξηρό. Πρέπει συνεπώς κι’ η αισθητική περιποίησή του να είναι ανάλογη προς την ιδιομορφία του κάθε στιγμής.

Στο ζήτημα της αισθητικής περιποίησης του δέρματος επικρατούν δυστυχώς με ταυ των γυναικών περισσότερες πλάνες, παρά όρθες αντιλήψεις. Οι κυριώτερες και πιο καταστρεπτικές απ’ αυτές είναι, κατά την διαπρεπή Γάλλο επιστήμονα, δόκτορα Ο. Λυρά, οι ακόλουθες:

1. Το μακιγιάζ δεν είναι αβλαβές, όπως φαντάζονται οι περισσότερες από τις γυναίκες, που καταφεύγουν σ’ αυτό. Το κυριώτερο μειονέκτημά του είναι ότι φράσσει τους πόρους του δέρματος κι’ εμποδίζει την αόλη αναπνοή. Το ιδεώδες για μία γυναίκα θα ήταν να μην μακιγιαστεί καθόλου δύο ή έστω μία μέρα την εβδομάδα.

2. Τα γάλατα της καλλονής είναι σε πολλές περιπτώσεις ερεθιστικά.

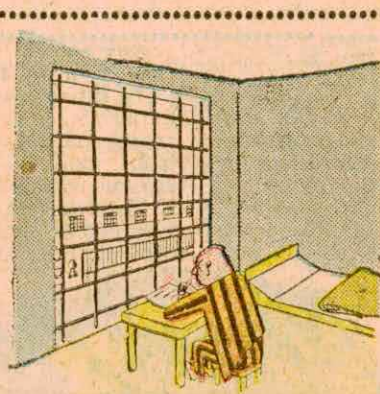
3. Το λιπαρό «φόν ντε τέν» εμποδίζει τελείως τον αερισμό του δέρματος και, επι πλέον, δημιουργεί ένα είδος παρατετασματος, που δεν αφήνει τις ηλικιακές ατέλειες να φθάσουν ως αυτό. Η συχνή χρήση «φόν ντε τέν», μαραίνει λοιπόν το δέρμα και το κάνει να γερνάει πολύ γρήγορα.

Για τον ίδιο λόγο, το «φόν ντε τέν» δεν πρέπει να χρησιμοποιείται ως μέσον προστασίας του δέρματος από τις ακτίνες του ήλιου. Αντί γι’ αυτό, είναι προτιμότερα τα ουδέτερα παρασκευάσματα (αμυγδαλέλαιο ή έλαιο παραφίνης).

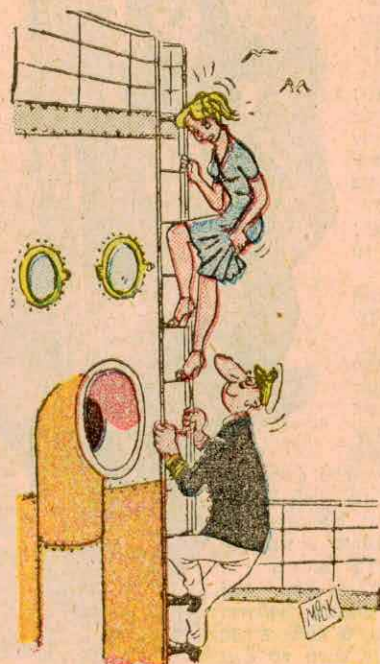
4. Μία άλλη σφαλερή αντίληψη είναι ότι οι καλούμενες θρεπτικές κρέμες απορροφούνται από το δέρμα και το τρέφουν. Αυτό δεν είναι σωστό. Οι καλούμενες θρεπτικές κρέμες ξεκουράζουν κι’ αναζωογονούν προσωρινά το δέρμα, αλλά δεν έχουν καμία απολύτως θρεπτική επίδραση. Σε περίπτωση που έχετε δέρμα ξηρό, άτονο και χωρίς χρώμα, είναι προτιμότερο, αντί για κρέμες, να περιλάβετε στη διαίτά σας φυσικές λιπαρές τροφές. Τα αποτελέσματα θα είναι καλύτερα και διαρκέστερα.

5. Το ρούζ για τα χείλη δεν είναι πάντοτε αβλαβές. Η βλάβη όμως που μπορεί να προκύψει απ’ αυτό δεν εμφανίζεται αμέσως, αλλά έπειτα από ένα μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα. Κι’ αυτό παραπλανά εκείνες που το χρησιμοποιούν. Οι δερματολόγοι ξέρουν, ωστόσο, μία ειδική φλόγωση των χειλέων, που προκαλείται από το ρούζ και που είναι συνήθως δυσίατη.

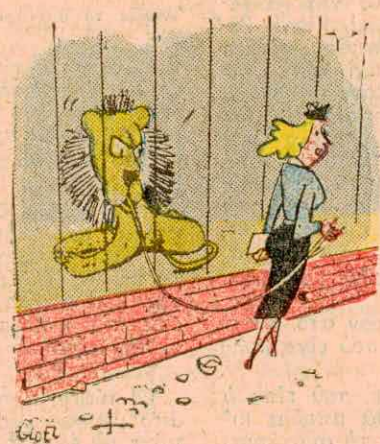
Σε περίπτωση χειλιτίδας, όπως καλείται αυτή η φλόγωση, σταματήστε αμέσως τη χρήση του ρούζ. Γιατί υπάρχει κίνδυνος να μεταβληθεί αυτή η πάθηση σε χρόνια.

‘Αγαπητοί μου φίλοι, συχωρήστε τη μακρά μου αιωπή, αλλά από τεσσάρων εβδομάδων έρισκόμουν πίσω απ’ το «Σιδηρούν Παραπέτασμα»!...

— Δεν ξέρω εγώ τί λέει το πρωτόκολλο! Άλλη φορά, κυρία πλοίαρχε, θα περνάτε μπροστά!..

ΤΟ ΚΑΤΑΠΙΕ!

— Έλα, ‘Αζώρ, πού είσαι; Πάμε λοιπόν!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

‘Η καλλονή

‘Αν το δέρμα σας είναι άγριο και σκασμένο, για να διορθωθεί περνάτε το κάθε μέρα με ασπρό, ψωμί μουσκεμένο στο γάλα και ξεπλένετε το ύστερα από μισή ώρα με χλιαρό νερό μέσα στο οποίο έχετε ρίξει λίγη σόδα.

Τα αποτελέσματα είναι καταπληκτικά.

Να μία καλή συνταγή έναντι των ρυτίδων. Ζητήστε απ’ το φαρμακείο σας να σας την κατασκευάσουν:

Χυμός από κρεμμύδι λευκού κρόνου 60 γραμ.
Μέλι 60 »
‘Αγνό λευκό κερί 30 »

‘Αλείψετε με το μίγμα αυτό τις ρυτίδες σας κάθε βράδυ και το πρωί πλένεσθε με ζεστό χαμομήλι.

‘Αρωματισμένο επιστολόχαρτο

Το επιστολόχαρτο που χρησιμοποιείτε, αρωματίζεται ευχάριστα, αν το άψιξε με ρικές ώρες μέσα στην εξής σκόνη:

Βανιλίνη 3 γραμ.
‘Ηλιοτροπίνη 3 »
Κουμαρίνη 2 »
‘Ιονόνη 2 »
Σαλισιλάτ ντ’ άμυλ 1 »
Τεχνητός μόσχος 0,50 »

Γι τις άκουαρέλες

Το φως του ήλιου επηρεάζει τις άκουαρέλες και ξεθωριάζει τα εύαισθητα χρώματά τους. Για να το αποφύγετε αυτό, αρκεί ν’ αλείψετε εξωτερικώς το τζάμι της είκονας με διάλυση θειικής κινίνης. Το υγρό αυτό είναι άχρωμο και δεν προκαλεί καμία φανερή μεταβολή στο γυαλί. Έχει όμως την ιδιότητα ν’ απορροφά και να συγκρατεί τις χημικές ηλικιακές ακτίνες.

Το κολό σαπούνι

‘Υπάρχουν διάφοροι τρόποι για ν’ αναγνωρίσετε ένα καλό σαπούνι. Όταν το βάλετε πάνω σ’ αναμένα κάρβουνα, πρέπει να λιώσει, να φουσκώσει, να μαυρίσει, να βγάλει ένα πυκνό καπνό και να σκορπίσει μία μυρωδιά καμένου ξυγκιού. ‘Αν το ρίξετε σε νερό άπεσταγμένο ή βρόχινο, λιώνει γρήγορα και τελείως, χωρίς ν’ αφήσει καθόλου αδιάλυτες ουσίες. ‘Αν μείνει βρεγμένο μία ολοκληρω νύχτα πάνω σ’ ένα τζάμι, δεν πρέπει ν’ αφήσει μία κηλίδα βολή, κολλώδη και με έντονη μυρωδιά.

Τα σιδερένια αντικείμενα

Τα σιδερένια αντικείμενα μπορεί να σκουριάουν αν μείνουν για πολύ καιρό αχρησιμοποίητα. ‘Αλείψετε, λοιπόν, μ’ ένα λεπτό στρώμα λίπους, που τα προφυλάσσει απ’ τον αέρα και την υγρασία. ‘Η προφυλάξις αυτή δεν χρειάζεται, αν είναι καλά βερνικωμένα.

Μπορείτε επίσης να μεταχειρισθείτε βαζελίνη, ή μίγμα από λάδι και ζύγκι σε ίσες ποσότητες, που τα λιώνετε μαζί στη φωτιά και τ’ ανακατεύετε, ή τέλος απλό πετρέλαιο. Τρίβετε το αντικείμενο μ’ ένα μαλλινό ύφασμα, δουτηγμένο στη λιπαρή ουσία, έτσι ώστε ν’ αλείφει ολόκληρο, αλλά χωρίς να σχηματισθεί πάνω του παχύ και άρατο στρώμα λίπους. ‘Υστερα το φυλάτε έτσι σε μέρος ξηρό.

Για τις χαρα άδες

Να πώς γίνεται ένα καλό μίγμα για να βουλόνετε τις χαραμάδες του ξύλου (σε έπιπλα, κουφώματα, πατώματα, κ.τλ.): Κόβετε παλές εφημερίδες σε μικρά κομμάτια και τ’ αφήνετε να μουσκεύουν μερικές ώρες στο νερό. ‘Υστερα χύνετε το νερό που πλεονάζει, και μαλακώνετε τα χαρτιά έτσι ώστε να γίνουν μια ζύμη, στην οποία προσθέτετε τριμμένη κλωδιά.

Σ’ ένα άλλο δοχείο, έχετε βάλει από πριν υπολείμματα λαδιών ή μισόξερων βερνικιών, μαζί με διάλυση σαπουνιού. Το μίγμα αυτό δεν άργει να γίνει ομοιόμορφο (πράγμα που το υποβοηθείτε θερμαίνοντάς το λίγο). ‘Ανακατεύετε έπειτα το μίγμα αυτό με την πάστα του χαρτιού, κι’ έχετε έτσι ένα είδος μαστίχης, που, όταν ξεραθεί γίνεται σκληροτάτη.

Η Υδραζίνη ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΧΗΜΕΙΑΣ

‘Ουσία που κινεί τα κατευθυνόμενα βλήματα

ΣΤΙΣ τελευταίες βδομάδες του πολέμου στην ‘Ιταλία, η γερμανική αεροπορία παρουσίασε το «Μέσσερ-σμιτ 163 Β», το πρώτο πυραυλοκίνητο αεροπλάνο του κόσμου, μήκους 5 μέτρων, με στενές πτέρυγες. Για την κίνησή του χρησιμοποιείτο ένα μίγμα από ευλόπνευμα, νερό και υδραζίνη. Είχε ταχύτητα 900 χιλιομέτρων την ώρα, εύχυστο όμως ή ποσότης της καυσίμου ύλης του άκούσε μόνο για 3 λεπτά, κι’ έτσι οι πιλότοι των Συμμάχων δεν είχαν παρά να το αποφεύγουν σ’ αυτό το μικρό διάστημα. Δεν επηρέασε λοιπόν καθόλου την εξέλιξη του πολέμου στον αέρα. ‘Η καυσίμη όμως ύλη του σημείωσε αληθινή επανάσταση για τη χημεία.

Με την υδραζίνη κινούνται τα νέα αμερικανικά κατευθυνόμενα βλήματα, που η λειτουργία τους αποτελεί στρατιωτικό μυστικό. ‘Επίσης παράγονται απ’ αυτήν ένα πλήθος νέων χημικών ουσιών.

‘Η υδραζίνη είναι μία ουσία ανάλογη προς την αμμωνία, με τη διαφορά ότι περιέχει περισσότερο άζωτο απ’ αυτήν. Μοιάζει στην ύλη, στην πυκνότητα, κ.λπ. με το κοινό νερό. ‘Ανεκαλύφθη το 1887 απ’ το Γερμανό χημικό Κούρτιους. Δεν είχε βρή όμως πρακτική εφαρμογή, ως ότου χρησιμοποιήθηκε στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο απ’ τους Γερμανούς, σε μίγμα με ευλόπνευμα, ως ισχυροτάτη έκρηκτική ύλη.

‘Η γερμανική μέθοδος παρασκευής της ήταν δαπανηρή, απέδιδε δε υδραζίνη διαλυμένη σε νερό, κι’ όχι καθαρή. Μεταπολεμικά όμως, οι ‘Αμερικανοί βρήκαν μίαν άλλη μέθοδο, με την οποία παράγεται υδραζίνη άλυτη και πολύ φθηνότερη.

‘Η ουσία αυτή χρησιμοποιείται τώρα σε πολλές νέες εφαρμογές. Μία απ’ αυτές αποτελεί καινούργια και γρήγορη μέθοδο έπαργυρώσεως. Μ’ ένα ειδικό ψεκαστήρα έκσπενδονεται μίγμα υδραζίνης και διαλύσεως νιτρικού άργυρου. Πετοντας δε πάνω σε μέταλλο, έξυλο, έδερμα, ύφασμα ή πλαστική ύλη, σχηματίζει ένα λεπτό στρώμα άργυρου, λαμπερό κι’ εξαιρετικά διακοσμητικό. Με την προσθήκη ώρισμένων βαφών, το στρώμα αυτό μπορεί να πάρη το χρώμα που υπρουύντζου ή του χαλκού.

Μ’ αυτή τη μέθοδο, έπιταχύνεται και διευκολύνεται η κατασκευή καθρέπτων. Ποσών εξ άλλου της υδραζίνης είναι το TB—1, ένα νέο φάρμακο κατά της φυματιώσεως. ‘Ανεκαλύφθη το 1941 απ’ το δόκτορα Ντράμαγκ.

(τόν ίδιο στον οποίο όφειλουμε τις πρώτες σουφλαμίδες) στα έργαστήρια των μεγάλων γερμανικών έργοστασίων Φάρμπεν. Δοκιμάσθηκε για πρώτη φορά σε ανθρώπους μετά τον πόλεμο όταν ή φυματίωσις θέριζε την Ευρώπη, και θεωρήθηκε θαυματουργό. ‘Αργότερα, διαπιστώθηκε ότι οι θεωρητικές των φυματικών ώφειλονται εν μέρει στην καλύτερη της διατροφής τους. Συγχρόνως όμως εξακαθίσθηκε ότι το TB—1 ενισχύει την ένεργεια της στρεπτομυκίνης κατά το μικροβίου της φυματίσεως κι’ ότι τα δυο αυτά φάρμακα μαζί είναι πολύ ισχυρότερα παρά καθένα χωριστά.

‘Απ’ την υδραζίνη παράγονται επίσης ισχυρά αντισηπτικά, καθώς και άλλες ουσίες που απορροφούν πολύ τις υπεριώδεις ακτίνες

‘Η ουσία M—H εμποδίζει την ανάπτυξη των αναρριχητικών φυτών στους φράχτες...

‘Εξ άλλου, με την ουσία αυτή, άγοούν ν’ άνθίσουν ώριμα λουλούδια ή όπωροφόρα δέντρα, που άλλως θα κινδύνευαν να καούν από την παγωνιά. Τέλος, οι άνθρωποι μπορούν πια να κανονίσουν την ανάπτυξη των λουλουδιών τους, έτσι ώστε να τα έχουν άθιστα σε ώρισμένες ημέρες εορτασμών.

Γίνονται τώρα πειράματα χρησιμοποίησεως της ουσίας αυτής για να διατηρούνται οι πατάτες όλο το χειμώνα χωρίς να βλαστήσουν.

‘Η θεική διυδραζίνη διατηρεί επί πολύ τα κομμένα λουλούδια, αν προσθέσουμε μία μικρή ποσότητα στο νερό του βάζου τους.

‘Αλλα προϊόντα της υδραζίνης θα έχουν σπουδαίες εφαρμογές στη βιομηχανία του ελαστικού. Μαλακώνουν π. χ. το καουτσούκ, ή το βουλκανισάρον χωρίς θερμότητα ή χωρίς την προσθήκη θειαφύ.

Με την υδραζίνη κινούνται τα νέα αμερικανικά κατευθυνόμενα βλήματα.

(αυτές οι τελευταίες χρησιμοποιούνται στις λασιών για το ηλιόκαμα). ‘Αλλο προϊόν της υδραζίνης είναι η συνθετική βιταμίνη Β6, που εξουδετερώνει τις δυσάρεστες συνέπειες της παρατεταμένης επιδράσεως των ακτίνων Χ στον οργανισμό.

‘Η ουσία «M—H» παράγεται κι’ αυτή απ’ την υδραζίνη. Έχει δε την ιδιότητα να επιβραδύνη την αύξησι των φυτών. Όταν ραντισθούν με μία διάλυσι της, τα φυτά παύουν να μεγαλώνουν επί άρκετές βδομάδες, ως ότου λειψη πιά ή ένεργεια του ραντισματος.

‘Η ουσία αυτή δεν είναι δηλητηριώδης για τα φυτά και τα ζώα, κι’ επομένως είναι ακίνδυνη. Μπορεί δε να βρή πολλές πρακτικές εφαρμογές. ‘Εμποδίζει π. χ. την ανάπτυξη των αναρριχητικών φυτών στους φράχτες, έτσι ώστε να διατηρούν το φύλλωμά τους, αλλά να μην πετούν καινούργια βλαστάκια, κι’ επομένως να μη χρειάζονται κλάδεμα κάθε τόσο.

‘Επιτρέπει επίσης τη δημιουργία νέων φρούτων, λαχανικών και λουλουδιών, με τη διασταύρωσι διαφόρων ειδών. Μία σοβαρή δυσχέρεια ήταν ότι τα φυτικά είδη γι’ αυτές τις διασταυρώσεις άνθιζαν κανονικά σε διαφορετικές εποχές. Είχε δοκιμασθεί, χωρίς επιτυχία, η διατήρησις σε ψυγεία της γύρας του είδους που άνθιζε ενωρίτερα. Τώρα η ουσία M—H προκαλεί την καθυστέρηση της άνθησεως του πρωιμώτερου είδους, έτσι ώστε ν’ άνθιση μαζί με τ’ άλλο.

‘Εξ άλλου, με την ουσία αυτή, άγοούν ν’ άνθίσουν ώριμα λουλούδια ή όπωροφόρα δέντρα, που άλλως θα κινδύνευαν να καούν από την παγωνιά. Τέλος, οι άνθρωποι μπορούν πια να κανονίσουν την ανάπτυξη των λουλουδιών τους, έτσι ώστε να τα έχουν άθιστα σε ώρισμένες ημέρες εορτασμών.

Γίνονται τώρα πειράματα χρησιμοποίησεως της ουσίας αυτής για να διατηρούνται οι πατάτες όλο το χειμώνα χωρίς να βλαστήσουν.

‘Η θεική διυδραζίνη διατηρεί επί πολύ τα κομμένα λουλούδια, αν προσθέσουμε μία μικρή ποσότητα στο νερό του βάζου τους.

‘Αλλα προϊόντα της υδραζίνης θα έχουν σπουδαίες εφαρμογές στη βιομηχανία του ελαστικού. Μαλακώνουν π. χ. το καουτσούκ, ή το βουλκανισάρον χωρίς θερμότητα ή χωρίς την προσθήκη θειαφύ.

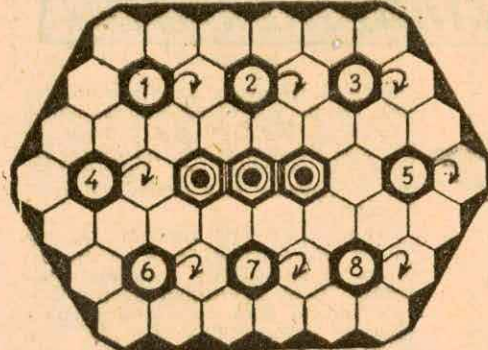
Τέλος, η υδραζίνη χρησιμεύει ήδη ως πρώτη ύλη για την παραγωγή πλαστικών και υφαντικών ύλων (τύπου γάλλου), έντομοκτόνων, απορρυπαντικών, συγκαλλυπτικών μινυμάτων και διαφόρων άλλων βιομηχανικών προϊόντων.

‘Ετσι, μία ουσία, που έμενε επί μισόν αιώνα τελείως άχρησιμοποίητη κι’ ενδιέφερε μόνο θεωρητικά τους επιστήμονες, βρήκε ξαφνικά τόσο πολλές και σημαντικές εφαρμογές στη βιομηχανία, στην καθημερινή ζωή, στα νέα πολεμικά όπλα. Είναι κι’ αυτό ένα απ’ τα έπακαύλα του πολέμου, που είναι άνομισθη από ένα σοφό της άρχαίας ‘Ελλάδος «πάντων πατήρ», πατέρας δηλαδή των καλών και των κακών της ανθρωπότητας, θανάτων, καταστροφών αλλά και ραγδαίων επιστημονικών προόδων. ‘Οστόσο, δεν έπεται ότι εύχόμεθα γι’ αυτό να τον εναδοκιμάση ο κόσμος... Γι’ ατί άκριδοπληρώουμε ότι υάς προσφέρει!

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξον

Γύρω από τον κάθε αιώνα του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των 6 γραμμάτων. Θ' ανιχνεύετε πάντοτε από το σημείο, όπου βρίσκεται το μί-

κός βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που δείχνει αυτό:

- 1) Έλληνες Βασιλείας
- 2) Ένα μεγάλο κομμάτι της Α-φοίκης.

- 3) Χώρα της Αμερικής.
- 4) Καθόλου εύνοιστος.
- 5) Βενετσιάνικος «δούλος».
- 6) Πολιτικό όπλο.
- 7) Ευαγγελιστής.
- 8) Θα δώση το όνομά του σε προ-σεχή πόλεμο;

Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Οί πρόεδροι

- 1) Ποιος υπήρξε ο νεώτερος Πρόεδρος των Ηνωμ. Πολιτειών;
- 2) Ποιος Πρόεδρος των Ηνωμ. Πολιτειών κέρυψε τον πόλεμο κατά της Γερμανίας το 1917;
- 3) Ποιος Πρόεδρος δεν κατοίκησε στον Λευκό Οίκο;

Συγγενείες

Ο πατέρας μου είναι αδελφός της αδελφής σας. Ποιά συγγένεια έχουμε; Είμαι αδελφός, ανιψιός, γιός, θείος ή γαμπρός σας;

Κρυπτογραφικών

- 1 2 3 4 5 6 7 8 = Θεός προστάτης του γάμου.
2 7 1 8 3 6 7 4 = Δημόσιο κτίριο των Αθηνών.
3 1 2 3 4 3 6 5 = Καλωσύνη.
4 7 2 6 8 2 5 = Κυκλοφορεί.
5 4 3 2 7 8 = 'Ο πατήρ της φουρτούνας.
6 7 1 4 6 7 8 = Μην.
7 1 4 4 7 6 = Βαρβαροί επιδρομείς.
8 3 6 8 2 7 8 = Προκαλεί καταστροφές.

Πόσων ετών

Το άθροισμα των ηλικιών μας είχε 22. Μετά μία δεκαετία, θάνω επτάπλάσια απ' τα σημερινά σου χρόνια. Πόσων ετών είμαστε τώρα;

Ίσον 100

*Υπόνοιε ένας αιώνας πού, αν τον προσθέσετε με τον έαυτό του, τον αφαιρέσετε απ' τον έαυτό του, τον πολλαπλασιάσετε με τον έαυτό του και τον διαιρέσετε με τον έαυτό του, το άθροισμα των τεσσάρων αιώνων, που θα βρείτε έτσι, θάνε 100. Ποιός είναι αυτός ο αιώνας;

Γρίφος

Το παρακάτω σχέδιο αποτελεί ένα οπτό. Αρκεί να διαβάσετε κατάλληλα τα νοήματα και να τα συνδυάσετε, στη σειρά, πού έινουν, με τις ονομασίες των εικόνων.

Ο καπνός

Ένα ηλεκτρικό τρένο ταξιδεύει με ταχύτητα 60 χιλιομέτρων την ώρα. Έγινε αντίθετα τον άνεμο πού φυσάει με ταχύτητα 57 χιλιομέτρων. Ο καπνός θ' ακολουθή την κατεύθυνση του τρένου ή θα πηναινή προς τα πίσω;

Η δοκιμή του λογιστού

*Όταν κάποιος λογιστής παρουσιάστηκε σ' ένα γραφείο και έζησε δουλειά, ο διευθυντής θέλοντας να δοκιμάση τις ικανότητές του του είπε:

—Βλέπετε αυτά τα γραμμοκύματα; Είναι λιγώτε-ρα από 3 γιλιάρδες. 'Ο αιώ-μος τους όμως είναι τέτοιος, ώστε αν διαιρέθω με το 2, το 3, το 4, το 5, το 6, το 7, το 8 και το 9 δεν αφήνει κανένα υπόλοιπο. Πόσα είναι τα γραμμοκύματα; Σας δίνω ένα λεπτό καιρό για να μου απαντήσετε.

Μπορείτε να τα καταφέ-ρτε κι' εσείς μέσα στο ίδιο χρονικό διάστημα;

Μαγική συλλαβή

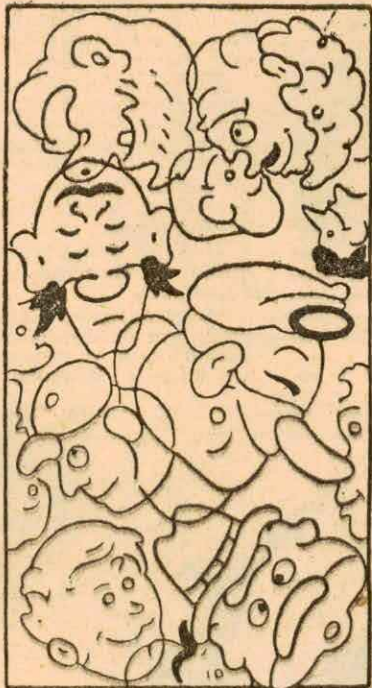
*Ανταλλάσσοντας μία τοιμήφια συλ-λαβή των κάτωθι λέξεων με μία άλλη διψήφια, πάντοτε την ίδια ποσότη-στη να σχηματίζετε άλλες τόσες λέ-ξεις:

- 1) Μπάνια. 2) Στάνη. 3) Ποιητής.
- 4) Τράγος. 5) Αρκούδα. 6) Στόλος.
- 7) Βρονή. 8) Λαός.

Μεταμορφώσεις

*Η ΔΑΝΙΑ με πέντε μεταμορφώσεις να γίνει ΠΙΣΤΗ.

Μαγικά πρόσωπα

Στην εικόνα μας αυτή διακρίνονται 10 πρόσωπα. Κάθε κάποιον εν ένα 25 ευθύς η σκυθρωπές μορφές. Μή-πως μπορείτε να τις ανακαλύψετε;

Ερωτήσεις

- 1) *Αν συγκεντρώνατ' ένα ση-μείο στο γράμμα, πού παρήλθ' ο άλοκρος τον κόσμο, απ' την εποχή της ανακάλυψης της Αμερικής ως σήμερα, πόσο γύρω θα έπαινε;
- 2) Ποιά είναι το παλαιότερο Βασιλι-κό ανάκτορο του κόσμου;
- 3) Τί έκαναν οι ποδοί Χριστιανοί το γάμο, πού έβγαζαν απ' το σκάσι-μο των κατακοιτών;

Οι λύσεις στη σελ. 62

ΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΓΥ ΑΨΟΥ

Οί «βώλοι» πού συγκρούονται συνεχώς

Παντού γύρω μας, όπου κι' αν σταθούμε, υπάρ-χει αερας. Κι' όμως δεν μπορούμε να αντιληφθούμε την παρουσία του με καμμία απ' τις αισθήσεις μας, γιατί είναι αχρώμος, ασήματος και άγευστος. Όταν κινείται, νοιώθουμε μόνο τα αποτελέσματά του, δη-λαδή τον άνεμο, κι' όχι τον ίδιο τον αερα. Χωρίς αέρα, δεν θα μπορούσαμε να ζήσουμε ούτε στιγμή. Αλλά και χωρίς την υγρασία που υπάρχει σ' αυτόν, θα περσινάμε όλοι γρήγορα απο δίψα, εάν θα υπήρχε γεωργία, ούτε τροφές, ούτε ποτα-μίσια. Έξ' άλλου, οι ηλικιακές ακτίνες θα μας τσουρου-φλίζουν σε λίγα λεπτά της ώρας, αν δεν μας προ-στατεύει απ' αυτές το στρώμα του αέρος. Ίη νυ-χτα, η θερμότης της γης διαφεύγει ολο, ελευθερά, κι' αν άπεμεναν μερικά ίχνη αέρος, θα ύγροποιούντο απ' την ισχυρά ψύξη, θάπεφταν απ' τον ουρανό σαν βροχή και θα εισχωρούσαν στις ρωγμές του παγω-μένου έδαφους.

Μιά κατακορυφή στήλη αέρος με τομή 10 τετρα-γωνικών πόντων, πού προχωρεί προς τα πάνω άπε-ριοριστά, έχει βάρος 350 κιλών, (στην επιφάνεια της θαλάσσης). Αν βρισκόμαστε σ' ένα ρωμάτιο με διαστάσεις 3 Χ 3,20 Χ 6, ο αέρας που περιέχε-ται σ' αυτό ζυγίζει 300 κιλά, εινε δηλαδή βαρυ-τερος απ' όλη μαζί την έπιπλωσι!

Η κατακορυφή αυτή στήλη του αέρος θα μπο-ρούσε να παραβληθ' μ' ένα πελώριο έλατήριο. Η μία άκρη του, πού άκουμπάει στο έδαφος, πιέζεται απ' το βάρος όλου του έλατηρίου πού βρίσκεται από πάνω. Η άπάνω άκρη του όμως δεν ύφιστα-ται κανένα βάρος, δεν συμπιέζεται καθόλου.

Σε ποσο ύψος βρίσκεται αυτή η «κάπνα άκρη»; Έδώ δεν είναι εύκολο να δοθ' απάντησις. Γιατί, αν υπαρχη ακόμη αερας σε ύψος 300 χιλιομέτρων, ύπάρχει επίσης και στα 3.000 χιλιομέτρα. Μόνον πού εκεί είναι πολύ αραιότερος (περίπου 350 χι-λιάρδες μόρια σε κάθε τετραγωνικό εκατοστόμε-τρον).

Το βάρος του αέρος τον τραβάει διαρκώς προς το έδαφος. Αλλά και οι αδιάκοπες συγκρούσεις μεταξ' των μορίων του τον έμποδίζουν να σχημα-τίση ένα μεγάλο και βαρύ στρώμα πάνω απ' τη γη, πού θαχε την ίδια πυκνότητα όπως το νερό σε βά-θος 10 μέτρων!

Αν πάρουμε μιά ποσότητα αέρος, την κλείσωμε μέσα σ' ένα μικρό κουτί κι' ύστερα εκσφενδονίσωμε το κουτί αυτό στο «Άπειρον, στο κενόν, τα συνεχ' σφυροκοπηματα των δισεκατομμυρίων μορίων πού θα ορισκονται κλεισμένα μέσα σ' αυτό δεν θα ίσορ-ρουνται πιά απο τις συγκρούσεις των έξωτε-ρικών μορίων. Έτσι, καθεμιά από τις πλευρές του κουτιού θα ύφίσταται τεραστία πίεσις, πού θα τείνη να την σπάση. Αυτό μας δίνει μιά ιδέα των τρο-μερών δυναμειών πού κλεινει ο αερας γύρω μας.

Οί δυνάμεις αυτές όφειλονται στις σφοδρές συγ-κρούσεις των μορίων μεταξύ τους. Δεν τις αισθα-νομεθα καθόλου, γιατί αλληλοίσορροπούνται. Κα-ποτε όμως, δεν συμβαίνει αυτό, κι' έτσι νοιώθουμε π.χ. βαρητα σ' αυτή μας σε μιά γρήγορη άνύψωσι ή πτώσι ενός ανοιχτού αεροπλάνου.

Οί εκρήξεις διαταράσσουν προσωρινά την ίσορ-ροπία, κι' αυτό έξηγει τη μεγάλη καταστρεπτική τους δύναμι, ιδίως σ' ένα κλειστό χώρο. Μπορούμε να φαντασθούμε τα μόρια του αέρος σαν μικροσκοπικούς «βώλους». Αν ώστόσο έπεφτε ένας απ' αυτούς έμπρός στα πόδια μας, θ' ανα-πηθούσε ως το ίδιο ύψος απ' το όποιο έπεσε.

Αυτοί οι «βώλοι» βρίσκονται σε συνεχ' κίνησι, άποτέλεσμα της θερμότητας πού περιβάλλοντας. Όσο αύξάνει η θερμότης, τόσο γρηγορώτερα κι-νούνται. Ο μέσος όρος της ταχύτητός τους εινε περίπου 2.000 χιλιομέτρα την ώρα!

Σε χαμηλά ύψη ώστόσο, υπάρχουν τόσο πολλά μόρια αέρος, ώστε το καθένα τους δεν έχει χώρο να μετακινηθ' περισσότερο από 1 δεκάκις χιλιο-στον του χιλιοστομέτρου, δίχως να συγκρουθ' μ' ένα γειτονικό του. Μ' άλλα λόγια, κάθε μόριον αέ-ρος ύφίσταται 5 δισεκατομμύρια συγκρούσεις στο δευτερόλεπτο.

Θέλετε τώρα να σχηματίσετε μιά ιδέα πόσο πολ-λά μόρια υπάρχουν στον αέρα; Φαντασθήτε ότι αφαιρείτε με μιά τελειότητα αντίλα τον αέρα πού περιέχεται σ' ένα κλειστό χώρο ενός κυβικού έκα-τοστομέτρου. Όσο όμως τέλειο κι' αν εινε το μη-χάνημα, θ' άπομείνη ένα μόριον από κάθε δισεκα-τομμύριο. Έ, λοιπόν, το σύνολον των μορίων πού άπομένουν έτσι εινε μεγαλύτερο απ' τον άριθμό των κατοίκων της Γης!

Το μαγικό σκορπινάκιο

Το παραμυθάκι σας

Στα παλιά, τα περασμένα χρόνια, σ' ένα χωριό ζούσε ένα κορίτσκι, πού τό-λεγαν 'Ανθούλα.

Η 'Ανθούλα δεν είχε πατέρα κι' η μη-τέρα της ξενοδούλευε για να κερδίξη ό,τι χρειαζόταν για να περνούν φτωχικά στο σπίτι τους.

Κάθε πρωί η 'Ανθούλα σηκωνόταν πριν ο ήλιος ανατείλ' κι' έτρεχε στο κοντινό βουνό κρατώντας στο χέρι της ένα καλα-θάκι. Εκεί κατάφευγε να βρίσκη τους «κρυφάνες» των λουλουδιών. Ήξερε όλες τις χαραδρές των χωραφιών, όλες τις χα-ραμαρές των δράχων και κανένα λουλου-δάκι δεν της ξεφευγε.

Έτσι γυρίζει στο σπίτι της πάντα με το καλαθάκι της γεμάτο ώμορφα λουλού-δια.

Πολλές φορές τ'α πουλούσε όλα και τό-τε γύριζε στο σπίτι χαρούμενη, πεταχτή και γελαστή. Πολλές όμως φορές δεν που-λούσε τίποτα και τότε ζάρωνε τα φρύδια της, κατέβαζε το μουτρακι της και γυρί-ζε σπίτι πεισματωμένη, λυπημένη, θυμω-μένη...

Ήρθε κι' η παραμονή των γενεθλίων της 'Ανθούλας. Θα γιόρταζε τα ένενά της χρόνια. Κι' ενώ κοιμόταν στο κρεββατά-κι της, η μαρούλα της έκανε νυχτέρι, ρά-δοντας της μιά ποδίτσα για να της την κάνει δώρο.

Σαν ζημέρωσε, η 'Ανθούλα άνοιξε νυ-σταγμένη τα ματάκια της, έρριξε γύρω - γύρω ένα γρήγορο βλέμμα και τινάχτηκε πάνω τρελλή από χαρά.

Πλάι στην καινούργια ποδίτσα — το δώρο της μαρούλας της — ήταν κι' ένα ζευγάρι ροζ σκορπινάκια με άσημένιους φιάγκους.

Πώς θρεθήκανε εκεί; Ποιός της τα έ-κανε δώρο; Μυστήριο!

Οί πέτρες του βουνού της είχαν κόψει τόσες φορές τα ποδαράκια της!... Και τώ-ρα αυτά τα σκορπινάκια ήσαν φορραρι-σμένα με ατλάκι από μέσα, τόσο άνα-παυτικά, τόσο ώραία!...

Μιά σημείωσι ήταν καρφισωμένη πά-νω τους, πού έλεγε:

«Να τα φοράς πάντοτε».

Η 'Ανθούλα εύχαρίστησε πρώτα τη μαρούλα της για το δώρο της, φόρεσε την ποδίτσα, κι' ύστερα φόρεσε και τα σκορ-πινάκια, πού της πήγαιναν περίφημα.

Η ώρα ήταν κάπως περασμένη. Η 'Αν-θούλα με το τραγούδι στο στόμα, πήρε το καλαθάκι της και ξεκίνησε για το βου-νο, στο γυρισμό της είδε μιά ώμορφη πα-παρούνα.

— 'Α! είπε, πρέπει να την κόψω!...

Έπειδή όμως δεν την έφτανε, κατσού-φιασε, κι' από το θυμό της χτύπησε το πόδι της στη γη.

Ξαφνικά τα σκορπινάκια της άρχισαν να της σφίγγουν τα πόδια.

— 'Ας αφήσω ήσυχη την παπαρούνα, είπε. Έχω τόσα λουλούδια στο καλαθάκι μου!

Και τράβηξε το δρόμο της.

Τα σκορπινάκια της η 'Ανθούλα τάνοι-αβε τώρα εύρυχωρα. Μά σε λίγο, αντί-κρυσε ένα χωριό όπου ο ζυλόλυτος και χα-μογέλασε περιφρονητικά. Μά, νά, πάλι τα σκορπινάκια της άρχισαν να την πονούν,

Το αυγό

Το ποιηματάκι σας

Είμ' ένα μικρό παλάτι δίχως στέγη και ταράτσα. Μήτε γύρω παραθύρια, μήτε πόρτα μήτε φάτσα.

Από μέσα είμαι γεμάτο μ' όλο άσημι και χρυσάφι, κι' έχω κι' έναν μουςσάφιρη πού δεν κάνει πια νισάφι.

Έβαραθήκεν ο δόλιος και γυρεύει να το στρίψ'η, τίκι-τίκι με τ'ή μύτη κι' όλο πολεμά ν' άνοιξη.

Όπου νάν' θα πέση ο τοίχος, κι' απ' την τρύπα θα προβάλλ'η τσίου-τσίου ένα πουλάκι, με ξεφτέρωτο κεφάλι.

Σαν έφτασε στο σπίτι της, κάθισε στο κρεββατάκι της και τα καμάρωνε.

Τη στιγμή εκείνη μπήκε ένα μικρό κο-ριτσάκι να ζητήση έλεημοσύνη. Τότε η 'Ανθούλα φόρεσε τα σκορπινάκια της για να τα δ'η το ξένο κορίτσι και να ζηλέψη. Μόλις όμως τα φόρεσε πάλι άρχισαν να την στενεύουν φρικτά!

Παραξενωμένη τότε έτρεξε στη μητέρα της για να τη ρωτήση, πώς τα σκορπι-νάκια, ενώ στην αρχή ήσαν εύρυχωρα, τη στενεύαν ξαφνικά και την πονούσαν.

— Τα βρήκα!... Τα βρήκα!... της φώ-ναζε η μητέρα της.

Τί βρήκες, μητέρα; τη ρώτησε η 'Ανθούλα, γεμάτη περιέργεια.

— Βρήκα εκείνο, πού δεν καταλαβαί-νεις, κορούλα μου: Τα σκορπινάκια σου, εινε, παιδί μου, μαγικά. Άμα είσαι κα-λή, γελαστή, εύχαριστημένη, τα σκορπι-νάκια σου εινε άναπαυτικά. Άμα όμως γί-νεται κακή, ζηλιάρη, και θυμώνεις, τότε αρχίζουν να σε πονούν και να σε στενεύ-ουν.

— Τότε να μη τα ξαναβάλω πιά! είπε η 'Ανθούλα.

— Όχι, παιδί μου, δεν σου φταίνε τα σκορπινάκια. Έσύ ή ίδια φταίς!...

Η 'Ανθούλα άρχισε να σκεφτείται βα-θεία τα λόγια, πού της είπε η μαρούλα της.

— Έχει δικη η μητερούλα μου! είπε. Τώρα τελευταία άλλαξε ο χαρακτήρας μου, έγινα περήφανη και ζητάρω!

— Ναι, κορούλα μου, αυτή είναι η α-λήθεια. Πρέπει να γίνης καλή, καταδε-κτική. Έτσι θα έχης την εκτίμησι των άλλων ανθρώπων, έτσι θα προκόψης.

— Ήσυχας, καλή μου μητερούλα. Θ' άκούσω τη συμβουλή σου και θα γίνω το καλύτερο κορίτσι του κόσμου. Θ' αγαπώ τους φτωχούς και θα κάνω ό,τι μπορώ για ν' ανακουφίζω τη δυστυχία τους. Πο-τέ δεν θα β'η κακός λόγος από το στό-μα μου.

—Μπράβο, παιδί μου! Νά έχης την εύχή μου!... Ο Θεός μαζί σου, 'Ανθούλα μου!...

— Εύχαριστώ, μαρούλα.

Κι' από την ήμερα εκείνη η 'Ανθούλα παρήγαγε τους θυμούς, τις κακιές, τις ζή-λειες. Και τα σκορπινάκια της πήγαιναν θαυμάσια, γιατί ήσαν δώρο μιάς καλό-καρδης Νεράϊδας...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ευγένεια του Τοτού

Η ιστοριούλα σας

Ο Τοτός πρόκειται να πάη το μεση-μέρι να φάη στο σπίτι της νουνάς του, της κυρίας Καλλιρόης.

Η μαμά του του φορέι τα κυριακάτι-κα ρούχα του και τον συμβουλεύει: —Πρόσεξε, παιδί μου, να φερθής φρό-νιμα κι' ευγενικά.

—Ένωια σου, μαμά, άπαντά με αυ-τοπειποίησι ο Τοτός.

Το άπόγευμα ο μικρός γυρίζει πάλι σπίτι του.

—Λοιπόν; του λέει η μαμά του. Φέρ-θηκες καλά; Έμεινε εύχαριστημένη από σένα ή νουνά σου;

—Πολύ εύχαριστημένη, μαμά.

—Στο τραπέζι μήπως ήσουν λαίμαρ-γος;

—Όχι, μαμά. Άκόμα και όταν έπεσε ή μπριζόλα μου στο πάτωμα κι' έσκυψε ή νουνά μου να την σηκώση, της είπα: «Άσπρη, νουνά, δεν πειράζει... Ήταν σκληρή σαν μετζεσόλα!...»

MIKY—ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

*Ο Τοτός περπατάει με τη νιανιά του στην έξοχη.

—Γιανιά, αν έρθη τώρα κανένας λύκος, τί θα γίν'η; τη ρώτησε ξαφνικά.

—Οι μ' φοβάσαι, παιδί μου, του άποκρί-νεται η νιανιά του. Δεν υπάρχουν εδώ λύκοι, αλλά και αν παρουσιασθ' κανένας δεν θα σε πειράξη. Θα σταθώ εγώ μπροστά σου.

Και ο Τοτός ήσυχος πιά:

—Καλά λές... ώπου να φάη έσένα εγώ θα τόν σκάσει!...

*Στους διαγωνισμούς:

Ο Δ α σ κ α λ ο ς : Πώς ονομάζεται η μεμβράνη, η οποία γυρίζει το έσωτεριόκ' αυτί από το έξωτεριόκ'?

Η μ α θ ή τ ρ ι α : Τύμπανον!

Ο Δ α σ κ α λ ο ς : Καί από μέσα απ' το τύμπανον τί εινε;

Η μ α θ ή τ ρ ι α : Ο λαβύρινθος!

Ο Δ α σ κ α λ ο ς : Κι' αν πάμε πάσα μέσα τ'ι βασιλικού;

Η μ α θ ή τ ρ ι α (θροισμαευτικά) : Τόν Μινώταυρο!...

—Μπα; Δεν εινε... φυσίτιν; (Του 'Αρχέλαου)

Ο Διεθνής ΧΗΤΙΒΟΛΙΣ

νίας με 2—1 και επί της Μικτής Τελ. Αδία με 8—1, που η Μικτή Αθηνών κέρδισε μόνη με 2—1.

Πάντως γάσαμε, αν και μπορούσαμε να κερδίσουμε, έτσι όπως έπαιξε η Μικτή Κων/πόλεως. Δεν έχει όμως σημασία η ήττα μας. Σημασία έχει η επαγγελματισμός των αθλητών μας, ανέσεων με τους γείτονες και η ιπποτική συμπεριφορά των Τούρκων ε-πισταμένων, των ποδοσφαιριστών και των φιλάθλων προς τους παίκτες μας. Μόνο με τέ-τοιο περιβάλλον νοούνται οι α-γώνες και είναι προς τιμήν του Νουάου και του Δημά-ρου Κων/πόλεως, καθώς και του προέδρου των Τούρκων δι-μοσίων φιλάθλων κ. Μπουζαντ Φελέκ, το ότι κα-τόρθωσαν να δημιουργήσουν μια ζήλευτη φιλική ατμόσφαι-ρα. Κύριος όμως συντελε-στής όλων αυτών ήταν ο φι-λάθλος και δημιουργικός δι-μοσίου Αθηναίων κ. Κ. Κο-τζίνας.

Πεισματώδεις και συστα-στικοί ήταν εξ άλλου οι α-θλητικοί αγώνες Έλλήνων και Τούρκων, στο στάδιο «Μι-ττάτ πασά». Αυσανγανιστές σπρίντερ ο Πεταόκης μας έ-πετυχε διπλή νίκη στους δο-μούς 100 και 200 μέτρων με 10''9 και 22''2, ενώ στον προκριματικό των 100 μ. ση-μείωσε τον εξαιρετικό χρόνο των 10''7. Ο Τσαλάκης κα-τόρθωσε να ποσοφάσει 8-λους τους Τούρκους αντανα-νιστάς του και νάλη, δευτε-ρος με γόνους 11''2 στα 100 μ., και 22''9 στα 200 μέτρα.

Ο φιλότιμος Βασίλης Μαυροειδής έπεσε θύμα της λαβασμένης τακτικής του και της πλημμελούς προετοιμα-σίας του στους δρόμους 400 και 800 μ. Ανεκάθεν αρέσκειται να εφομοώση «τακτική αν-αμνή» στους δρόμους του. Πορτιάζ, δηλαδή να τρένη στο πρώτο ήμισυ του δρόμου

Οι Τούκοι δεν επέτρεψαν έντυπια κίνες επί των Αθηναίων για λόγους ψυ-χολογικούς. Αιφνιδιασθή-καν από τη σθεναρή αντί-στασι και την κραυγή α-μύνας μας. Με εκπληξί πα-ρετήρησαν πως η γραμμή των μέσων, Νευτίδης, Λι-νοβλάκης, Πούλης, ήταν ένα αδιεξέταστο αμυντικό τείχος, και βάσις επιθε-τικών εξορμήσεων, για το τεταγμένο Νευτίδη—Πού-λη—Παπαντωνίου—Νε-στορίδη. Ο Πετσαρόπου-λος, αλλομους των αθηναι-κών δικτύων, με τις απί-θανες εξορμήσεις του τους έκανε να γάσουν οι-γά-σινα τη μεγάλη επι-στοσύνη στις Ικανότητες τους.

Μόλις λοιπόν, οι Τού-κοι παίκτες αντελήφθηκαν πως δεν θα κέρδιζαν τον άγωνα με την ευκολία, που υπολόγιζαν, έκνευ-στηκαν. Έν τούτοις κέρ-δισαν, έστω και με 1—0, γιατί η ποδοσφαιρική κλά-ση των έχει πολύ ανεβή τα τελευταία χρόνια. Το γκολ των 18'' του Β' ήμι-γώνου υποδεί νάταν τυ-χαίο. Η τεχνική όμως και η τακτική τους έχουν δι-μύον. Βελτιώθη σημαν-κά, με τις συνεχείς α-παφές τους με το ζέ-ποδοσφαίρο, αλλά και αεί-σπονητή αποτελεσματικά. Παράδειγμα η νίκη τους επί της Έθνικής Γερμα-

αυγότερα από το δεύτερο. Το σφάλμα αυτό απεδείχθη θα-νάσιμο. γιατί οι αντίπαλοί του ήταν ισόδυναμοι σθεδόν. Ακόμα έτοξεσαν υπολογισμέ-να και τον «έκλεισαν» δεξιό-τεγνα στην κορμισμένη στίγ-μη, του άγωνα των 800 μ.

Ο Μαυροειδής μπορούσε να κερδίσει τα 400 μ., αν δεν άνοησε ν' ανοίξει την ταχύ-τητά του. Όταν κατάλαβε την καθυστέρησή του ήταν α-νά. Ο Ατσαμπάι, έκοψε πρώτος το νήμα με 50''7 και ο Μαυροειδής ήλθε δεύτερος με τον ίδιο χρόνο.

Στα 800 μ. ο Γκιόκερ πέ-ρασε πρώτος τα 400 μ., σε 57'' και ακολούθησαν οι Μαυ-ροειδής και Τσαχίτ Όνελ. Μετά τα 500 μ. ο Όνελ ά-νοιξε και ο Γκιόκερ τον «βο-ρήσει» πλαγιοδρομώντας. Ο Μαυροειδής λοφοδρόμησε για ν' ακολουθήσει τον Όνελ. Με-γας ότου όμως, το έπιτυχη-ο Όνελ είχε ξεφύγει. Τον κυ-νήγησε, μειώσε την απόστα-σι, αλλά έγινε τον άγωνα.

Αντίστοιχοι μαθητές του Χα-τήρησαν και επίδοξοι δι-άδοχοι του Μαντίκα ο Καυ-παδής αναδείχτηκε υπέρο-χος στο δρόμο 110 μ., μετ' επιδόσεων. Ύστερα από δο-στήσεις νίκησε με 15''2 τον μα-τική, πάλι, στήσης προς Μπατμά, που σημείωσε τον ίδιο εξαιρετικό χρόνο. Ο Καυ-παδής έγινε στο δρόμο 400 μ., μετ' επιδόσεων, α) γιατί δεν έχει τόσην ειδικότητα ό-σιν στο δρόμο των 110 μ. και β) γιατί οι Τούκοι ήταν κα-λύτεροι του. Σημείωσε όμως 56''9 ως τρίτος νικητής, έ-ναντι 55''3 του πρώτου Α-τσαμπάι και 56''3 του Ντινταύ.

Στο άλμα εις μήκος δεν λά-βαμε μέρος, αλλά στο τοι-πλάσι ο Μιναήλ έπρεσάθηκε το δευτερό. Έπαθε τσάκ. Ήθε-τοίος με 13.68. Πέτυχε, ό-μως ένα έλασρό άκυρο άλμα πάνω από 14 μέτρα.

Ατύχημα σοβαρό του Εύ-σταθίου κατά την προπών-σά του, παρ' όλιν και τον ά-ναγκάσει να υψώσει μέρος στο άλμα επί κοντώ. Πεισμο-νός και φιλότιμος ο πρωτα-θλητής μας άγωνίστηκε με μειωμένη φορά και με υπέρ-τασι των δυνάμεων των γαριών στην έλξη και νίκησε με 3 61 μ.

Ο Ι. Λάμπρου, παρὰ τους κοραστικούς αγώνες του Πανελληνίου Πρωταθλήματος Καλαθοσφαίρισης, που έ-λαβε μέρος, κατόρθωσε να πηδήσει 1.85 μ. στο άλμα εις ύψος και να πορευτεί.

Υπεροχή καταφανή έ-γινε στις οίσεις. Ο Για-τανάνας έδειξε την άνωτε-ρη κλάση του ξεπερνώντας τον Τούκο ανταγωνιστή του Τουσαν κατά 0.89 του-μέτρον (15.02 14.13 μ.).

Ο Σύλλας δεν πέτυχε τα 48 μέτρα, που έπρεπε στις υποψηφείες του. Ήθε-τοίος όμως, πρώτος με 44.60, με δεύτερο το Για-τανάνα με 43.70 μ.

Συγκινητικός ήταν ο ά-γώνας Καλλιάνης—Ζερα-μάν στον άκοντισμό. Η πάλι ήταν σκληρή και συ-ναρπαστική. Πιο έμπειρος ο Ζεραμάν σημείωσε Βολή 62.30 και νίκησε. Ο Καλ-λιάνης έμεινε πίσω μόνα-να 0.50 μ. (61.80 μ.).

Γενικά οι Έλληνοτουρ-κικοί αγώνες της Κων/πό-λεως σημείωσαν εξαιρετι-κή επιτυχία. Κατόπιν αυ-τού έλάθη, με κοινή συμ-φωνία, η απόφασις να έ-πανεληθούν στο Παναθη-ναϊκό Στάδιο στις 29 και 30 Ιουλίου.

Έτσι οι φιλάθλοι θα έ-χουν και πάλιν την ευκαι-ρίαν να θαυμάσουν πολύ-συντόμως τους αθλητάς των δύο γειτόνων χωρών. Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

υιόλεξον
1) ΑΜΑΛΙΑ, 2) ΣΑΧΑΡΑ, 3) ΑΛΑ-ΣΚΑ, 4) ΑΝΙΑΡΑ, 5) ΚΑΝΑΛΙ, 6) ΚΑ-ΝΟΝΙ, 7) ΜΑΡΚΟΣ, 8) ΑΤΟΜΟΝ.

Οι πρόεδροι
1) Ο Θεόδωρος Ρουζβέλτ, 2) Ο Γου-ταρ Ουίλσον, 3) Ο Γεώργιος Ουάσιγκτον.

Συγγένειες
Είμαι άνεμιάς σας.

Κρυπτογραφικόν
1) ΥΜΕΝΑΙΟΣ, 2) ΜΟΥΣΕΙΟΝ, 3) ΕΥΜΕΝΙΑ, 4) ΝΟΜΙΣΜΑ, 5) ΑΝΕΜΟΣ, 6) ΙΟΥΝΙΟΣ, 7) ΟΥΝΝΟΙ, 8) ΣΕΙ-ΣΜΟΣ.

Πόσων έτών
Ο ένας εινε 18 έτών κι' ο άλλος 4. A+B=22 A+10=7B Διλαδή: A=7B-10 και A=22-B Άρα 7B-10=22-B 8B=32 και συνεπώς B=4.

Ίσον 100
Το 9. Πράγματι έγινε: 9+9=18, 9-9=0, 9X9=81, 9:9=1. Και 18+0+81+1=100.

Γρίφος
Σε βοες ος γόνυ S = Σέβου σους γονείς.

Ο καπνός
Τα ηλεκτρικά τσιγάρα δεν βγάδουν κα-πνό.

Η δοκιμή του λογιστού
Τα γαρτονίσματα ήσαν 2520. (9X8X7X5). Οι υπόλοιποι αριθμοί δι-αίρονται αὐτομάτως το σύνολο δεδομένου ό-τι 2X4=8, 3X3=9 και 2X3=6.

Μαγική συλλαβή
Η μαγική συλλαβή εινε «ΜΑ». Σχημα-τίζονται έτσι οι ακόλουθοι νέες λέξεις: 1) Μανία, 2) Μάνη, 3) Πόλημα, 4) Μά-ρος, 5) Άμαρτα, 6) Στοιμα, 7) Μάνη και 8) Λάμα.

Μεταμορφώσεις
ΔΑΝΙΑ: 1) Πανιά, 2) Πάντα, 3) Πά-στα, 4) Πίστα, 5) Πιστή.

Ερωτήσεις
1) Θα γέμιζε μόλις ένα σπίτι με όκτω-δομάτια. 2) Ο πύργος του Ουίνδσορ. 3) Δεν έσκαψαν οι Χριστιανοί τις κατακόμ-βες, αλλά τις βοήσαν έτοιμες και τις με-τανεύστησαν ως κοιμητήρια και κοιμη-τήρια. Οι υπάνειες αυτές στοές είχαν άνοιχτη άνοιχτοτέρα, για να γλισθύν τα κτίρια της Ρώμης με τις πέτρες, που έ-δναζαν απ' αυτές.

Η λύσις του 337 σταυρολέξου
ΟΡΙΣΤΙΩΣ:
1) ΚΡΑΜΑ — ΘΕΜΙΣ, 2) ΚΡΑΝΑΙΑ — ΑΕΤΕΙΟΣ, 3) ΤΙ — ΓΑΡ — ΑΜΑ — ΛΩ, 4) ΕΜΗ — ΛΙΡΑ — ΓΥΝΗ — ΡΩΛ, 5) ΙΑ — ΣΩΦΡΟΝ — ΜΗ, 6) ΣΙΦΩΝ — ΝΕΑΡΑ — ΘΕΙΩΝ, 7) ΑΙΡΟΣ — Ι. ΣΑ — ΚΗΡΟΣ, 8) ΣΩΜΑΤΑ — ΣΜΥ-ΡΙΣ, 9) ΙΝΑ — ΟΤΕ, 10) ΚΟΜΙΚΑ — ΑΝΙΣΟΣ, 11) ΚΩΝΟΣ — ΘΩΣ — ΑΙ-ΝΟΣ, 12) ΔΟΣΙΣ — ΘΗΡΙΑ — ΑΥ-ΛΟΣ, 13) ΑΜ — ΘΑΝΑΤΟΣ — ΒΙ, 14) ΜΗΝ — ΑΡΠΑ — ΙΡΙΣ — ΣΑΝ, 15) ΟΤ — ΑΤΙ — ΑΤΩ — ΡΑ, 16) ΝΗ-ΣΤΕΥΩ — ΗΠΕΙΡΟΣ, 17) ΣΤΕΚΩ — ΗΣΣΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) ΚΤΕΙΣ — ΔΑΜΩΝ, 2) ΚΡΙΜΑΙΑ — ΚΟΜΗΤΗΣ, 3) ΡΑ — ΦΩΣ — ΚΩΣ — ΣΤ, 4) ΑΝΩ — ΧΩΡΟ — ΩΝΙΑ — ΟΤΕ, 5) ΜΑ — ΝΟΜΙΜΟΣ — ΕΚ, 6) ΑΙΓΙΣ — ΣΑΝΙΣ — ΘΡΑΥΩ, 7) ΑΑ-ΡΩΝ — ΤΑΚ — ΘΑΠΤΩ, 8) ΡΑΦΕΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ, 9) ΡΑΣ — ΡΑΡ, 10) ΑΓΟΡΑΣ — ΑΣΙΤΙΑ, 11) ΑΜΥΝΑ — ΜΟΝ — Α-ΟΡΤΗ, 12) ΘΕΑΝΟ — ΚΥΤΙΑ — ΣΙΟ-ΠΗ, 13) ΕΤ — ΘΗΡΕΣΙΑ — ΕΣ, 14) ΜΕΝ — ΠΕΡΙ — ΟΝΥΞ — ΤΙΣ, 15) ΙΙ — ΙΟΣ — ΣΟΛ — ΡΩ, 16) ΣΟΛΑΜΟΣ — ΣΟΒΑΡΟΝ, 17) ΣΩΛΗΝ — ΣΙΝΑΣ.

Η Κίρκη

Φι λ ί αν· Ε μ π ό δ ι ο : Άντιλαμβάνομαι πολύ καλά τους εκδίσκους της αναεπιπεστά-της αυτής κυρίας, που ξεχνών-τας τις οικονομικές της ευθύ-νες και τις συζυγικές της υπονο-ώσεις, σκανδαλίζει τον νεαρό φι-λό του άνεμω της, επιζητώντας επικίνδυνες προετίσεις σ' αυτή την ηλικία. Μα σείς ποίει ν' αντισταθείτε όνι γιατί συνδέσθε φιλικά με τον άνεμω της, αλλά γιατί πρέπει να σεοσθήτε τον έαυτό σας και την κοινωνία, που δεν την σεοσθαί η κυρία. Περι-φορηστέ λοιπόν, τα πολύ α-φιλόβα θελήματα της κι' άποτα-σθήτε από κοντά της, Μη σας συγκινή και σας κολακείη το έν-διαφέρον της. Κι' αν άκούσας σας σεστονέρε, τότε να της πείτε ότι θα τα φανερώσετε όλα στον άνε-μω της. Πάντως αν ξεγυθώτε κα-μιά συζητήσι ιαλή της, σεοσθήτε και αν σας παρουσιάσει οδώνη-κι' ώραία την κατάσταση.

Σ π ο υ δ α σ τ ή ν Α. Λ., Πειραιά: Οι σκέψεις σας εινε πολ-λύ λογικές. Μα τι να σας πω κι' ένω το βητικό; Θα έξερετε, Βέβαια, ότι το εκπαιδευτικό έ-παγγελμα πνέει και, γιατί κάθε γόνος βγαίνουν άκοιτοι δι-δάσκαλοι και δεν μπορούν να δι-μορφωθούν όλοι. Κι' έτσι, γό-νο με το γόνος πληθαίνουν οι α-διόριστοι. Εινε εκδοκότερο να υποβέρετε σ' ένα ιδιωτικό σχολ-είο να βοηθε θεοί, αν έχετε τα απαιτούμενα προσόντα και —α-λ-λοίμονε— μέτριοι αείωσεις. Για να οργανώσετε μόνος σας εκπαι-δευτικό σήμα, γοιότατα πολλά οικονομικά μέσα. Σχετικά με τα προσόντα και τους όρους για την άπόκτησι αείας υποει-ατέ τη Διευθύνση Ιδιωτικής Έκ-παίδευσης του υπουργείου Παι-δείας, κάθε Τρίτη και Παρασκευή 12—2 μ.μ.

Π ρ ά κ τ ο ρ α τ ο υ π ε ρ ο ι ο δ ι κ ο υ : Από το δωδεκα-ετήσιο γάμμα σας συμπεραίνω ότι η νέα έχει επιφύλαξις για τις δυνατότητες σας. Αν υπο-οίρετε έσείς να τα βγάλετε πέρα τότε φοοντάτε να εξηγηθείτε κα-θαρά μαζί της και να της προτεί-νετε γάμο, το υιοπονήτε, για να μη μεσολαβήσουν πιέσεις των δικών της και φύγν για το έξω-τετικό. Κι' αν μείνετε οι δύο σας συμφωνοί, άποταθήτε κατόπιν στους γονείς της. Όταν έρθουν όλα καί' ενήν θα σταματήση και η νεοκίτης, που σας τυσανεί.

Μ α ρ α μ ε ν ο Γ ι α σ ε μ ι : Τα... διαμερίσματα της καρ-διάς σας όπως μου γράφετε, δεν πρέπει έτσι επιπόλεια να τα έμ-πιστευέσθε στον πρώτον τυνόντα. Κρατήστε τα ελεύθερα και κα-θαρά για τον άξιο άνθρωπο, που θαθή να γυμνήση την πόρτα της καρδιάς σας και θα σας ζητήσει την άδεια να έγκατασταθή... νο-ικοκύρη! Κι' ούτε πρέπει να στε-νοχωρηθείτε, αλλά ούτε και τον υποπαί σας να φέροντε σε δύ-σκολη θέση.

Γ. Χ., Λάρισα: Δυστυχώς, δεν άπαντά ιδιαιτέρως παρὰ σε σπάνιες περιπτώσεις! Ένω η δι-κή σας εινε ήδη καθυσταμένη άκοιτα... Τι να σας πω κι' ένω, έτσι που ήσαν τα πράγματα — ν' άραδωνίσουν την νέα με έλ-λον; Άφου ανετίσασατε άπό κα-κό, γιατί δεν την ζητούσατε έγκαιρώς απ' τους δικούς της; Άν πάλι δεν εινάτε τις δυνατό-τητες ή την ηλικία για γάμο, τό-τε τα ίδια έμπόδια ισχύουν και σήμερα, ώστε να μην υποστήτε να κάμτε τίποτε άλλο, παρὰ να θυ-σάστε την άνταπ σας για γάμο της νέας. Δεν έξω π' σκέπτε-σθε σεις να κάμτε. Οφείλο ό-μως να σας συστήσω να ένε-ργήσετε λογικά νοείς πείσματα, που ίσως να βλάψουν την κοπέ-λα, που αγαπάτε...

Ε ν ν ν Σ τ ρ α τ ι ώ τ η ν : Άπαντά σ' έναν άπλητη που έέ-γασε να βάλη ψευδώνυμο: Σας συ-μμερίζω, όσο εινε στην ύπωσησία της πατρίδας να μην ενεργήσετε τίποτε. Και στο μεταξύ, άφου η κοπέλα εινε καλή και οί γονείς σας υ' όλη την άρησί τους, σας έχουν άναμια, φροντίστε να τους πείσετε να υ' φέρουν έμψό-διο στην εύγνια σας. Μη συμ-κραυθήτε με τους δικούς σας, ούτε και να εκτεθείτε με βιαστι-κές υποσέσεις. Άσκεσθήτε στην αλληλογραφία. Άνα άπολυθείτε με το καλό, τότε γάρτε καιρό να πετύνετε τη συγκοιτησή τους. Σχετικά με το μυστικό που σας έμπιστεύθηκε η νέα, θα μου έπι-τρέψετε να σας πω, να φανήτε ά-εισπρεπής και μεγαλόδωρο, να έ-γαράτε κιάλας ό,τι σας εινε, να την άναπαύει ειλκινά κι' όνι ά-πό «οίκτο»...

Κ υ ρ ί α ν Π ο λ... Νίκαια: Τα γάμματα παίρνουν σείρα προτεραιότητας. Σ' όλους και σ' όλες άπαντά. Το παρآنόν σας γιατί δεν υπορείτε να ικα-νοποιήσετε τη λαγία της υ-ποτήτης, το καταλαβαίνω. Πριν ό-μως άπογορευθείτε, θα πρέπει να συμβουλευθείτε γυναικόλογο, για να μάθετε αν η άνικανότης αυτή εινε συμπτωματική ή προκείται για όριστική στεριότητα. Σήμε-ρα γίνονται δομάτα άπό τους έπι-στήμονες. Μονάχα προσέτε το γάμο, που θα κατασφύγετε. Αν θέλετε, επισκευθείτε την Κ. Κα-τσίγνα (όδός Σκαλιστήρη), αν δεν θέλετε να πάτε σε άσθενικό γιάτρο, Άύτα που σας συιστούν οι δικοί σας δεν τα έγκινω κα-θόλου. Δεν εινε ούτε άεισπρεπές, ούτε λογικό. Άν απελπισθήτε τελικά, τότε εν συνενοήσε με τον άντα σας, υπορείτε να κα-ταφύγετε στην υποθεσία — πρην-μα δύσκολο και βαρύ.

Γ ο υ ε μ σ τ ε ρ Κ. Γ.: Ά-φου η κοπέλα δεν σας άναπαί και «γί' άλλους, σας λέει, πο-νεί» πρώτε το άπόφασι και μη μεταιοπονέτε. Μ α τ ι ά π ο υ μ ι λ ά ε ι : Άν θέλετε, άνοπητή μου, τη συ-μβουλή μου, πρέπει σεοσά να τη λάβετε υπ' όψι σας: Να βγά-λετε απ' το μυαλό σας αυτά που σκέπτεσθε και ν' άσπετε ήσυχο το συμμαθητή σας. Καλύτερα να τον μιμηθείτε στην φοοντιά του να μορφωθεί και να σπουδάσει, πα-ρά να ζητάτε επικίνδυνες προ-ετίσεις. ΗΥΓΕΝΣ, Κέρκυρα: Αυτό δεν έπρεπε να γίνη, άφου —καθώς εν Βεβαιώνετε— δεν ταφέτε κανένα αίσθημα για τη μικρούλα. Με την υποχωρητικότητα σας, της δώσατε έμπειρες άνοπτες. Γι' αυτό, πριν φοντάσουν τα πράγμα-τα, πρέπει ν' άποτασθήντε ά-πό κοντά της. Ά γ ο ι ο λ ο γ ο ύ λ ο υ δ ο Χ α λ κ ί δ ο ς : Μα το λιγότερο, που πρέπει να αισθάνεσθε, κυρία

μου, εινε η ντροπή, που κάθεσθε και ανεδιάεστε, όλομν όλων, παν-τομένη γυναικα έσείς, πως θ' ά-πατήσετε τον άνυποπτο και «πο-λύ καλό», όπως μου γράφετε, συ-ζυγό σας. Μ' έναν συγκάτοικο σας, που, ώστόσο, άδιαφορεί για σας, που, το κάμνε αυτό; Μα και όλα τα πράματα του κό-σμου να εινάτε νική, που άνταρ-σας, δεν έπρεπε ούτε να σκεφθή-τε καν να τον προδώσετε, άφου μόνη σας τον προτιμήσατε και τον ήσασε «άπό ένα καπρίσιο», όπως μου λέτε. Άφαστε λοιπόν, ήσυχο τον άλλον νεο, που άδια-φορεί και εινε δυνατόν να σας περιφρονήση αν έκδηλώθε, Γιατί θα εινε άκατά έξυπνος να καταλάβη, ότι δεν του ταιριάζει η άνταπ μιας γυναικας παντερε-μένης, που προοίδει τον καλό της σύζυγο... Θα πρέπει λοιπόν, —και σας μιλω σεοσά— να συ-νέθετε και να καταλάβετε σε τί κατήφορο τρεβάτε!

Α π ε λ π ι σ μ ε ν η ν κ α ρ δ ι ά : Δεν υπορώ να σας έγγυ-ηθώ για την ειλκινάια του κα-ριτισμού. Μα γιατί άμφιβάλλετε, άφου φέρεται καλά άπέναντί σας; Κι' άφου έχετε σεοσά σκοπό, και βιάσκεσθε σε καλή οικονομική θέσι, γιατί δεν την παντρευ-στε; Κάμνε τους άραδώνες σας και σ' ένα γόνος παντρεύσατε. Λ η σ μ ο ν ν η μ ε ν η ν ά γ α π η ν Ν. Β.: Μου γράφετε: «Σας πασακαλώ πολύ να μου πη-τε αν θ' άπολυσω τον νεο, που άναποκείνεται στο φλονερό μου αίσθημα». Είσαθε πολύ άφελής για να μου κάμνε την ερώτησι αυτή, μικρούλα μου. Δεν υπορώ, δυστυχώς, να σας δώσω άπάν-τησι. Πάντως σας το εύνομαι, αν και δεν καταλαβαίνω τί άκοι-δώς θέλετε να πείτε με το «άπο-λασώ».

Μ ε λ λ ο θ α ν α τ ο ν ά π ο μ ι α ν Κ α λ ά μ α ς : Γιατί, διά-ε-σθε ν' αυτοκτονήσετε; Έπειδή σας άπέκοψε η κοπέλα; Αυτό Βέβαια εινε σκληρό για σας, Άλ-λά γιατί έχετε τον ενώσιμό να δεχθή η νέα την πρότασι σας, ά-φου δεν σας άναπαί, άφου ποτε δεν σας έδωσε το δικαίωμα να σκεφθείτε και να την ήτε κάπως διαφορετικώτερα παρὰ ως άδελ-φή, όπως μου γράφετε; Για σκε-φθείτε ψυχράμα τι ζητάει κι' εμ-μιά Βεβαία ότι θ' αντιληφθήτε το λάθος σας.

Μ ε τ ο ν ά γ α π ή ν κ α ν ε ί μ ι α : Γιατί είσαστε βητική και σε-μνή άναπητή μου, γιατί έχετε ά-νωνή και ιατή όπως, μου γρά-φετε, θέλετε να τελειώσετε το Γυμνάσιο, ν' ακολουθήσετε άνωτε-ρες σπουδές και να βοηθήσετε τον πατέρα σας, που κοιτάζει τό-σο πολύ να σας ζήσει. Νά, λοιπόν, γιατί δεν σας έλκύουν οι άνοπ-τες προτάσεις των νεαρών, που άλλο σκοπό δεν έχουν παρὰ το

κοπέλλα, γωός καν αυτή να το υποσώζεται, δεν έπεται ότι ά-ποσώζεται η νέα πρέπει να άνα-ποκείθ. Που έξερετε αν αυτή έην κάποιο άλλο αίσθημα; Σκεφθείτε καλά και μην απελίζεσθε.

Γ. Ε. Τ. Α.: Άφου με Βεβαιώ-νετε ότι θ' άσπασητε τη γυνή μου, ίδου αυτή: Ν' άσπεστε τη μικρούλα ήσυχη και να υ' την παροσυρετε σε αίσθηματικές πε-ριπέτειες, που και τους δύο σας θα ταλανίσουν άδικα, γωός κα-νένα τέλος εύχάριστο. Στην ηλικία, που εινε όφείλετε πρώτα-πρώτα να έξασφαλίσετε μίαν έ-παγγελματική σταδιοδρομία και μετά να σκεφθείτε για έωστες και βεβαιά τις καρδιές!

Τ. Γ. Σ.: Τα δεκατρία γρόνια που σας γορίζουν εινε καί' ά-νη ένας σεοσάος λόγος. Πάντως αν δεν υπορείτε να κρατήστε μακρούς της, υπορείτε πιά να τολήσετε ό,τι το άείστορεπτε-ρο νομίζετε. Κι' άφου έχετε κα-λή θέσι συνενοήστε με τη μικρή για να την ζητήσετε τίμια άπό τους γονείς της. Όσο για τις άμφιβολίες της κοπελιάς σας, αυτές, με την πρότασι γάμου, που θα κάμνε, θα έκλείψουν άμέσως.

ΕΡΗ

Γιατί δεν μπορώ ν' αγαπήσω

Την άνωτέρο ερώτησι μου την κάμει ένα κοριτσάκι 16 έτών, με το ψευδώνυμο «Ανθισμένη άμυ-γδαλιά». Βλέπει, μου γράφει, τις άλλες φίλες της του γυμνα-σίου να πηγαίνουν ποσειάτο με διάφορους νεαρούς, κι' αυτή, παρ' όλο που εινε 16 έτών (!), που εινε ώμορφη και κομψή, δεν γίνεται να πάει με κανένα, άπο-φυνεί τις συναστροφές, γιατί δεν νοιώθε ότι ένδιαφερον, ούτε άνάπη για κανένα. Και ρω-τάει: «Πήτε μου καλή μου κυρία Μιανόνα, γιατί δεν υπορώ ν' ά-ναπήσω κι' ένω εινε νεό».

Γιατί είσαστε βητική και σε-μνή άναπητή μου, γιατί έχετε ά-νωνή και ιατή όπως, μου γρά-φετε, θέλετε να τελειώσετε το Γυμνάσιο, ν' ακολουθήσετε άνωτε-ρες σπουδές και να βοηθήσετε τον πατέρα σας, που κοιτάζει τό-σο πολύ να σας ζήσει. Νά, λοιπόν, γιατί δεν σας έλκύουν οι άνοπ-τες προτάσεις των νεαρών, που άλλο σκοπό δεν έχουν παρὰ το

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΧΕΝΤΥ ΛΑΜΑΡ
Η Χέντυ Λαμάρ παντρεύτηκε, ως γνωστόν, για τετάρτη φο-ρά. Ο νέος της σύζυγος, που βλέπετε άνωτέρω τη στινή ά-καυδώς που ένώπιον του δικαστού της περὰ το ναυαγίο δα-τυλίδι, εινε ο Έρνεστ Στάουφορ, ηλικίας 42 γρόνων. Ο Έρ-νεστ εινε διευθυντής δογηστών και ιδιοκτήτης ενός νυκτεριού κέντρου στο Άκαπούλκο του Μεξικού. Η Χέντυ, η με το πραγ-ματικό της όνομα η Έντοριττ Έβα Μαρία Κίλνερ, κόρη ενός Βιεννέσου τοαπετίτη, εινε σήμερα 37 γρόνων.

πως να περάσουν την ώρα τους, διαφορώντας για την αξιοπρέπεια και την ηθική μιας νέας, Συνέχιστε, λοιπόν, την τακτική σας και στα τελευταία οίσιον, όπως σας έμειν ο καιρός να διαλέξετε και το σύντροφο της ζωής σας.

Δεν υποθέτω να την ξέχασα; Δεν είναι σωστό το πώς για έναν άντρα σαν και σας, να βασί στο μυαλό του ιδέες αυτοκτονίας. Έγώ προτείνω από σας περισσότερη γενναιοδωρία και αδιαφορία, λόγω της πείρας σας, του επαγγελματός σας και της πεποιτείας σας. Ζωής σας. Την αγαπάτε. Όχι! Αλλά, αφού αυτή δεν είναι αξία της αγάπης σας, τότε να την περιφρονήσετε. Πάρτε μια μετάθεση ή απολυθείτε με κάτι άλλο. Όσον αφορά την πληροφορία, που έχετε, λυπούμαι, που δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω, γιατί τα ψευδώνυμα δεν συνοδεύονται και από τα πραγματικά ονόματα.

Μαθαμένο Λουλουδι: Πολλά κορίτσια, που παντρεύτηκαν χωρίς συμπάθεια τον άντρα τους, ζούσε σε πολιτεία έχουν το ίδιο πρόβλημα με σας. Αυτό συμβαίνει συχνά στις ανώνυμες κοπέλες του νομού. Δεν πρέπει, όμως, να απελπίζεστε και να κλαίτε.

Σαν σκύλος του και υπέρετα των παιδιών του, πρέπει με την καλωσύνη σας, να τον κάνετε να αγαπήσει περισσότερο το σπίτι του. Όταν ο σκύλος δειχνει, περιποιημένη, γελαστή, χωρίς γκρίνιες, οι φίλοι του δεν θα έχουν τη δύναμη να τον κρατούν μακριά σας. Παρατηρήστε πως δεν βγαίνει τα Βαδύα Εξω. Και τα παιδιά σας ποιος θα τα προσέξουν; Μια καλή υπέρετα δεν ανήκει ποτέ τα παιδιά της στη γειτονιά, για να πιάσει το θέατρο.

Ερωτευμένο κούρο: Α, αν κι' εκείνη σας αγαπά, τότε να την παντρευτείτε και να αγαπήσετε τα παιδιά της. Κι' όταν αποκτήσετε δικά σας να μην τα ξενοποιείτε από τα δικά της γιατί αυτό θα την κάνει δυστυχισμένη. Διαχειριστείτε με τιμωρία και φρόνηση την περιουσία της και αυξήσει την με την Ικανότητά σας.

Τα υπολόγητα θα τα κανονίσετε μαζί της. Τώρα, αν τ' αδελφία σας δεν σας επιτρέπουν να την παντρευτείτε, αυτός δεν είναι λόγος να διατάξετε. Δεν είστε κανένα ανήλικη παιδί.

Χ. Δ. Κέκυρα: Ν' αποταχίστε στην Αμερικανική Υπηρεσία Πληροφοριών, Αθήνα.

Ενα νύμφη δυστυχισμένη: Είκοσι πέντε, Ε. Σ. 12: Εκείνο που έχετε να κάνετε είναι να αλλάξετε τόπο διαμονής για λίγο χρονικό διάστημα, να βρείτε μια νέα, να την παντρευτείτε και να ζυώσετε στον τόπο σας για να κλείσετε δώδεκα τα σόματα και να σταματήσετε τα κούρσοι.

Πληγωμένο πουλί: Με ειλικρίνεια συμεριζομαι τη λύπη σας, καλή μου φίλη, Αλλά δεν πρέπει να απελπίζεστε τόσο για να υποθέσετε να σκεφθείτε λογικά. Θα σας συμβουλευα να προσπαθήσετε δια της έπιμονης να έλκύσετε το ενδιαφέρον του άνδρός σας. Μέσα στο σπίτι να είστε πάντα με το χαμόγελο στα χείλη και τρυφερό. Μην τόν απομακρύνετε με την περφορνή και την αδιαφορία σας. Οι άντρες, όπως βλέπετε, έχουν το πρόνιο να κάνουν ό,τι θέλουν έξω από το σπίτι τους. Ένώ η γυναίκα δεν τολμά.

Βγαίνει, όμως, πάντα νικήτρια όταν κατορθώσει να τον τραβήξει και πάλι κοντά της. Δεν πρέπει καν να το σκεφτόσαστε ότι έπειδή σας πήρε νύφη κάνει ό,τι κάνει. Δοκιμάστε, λοιπόν, και θα ξανακερίσετε την αγάπη του. Και προσέξτε: μη ένετε σημασία στα γλυκόλογα των άλλων, που μπορούν να σας παρασύρουν σε μια στιγμή αδυναμίας στην τελική καταστροφή. Έπειτα σκεφθείτε και τ' όμοιο κορίτσια σας, που δεν έχει άλλον από σας.

MIPANTA

ΧΡΩΜΑΤΟΥΡΓΕΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ
ΑΦΟΙ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝ Η
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΡΔΙΩΝ 4, ΤΗΛ 26123 & 35733

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΡΥΣΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ Δερματολόγος
Οδός Νίκης 13. Τηλ. 29548

MENTIUM
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ

Τα πολυτελείας θερμά Ιαματικά θαλάσσια λουτρά

Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΥ & ΣΙΑ

(Πλατ. Αλεξάνδρας - Πασσαλιμάνι - Πειραιεύς), εν συνδυασμώ με τα εις φιάλας χρησιμοποιούμενα ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΔΑΜΒΕΡΓΗ, θα σας εξασφαλίσουν, με μικρή δαπάνη, και φέτος έναν εξαιρετικό χειμώνα. Διαθέτουμε μεγάλον αριθμό μαρμαρίνων λουτρών. (Συγκοινωνία εξσηφασμένη. Ζητείτε στάσιον λουτρών).

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζική θεραπεία. Αντιμετωπίζετε τον ήλιον άνευ φόβου. Πληροφορία δωρεάν. Πατήσια, Πιπίνου 38. Τηλ. 85-089.

ΑΝΘΗ-ΦΥΤΑ
Πανταλίν
τηλ 6300 Τελεμαχ 100
ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΡΥΤΙΔΕΣ ματιών, πανάδες κρεατοελιές εξαφανίζονται σε λίγες επισκέψεις. Ινστιτούτον Καλλονής «CONSTANT» Περικλέους 28 β' πάτωμα. Συμβουλευί δωρεάν. Τηλ. 36396

SAVON
INOTYOL
Προλαμβάνει τας δερματικές παθήσεις. Απαλύνει το δέρμα. Εξαιρετο σαπούνι τουαλέτας.
Πωλείται εις τα Φαρμακεία ΔΕΚΟ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Ανευμένον Κ. Α.: Ακολουθήστε και σεις ότι συνιστώ στο προηγούμενο τεύχος στον «Τυπογράφων» - λιπαρών. Οσον αφορά το τριγών της κεφαλής και επί πλέον καθορίστε τα μαλλιά σας με μία βούτσα.

Τακτικόν αναγνώστην του «Θησαυρού» Ε. Ε.: Έφ' όσον η ουσία του αίματος παραμένει κάτω από το όριον που μου γράφετε, είναι αρκετή η διαιτητική αγωγή που ορθότατα ο κ. συνάδελφός μου σας καθορίζει. Εάν υποβλήτε τον καθόλου αυτό, τότε θα υποβληθεί εις ειδική θεραπεία υπό την καθοδήγηση πάντοτε του παθολόγου ιατρού σας.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. 49: Ακολουθήστε και σεις ακριβώς ότι συνιστώ και στον Φ. Φ. Φ. στο προηγούμενο τεύχος. Προκειται ακριβώς περί της αυτής περίπτωσης. Διά το δεύτερον έχετε ανάγκην νευρολογικής επεξεργασίας.

Δειλόν Καλαματιανήν: Έφ' όσον είσατε τακτική αναγνώστρια του «Θησαυρού» πρέπει απαραιτήτως να διαβάσετε μετά προσοχής το υπ' αριθ. 552 τεύχος. Θα κατατάξετε την περιπτώσιν σας σύμφωνα με την λεπτομερή περιγραφήν και αναλόγως θα προβήτε στην θεραπεία. η οποία λεπτομερώς αναφέρεται δι' έκαστην περίπτωση.

Εανθόν Αγγελον: Αγνώστου: Και σεις θα ακολουθήσετε, ότι συνιστώ στην «Δειλόν Καλαματιανήν». Τα αίτια της παθήσεως σας είναι πλείστα όσα. Π.ν. νευροσθένεια, γνόινος κεφαλόπονος, αναιμία, λυμφατισμός, δυσκοιλιότης, δισταίε για το αδυναμία κλπ.

Πολύ άδικη μένο Θ. Θεσσαλονίκην: Από όσα μου γράφετε στην επιστολή σας δεν βρισκω να είσατε ούτε λίγο αδικημένος, κι' όχι πολύ όπως νομίζετε. Μείνετε. Λοιπόν, ήσουν. Όλα όσα με ρωτάτε μπορούν να γίνουν και μάλιστα με το παραπάνω.

Τ. Κ. Α., φίλην «Θησαυρού»: Λυπούμαι ειλικρινώς διότι μ' έλη την έκ μέρους σας περιγραφήν του περιστατικού που τόσο σας βασανίζει. Δεν μου είναι δυνατόν να σχηματίσω γνώμην ώστε να ένω την δυνατότητα. Έστω και κατά προσέγγισιν, να συστήσω σγερικήν θεραπείαν. Πρέπει να εξετασθήτε.

Α. Μ. Ν. Θεσσαλονίκην: Το καλύτερο βεβαίως ήταν να ακολουθήσετε τας συμβουλές και την θεραπευτικήν αγωγήν του γιατρού που σας εξέτασε. Έφ' όσον όμως είσατε υπάλληλος, όπως μου γράφετε και δεν ένετε την δυνατότητα να πληρώσετε τον γιατρό, σας συνιστώ με επιφύλαξιν βέβαια, την κατωτέρω θεραπευτικήν αγωγήν. 10-15 ένεσεις Ορετον ή Testonin, δύο την εβδομάδα ενδομυϊκώς. Έν συνεχεία ούδ' χάπια ημερησίως εκ των ιδίων φαρμάκων επί 20 ημέρας. Μετά διακοπήν ενός μηνός, αναλόγως των αποτελεσμάτων, επαναλαμβάνετε την αυτήν σειράν.

Χ. Cicego: Ένταυθα: Έφ' όσον είσατε άπορη, όπως μου λέτε, θα μπορούσατε να εξετασθήτε δωρεάν στο νευρολογικόν τυμήμα του «Ευαγγελισμού» ή του «Ευθυμού Σταυρού», όπου υπάρχουν άριστοι συνάδελφοι νευρολόγοι. Έπομένως δεν είναι δικαιολογία ότι δεν ένετε τα μέσα να πάτε σε γιατρό πώς εξέτασιν. Πάντως έγω σας συνιστώ να κάμετε 15-20 ένεσεις Calcibromine ενδοφλεβίως. Καλή διατροφή επίσης και καταιονισμούς με κού νερό.

Ιδιωτικόν υπάλληλον 13-Γ. Δ.: Έφ' όσον διαμένετε ένταυθα το φρονιμώτερον από κάθε δική μου σύστασι είναι να περάσετε από το ειδικόν τυμήμα του νοσού.

μα του νοσού. Ευαγγελισμός ή Συγγνώμης πώς εξέτασιν. Δυστυχώς Νέον S.O.S. Κύριον: Το να είνα ένας άνθρωπος φτωχός δεν θα πη ότι πρέπει και να πεθάνη επειδή έχει ένα νόσημα που δεν μπορεί να το γιάτρου. Υπάρχουν, εύτυχώς, για τους φτωχούς σήμερα πολλά και καλά φιλανθρωπικά ιδρύματα που όπως ο πλουσίος έχει και ο φτωχός βρίζει την δούσαν περιθαλψή και νοσηλεία και γίνεται καλά. Γι' αυτό να ένετε θαύρος και υπομονή. Είμαι βέβαιος ότι το νόσημα σας όπως μου το περιγράφετε θα θεραπευθή απόλυτως. άσκει να έρθετε στην Αθήνα.

863 Α. Τ. Χ. Βόλον: Είμαι υπονοούμενος να σας γνωρίσω, κυρία, ότι αι απαντήσεις δημοσιεύονται κατά σειράν ήλθεως. Νομίζω όμως ότι αυτή τη φορά δεν θα έχετε πλέον άφορμές να παραπονηθείτε, ούτε εναντίον του περιοδικού, ούτε εναντίον εμού. Και επανέρχονται στο έζημα που σας ενδιαφέρει: Από τα συμπτώματα που μου περιγράφετε ένω την γνώμην ότι η πάθησις σας νοήγιστα θα βελτιωθή και εν καιρώ θα θεραπευθή. Σας συνιστώ λοιπόν να κάμτε 12-15 ένεσεις Testonin ή Ορετον ή Testonin των 25 μιλιγρ., δύο την εβδομάδα ενδομυϊκώς. Έν συνεχεία 20 ημέρας από δύο χάπια του αυτού φαρμάκου και μου ξαναγράψετε.

Εναν Ανανώνστην Θεσλίαν: Στη Θεσσαλονίκη βρισκεται ο καθ' όλα άριστος γιατρός κ. Ρέλιος Άνδρ, καθηγητής του Πανεπιστημίου. Σας συνιστώ να τον επισκεφθήτε και να ακολουθήσετε τας συμβουλές του για την θεραπεία σας, με πάσαν ευπιστοσύνην.

Μαρίαναν Πάτρας: Από όσα εδίδαξαν στο γράμμα σας μου μένει η έντύπωση ότι πρόκειται περί διαστολέματος, το όποιον και σας άσχοι σγερικήν ευαίσθησιαν της ποδονητικής αορτήσεως. Αφού όμως μένετε σε μια πόλιν με τόσους πολλούς και καλούς γιάτρούς, γιατί δεν περνάτε από έναν χειρουργό να σας εξετάσει.

Α. ν. ή συνην ψυχήν: Ένταυθα: Ότι ακριβώς άφορά την περίπτωση σας έχει λεπτομερώς αναγραφεί στα υπ' αριθ. 397, 576, 577, 578 τεύχη του «Θησαυρού». στη στήλη του γιαιτρού. Σας συνιστώ να διαβάσετε τα τεύχη αυτά.

Ν. Β. Μουσαλιαν: Όσον άφορά το πρώτον σας νόσημα νομίζω, από όσα μου γράφετε ότι είναι αρκετά καλή η γενουμένη θεραπεία. Έγώ θα προσέβατα άκόμα ως συμπλήρωμα την δια πενικιλίνη τοιαυτήν με 8-10 εκατομμύρια μονάδες. Διά το δεύτερον, όπλ, τους κισούς εδω στην Αθήνα γίνεται θεραπεία και δι' εγγειοθήσεως και άπλως δι' ένεσεων. Ό τρόπος της θεραπείας θα εξαρτηθή από την κατάστασιν που θα παρουσιάζουν όταν έλθετε εδω. Πάντως είναι πάθησις θεραπευμένη. Δεν υπάρχει λόγος να αναφέρετε το πρώτον νόσημα, έφ' όσον όμως θα υποβλήτε προηγούμενως εις θεραπείαν και με πενικιλίνην.

Α. ν. ν. ν. ν. ν. Ένταυθα: Είνα άμολογούμενος εκπληκτικόν να μένετε στην Αθήνα και να έπτάτε να σας δώση την γνώμην του ένας γιατρός, χωρίς να σας εξέτασιν. Λοιπόν, άγαπήτε κ. Α. ν. ν. ν. ν. ν. πηδών να πούκεται περί υδρόκηλης ή τρυσματικής αιτίας ή φυματιώσεως του όσάου αυτού, ή ελεφαντιώσεως κλπ. Πρέπει, λοιπόν, να περάσετε από ένα γιάτρον χειρουργό, σ' ένα χειρουργικόν τυμήμα των άπείων εν Αθήναις νοσοκομείων.

Α. ΛΑΣΚΑΡΗΣ
Ιατρός

Η έκδοκσι της

Υατερ' από δέκα χρόνια, η Ραλού ξαναγυρίζει στην Αθήνα. Πόσο είναι αλλογμένη! Η ζωή στην επαρχία κι' ο πόθος της έχουν γεράσει πρώτα. Φτάνει σε μια πολυκατοικία στην Πλάκα και χτυπάει το κουδούνι.

Ο Τάκης Ζώτος μένει εδω; ρωτάει την νέα που της άνοιξε.

Ναι, κυρία, σε λίγο θάρη. Περάστε επάνω. Η κοπέλλα την άφησε μόνη. Η χαρούμενη άτμόσφαιρα που βασιλευε εκεί μέσα άκαμε άκόμα μεγαλύτερη την άπελπισία της Ραλούς. Με προσοχή μισάνοιξε το τσαντάκι της και χάιδεψε ένα μικρό πιστόλι που είχε κρυμμένο εκεί. Πέρασε μισή ώρα. Και σιγά-σιγά το μυαλό της, κουρασμένο να σκέφτεται το παρόν, πέταξε στα περασμένα. Ξαναβλέπει τον εαυτό της μικρούλα στην επαρχία, όπου ζούσε εύτυχισμένη με τους γονείς της. Έπειτα τους βλέπει σκοτωμένους από τους πρώτους βομβαρδισμούς των Ιταλών και τον εαυτό της ολομόναχο.

Ήταν τότε είκοσι δύο χρονών και ήρθε στην Αθήνα σε μια συγγενική της οικογένεια. Στην πρωτεύουσά έπιασε δουλειά σ' ένα εργοστάσιο. Κι' έκει γνώρισε τον Τάκη, που κατέκτησε άμέσως την καρδιά της. Ήταν λογιστής, ώριμς και κομψός. Για μερικούς μήνες έζησε το πιο εύτυχισμένο όνειρο της ζωής της... Και μία μέρα, πνιγμένη από συγκίνηση, του άνήγγειλε πως θα γινόταν μητέρα. Έκείνος προσποιηθήκε τον ένθουσιασμένο...

Το ώριο όνειρό της άστάξε τρείς μήνες άκόμα. Κι' ένα βράδυ τον ρώτησε: Τάκη, τί σκέφτεσαι; Σκέφτηκες πώς δεν έχουμε πλέον καιρό μπροστά μας;

Μην άνησυχείς, αγαπούλα μου. Πήρα την άπόφασί μου, της έίπε. Φεύγω για τα Γιάννενα να πάρω την ευχή των γονέων μου και λίγα χρήματα που θα μς χρειαστούν... Αυτά της έίπε, της έδειξε την άδεια του ταξιδιού κι' έφυγε. Έκανε δύο μήνες να λάβη γράμμα του. Τούγραφε, μα τα γραμματα γυρίζαν πίσω με τη λέξι πάνω στο φάκελλο «Αγνώστος».

Κατάλαβε πια πως την έγκατέλειψε κι' έπεσε άρρωστη άρρωστη. Όταν βγήκε από το νοσοκομείο είχε χάσει πια την έλπιδα να γίνη μητέρα. Τώρα η άρρώστεια πούβσκε στα σπλάχνα της την άνάγκη να φύγη άμέσως για την επαρχία πριν καταλήξει σε σανατόριο. Κι' έφυγε... Έζησε χρόνια άναμεσα σε άνδρ' όποιον, που την περιφρονούσαν, κι' έκανε τις πιο σκληρές δουλειές για να ζήσει ως πού, τέλος, άποφάσισε να ρηθ στην Αθήνα και να σκτώση των άνθρωπο

που την κατέστρεψε. Τώρα τον περιμένει... Περιμένει τον άπιστο για να τον πληρώση όπως του άξίζει. Ευτυχώς που έμαθε το σπίτι του εύκολα. Θα τον σκότωνε και θα σκωτωνόταν.

Η πόρτα άνοιξε ξαφνικά. — Με συγχώρητε που σας άφησα μόνη. Πρέπει να ετοιμάσω το φαί, γιατί θάρη ο Τάκης, της έίπε η νέα.

Είσατε άδελφού του κυρίου Τάκη; ρωτάει η Ραλού.

Οχι, η μνηστή του.

Και... μένετε κιάλας μαζί;

Μά, κυρία... σε τί μπορεί να σας ενδιαφέρει αυτό; έίπε θυμωμένη η μικρούλα.

Σε τίποτα, άποκρίθηκε η Ραλού, σφίγγοντας το τσαντάκι της. Μισόκλεισε τα μάτια της και περιεργάζοταν τη νέα. Σχηματίσε την πεποίθησι ότι γρήγορα θα γινόταν κι' έκενη μητέρα...

Αγαπίσαστε πολύ; την ρώτησε. Έλάτε, μην κοκκινίζετε... Ο Τάκης είναι παιδικός μου φίλος... Και τότε με παντρευτείτε; Πρέπει να βιαστήτε!...

Η μικρή άρχισε να κλαίει.

Έλα, μην κάνεις έτσι, μικρούλα μου. Μιλήσε μου σαν να ήμουνα μία φίλη σου... η μητέρα σου.

Με λίγα λόγια η νέα της έξηγησε ότι ήταν ορφανή, χωρίς προστασία. Αγαπήθηκαν με τον Τάκη και ζούσαν μαζί... ως πού να παντρευτούν. Κυρία μου, συνέχισε η νέα, αφού τον έχετε τόσο καλά, σας έικετεύω πότε του να έπιστεύη το γάμο μας! Δεν ξέρω, προαισθάνομαι ότι θα μου συμβη κάποιο κακό!... Είμαι τόσο δυστυχισμένη!... Μου έίπε πως πρέπει να παη στα Γιάννενα πρώτα, στους γονείς του. Καταλαβαίνετε τη θέση μου...

Αν την καταλάβαινε! Σε τέτοιο σημείο μάλιστα, πού να ξεχάση όλοτα το δικό της πόνο και το σκοπό για τον όποιο είχαν έρθει σ' αυτό το σπίτι. Δεν σκεφτόταν πια παρά τον κίνδυνο που άπειλούσε αυτό το κορίτσι. Έπρεπε με κάθε θυσία να σωθή η μικρή, να μη ζήσει τις τραγικές στιγμές τις δικές της...

Ακούστηκε ο θόρυβος της πόρτας που άνοιξε.

Άφασε με μόνη μαζί του! πρόφτασε να πη η Ραλού.

Ο Τάκης μόλις την αντίκρισε, χλώιασε.

Δεν περιμένεις να με θρής εδω; του έίπε η Ραλού.

Ναι, δεν το περίμενα. Τί θέλεις;

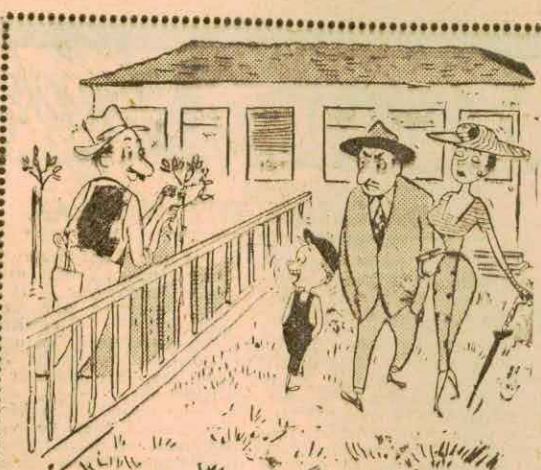
Άκουσε, του έίπε άγριεμένη η Ραλού. Ερχομυνα να σε σκτώσω, χλώιασε.

Κι' έδωσε το πιστόλι από την τσάντα της.

Συνάντησα όμως εδω μέσα το τελευταίο σου θύμα, συνέχισε. Μου άνοιξε την καρδιά της. Η ιστορία επαναλαμβάνεται και δεν θα την σταματήσης ποτέ, γιατί είσαι ένας πρόστυχος. Δεν θα σε σκτώσω, γιατί δεν θέλω με το θάνατό σου να μείνουν πίσω άλλα δύο πλάσματα δυστυχισμένα. Ξέρω τί θα ηθ' έγκατάλειψι... Λοιπόν, διαλέξε: ή θα την παντρευτείς, ή θα σε τιμωρώσω όπως σου άξίζει!

Έκείνος έσκυψε το κεφάλι. Αν άρνιόταν θα πλήρωνε όλες τις άμαρτίες του παρελθόντος και του παρόντος με το θάνατό του...

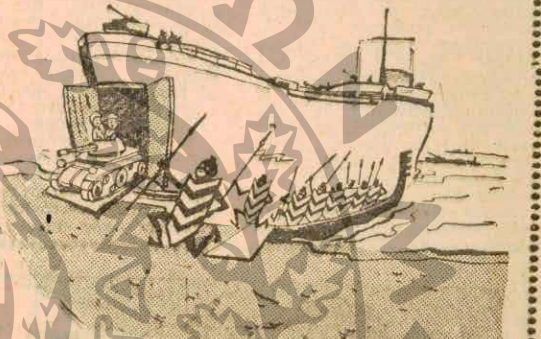
Η Ραλού ήταν πια ευχαριστημένη. Αυτή τους πάντρεψε, και λίγο άργότερα βάφτισε και το παιδί τους. Κεί ζούσε πια ήσυχη, δουλεύοντας σ' ένα κατάστημα, όπου τη σύστησε η μικρή νειόπαντρη...

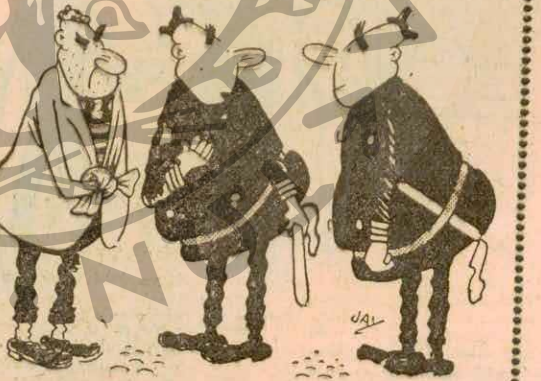
Και σήμερα έξω θα φάμε, μπάριμα Γιώργο... Τόκαρε πάλι το φαί ή μαρά!...

Μπορείτε να μς πητε, παρακαλώ, αν το κέντρο αυτό είναι καθώς πρέπει;...

Υποστηρίζομεθα, όπως βλέπετε, κι' από έλτο ένα κράτος το 'Οργανισμύ των 'Ηνωμένων Έθνών!...

Δεν ελχα, ξέρεις, μαζί μου τις χειροπέδες!...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΝΑΡΙΜΑ

«Ένας Θεός μόνον έδωσε τί έπινε κάθε μέρα. Σωριασάταν στο τέλος, αναίσθητος. Άλλα μόλις συνεγώγαν, ξαναγί- νισε το πτότα».

Τόν έπαινε κάθε βοάδου στην ταβέρνα του «Γαλαξίου Λαυτού» στην Κελλάνη. Είχε ένα πολύ συμπαθητικό παρου- σιαστικό, κι όταν μιλούσε λίγο μαζί του καταλάβαινε πως δεν τον έλειπε η μόρφω- ση. Η ηλικία του; Ήταν κα- τή το απροσδιόριστο. Μερί- κες στιγμές τον νόμιζες παραπάνω από είκοσι πέντε χρόνων. Άλλοτε πάλι έβλε- πες την έντιμότητα γένους. Όσο για τ' όνομά του δεν το έμαθα πο- τε. Δεν του το έζητσα, άλλω- στε.

Εκείνο το βοάδου. Τόν α- κούσα να λέει:

«Οι άντρες είναι δειλοί... δειλοί... και δεν έχουν καρ- διαί».

Τί σάς κάνει να το φαν- τάζεστε τον ρούτορα;

—Τί με κάνει να το φαν- τάζομαι; απάντησε. Άλλα α- γαπητέ μου κύριε, αν δεν ή- σαν δειλοί, δεν θα βρίσκονταν αυτή τη στιγμή στη ζωή...»

Η γλώσσα του λυχνε πιά.

—Έχετε πείσι στη Ντελνί;

—Μου έλπε. Έκεί γνώρισα τη Ναρίμα... Είχε έρθει για να ι- δη τον αδελφό της, που υπηρ- χότανε στη φρουρά του κυβερ- νήτου.

Η Ναρίμα ήταν μια μορ- φωμένη Ίνδι. Είχε γάμο με γένους της, κι έκανε τη δα- σκάλα σ' ένα μικρό χωριό, που βρισκόταν σε μεγάλη από- στασι από τη Ντελνί.

Αγαπηθήκαμε από την πρώτη στιγμή. Δεν νοιάζεται να σάς πω τίποτε άλλο, παρά μόνον ότι περάσαμε τρεις ε- ντασιμένους ημέρες μαζί. Τρεις ημέρες αγνές, άδρες και πλημμυρισμένες από αγάπη.

Επειτα χωρίσαμε. Η Ναρίμα εξαγυρίστηκε στο χω- ρίο της κι εγώ άσπασα στην ο- ριστική δουλειά μου. Μόνο που οι επιστολές μας κατέληγαν πάντα θλιβερά.

Δεν το καταλαβαίνει αυ- τό... Η Ναρίμα, κύριε, άνι-

κε σε μια φανταστική αίρεση Μουσουλμάνων Ίνδων κι εγώ ήμουν Χριστιανός. Η μόνη λύσις ήταν να φύγουμε μα- λωτά από τις Ίνδιες. Και γι' αυτό εναγώσαμε με μεγαλύ- τερο έπλο από ποιν. Μόλις τέλειωσαν τις δουλειές μου, θα φύγαμε.

Το κατώφισμα, τέλος, καί, μια μέρα, ξεκίνησα για το Βασιμπί, το χωριό, όπου έο- γασάτο η Ναρίμα. Δεν ήθε- λα μόνο να της κάμω εκπλη- ρί, αλλά και να συζητήσω μα- ζί της τις λεπτομέρειες της φύσης μας.

Αυτό ήταν το μεγάλο μου λάθος, κύριε. Έφτασα στο Βασιμπί κατά το σούρουπο.

Ήξερα πως η Ναρίμα έμενε στο σχολείο κι έτσι κατάφε- ρα να την βρω γρήγορα να χωρίσει να ρωτήσω κανένα.

Πόσο γρήγορα όταν με είδε! «Άλλα άμέσως έπειτα σκυ- θώπασε».

Δεν έπρεπε να θύοις, μου έλεγε. Οι άνθρωποι εδώ είναι πολύ αστείροι. Πώς θα δικαι- ολογήσω την παρουσία σου;

Ήταν, βέβαια, κάτι που δεν το είχα σκεφθεί. Η Να- ρίμα σοφίστηκε, τέλος, να πη- πώς ήμουν εξαδελφός της και πως είχα πάει στο Βασιμπί για να συνέλθω, έπειτα τα- γα είχα πάει στο Βασιμπί να είνα πάβει κάποια σφοδα ασθένεια. Άλλα κι αυτή η δικαιολογία, δεν μ' άρεσε και σωστή κι έπειτα από πολ- λές συζητήσεις σκεφθήκαμε πως το καλύτερο ήταν να φύ- γω το άλλο πρωί, γρήγορα να με έκανε.

Είχε δικαιοσύνη, κύριε, να με πιστώσετε η όνι, συνε- γίσε ο συνομιλητής μου. Σας κοιτούσα, όμως, ότι κοιμη- θήκαμε κείνη τη νύκτα σαν α- δελφά».

Άλλα, το άλλο πρωί, το Βασιμπί έσηπνε τυλιγμένο μ' ένα ολόλευκο μαυδί. Το χιόνι είχε φάσει το μέτρο κι' ανέβαινε ολόενα.

Ήταν άδυνατο πιά να φύ- γω... Η κακοκαιρία συνεχι- στηκε και τις επόμενες μέ- ρες... Και το χειρότερο ήταν πως μερικές γειτονισσες κα- τάλαβαν την παρουσία μου.

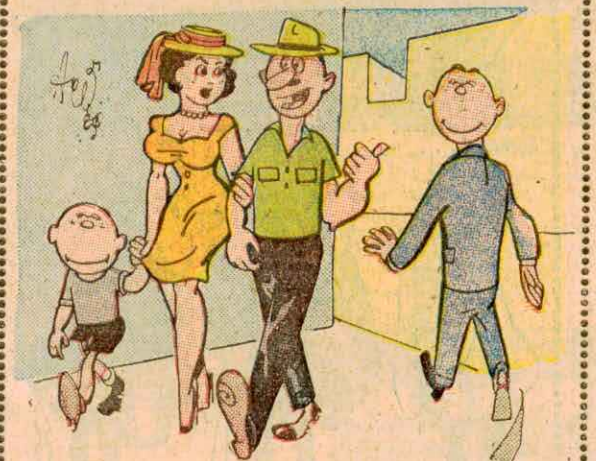
Παρακολουθούσα με όφικη αυτή τη σκηνή και δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία ό- τι με περίμενε η ίδια τύχη.

Άλλα δεν έγινε τίποτε τέ- τοιο... Έπειτα από άκορη ώ- ρα, μ' έλυσαν και μου είπαν πως ήμουν έλεύθερος.

Εφύγα. Παραπατούσα στο δρόμο, περιμένοντας πως από τη μια στιγμή στην άλλη θα αμωαλούσαν νεκρός. Μήπως δεν είχα το θάνατο στην ψυ- χή... Άλλα όπως βλέπετε, κύριε, ζω ακόμη υ' όλο που έχω τον περσάει ογτώ χρόνια α- πό τότε, που έγινε αυτή η ι- στορία... Μάλιστα, κύριε, ό- χτω χρόνια... Σέρετε τί πά- ει να πη να περιμένω ογτώ χρόνια το θάνατο και να μην έινε τη δύναμη και το θάρ- ρος να τεωατισή τις μόνες τις ημέρες σου; Άλλα σάς κού- ραση με την ιστορία μου... Με συγχωρείτε, κύριε... Καλη- νύχτα σας...».

Δεν ξανάνοιξε το στόμα του. Άλλα εξακολούθησε να πίνει, ως τη στιγμή, που σω- ριστήκαμε αναίσθητος στο πά- τισμα. Όπως κάθε βοάδου.

ΟΥ ΙΛΙΑΙΜ ΜΠΕΝΤΦΙΝ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΟΥΣ.

—Τόν θυμάσαι, γυναίκα; Είναι εκείνος ο φίλος του κομπάρσου που μας είχε γίνει κομπάρσο στην άρ- χή του γάμου μας και τον πετάξα έξω στο τέλος!..

στο σπίτι της αγαπημένης μου. Η Ναρίμα τους είπε, βέβαια, πως ήμουν εξαδελφός της, αλλά ήταν φανερό πως δεν την πίστευαν...

Κατά το τέλος της έβδο- μάδας, ο καιρός άνοιξε να καλύτερη. Συμφωνήσαμε με τη Ναρίμα να φύγω για την Ντελνί, όπου θάκοταν να με βοη έπειτα από μερικές μέ- ρες. Από κει θα πηγαίναμε στην Καλκούτα, όπου θα παίρναμε το πρώτο ατμόπλοιο που θα έφτανε για την Εύ- ρωπή.

Η άγνή μας κι' η σκέ- ψις, ότι η εύνυνία μας βοι- σκόταν τόσο κοντά μας έκανε να παραλαρούμε από γασά... Έκείνη τη νύκτα, η Ναρίμα άσπεσε όλες τις επιθυμίες της κι' έγειρε στην αγκαλιά μου, δισσμένη για φιλία...

Συμψήσαμε κατά τα ένη- ρώματα, ακολουθώντας δυνατά γυμνάσια στην πόρτα. Καμ- μία πεντακοσσία άνθρωποι ήσαν μαζεμένοι απ' έξω. Μπορούσε τους στέκονταν με- ρικοί γέροι με σφοδρές νε- νειάδες και σοφία στο κε- φάλι.

Σ' ένα νεύμα κάποιου απ' αυτούς, πέντε ή έξη άντρες υπήκαν στο σπίτι και μ' άσ- σπασαν έξω, τη Ναρίμα και μένα, άφου προηγήσει μ' ά- δεσαν τα γόδια στη ράνη.

Στην εμφάνισή μας, το πλήθος άνοιξε να συλλογί- σι και να άνωγει απληκτικά τα γόδια. Δεν καταλάβαινα τί έ- λεγαν, έίνα όμως το συναι- σθημα ότι κάτι το τρομερό έ- ποκείτο να συμβή.

Οι άνθρωποι αυτοί μ' άσ- δύναναν με άνωιες κι' άλα- ληγούσε σε μια γειτονική πλατεία. Έκεί μ' άσ γόισαν.

Εμένα μ' έδωσαν στον κορμό ενός δέντρου. Της Ναρίμα, αντίθετα, της έλυσαν τα γό- δια και την άσπασαν έλεύθερη στη μέση της πλατείας.

«Ήθελ' η τελευταία μου ώρα!» σκέφτηκα.

Άλλα έινε, το αντίθετο από ό,τι φανταζόμουν. Ένας από τους γένους με τις λευ- κές γενειάδες προχώρησε δυ- ο- τρία βήματα κι' είπε στη Ναρίμα μερικά λόγια, που δεν μπόρεσα να καταλάβω. Έπει- τα έσκυψε πηξε μια μεγάλη πέτρα από ένα σωρό που βοι- σκόταν εκεί κοντά και την έκ- σπενδόνισε με όση δύναμη της. Ύστερα από μια στιγμή, οι πέτρες έπεσαν θορυβή πάνω στη δυστυχήμενη φίλη μου...

Δεν ένω τη δύναμη να σάς περαιοώωω το ανατογιαστικό βραχί, κύριε, συνέγισε ο συ- νομιλητής μου. Άρκει μόνο να σάς πω ότι στη θέσι, όπου βρισκόταν η Ναρίμα, σημα- τίστηκε σιγά- σιγά ένας σω- ρός από πέτρες...

Παρακολουθούσα με όφικη αυτή τη σκηνή και δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία ό- τι με περίμενε η ίδια τύχη.

Άλλα δεν έγινε τίποτε τέ- τοιο... Έπειτα από άκορη ώ- ρα, μ' έλυσαν και μου είπαν πως ήμουν έλεύθερος.

Εφύγα. Παραπατούσα στο δρόμο, περιμένοντας πως από τη μια στιγμή στην άλλη θα αμωαλούσαν νεκρός. Μήπως δεν είχα το θάνατο στην ψυ- χή... Άλλα όπως βλέπετε, κύριε, ζω ακόμη υ' όλο που έχω τον περσάει ογτώ χρόνια α- πό τότε, που έγινε αυτή η ι- στορία... Μάλιστα, κύριε, ό- χτω χρόνια... Σέρετε τί πά- ει να πη να περιμένω ογτώ χρόνια το θάνατο και να μην έινε τη δύναμη και το θάρ- ρος να τεωατισή τις μόνες τις ημέρες σου; Άλλα σάς κού- ραση με την ιστορία μου... Με συγχωρείτε, κύριε... Καλη- νύχτα σας...».

Δεν ξανάνοιξε το στόμα του. Άλλα εξακολούθησε να πίνει, ως τη στιγμή, που σω- ριστήκαμε αναίσθητος στο πά- τισμα. Όπως κάθε βοάδου.

ΟΥ ΙΛΙΑΙΜ ΜΠΕΝΤΦΙΝ

Εξομολογίσεις

Ο σανός του Χότζα

Κάτω απ' το σπίτι του ο Ναστρα- διν Χότζας είχε μια αποθήκη που έ- ζε το σανό για τα ζωντανά του κι' έ- πειδή ο σανός μερικές χρονιές ήταν υπόλοιπος, πουλούσε και στους συγα- ριστούς του.

Το ίδιο είχε γίνει κι' αυτή τη χο- νιά. Ο Χότζας κέρδιζε άκορητά απ' το σανό. Τόν είχε μάλιστα υπεργι- νει, γιατί ο σανός είχε εξαπληθί- σι όλες τις αποθήκες.

Πλησίαζε φθινόπωρο, όταν μια μέ- ρα μπήκε στην αποθήκη του Ναστρα- διν ο έπιστάτης του Ρασίντ-μπέη και του έλεγε:

—Χότζα, ήθελ' να μ' άσ δώσης ένα- τό άκάδες σανό για τα ζωντανά του άφέντη μου.

—Τών άδυνάτων άδύνατο! επάν- ησε ο Χότζας. Δεν έχω, τζάνουμ.

—Κι' αυτά εκεί τα δεμάτια;

—Εκείνα, τζάνουμ, είναι για την κόρη μου.

—Για την κόρη σου; Κοροϊδεύεις;

—Δεν κοροϊδεύω καθόλου.

Ο έπιστάτης έφυγε φουκαριμένος και σε λίγο έφτασε εκεί ο γουαματι- κός του μπέη.

Μπρέ, πεζεβέγγη, Χότζα, του έλεγε, γιατί άσπασες να πουλήσης σανό για τα ζωντανά του πέν;

—Γιατί δεν έχω περισσευούμενο λεβέντη μου.

—Καλά, αυτά τα δεμάτια τί είναι;

—Αυτά είναι για την κόρη μου που παντρεύεται.

—Κοροϊδεύεις, Χότζα.

—Όχι, γά σέ γαρών.

Ο γουαματικός έφυγε κι' αυτός φουκαριμένος και σε λίγο έφτασε ο ίδιος ο Ρασίντ-μπέης, φοιτιά και μπα- ροδτι απ' το θυμό του.

Χότζα, φώναξε, πώς τόλμησες ν' άσπασες μαζί μου; Γιατί δεν δι- νεις το σανό; Τί έίν' αυτά που τσαι- πουνάζ ότι τον θέλ' για την κόρη σου;

—Για την κόρη μου τζ' θέλω, μπέη μου, την Έμνέ μου, που παν- τρεύεται σε δέκα μέρες.

Μπρέ, μπουνταλά, σανό θα φά- νε η κόρη σου κι' ο γαμπρός σου;

—Όχι, μπέη μου, δεν είπα τέ- τοιο πράγμα. Άλλα κι' ο έπιστάτης σου κι' ο γουαματικός σου δεν μ' ά- φησαν με το θυμό τους να έξηγηθώ και να τους πω ποιος θα φάν το σανό.

—Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

Ποιος θα τον σάν, μωρέ; Οι νεογυφοί, οι συμπεθέροι, οι καλε- σμένοι;

—Όχι! όχι, μπέη μου, γά σέ γαρών. Το σανό θα τον φάνε τα έώ- δια, οι γελάδες, και τα μουλάια, που παίρνει ο γαμπρός απ' τον πατέρα του! Άν θέλεις όμως κάνα δεμάτι και για την άφεντιά σου, δεν σου χαλάω το γατζή!

ΘΥΣΙΑΣΕ ΤΟΥΣ ΪΣΚΙΟΥΣ!

Παράξενο διήγημα

Όταν η Άνιτζα, η γυναίκα του αρχιτέκτονος Ίσμετ Χατζίκ, μπήκε στο γραφείο, όπου συζητούσε ο άν- τρας της με το γέρο Μεχμέτ Μπελίκ, πρόσεξε πως η εαφική είσοδος της τους τάρανε λίγο.

—Μήπως σάς ένοχλώ; ρώτησε.

—Κάθε άλλο! έσπευσε να τη δι- αβεβαιώσει ο άντρας της.

Ο γέρος γύρισε αλλού το κεφάλι του και δάγκωσε τα χείλη του. Δεν συγχωρούσε την άδυναμία που έδειχνε ο άφέντης του στη νέα εκείνη γυναι- κά με τις μοντέρνες και «άνήλικες» άρχες. Του φαινόταν άηκόουστο να την άφινι να κυκλοφορή στους δρό- μους έλεύθερη, με ξεσκεπαστο πρό- σωπο...

—Συνάντησα πρό όλίγου το Ζο- σίφ Σέρο, είπε η Άνιτζα. Μου έλεγε να σε είδοποιήσω πως δεν θα συναν- τηθείτε σήμερα, όπως είχατε συμφω- νήσει, γιατί φεύγει έπεινόντως για το Σεράγιεβο. Θάρθη να σε βρη μό- λης γυρίσει.

Όταν έμειναν μόνοι οι δυο άν- τρες, ο Μεχμέτ έλεγε στον άφέντη του:

—Άλήθεια, μην ξεχνάτε ότι λείπει κάτι απ' το σπίτι που χτίζουμε για το Ζοσίφ Σέρο...

Εκείνος άνασήκωσε τους ώμους του. Μα ο γέρος έπέμεινε.

—Συμπάθετε με, κύριε! έλεγε. Δούλευα 30 χρόνια στον πατέρα σας. Μετά το θάνατό του, είχατε την καλωσύνη να μ' άναθέσετε τη γενική επίδλεψη των τόσων σπιτιών, που χτίζατε... Ποτέ λοιπόν, δεν πα- ρέλειψα να προσφέρω στα πνεύματα τη θυσία που έχετε!

Ο Χατζίκ γέλασε περιφρονητικά κι' απάντησε:

—Αυτές οι δεισιδαιμονίες είναι ά- νάρμοστες για την εποχή μας!

Ο γέρος κοκκίνισε και μουμού- ρισε:

—Άς μην τιμωρήση ο σπλαχνι- κός Άλλάχ το στόμα που βλαστη- μεί!

Στα μέρη αυτά της Έρζεγοβίνας, μια άρχαία παράδοση επιβάλλει σε κάθε χτίστη, να «φυλακίζε» τον ίσκιό ενός διαδότη και να τον προσφέρη θυσία στα κακά πνεύματα, πριν τε- λειώση το χτίσιμο, ενός σπιτιού. Με το μυστήρι στο χέρι, κρυμμένος πύ- σω από μια τρύπα της προσόψεως, περιμένει να πέση μέσα σ' αυτήν έ- νας ανθρώπινος ίσκιος. Άμέσως βουλώνει την τρύπα με μια πέτρα, που τη στερεώνει με λάσπη κι' ά- σέσση.

Ο άνθρωπος που «χάνει» έτσι τη σκιά του, είναι καταδικασμένος να μαραθί, να λυώσει και να πεθάνει μυστηριώδως έπειτα από λίγο και- ρό. Μά, με τη θυσία του ίσκιου του έχουν εξευμενιστή οι πονηρές δυνά- μεις που τριγυρίζουν μέσα στα και- νουργία σπία και κάνουν να τρί- ζουν τα πατώματα...

Η άδιαφορία του άφέντη του για την άρχαία παράδοση τρώμαζε και σκανδαλίζει μαζί το Μεχμέτ. Γι' αυτό, φρόντιζε να κρυβεται απ' τον άρ- χιτέκτονα, όταν αχμαλώτιζε τους ί- σκιους στα καινούργια σπία.

Το πρωί αυτό, υπήκε στη μοντέρ- να βίλλα που χτιζε ο κύριος του για το Ζοσίφ Σέρο, και ράβθηκε κατ' εύ- θεϊαν προς το μέρος, όπου είχε ά- φήσει την άνοιχτη τρύπα, ανάμεσα σε δυο πέτρες της προσόψεως.

Μόλις άνοιξε την πόρτα της μικρής κάμαρας, τον υποδέχθηκε μια είρω- νική φωνή:

—Καλώς τον! Θά κάνης λοιπόν πάντα το κεφάλι σου...

Ο Ίσμετ Χατζίκ κάνιζε ένα τσι- γάρο με χρυσό επιστόμιο και κύττα-

ζε το γέρο με περιφρόνησι και όίκο.

—Κάμε μου τη χάρη, πρόσθεσε, να βουλώσης τώρα άμέσως αυτή την τρύπα! Νόμιζες πως δεν θα την ά- νακάλυπτα;..

—Μά, άφέντη, σάς ίκετεύω!... μουμούρισε ο Μεχμέτ.

—Κάμε ό,τι σου λέω! φώναξε ο άρχιτέκτονα.

Ο γέρος όμως δεν ένοούσε να ύπακούση.

—Στο σπίτι αυτό, όπως και σε κάθε καινούργιο κτίριο, κρύβεται η δυστυχία, άφέντη! έλεγε ζωγρά. Άν θέλετε να προφυλάξετε το φίλο σας Ζοσίφ, πρέπει να προσφέρετε μια σκιά στα κακά πνεύματα!

—Κι' αν άκόμη παραδεχθούμε πως έχεις δίκιο, απάντησε ο Ίσμετ, γιατί θέλεις να στείλεις στο θάνατο ένα άθώο διαδότη; Το βρίσκες σω- στό;...

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκαν ό- μιλίες έξω απ' το σπίτι. Ένας ί- σκιος άντρικός φάνηκε στον αντί- κρυνό τοίχο.

—Ο Ζοσίφ!... μουμούρισε μ' έκ- πλησι ο Ίσμετ. Κι' εγώ τον νόμιζα στο Σεράγιεβο!

Μια δεύτερη σκιά φάνηκε δίπλα στην πρώτη και συγχρόνως μια γυ- νοικεία φωνή άντήχησε:

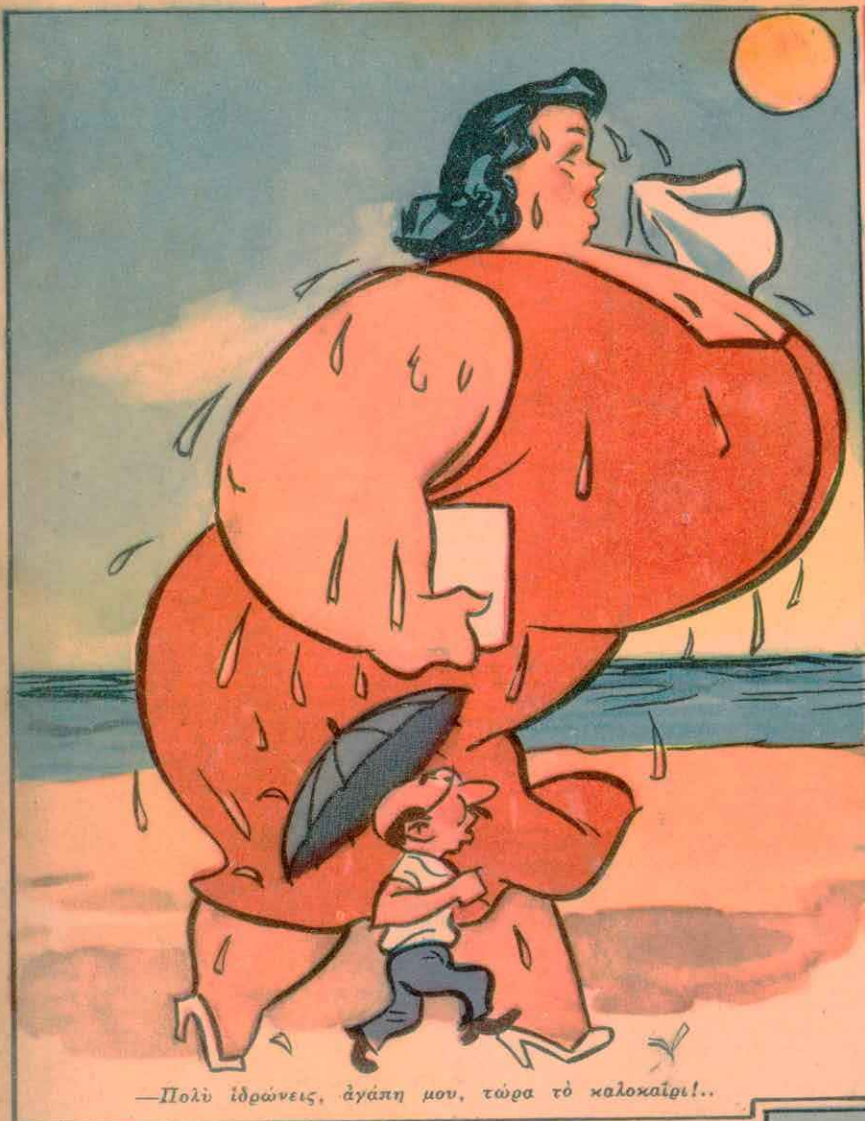
—Ο άντρας μου έφυγε για τις δουλειές του. Δεν θάρθη από δω, γι- ατί νομίζει πως λείπει. Έχομε δυο όλόκληρες ώρες δικές μας!

Ο άρχιτέκτονα ένοιωσε τότε έναν άνυπόφορο πόνο στην καρδιά. Κι' ο Μεχμέτ έσκυψε το κεφάλι του, γι- ατί είχε άναγνωρίσει τη φωνή της Ά- νιτζα, της γυναίκας του άφέντη του!...

Μά ο Ίσμετ συνήλε άμέσως κι' έλεγε σιγανά:

—Εμπρός, γρήγορα! Δός μου την πέτρα, το μυστήρι, τη λάσπη!...

</

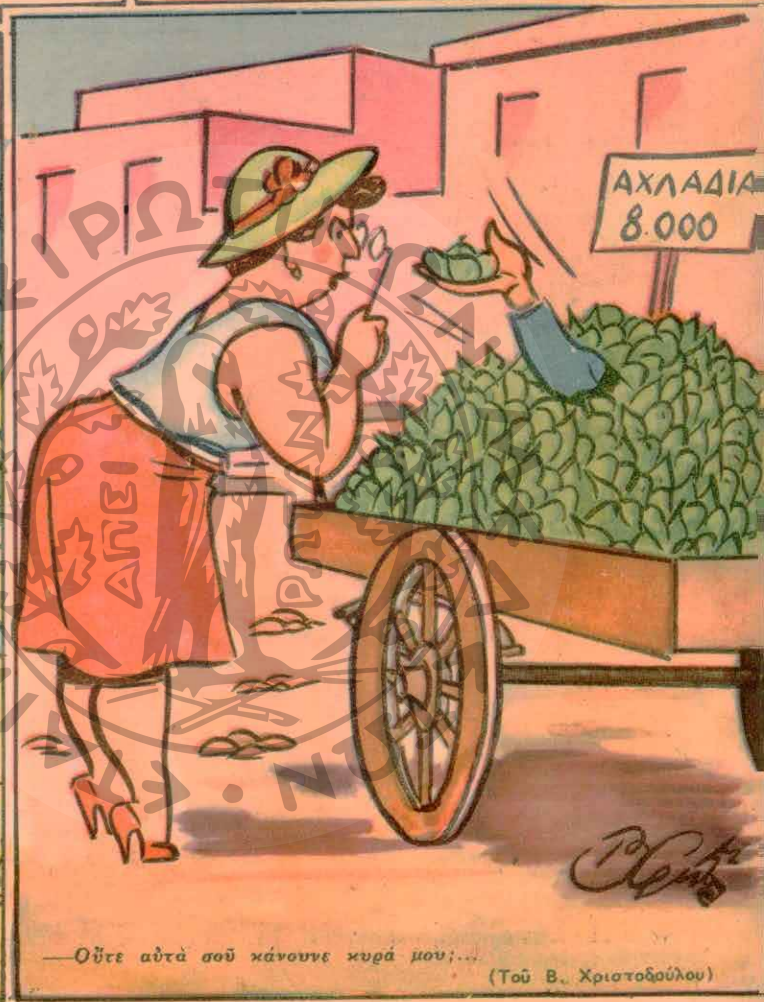
—Πολύ ιδρώνεις, αγάπη μου, τώρα το καλοκαίρι!..

Κρεβατομουρμούρα...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

Πώς ένας σύζυγος βρήκε την ήσυχία του!...
(Τού 'Αρχέλαου)

—Ούτε αυτά σου κάνουνε κυρά μου;...
(Τού Β. Χριστοδούλου)